

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Moulin, Louis.; af Louis de Moulin.

Blanca Villemont eller Steppejægerens Brud :
Original Roman

Kjøbenhavn : W. Janssen, 1878

1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

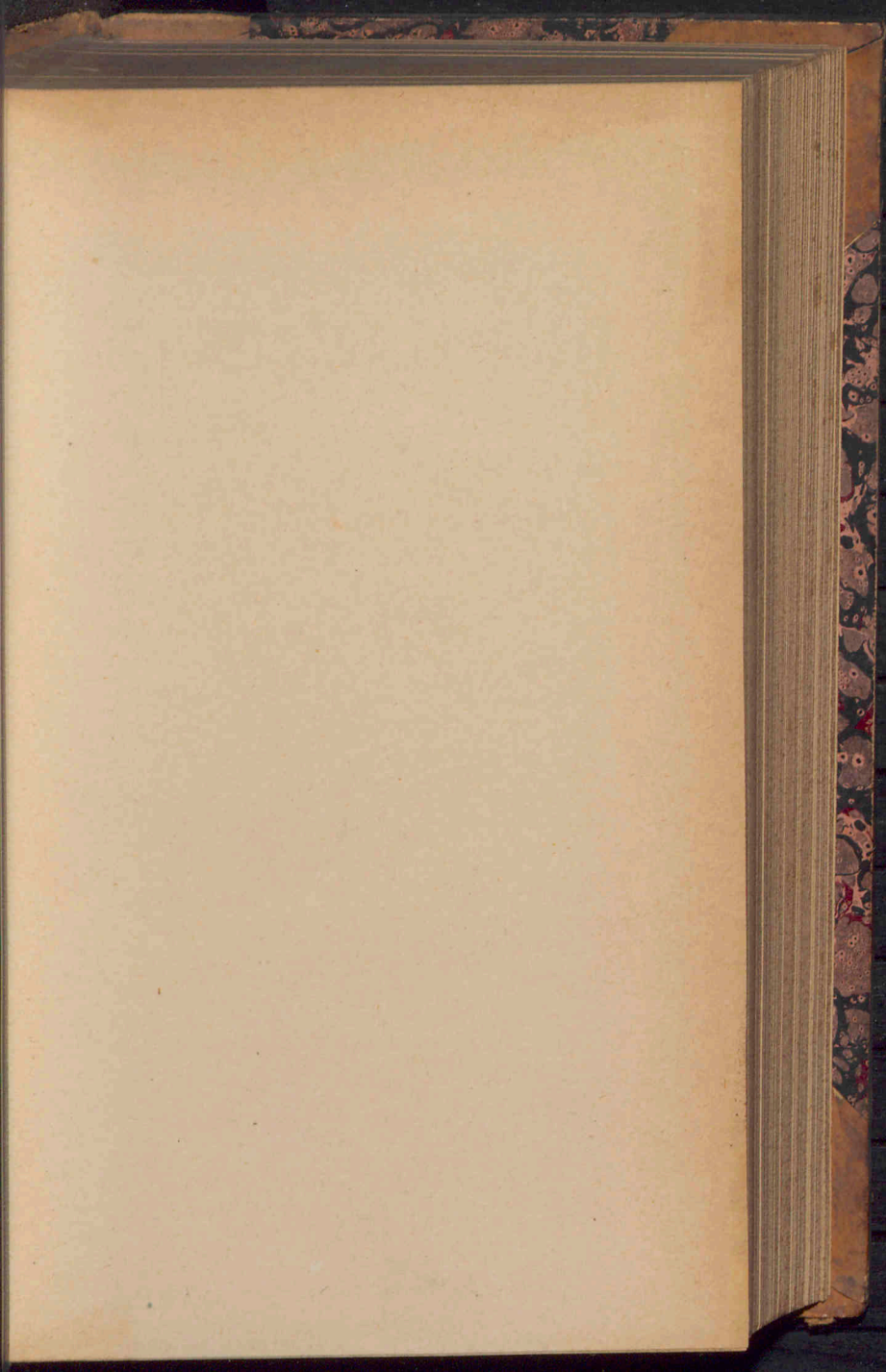
57. - 220.

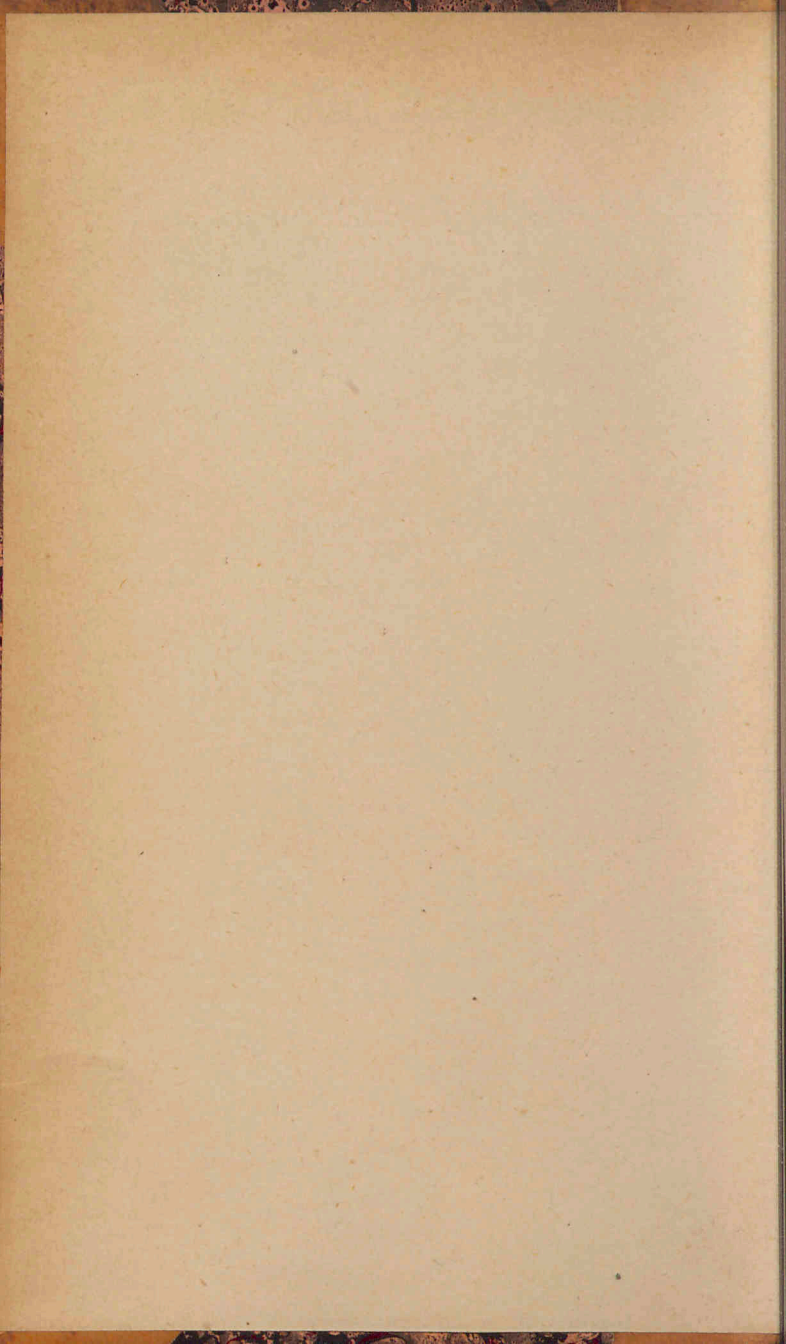
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024221920

BLANCA VILLEMONT

eller

Steppejægerens Brud.

Original Roman

af

Louis de Moulin.

Forfatter til: „Jeannette Miron“, „Niels Ebbesen“, „Livets
Hazard“, „Grindringer fra Kvisten“, „Silva“,
„Den tause Greve“ m. fl.

Kjøbenhavn.

B. Sansens Forlag,
St. Pederstræde 47.

1878.

BLANCA VILLEMONT

Blanca Villemont

Blanca Villemont

Blanca Villemont

Blanca Villemont

Trykt hos Rudolf Svendsen, Gammelmont 9.

Første Kapitel.

Fra Revolutionens Dage.

Det var en kold, raa Efteraarssdag i Maret 1790. Vældige Skyer fløi henover Himlen, som en Hær af Scettekvinder med flagrende Haar, og engang imellem foer et Vindstød hylende og voldsomt over Markerne og udover det store, dybe Hav, som strakte sig langs Kysten af det vestlige Frankrig.

Hele Naturen var i Oprør, den lignede Landet selv, hvor den store Revolution havde begyndt sit blodige Værk, og hvor Dødsenglen rasede blindthen, uden at tage Hensyn til Slægtskab, Køn eller Alder. Overalt stingrede det vilde Frihedsraab, overalt stormede bevæbnede Folkestæder frem imod Tyrani og Undertrykkelse, og Frihedens blodigrode Fane var Gueherre i Frankrig. Saaledes var Tilstanden i Maret 1790.

Omtrent to Mil fra den steile Kyst i Departementet

Vendee laa et prægtigt Slot med tilhørende Skove og Marker. Allerede langt ude paa Havet kunde man sene dets slanke Taarne med de forgyldte Spir, og mangen en Sømand kunde takke det for at det tjente ham som Sømærke, naar han enten var slaaet ud af sin Kours eller var kommet for nær ind under den farlige Kyst.

Da blinkede de høie Spir gjennem den mørke, disede Luft og ligesom gav ham et venligt Vink i Tide, saa han holdt sig borte fra den skummende Brænding, der var halvt skjult af en fort Klipperække.

Gieren af Slottet, Marquien af Billefont eller simpelthen Billefont, som man kaldte ham, var derfor glad over at besidde et saadant Middel til Frelse for de forbiiseilende Skibe, og lod aarligt Slottets Spir efterse og holde vedlige, for at de, som altid, kunde funkle tydeligt, selv om Himlen var nok saa mørk og overtrukket.

Det var derfor intet Under, at den brave Marquis engang imellem fik et Salustud selv af en Koffardmand, som havde en Kanon ombord, foruden at Departementets Øvrighed flere Gange bragte ham Kommunens Tak for Vedligeholdelsen af dette improviserede Sømærke.

Men det var ikke alene dette, som gjorde Marquien elsket af hele Egnen; der var meget Andet som vedligeholdte hans Anseelse og den gode Mening Landbefolkningen havde om ham.

Han var nemlig en overordentlig mild og retfærdig Godsherre, og var Tiderne trange, saa

det kneb med Statterne, pleiede han altid at klappe sine Bønder venligt paa Skuldrene og sige:

„Saa skyld mig Pengene, min Ven, og laan ovenikjøbet hos mig, hvis Du trænger.“

Saadanne Ord og tilsvarende Handlinger gjorde Marquis Billefont til Egnens Afgud, og da derfor Revolutionens Storme foer ind over det ulykkelige Land og gjennemtrængte hver en Krog, sad Marquien rolig paa sit Slot og tænkte kun paa, uopfordret at stifte endnu mere Godt end hidtil.

Paa vor Fortællings Tid var han lidt over de tredive Aar, en smuk, kraftig Mand med en bestemt Villie og gode Kundskaber, hvilke Sidste hans mangfoldige, adelige Kolleger fuldstændigt manglede, — en Mangel Tusinder senere maatte bøde for med Livet.

Ligesaa brav som han var, ligesaa blid og venlig var hans Gemalinde Marquise de Billefont. Overalt hvor kvindelig Omhu og Hjælp var nødvendig, var hun tilstede, og Bønderne havde derfor givet hende Navnet „den fromme Marquise“ og tilsvoret hende evig Taknemmelighed.

Familien talte endnu et Medlem, den lille femaarige Blanca, Forældrenes Lykke og Stolthed, og aldrig saa man et mere tilfreds Smil paa Marquiens Læber, end naar den lille Blanca løb hen til ham, naar han kom hjem, enten fra sine Bønder eller fra en Jagttour, strakte sine smaa Arme op imod ham og forlangte det første Kys; Mama skulde da have det andet.

Saa løftede den kraftige Mand hende op i sine Arme, kysede hende og bad Himlens vældige Herre at bevare hans Barn i Livets store Skole. Med hende paa Armen traadte han da smilende ind i Slottets gamle, prægtige Ridderaal, for at omfavne sin Hustru og igjen kysse sit Barn.

„Vi er lykkelige, min Dyrebare,“ pleiede han da at sige til sin Hustru „Gud give, at Alle var det paa hele Jorden.“

„Ja, min Ven,“ svarede hun „vi er meget lykkelige, og vi ville gjøre Andre saa lykkelige som vi kunne.“

Da kom Revolutionen.

Overalt fra hele Frankrig indløb Efterretninger om de frygtelige Begivenheder, som fulgte de blodige Hævnere, der lig en Flok graadige Ulve hjemsogte de fredelige Beboere baade nær og fjern.

„Red med Aristokraterne!“ hed det fra den ene Ende af Frankrig til den anden, og Mænd som Robespierre, Danton, Marat, Camille Desmoulins, denne elegante, følelsesfulde Digter, stillede sig i Spidsen for Bevægelsen, og Aristokratiets Bælde var brudt.

Tusinder flygtede, Tusinder faldt i Kampen mod de fremstormende Frihedshelte, og Tusinder bleve myrdede af Pariserpøblen før de fik Tid til at forsvare sig; kort sagt, overalt skjælvede Magthaverne, der var kun saa, som havde en god Samvittighed.

Til disse hørte imidlertid Marquis Villemont. Han vidste, han var elsket af sine Bønder, som han

daglig færdedes imellem og var overbevist om, at Bevægelsen ikke vilde naa hans Gods.

Men han bedrog sig.

En kold, raa Esteraarsaften sad han tilligemed sin Hustru og sin lille Datter i den hyggelige Familiefal, beskjæftiget med at studere de sidst ankomne Blade og Aviser, som alle havde et truende Præg.

Udenfor pladstede Regnen imod Ruderne, og Vinden pib uhyggeligt om de forgyldte Spir, Sømændenes Mærke. Engang imellem løb et dumpt, tordnende Drøn langveis fra; det var Bølgerne fra det store Verdenshav, som slog imod Kysten, som om de vilde skyde den bort fra den Plads Naturen havde givet den.

„Et uhyggeligt Veir,“ sagde Marquien og lagde Avisen fra sig „og Begivenhederne i Paris ere ligesaa uhyggelige. En talrig Folkespærm har stormet og nedbrændt min gode Ven, Vikomte de Sullys prægtige Slot, og taget baade ham og hans unge, smukke Hustru til Fange.“

Marquisen foer sammen.

„Jeg havde saadan en underlig Drøm i Nat,“ sagde hun og vendte sig imod ham „det forekom mig nemlig ganske tydeligt, som om Du flygtede gjennem Ild og Røg med vor lille Blanca paa Armen; Du styrede dine Skridt mod Havet og forsvandt tilsidst i en Taage for mine Øine. Jeg græd og kaldte paa Dig, men Du hørte mig ikke, Du flygtede blot afsted overladende mig til en Bande vildtudseende

Mænd, som flokkedes om mig og truede mig, o, det var en frygtelig Drøm!"

„Men heldigvis kun en Drøm," sagde Marquien og omfavnede hende „naturligvis udsprunget af de mange Ting man faar at høre om Republikanernes Boldsomheder; vær kun rolig, min Dyrebare, os naar Stormen ikke."

Marquisen greb hans Haand.

„Richard," hviskede hun „jeg er saa bange, jeg ved ei selv hvorfor, men det er, som om der skal times os en frygtelig Ulykke."

Marquien kysjede hende.

„Os vil man ikke tilspie noget Ondt," sagde han „vore Bønder agte og elske os, og hvad de omstreifende Bander angaar, da ved man maaste neppe, at her ligger et Slot eller boer en Adelsmand af mit Navn."

„Gud give Du sagde Sandhed, min Ven!"
 sukke Marquisen „men alligevel . . ."

Hun holdt inde og knugede Hænderne mod Brystet, idet hun bøiede Hovedet henimod Vinduet og lyttede.

„Hører Du, Richard!" stammede hun og greb ham ved Armen „hører Du . . .?"

En underlig, dump Larm naaede i detsamme op til dem. — Den lignede Summen af en uhyre Bispærm.

„Det er Stormen," sagde Marquien, der ogsaa blev underlig tilmode „den suser gjennem Træerne i Haven."

„Nei, det er ikke Stormen,“ hvistede Marquisen gysende „det er Mennesker, det er Folk, som vil os ondt.“

Dg som før at bekræfte hendes Ord sfingrede det op til hende:

„Ned med Aristokraterne, ned med Undertrykkerne!“

Marquien traadte hurtigt hen til Vinduet og saa ned.

„Bed Gud, Du siger sandt!“ raabte han „det er Mennesker.“

Han havde fuldkommen Ret; udenfor den solide Slotsport, som i gamle Dage havde udholdt mangt et Stormløb under tidligere Borgersejder, larmede en bevæbnet Folkeskare, ubændig som et Havs vrede Bølger.

Selvfabrikerede Vaaben, Leer, Ører og Partisaner, funkede i Lyset fra Slottets Binduer, og idet man uophørlig dundrede paa den mægtige Slotsport, forlangte man at komme ind for at gjøre Ret og Skjel som man sagde.

Marquien lukkede strax Vinduet og traadte tilbage i Salen.

„Det er ikke vore Bønder,“ sagde han roligt „vi kan med Lethed hindre dem i at trænge ind, indtil Morgenen gryer, og da vil vore egne Bønder uopfordrede jage dette Pak paa Døren som en Flot skræmmede Krager!“

„Luf op!“ skreg en Stemme, rimeligvis Anføreren for Skaren „luf op i Republikkens Navn.“

Marquien ringede, og en Tjener, hvis Ansigt udviste den høieste Grad af Skræk, styrtede ind.

„Bed Hr. Delmont komme op til mig,“ sagde han roligt „og forhold Jer selv aldeles rolige, her er ingen Fare.“

Tjeneren ilede ud, uden at hilse med det sædvanlige Bux.

„Delmont vil tale dem til Rette,“ sagde han „han er mig tro og hengiven og en paalidelig Mand, som jeg har megen Tillid til.“

Marquisen svarede ikke, men trykkede den lille Blanca til sit Bryst, idet hun stirrede gennem Binduet og mumlede:

„Min Drøm, min Drøm.“

Delmont var Slottets Forvalter, en Mand paa nogle og tredive Aar, kold, rolig, beregnende, ret en Mand af Karakter og passende til den temmelig anstrengende Forvaltertjeneste.

Han var af god Familie og havde kjendt Marquien i lang Tid, ja deltaget i de lystige Eventyr, som de fornemme, unge Adelsmænd vare sande Mestere i paa den Tid.

Uheldige Spekulationer og en rasende Spillehyge ødelagde imidlertid den ældre Delmonts kolossale Formue, og Sønnen, den unge Delmont, maatte give Slip paa det lystige Liv med de rige Adelsmænd, og modtog omsider en Plads som Forvalter hos Willemont, som han havde omgaaedes mest med.

„Min Ven,“ havde Marquien sagt til ham „jeg kjender Deres Formuesomstændigheder og tilbyder

Dem en Plads hos mig, indtil Skæbnen igjen er Dem gunstig; bliv min Forvalter ligesom De allerede er min Ven."

Den unge Delmont modtog Tilbudet, og kort efter Marquiens Bryllup med Marquisen reiste han tilligemed sin Herre og Ven langt bort fra det bedaarende, det forførende Paris.

Godset, som havde tilhørt den fornylig afdøde Marquis Willemont, var i høi Grad forfaldent og kunde trænge til et grundigt Esterhyn, og hertil syntes Ingen at være mere skicket end Delmont.

Tidlig og sent var han paafærde, og efter tre Mars utrætteligt Arbeide var Markerne ordentlig opdyrkede, Beiene forbedrede, Stovene udhuggede, og Engene bugnende af frodigt Græs, altsammen Delmonts Arbeide, takket være hans utrolige Flid.

"Bravo, min Ven," sagde Marquien "De er lige saa dygtig en Landmand, som en elstværdig Selfstabsbroder; Godset er knapt til at kjende igjen og giver nu mig ustadige Sommerfugl Vyst til at blive hjemme hos min elskede Hustru og vort lille Barn. De har skabt et Paradis af et tjørnebegroet Bildnis."

Delmont bukkede tavs, idet en purpurrod Farve overdrog hans Kinder, og forsikkrede, at han ikke havde gjort mere end hvad enhver Anden i hans Sted vilde have gjort.

Og ligesom om han følte sig trykket ved denne Roes, løftede han paa Hatten og gif for at efterse, om nogle paabegyndte, ny Arbeider gif rask fremad.

„En snurrig Patron,“ loe Marquien og saa efter ham „tro som Guld, flittig som en Bi, men tilbageholdende og indesluttet som en Misantrop.“

Havde den brave Marquis kunnet se bag Delmonts mørke Dine lige ind i hans lige saa mørke Sjæl, vilde han være faret sammen og strax have forstaaet hvorfor hans Ungdomsven var tilbageholdende og indesluttet.

Delmont elskede nemlig Marquisen, den skønne, unge, fortryllende Kvinde, sin Vens lykkelige Hustru; og i samme Nu som denne Kjærlighed flammede op som en fortærende Ild, i samme Nu havde han Marquien saa dybt, saa uudslufteligt som et Menneskehjerte kan hade.

Se det var Grunden til at Delmont var tavs og tilbageholdende, og Kjærligheden til hende var den mægtige Magnet, som holdt ham fast til „det forbandede Slot,“ som han kaldte det, naar han laa vaagen om Natten og stirrede gjennem Vinduet ud paa de forbiflyvende, sorte, vilde Skyer, et Billed af hans eget, glædestomme Indre.

Og hun, den skønne Kvinde, hun vidste det. Engang, da Marquien var paa en længere Rejse, havde han fastet sig paa Kæne for hende nede i den store, styggefulde Slotshave og tilstaaet hende hele sin affindige, haabløse Kjærlighed.

Forsærdet hørte hun paa ham og rev hurtig Haanden, som han havde grebet, til sig; derpaa besvor hun ham at dæmpe denne ulykkelige Følelse

og ikke glemme det Venſkab, ſom Biſſemont havde ſkjænket ham og bevarede for ham.

„Gaa, Delmont, gaa,“ havde hun ſagt „forlad mig, min Mand, Slottet, forlad os Alle, ſøg at glemme denne affindige Kjærlighed, ſom jeg ikke kan gjengjælde og jeg vil give Dem en Søſters Venſkab iſtedet.“

Hertil havde han ikke ſvaret med et eneſte Ord, men han bukket dybt, ſmilet ſaa beſynderligt og var gaaet med ſænket Hoved ſom en Forbryder til Skafottet.

Marquiſen omtalte ikke Begivenheden til ſin Mand, og Delmont blev hvor han var, uden at forandre det mindſte i ſin daglige Dmgang, kun var han langt mere tilbageholdende og ordknapp end tidligere, og da Revolutionen kom, var der gaaet tre Aar ſiden hin Dag, da han ſagde Marquiſen, at han elſkede hende.

Det var denne Mand, ſom Marquien onſkede at tale med, da Faren nærmede ſig; han ſtolede paa hans Troſkab og paa den ſtore Taknemmeligheds-gjæld hvori han ſtod, — men ſom et Lyn ſtod hin Dag for Marquiſen, da hun nu hørte ſin Gemal onſke Delmonts Nærværelſe; det var ligesom hun følte en iskold Haand knuge Hjertet ſammen, hun vidſte ei hvorfor, men hun tav og trykkede den lille Blanca til ſig, medens hun blegnende lyttede til de truende Raab fra de vilde Bander, ſom uophørligt dundrede paa Slotsporten og forlangte, at den ſkulde aabnes i Republikkens Navn.

Just da Støien havde naaet sit Høidepunkt, traadte Delmont ind; rolig som altid, uden at fortrække en eneste Mine.

„Min kjære Delmont,“ raabte Marquien ham imøde „se engang ud af dette Vindue og sig mig Deres Mening.“

Forvalteren kastede et ligegyldigt Blik i den antydede Retning og svarede med sin sædvanlige, alvorlige, monotone Stemme:

„Man bør ikke uleilige sig med at svare det Paf, men lade dem blive staaende til vore egne Bønder jage dem bort med Stoffeprygl.“

„Altkurat min Mening!“ raabte Marquien „nogle tørre Prygl kan aldrig skade, hvorimod det skulde gjøre mig smerteligt ondt, om man anvendte Baaben imod dem, de ere vildledte af de talrige Agitatorer, som Republikken udsender og lade sig maaste endog nemt tale til Rette. Porten er jo lukket, ikke sandt?“

Delmont bukkede.

„Om de stormede fra nu til i Morgen Aften, fik de aldrig Porten op,“ svarede han „de tre stærke Laase er for, og desuden har man vel, da man hørte Larmen, ladet Tjernbommen sænke ned. Ingen menneskelig Magt er istand til at sprænge den.“

„Luf op!“ brølede det igjen nede fra „luf op, eller vi stikke Ild paa Slottet og brænde Jer inde.“

Willemont smilede.

„Det er Sten Altsammen,“ sagde han „det er

altsaa en dum Trudsel, som vi ikke behøve at bryde os om."

"Lad dem sraale saalænge de har Lyst," tilspøiede Delmont "men jeg vil dog alligevel forsøge at befri os fra disse Spektakelmagere."

"Hvorledes?" spurgte Marquien.

"Sag sadler den graa Hurtigløber," sagde Forvalteren "og rider rolig ud gennem den lille Port, som fører ud til Parken. Den er ikke besat af dem, og Ingen aner at den eksisterer."

"Og da vil De?" fortsatte Marquien.

"Simpelthen samle Bønderne og omringe dem." vedblev Delmont "vi er da fri for dem med detsamme og behøve ikke at holde Bagter ude til Natten."

"Ja, det var jo rigtignok bedre," svarede Marquien "man kan jo ikke vide, hvad de kunde finde paa, skjulte af Mørket; men den Plan er altfor vovelig, min kjære Delmont, man var istand til at faa Die paa Dem, og gjætte Deres Plan, og da, min stakkels Delmont, kunde Spøgen blive farlig nok."

Delmont svarede ikke.

Marquisen betragtede ham og foer sammen ved at se det besynderlige, næsten truende Blik, som han tilkastede hendes Gemal. Der laa en hel Verden af Had og Brede i det.

"D," sagde han omsider "mig vil man ikke gjøre Noget, jeg er ingen Adelsmand."

"De har idetmindste en Adelsmands Hjerte, min Ven," svarede Marquien og greb hans Haand

„Adelsnavnet har mindre at sige, og det vilde derfor smerte mig dybt, om jeg skulde miste en Ben ved denne Leilighed! husk vel paa, Delmont, Revolutionen gjør ingen Forskjel paa dem, som er tro imod Konge og Fødeland, den tager saavel Adelsmandens som Borgerens Hoved; husk paa det, Delmont.“

Idetsamme splintredes Vinduesposten, og en Kugle borede sig pibende ind i den modsatte Væg. Den foer lige forbi Marquisens Hoved, knapt en Tomme fra det.

Den unge Kone udstødte et forfærdet Skrig og sank næsten afmægtig om paa en Stol, knugende Blanca fastere i sine Arme.

Delmont blev blegere end et Lagen og gjorde uvilkaarlig en Bevægelse henimod hende, medens Billemont greb hende i sine Arme.

„Min Elskede,“ raabte han „fat Dig, begiv Dig heller til dit Bærelse med lille Blanca; det ligger paa den modsatte Side og er ikke udsat for Skuddene, hvis de skulde faa isinde at fortsætte; vær rolig, her er ingen Fare, ved Hjælp af vore Bønder vil vi med Lethed kunne jage dem bort.“

„Men Du da!“ svarede Marquisen „Du?“

„Seg vil begive mig ned saalænge,“ svarede Marquien „maaste jeg vil tale-til dem, Du ved, jeg har Intet at frygte! vær derfor ubekymret for mig men gaa nu, Kjære, gaa nu, Heloise, her er ikke sikkert . . .“

Han havde neppe udtalt, før nok en Kugle gik gjennem Vinduet og ind i Væggen.

Marquisen styrkede affted med Barket; nu blev Faren alvorlig.

Delmont saa efter hende og mumlede nogle uforstaaelige Ord imellem Tænderne, medens Marquien fulgte hende til Døren, der førte ud til den lange Korridor, ved Enden af hvilken Marquisens Bærelse var beliggende.

„Der er ingen Tid at spille!“ sagde han til Billefont „Skurkene kunne spolere hele Façaden herudtil, dersom vi ikke hindre dem deri; jeg vil, som jeg sagde, sadle Hesten og ride ud ad Porten til Parken; inden to Timer skal jeg have samlet saamange Folk, at vi kan jage dem bort som en Flok Hunde.“

„Ja skynd Dem, min Ven,“ svarede Marquien „jeg vil da imidlertid sammentalde Folkene og meddele dem mine Ordre; bedst er det under alle Omstændigheder at postere dem paa de svageste Punkter; Angriberne er just ikke saa talrige, og naar De inden ret lang Tid kan være tilstede med Forstærkning, vil det være let for mig at gjøre et Udsald, samtidig med at De angriber dem i Ryggen; men hører De, saa liden Blodsudgydelse som mulig.“

En fem, sex Skud raslede igjen paa engang gennem Vinduet og rev store Stykker Kalk af den modsatte Væg.

„For Pokker!“ loe Billefont „de holde ikke af os lader det til!“

„Det er Sakobinere,“ svarede Delmont, som Blanca Billefont.

stillede sig blot ved Vinduet med en forbausende Driftighed „det værste Udsfud af Revolutionsmændene; tro mig, de vige ikke for gode Ord.“

Han vendte sig hurtig om og gif henimod Døren.

Marquien fulgte ham ned i Gaarden, hvor Slottets Folk stod forfærdede og lyttede til de vilde Raab udenfor.

Delmont sprang hurtig gjennem Klyngerne ned i Stalden, hvor han sadlede en prægtig Graastimmel, en af Marquiens bedste Løbere.

Hans Hænder skjælvede, medens han spændte Buggjorden fast; det var som han havde Feber; af og til mumlede han nogle uforstaaelige Ord og da han endelig, efter faa Minutters Forløb, trak Hesten ud i Gaarden og svang sig i Sadlen, var hans Ansigt mørkt og truende med et ulykkesspaaende Udtryk, som gav ham et spøgelseagtigt Udseende i Skjæret af Lysene fra Slottets Vinduer.

Næsten lige over for den store Slotsport, udenfor hvilken Sværmen støiede og larmede, var en anden langt mindre, som førte til den store Park, der var anlagt for faa Aar siden.

Da Beleirerne ikke havde hjemme der i Egnen, kjendte Ingen den, og Delmont galopperede derfor hurtig ud af den, efter at have trykket Marquiens Haand og lovet at komme hurtig tilbage.

Folkene bleve nu posterede hist og her, bevæbnede med hvad man havde ved Haanden og fast bestemte paa at formene Enhver Afgang.

Man vidste, at man kæmpede for Livet; thi Blod og Ild betegnede Revolutionsmændenes Bei, og man vidste tillige at Guillotinens Mænd ikke kjendte til Skaansel, men myrdede blindthen, beskyttede af det Brængebilled af Friheden, som Tribunalet i Paris havde døbt Patriotisme.

Desuden elskede de deres Herre og „den fromme Marquise“ og kunde, uden at smigres, regnes til Frankrigs tappreste Sønner. Vendeernes senere glimrende Kamp slog dette Navn fast.

Marquien begav sig op til sin Gemalinde for at trøste hende og for at bevæbne sig.

Skulde det lykkes Revolutionsmændene at trænge ind, vilde han idetmindste sælge sit Liv saa dyrt som muligt.

Det var kun i paakommende Tilfælde, thi i Birkeligheden tvivlede han ikke om, at Delmont hurtig vilde bringe Hjælp og splitte Banden, for det var for sent.

Han var derfor temmelig rolig, da han traadte ind til sin Hustru, om han fandt knælende foran et Kristusbilled.

Ville Blanca sad paa Gulvet, beskæftiget med sit Vegetoi. Hun havde ikke det mindste Begreb om den frygtelige Fare, som truede med at tilintetgjøre hendes og Forældrenes Lykke.

Da hun saa Marquien træde ind, sprang hun op og løb ham imøde.

„Papa!“ sagde hun „Moder er saa bange, Moder græder, hvorfor græder hun?“

Idetsamme sfingrede et vildt Raab fra Slotsporten, og nogle vældige Drøn bebudede at man bombarderede den stærke Plankemur med Sten.

Marquien havde glemmt, at Bastillens Stenmure blev revet ned, Sten for Sten af Mænds og Kvinners Hænder; hvor længe vilde da vel Porten kunde modstaa!

Marquisen hørte det vilde Skrig og knugede Hænderne imod Brystet.

„Richard,“ stammede hun „bed ved min Side, Gud er den Eneste, som kan frelse os.“

Marquien knælede tabs ved hende, medens Blanca foldede sine smaa Hænder, og stammede sit Fadervor, den eneste Bøn hun kunde.

Men udenfor klang Eder og Forbandelser, blandt med Skud og Skrig.

Andet Kapitel.

Forræderiet.

Delmont sprængte imidlertid afsted i Karriere. Som en Fugl fløi den prægtige Hest henover Markerne, — han vilde nemlig ikke følge Beien —,

Trær og Buske fløi forbi i en rasende Fart, og inden man anede det var allerede en Mil tilbagelagt fra Slottet.

Med et pludseligt Ryk standsede han dens lette Flugt, og dreiede sig om i Sædlen.

Trods Mørket saa han tydeligt de forgyldte Spir imod den mørke Himmel og det forekom ham endog som om han hørte det svage Raab af de blodlystne Skarer foran Slotsporten.

„Nu,“ mumlede han og hævede truende sin høire Haand „nu staar det til mig at bestemme dette Slots Stæbne; nu raader jeg over Beboernes Liv; det koster mig kun et Ord, og jeg er Herre ligesom han er Herre, ja, meget mere, thi jeg raader over hans og hendes Liv, over hver en Sten i den gamle Bygning, over disse Skove, disse Enge, som høre til! — o, Timen er kommen, Diebliffet er nær! — Richard Villemont, jeg var din Ven indtil den Time, da Du elskede hende, din Gemalinde, den stolte, fortryllende Heloise! fra den Dag Du førte hende til dit Slot som din Brud, fra den Dag begyndte mine Kvaler! jeg har lidt som ingen Anden, jeg har været din Undergivne, opfyldt dine Befalinger eller Ønsker, hvad Du nu vil kalde dem, jeg har været næsten din Slave mere end din Ven, og i al den Tid har jeg maattet bekæmpe min Kjærlighed til hende, som jeg elskede længe før Du. Nu er Timen kommen, mit Krav er ældre, mere berettiget end dit, og nu vil jeg ikke vente længer. Ligesaaameget som jeg elskede Dig før, ligesaaameget

hader jeg Dig nu, og hvorfor skulde jeg ikke benytte mig af Veiligheden, lad saa den dumme Verden dømme mig som den vil, jeg trænger ikke til dens Skaansel."

Han rev Hatten af sit Hoved og fastede den fra sig. Derpaa greb han ned i Lommen og fremtog en rød Hue med den bekjendte trefarvede Skofarve.

"Den skal føre mig gjennem Ild og Brand!" mumlede han „den er et Fripas som Nutiden hilser med Jubel og Verbødighed."

Med disse Ord satte han den paa Hovedet, vendte Hesten og red langsomt tilbage, indtil han naaede den alfare Wei, som førte til Slottet.

Det var den samme, ad hvilken Sværmen var kommen.

"Hun skal tilhøre mig!" fortsatte han sin Enetale med sig selv „hun skal høre Frihedens Stemme, Folkets Røst, jeg bryder mig ikke om hendes Klager, naar han er borte, tilhører hun mig."

Og atter red den falske Ven tavs henad Weien, som førte lige til Slottets Port.

Efter en halv Times Ridt skimtede han tydeligt de forsamlede Mænd, som nu havde tændt Ild i store Halmbiiske, der paa engang tjente baade til at varme og lyse.

"Nu jeg kan vise Eder Weien," mumlede han „og jeg vil gjøre det. Tiden er kommet, da Slaven skal worde fri og blive Herre, og Herren blive Slave."

Han sporede Hesten og red hurtigt til, idet han stedsse holdt sig til den Side af Veien, hvor de største Træer kastede den tætteste Skygge.

Han frygtede nemlig for, at man fra Slottet vilde kunne kjende ham, trods den røde Jakobinerhue med den trefarvede Kofarve.

Omtrent tohundredede Skridt fra Slottet, der nu viste sig tydeligt som en uhyre Kæmpe, der strakte sine Arme imod Himlen, steilede pludseligt Hesten voldsomt, men blev i samme Dieblis grebet i Bidslæt af to Mænd, som traadte frem af Mørket.

„Hvem er Du?“ spurgte den Ene af dem og søgte at udforske hans Udseende „hvorfra kommer Du og hvad vil Du?“

„Slip min Hest, Borger,“ svarede Delmont roligt „den holder ikke af at blive forskrækket, og jeg endnu mindre af at blive kastet af.“

„Sig os først, hvem Du er Borger?“ brummede den Anden og hævede sit Baaben, en Le paa et langt Skaft „vi holder nu engang meget af at vide Folks Navne og Stand, og Du er maaske saa god at sige os begge Dele.“

„Du er meget videbegjærlig, Borger, og tillige meget uvidende,“ svarede Delmont „siden Du ikke ved, at denne Hue siger Dig hvilken Stand jeg hører til; Navnet har mindre at sige, det døer under Guillotinen.“

„Godt sagt, ved Robespierre,“ svarede den Første „ikke sandt, Brutus, bandsat godt sagt, det kunde Du ikke sige, Fæhoved.“

„For Ganden,“ svarede den Anden „Alle er ikke lige vittige; javist Guillotinen er en prægtig Indretning; Navnet døer under Guillotinen!! — var det ikke saadan Du sagde, Borger, ved min Ære, det var godt sagt, Marat kunde ikke sige det bedre. Men, hvem er Du?“

„Jeg er den Mand, som kan sprænge den Laas, der binder dette Slot,“ svarede Delmont „med andre Ord, jeg er den Eneste, som kan vise Eder den rette Vej.“

De to Mænd udstødte et fornøjet Skrig.

„Saa kom, kom!“ raabte de „vi er kjed af at vente.“

„Hvem er Eders Chef?“ spurgte Delmont og holdt Hesten tilbage.

„For Pokker, Borger, ham kjender Du, skulde jeg mene; det er Cassius, den brave Cassius, den mest patriotiske Borger i hele Frankrig; for Pokker, Du kjender vel ham.“

„Ja vist,“ skyndte Delmont sig at sige „bring ham herhen.“

De to Mænd studsede.

Det var saadan en egen Sag at bringe en saa vigtig Person som den brave Borger Cassius; man pleiede nemlig at bringe Andre til ham.

„Na, hvad nøle I efter,“ vedblev Delmont „er I bange for, at den brave Borger Cassius skal tage Skade, eller hvorfor tøve I med at bringe ham hid?“

„Ja, ser Du, Borger,“ svarede han, som blev

kaldt Brutus „Borger Cassius er vor Anfører og noget stikken paa det; han holder meget af at man viser ham den tilbørlige Respekt og er vant til at man bringer Enhver til ham, som ønsker at tale med ham.“

„Saa gaa Fanden i Bold, Dumrian,“ raabte Delmont og trak Hesten saa voldsomt i Toilen, at den steilede og kastede Manden, som holdt den, tilside „saa kan I jo se at komme ind før Godssets Bønder har samlet sig og hugger jer til Bluffist.“

Han vendte Hesten og beredte sig til at ride videre.

„Holdt for Pokker, Borger!“ raabte Brutus „holdt, jeg vil hente Borger Cassius og udsætte mig for en Trettesættelse; men hvad gjør man ikke for at tjene Fædrelandet. Republikken leve!“

Dg den brave Patriot styrkede hurtig afsted ind imod Slottet.

Delmont blev roligt holdende paa sin Hest og kastede et mørkt Blik op paa det gamle Slot, bag hvis Mure hun levede og aandede, for hvis Besiddelse han offrede Benskab, Ære og Pligt.

Vel talte endnu i det sidste Dieblik en Stemme i hans Indre; den ligesom advarede ham, men den vilde, affindige Kjærlighed overdøvede den, og da Brutus fort efter vendte tilbage med Borger Cassius, var Kampen forbi.

Satan havde fejret, Pligten var traadt i Støvet.

Borger Cassius var ledsaget af to Mænd, som

hver bar en brændende Fakkell, hvis Skin oplyste hans hele Person.

Robust, flodset saa han ud, og hans Ansigt mindede stærkt om Rafsels onde Mander. Det mørke, skulende Blik lynede fra et Par smaa stikende Dine, og en opadstaaende Næse i Forening med en uhyre Mund gav ham en ikke ringe Lighed med en Bulldog.

„Hvem har havt den Dristighed at lade mig kalde,“ sagde han med en raa, ubehagelig Stemme „ved man ikke, at gode Patrioter ikke bør gribe forstyrrende ind i Republikkens Virksomhed? jeg spørger nok engang: hvem har ladet mig kalde?“

Skinner af Faklerne oplyste hele hans Figur og Ansigt, og Delmont foer næsten sammen, da han saa det vilde, trodsige Udtryk i samme.

Han vidste imidlertid, at en stærk Sjæl var det bedste Vaaben imod Raahed og Dyrighed, og svarede derfor stolt:

„Og hvem er Du, som vover at tiltale mig paa den Maade; ved Du ikke, at Enhver skal møde naar Fædrelandet kalder, og at Fædrelandets Vel er begrundet i Enighed og Borgerfind! naa, svar, hvem er Du?“

Den raa Anfører for Banden var ikke vant til et saadant Sprog og blev høilig forbauset, næsten forvirret.

„For Fanden,“ mumlede han „mit Navn er Charles Dampierre eller Borger Cassius, som Re-

publikken kalder mig, og jeg kjender fordømt nøie mine Pligter."

"Saa bør Du ogsaa følge det mindste Bink, som kan gavne din og Fædrelandets Sag," svarede Delmont „og Du burde takke mig, fordi jeg kommer for at overlevere Dig Slottet med dets aristokratiske Besætning, istedetfor at Du tiltaler mig som om jeg var en af disse fordømte Udelige eller en anden Forbryder."

Borger Cassius blev endnu mere forvirret.

"Hm, javist," brummede han „javist, det forstaaer sig, det er jo en hel anden Sag! kom med din Tjeneste, Borger, og jeg vil modtage den i Republikkens Navn."

Dg den værdige Patriot pustede sig op som en Frø i et Gadefjær.

"Nu vel," sagde Delmont „saa vid da, at Porten I storme, modstaar alle Anstrængelser; Laase og Jernstænger holde den lukket, og I kan derfor ikke komme ind i Slottet ad den Bei."

Cassius gjorde en ærgerlig Bevægelse.

"Man vil hellerikke aabne Porten, om I saa befaler nok saa længe i Republikkens Navn," vedblev Delmont „og hvad det værste er, Godssets Bønder er Marquien hengivne, de ville forsamle sig, naar de ser Faren og de ville knuse Eder, trods Eders Patriotisme og Vaaben."

"For Fanden," mumlede Cassius „det vil komme til at koste dem Hovedet."

„Men I ville først miste Eders," vedblev Del-

mont „og det er for at bevare Eder for denne Skjæbne, at jeg er kommen; jeg ved en anden Veie.“

„D, o,“ mumlede Cassius „meget godt, Borger, sig os Veien.“

Delmont fastede et Blik mod Slottet, og troede at se en hvid Skikkelse i det vestre Taarnvindue.

„Det er hende,“ tænkte han „hende, for hvis Skyld jeg viser disse Banditter Veien.“

„Det forstaar sig, at Du faar din Andel af Byttet,“ vedblev Cassius og strøg sig velbehagelig om Hagen „vi er retfærdige, vi Patrioter.“

„Det var netop ogsaa om Byttet jeg vilde tale,“ svarede Delmont „jeg bryder mig hverken om Guld eller Søl, men om . . .“

Han holdt inde og traf Veiret dybt.

Cassius gjorde store Dine.

En saa stor Uegennyttighed var noget Uført i hans Dine.

„Naa, hvad vil Du saa have?“ spurgte han „sig frem; Republikken betaler, og den betaler godt.“

„J maa love mig at skaane den unge Marquise, Marquis Willemons Hustru,“ sagde han omsider.

„Skaane, hvem? en Marquise, en fordømt Udelig,“ raabte Cassius „ved Du, at Du gjør Dig mistænkt af Republikken alene ved at forlange Sligt, Borger! nei, ingen Skaansel, Aristokraternes Hoved maa falde, saaledes byder Fædrelandets Vel.“

Delmont vendte rolig sin Hest.

„Saa bliv staaende hvor I staa,“ sagde han „jeg fører jer ikke ind.“

Han gav Hesten Tøilen og red nogle Skridt tilbage.

„Holdt, stop, Borger!“ raabte Cassius „der gives naturligvis Tilfælde, hvor man ser igjennem Fingre med de gode Patrioter, hvortil Du lader at høre, og hvor man tilstaar dem en eller anden Bøn. Du elsker naturligvis den skønne Marquise, Borger?“

Han ledsagede dette Spørgsmaal med en raa latter.

Delmont havde Lyst til at flaa ham lige i Ansigtet med Ridepidsten, men betvang sig.

„Nu ja,“ loe han „jeg har elsket hende før hendes nuværende Gemal ægtede hende, og derfor vil jeg . . .“

„Have hende tilbage,“ tilføiede Cassius leende „ved Frihedens Gudinde, Borger, det er ikke mere end billigt; hun skal blive staaet, og Du skal have hende tilbage, saasandt jeg er Borger Cassius, og,“ mumlede han i en dømpet Tone, saa kun Delmont alene hørte det „Du har vel intet imod, at vi skille Dig af med Marquien.“

Delmont svarede ikke. Endnu engang var det som om de gamle, kjære Minder om det fælles Venskab talte bydende til ham, men idetsamme saa han igjen den hvide Skikkelse ved Taarnvinduet, og da spandt de for sidste Gang; han knugede Haanden imod Brystet og svarede halvhoit:

„Republikken fordrer Aristofraternes Blod, og jeg modsætter mig ikke dens Love.“

Cassius rakte ham sin store, barfede Næve.

„Forstaaet, Borger, forstaaet,“ mumlede han „Marquien tilhører mig; — og nu Borger, vis os saa Bei.“

Delmont saa sig om.

Skjerne havde fordelt sig, og Maanen brød frem bag de sorte Masser, som Blæsten drev afsted udover det store Verdenshav. Dens blege, spøgelsesagtige Skjær faldt henover Slottet, som lignede en sovende Stenkæmpe.

Ingen Lyd hørtes fra dets Mure, Alt var thyst og stille, og kun engang imellem fløi en Ugle bort fra Taarnet, hvor den havde sin Rede, skræmet af Beleirernes Støi og blussende Halmdynger.

Delmont saa tydeligt en høi Figur staa ved et af Vinduerne og kjendte strax Marquien.

„Nu Willemont,“ mumlede han „nu er vi Fjender, Du har berøvet mig det Kjæreste jeg havde, jeg tager det fra Dig igjen.“

„Naar, Borger,“ sagde Cassius „vis os saa Bei.“

Delmont svarede ikke, men lod Hesten springe over Grøften, som adskilte Marken fra Beien.

„Borger Cassius“ sagde han „jeg har endnu en Bøn til Dig.“

„Sig frem, Borger.“

„Nu vel, man kunde let bestynde mig for Forræderi,“ sagde han „det er ikke Tilfældet, jeg tjener

kun Fædrelandet og gjør min Bligt, men ikke desto mindre har jeg Intet imod at dine Folk tager mig til Fange, naar de trænge ind i Gaarden, det er lidt mere Romantisk, Borger Cassius, og Verden holder nu engang meget af det Romantiske."

"Ah, jeg forstaar," loe Cassius "Du vil vedblive at være Helt i din Skjønnes Dine; nu vel, jeg er Fædrelandsøven, og da Du handler i Fædrelandets Tjeneste, er ogsaa denne Bøn Dig tilstaaet."

"Kald nu dine Folk bort fra Porten," sagde Delmont "men ikke altfor isienfaldende, følg derefter Muren til venstre til I naa det smale Naløb. Der gaa I over, der er ikke dybt; thye Skridt paa den anden Side vil I finde en lille, smal Port; det er den jeg rider igjennem, følg mig i Hælene, riv mig af Hesten, og Marquis Willemons Slot er Republikkens og Eders Eiendom."

Med disse Ord red han hurtig videre, stedse holdende sig i Skyggen, som nu blev mere fremtrædende, efter som Maanen lystede klarere, medens Cassius hurtig gik tilbage til sine Folk for at give dem Ordre til at begive sig henimod den lille, hidtil ukjendte Port.

Oppe i Slottet gik imidlertid Marquien rolig frem og tilbage.

Han var fuldkommen overbevist om, at den

jernbeslagne Bort og den stærke Jernbom med Let-
hed vilde modstaa en hvilken som helst Bold udefra,
og var desuden vis paa, at hans Ven Delmont
snart vilde vise sig i Spidsen for Bønderne, paa
hvis Trostaa han kunde stole.

Han havde derfor omfavnet sin Hustru, kysset
hende og kaldt hende en lille Kujon, at hun kunde
være bange, naar man havde en saa tro og dygtig
Mand som Delmont ved Siden.

„Lad før lille Blanca komme til Ro,“ sagde
han „og kom ned til mig i Ridderfalen, naar hun
sover, vi ville da i Fællesskab betragte disse Menne-
sker, som ere førte paa Vildspor, idetmindste med
Hensyn til os; vær kun rolig, Borten er solid, og
den anden Indgang, som fører ud til Parken, kjen-
der Ingen uden Slottets Besætning, og den er os
altfor tro til nogensinde at ville forraade os.“

Med disse Ord kysede han lille Blanca, som
ængstelig klamrede sig til ham, og gik ned i Ridder-
falen, hvis Vinduer vendte ud imod det Sted, hvor
Frihedskæmperne vedblev at huje og stoie, da de
saa, at deres Kugler Intet virkede.

En lille halv Time derefter kom Marquisen
ned til ham.

Den lille Blanca var bragt til Ro; hun sov
nu sødt og roligt, uden at drømme om den voxende
Fare.

„Richard,“ sagde hun og lagde sin Arm om
hans Skulder „jeg er saa underlig tilmode, jeg kan
ikke ryste denne Uro af mig, det er mig hele Tiden

jom om en frygtelig Ulykke hænger over mit Hoved."

Marquien smilede.

"Heloise," sagde han „det er Angsten som er Skyld deri, ikke den nu, men den Du har været i; men vær rolig, jeg forsikrer Dig, her er ingen Fare; Desmont maa snart være tilbage med Bønderne, og da vil disse Kujoner blive jagede bort i et Øjeblik."

"Tilgiv mig, min Ven," svarede hun „jeg er barnagtig; ved din Side burde jeg aldrig frygte, og dog . . ."

Hun tav og saa ud gennem Vinduet.

Bladsen nedenfor var fuldstændig oplyst af de brændende Halmknipper og af Faklerne, som de forsamlende Frihedsmænd havde fabrikeret af en harpignagtig Træsart, der voksede i Overflod paa Stedet.

Det var et uhyggeligt Syn at se disse røde Huer, disse vilde, smudsige, skjæggede Mænd, bevæbnede med Ører, Ler og andre improviserede Vaaben.

Engang imellem gik en fyldt Bimpel fra Mand til Mand. Man drak for at ophidsse sig selv, og efter hver Omgang, som Bimplen gjorde, lød ogsaa et Brøl paant, ledsaget af et nyt Bombardement mod den svære Slotsport.

Skydningen gennem Vinduerne var ophørt, rimeligvis fordi man manglede Munitiøn, eller fordi man indsaa det Unyttige deri, og Marquien kunde derfor rolig vise sig ved Vinduet.

Man nøiedes med at overdænge ham med de laveste Skjældsord og svor at vilde tage hans Blod, naar man først var kommen ind.

„Lad os gaa op i Taarnet, min Richard,“ sagde Marquisen „Udsigten er vid derfra; maaske vi faa Die paa Delmont og Bønderne.“

„Som Du vil,“ svarede Marquien „men det er usandsynligt, at vor fælles Ven kan være her endnu; det tager Tid at faa Bønderne samlet og bevæbnede.“

Rogle og tredive Trin førte op i det mægtige Taarn, hvorfra man havde en fortryllende Udsigt.

Just da de var naaet derop, brød Maanen frem og kastede et blegt, klart Skjær over hele Egnen.

De saa de vilde Mænd storme og rase mod Porten, hørte deres Eder og Forbandelser, men Delmont saa de ikke.

Marquisen sukede og knugede Haanden imod Brystet.

Maanen faldt paa hendes blege Ansigt og hvide Kjole og gav hende Udseende af en kristen Matyrinde fra Arenaen i Keiser Neros Tider; hun stod der ligesaa gudhengiven som hine ulykkelige Kvinder stod ligeoverfor Afrikas brune Løve til Morsskab for det romerske Folk.

Det var i et saadant Dieblik at Delmont havde set hende.

Hun havde endnu ikke set ham, men da han

idet samme red nogle Skridt nærmere, opdagede hun ham.

„Richard!“ raabte hun „ser Du den Rytter hifnede, det er Delmont, som vender ene tilbage.“

Marquien opdagede ham strax.

„Du tager feil, min Bedste,“ svarede han „det er ikke Delmont, ser Du ikke Maanen oplyser hans røde Hue med den skinnende, trefarvede Kofarve; nei, det maa være en ny Person, maaske Overansførelsen for Pakket, som kommer for at se, hvorledes det gaar med Stormen mod min gode Port.“

Idet samme vendte Rytteren Ansigtet lige imod Taarnvinduet.

Maanen oplyste det fuldkomment, man kunde tydeligt se hvert Træk.

Marquisen udstødte et Skrig, medens Marquien studsede forskædet.

Det var umuligt at tage feil, det var Delmont.

„D!“ raabte Marquisen „o, Richard, Delmont forraader os, lad os flygte, Richard, lad os flygte bort herfra, før han fører dem ind i Slottet, kom, kom, der er ingen Tid at spille.“

Og den forskædede Kvinde trak ham med sig bort fra Vinduet.

Marquien havde imidlertid gjenvundet sin Fatning.

„Ganske vist er det Delmont,“ sagde han „jeg kjender baade ham og Hesten, men jeg forstaar ogsaa meget godt, hvorfor han har pyntet sig saa-

ledes. Han vil ligefrem søge at narre de gode Herrer, eller ogsaa har man fanget ham og tvunget ham til at tage den fordømte Hue paa! — o, Heloise, Delmont er min Ven, og han forraader os ikke."

"Jo," stammede hun og klyngede sig til ham „jo, Richard, mit Hjerte siger mig det! Delmont er ikke din Ven, tro mig, jeg ved det, jeg ved det!"

Marquien studsede.

„Men hvad mener Du, Heloise!" sagde han ont og strøg Haaret bort fra hendes Pande „forklar Dig! er Delmont ikke min Ven?"

„Nei, Richard, nei! han hader Dig tvertimod," hvistede hun „han hader Dig fra den Stund . . ."

Et vildt Raab fra nedен afbrød hende.

„Efter Aristokraten, grib ham!" løb det fra et halvhundrede Struber „fremad i Republikken's Navn!"

Marquien styrtede hen til Vinduet.

Han saa Delmont fare afsted som et Lyn henimod den lille Port ved Parken.

„Kan Du se, Heloise!" raabte han „han er ingen Forræder! se, hvor han flygter for dem, det gjorde han ikke, naar han hørte til deres Parti! se, hvilket prægtigt Spring over Maen! han har et betydeligt Forspring, han vil forsvinde i Slottet, før de ved hvor han er blevet af."

Virkelig flygtede Delmont; de saa det tydeligt fra Taarnvinduet; den graa Skimmel fløi som et Lyn over Maen, et eneste prægtigt Spring, men i samme Nu knaldede et Stød, det stolte Dyr sank i

Knæ, kastede sin Rytter af og tumlede baglæns ned i Naen.

„Han skjød Hesten!“ skreg Marquisen „jeg saa tydeligt Ilden af Pistolen tæt ved Hestens Hoved.“
Marquien hørte ikke denne Bemærkning.

„Kom, Heloise,“ raabte han „kom, vi maa ile ham til Hjælp, fange de ham, ville de dræbe ham.“

Og idet han greb sin Hustru ved Haanden, stormede han ned ad Trapperne og stod snart i Salen, hvorfra han kunde se det Hele i langt større Nærhed.

De saa nu Begge, hvorledes Delmont reiste sig og løb ind ad den lille Port til, forfulgt af hele Sværmen.

Marquien rev en Kiffel ned fra Bæggen og aabnede Vinduet.

„Man skal idetmindste give ham Tid til at frelse sig!“ sagde han.

Han tog Sigte og gav Ild.

Den Forreste af Forfølgerne standsede, vakkede lidt frem og tilbage og styrtede endelig bagover.

Dette Skud kom aldeles uventet.

„Mod, Delmont, Mod!“ raabte Marquien „stol paa din Ven!“

Delmont lod imidlertid ikke til at have Hastværk; tværtimod! han standsede og saa sig om, ligesom for at opdage, hvorfra denne Stemme kom, skøndt han godt vidste det.

„Løb, løb!“ raabte Marquien igjen „skynd Dig, min Ven!“

Men Delmont blev endnu staaende stille, og da han endelig paany gav sig til at løbe, var det ganske langsomt, ja langsomt, at Forfølgerne trængte ind gennem den lille Bort tilligemed ham.

Han blev øieblikkelig greben af de Fremstormende, skøndt han slog om sig til alle Sider, og ført bort, og med et vildt, skingrende Brøl styrtede den uhyggelige Sværm opad den brede Marmortrappe.

Marquisen udstødte et forfærdet Skrig og styrtede som affindig ind til det sovende Barn. Hun vidste, at disse Mænd ikke skaanede hverken Alder eller Kjon.

Marquien stirrede mørkt hen for sig.

Han begyndte at give sin Hustru Ret
Delmont havde forraadt ham, men hvorfor?

Tredie Kapitel.

Satan og Ustydigheden!

Delmonts Forræderi berøvede ham næsten al Handlekraft. — Han begreb, at der maatte ligge en mørk, frygtelig Hemmelighed bagved, og det foer som

et Lyn gjennem hans Sjæl, at hans Hustru kendte den og havde fortiet den for ham.

Først da han hørte de vilde Raab og de Kom-
mendes Trampen i Forsalen kom han til sig selv.

„Forraadt,“ mumlede han „overgivet til denne
Bøvel, til denne Folkets Bærme, hvad vil nu min
Skjæbne blive!“

Larmen blev tydeligere.

Der faldt flere Skud og han hørte sine uslyfke-
lige Tjenere forgjæves bede de privilegerede, af Re-
publikken beskyttede Mordere om Skaansel.

Raa Latter, hæslige, fornedrende Skjældsord
svarede dem og det tunge Fald af et Legeme under-
rettede ham kun altfor tydeligt om, hvad der var
sket.

Hans første Tanke var naturligvis at ile sin
Hustru og sit Barn til Hjælp.

Naar han afslaaede Dørene efter sig, vilde det
altid tage nogen Tid inden Morderne fik sprængt
dem, og han kunde da i temmelig Ro begive sig med
sin lille Familie til Slottets Kjældere, hvorfra en
Løngang førte ud til Haven.

Denne hemmelige Gang kjendtes kun af Mar-
quien, hans Hustru og Delmont; lykkedes det ham
at trænge igjennem den og saaledes komme udenfor
Slottet, kunde han idetmindste frelse Livet, og det
var Meget i de Tider, hvor man ansaa det for en
Umulighed at undgaa Revolutionens Blodhund.

Han løb derfor hurtig hen til den modsatte
Dør i Salen, aabnede den og sprang ind i det tilstødende

Bærelse, som han strax aflaaede, og skyndte sig nu ligeledes gennem dette og de andre, der adskilte ham fra Marquise's Bærelse.

Han hørte tydeligt de forbittrede Førfølgeres rasede Raab og Dørenes Sprængen, men hans Hensigt var naaet.

Uden at spille mange Ord, greb han sin Hustru ved Haanden og pegede paa den lille Dør, som førte ud til et mindre Bærelse, hvorfra man kunde begive sig gennem Løngangen til Midten af Slottets store Have.

Marquisen forstod ham, greb sit endnu sovende Barn i sine Arme og flygtede tilligemed sin Mand ud i det lille Bærelse og nedad den firlige Trappe som førte til Løngangen.

Denne var en stærk Hvelving, vel vedligeholdt og forsynet med større og mindre Rum paa Siderne, hvor Marquien havde sin Vin, sit Brændeforraad og flere andre Sager liggende.

Førfølgerne's Raab og Trusler blev svagere og svagere, og lød tilsidst som en dump Torden.

„Livet beholder vi foreløbig,“ sagde Marquien, „vi vil blive vel modtagne af vore Bønder, og med Guds Hjælp haaber jeg allerede i Morgen at kunne fordrive denne Bande og tilbageerobre min Eien-
dom.“

Marquisen svarede ikke, men knugede Barnet fastere til sig.

„Naar blot Udgangen til Haven ikke er besat,“ mumlede hun.

„Umuligt,“ svarede Marquien „kun En foruden os er vidende derom.“

„Du mener Delmont,“ svarede Marquisen „Delmont, som har forraadt os.“

„Lad os endnu ikke dømme ham for strængt, kjære Heloise,“ svarede Marquien „det forekom mig dog som han værgede sig tappert; at man overmandede ham er intet Forræderi.“

Marquisen svarede ikke, men thysede paa Blanca, som begyndte at græde højt.

„Gud være lovet!“ raabte Marquien „vi har nu kun ti Skridt tilbage, og vi er frelste.“

Han standsede kort efter ved den lille Trappe, som førte op til en lav Dør, der lukkede for Indgangen, og tog en lille Nøgle frem af Lommen.

„Lad os først lytte,“ hviskede han og bøjede sig forover.

De ulykkelige Flygtninge lyttede, men hørte kun Bindens Susen udenfor.

Selv lille Blanca syntes at forstaa Faren, thi hun tav stille og trykkede sig fast ind til Moderen.

„Seg hører kun Binden, som ruster i Træerne,“ sagde Marquien „lad os aabne Døren i Guds Navn.“

Han stak Nøglen i Laasen og drejede den om.

Døren aabnede sig og de traadte ind i et lille aabent Lysthus, som var opført i kinesisk Stil.

Døren til dette var lukket, men kunde aabnes indvendig fra.

„Frelste! takket være Gud,“ hviskede Marquien

og hævdede Djnene mod de klare Stjerner, som blindede ned gennem Vysthusets Glastag „hurtig, Heloise, følg mig igjennem Haven; vi har kun nogle Tusinde Skridt til min nærmeste Forpagtergaard; den vil vi naa og være i Sikkerhed med det samme. Disse Slynxler have altfor travt med at sønderflaa Alt i Slottet; det tager Tid, og imidlertid er vi i Sikkerhed! kom, Heloise.“

Han aabnede Døren, som førte ud til Haven, men standsede forfærdet.

Udenfor saa han ved Maanens Lys flere mørke Skikkelser, som jirakte deres blanke Baaben henimod ham, medens samtidig en Stemme tiltordnede ham:

„Overgiv Dig, Aristokrat! Fædrelandet forlanger dit Liv!“

Dg før han kunde tænke paa at vende om og flygte samme Bei tilbage var han allerede grebet og fastet til Jorden.

Marquisen udstødte et fortvivlet Skrig og faldt paa Knæ.

„O, mine Herrer,“ bad hun „o, berøv mig ikke min Mand! hav Medlidenhed med os, vi har aldrig tilspøiet et Menneſte noget Ondt, det vil vore egne Bønder og Enhver, som kjender os, bevidne! tag Alt hvad vi eie, Alt, Alt, men tillad os at beholde Livet! o, hør min Bøn! Republikkens Børn er ikke grusomme, de vil ikke berøve os Friheden, som de sætte saa høit og heller ikke Livet som tilhører Gud! — o, mine Herrer, hør min Bøn! — se, jeg knæler for dem, se, mit Barn beder dem lige-

ledes om dets Faders Liv — o, mine Herrer, de er Helte, de er tappre, de vil ikke dræbe en værgeløs Mand, eller berøve en bedende, fortviolet Kvinde hendes Støtte i Verden."

Hun strakte Hænderne bedende imod dem og krøb hen til den Nærmeste, hvis Kne hun omfavnede, idet hun græd høit.

De vilde, blodvante Mænd saa paa hverandre.

Denne Kvinde bad saa hønligt og kaldte dem for tappre og Helte! hun talte saa sandt om den Frihed, De kæmpede for, men som de dog berøvede Tusinder af deres Medmennesker, nemlig den personlige, uhildede, ubundne Frihed, som ikke kunde betales med Alverdens Guld, — og nu stod de netop i Begreb med at træde Frihedens Love under Fødder.

"Hm, ja," brummede den Eine af Mændene "Fandens godt talt, og jeg er en Ynder og Kjender af gode Taler; jeg har hørt Danton, den guddommelige Borger Danton tale mange Gange, hm! ja, hun taler fordømt godt for sig."

"O, mine Herrer," bad Marquisen, som saa at hendes Ord gjorde Indtryk "o, mine Herrer, lad os gaa, hvad kan vel min Mands, mit og mit Barns Liv gavne dem? vi har jo aldrig tilføiet dem noget Ondt, men levet stille og holdt os borte fra Alt, som kunde skade Folkets hellige Sag, o, mine Herrer, giv os Friheden tilbage."

"Se her," fortsatte hun og rev med feberagtig Heflighed en glimrende Ring af sin Finger "tag

denne Ring, den er halvtredstusindstyve Tusinde Francs værd, tag den som en lille Taknemmeligheds Erindring, men frels Marquien, frels min Mand.“

Hun trykkede den i Haanden paa den Mand, hvis Kne hun holdt omfavnet.

„Brutus er en god Patriot,“ svarede Fyren og gjemte Ringen i sin Lomme „og tager ikke Ringen som Betaling, men Brutus har tillige et godt Hjerte og begriber meget vel, at en Kone vil beholde sin Mand —, altsaa, Fanden i Bold med en Aristokrat mere eller mindre, for min Part kan Marquien løbe hvor Faden han vil, — vi er Patrioter, vi er ikke Mordere.“

„Brutus har Ret!“ raabte de andre „vi er Patrioter, gode Patrioter, vi kan straffe, men vi kan ogsaa tilgive.“

Og med detsamme slap de Marquien, som hurtig reiste sig.

„Tak, Tak, Gud velsigne Eder,“ sagde Marquisen „aldrig, aldrig skal jeg glemme Eders Gædelmodighed, og mit Barn skal daglig bede for Eder, ædle, brave Mænd, thi I er Franskmænd, I har mere Adel i Hjertet end Tusinde Adelsmænd.“

„Bravo, bravo, meget godt,“ loe Brutus „jeg holder nu uhyre meget af at høre en god Tale, — o, Borgerinde, Du skulde høre Danton; som en Torden ruller hans Stemme i Konventets Sale, derfor skjælver Aristokraterne for ham, hans Dødie er

et Øyn, som knuser! — for Fanden, Borgerinde, Du bør høre Danton.“

„Tak, I brave Folk, Tak indtil videre,“ sagde Marquien „kom til mig, naar I vil og I skulle finde, at Marquis de Villemont forstaar at statte den brave Frihedsmand; men tillad mig nu at gaa, — hør Eders Kammeraters Raab, man vil maaske finde paa at søge mig her, og da er jeg fortabt.“

„Det er Du alligevel, Marquis Richard de Villemont,“ svarede en skarp, skjærende Stemme bag Mændene, og en mørk Skygge traadte frem „fører Fangen bort, Borgere,“ sagde den „og gjør Eders Pligt; lad ikke Aristokratens søde Ord og slebne Tunge bringe Eder til at glemme Pligten imod Fædrelandet, og glem ikke, at Guillotinen ogsaa er til for dem, som svigter Republikken.“

Marquien foer sammen, og Marquisen udstødte et fortvivlet Skrig,

„Flygt, flygt, Richard!“ skreg hun „disse Mænd have givet Dig Friheden.“

Den Fremmede udstrakte bydende sin Haand og pegede paa Marquien, og i samme Dieblit var han igjen grebet og blev ført bort.

„Tag Aristokratens Ungel med,“ befalede Manden „Ukrudtet bør rykkes op med Roden.“

En af Mændene vendte tilbage og greb den lille Blanca, som udstødte et bange Skrig og græd høit, medens Marquisen jant bevidstløs om paa Jorden.

Den Fremmede saa mørkt efter de Bortdragende og derpaa paa den bevidstløse Kvinde.

„Nu tror jeg nok, at jeg er Seierherre,“ mumlede han „jeg har været overvunden længe nok.“

Han løstede Marquisen op og vendte tilbage til Væsthuset med hende.

„Heldigvis kjendte jeg Løngangen,“ mumlede han „det var spildt Uleilighed, min kjære Willemt.“

Og som om det var et Barn han bar ilede han hurtig Veien tilbage og naaede snart det lille Bærelse Flygtningene for kort siden havde forladt.

Her lagde han hende varsomt paa Sofaen og betragtede de marmorhvide, deilige Træer.

„Min, min skal Du være,“ mumlede han „jeg har et Middel til at tvinge Dig, som Du neppe aner.“

Dagen var imidlertid brudt frem. Den første svage Morgendæmring viste sig i Horizonten, og Fuglene begyndte deres Sang fra Buste og Træer.

Ligesaa stormfuld og uhyggelig som Natten havde været, ligesaa stille og deilig brød Dagen frem, og de to forgyldte Spir paa de høie Taarne lynede i Solens frembrydende Straaler som to Guldstænger, der var vorede op af den sorte Sten.

Marquisen slog Dinene op og saa sig forvirret om.

Hun strog sig flere Gange om Panden som for at samle sine Tanker og sprang pludselig op, udstødende et fortvivlet Skrig.

Hufkommelsen vendte tilbage og tryllede det frygtelige Billed frem i hendes Sjæl.

Alt stod klart for hende; Flugten gjennem Løngangen, den næsten gjenbundne Frihed, Arrestationen og endelig lille Blancas Bortførelse.

„Evide Gud,“ stønnede hun og vakkede henimod Døren „drømmer jeg eller er jeg vaagen.“

„De er vaagen, Fru Marquise,“ svarede en alvorlig Stemme fra en Krog i Værelset, og en Mand reiste sig op og traadte hende ærbødig imøde.

Marquisen foer tilbage og stirrede forfærdet paa ham.

Manden var maskeeret med en sort Maske, som fuldkommen skjulte hans Ansigtstræk, men den røde Jacobinerhue, som han tog af da han talte til hende, lod hende vide, at han hørte til Mattens Bødler.

Marquisen sank paa Knæ, og strakte Armene imod ham.

Hun vilde tale, men kunde ikke; Læberne bevægede sig blot, men der kom ikke en Lyd over dem.

„Fru Marquise,“ sagde den Maskeerede, „jeg begriber Deres Sorg, men den er kun ringe imod de Kvaler jeg har lidt i sex lange Aar.“

Marquisen betragtede ham forbauset, ude af

Stand til at forstaa ham, og søgte forgjæves at udforske hans Ansigtstræf.

„Min Herre,“ stammede hun omsider med en voldsom Anstrængelse „min Mand, mit Barn?“

Dg hun strakte atter Armene, som hun havde ladet synke, ud mod ham.

„Seg ved det,“ svarede den Maskerede „jeg ved Alt, men før vi gaa videre maa De vide hvem jeg er og høre mig, maaske vi da bedre kunne forstaa hinanden.“

Han rev Masken af, og Delmonts blege, spøgelseagtige Ansigt kom tilsynne.

Marquisen sprang op og slygtede bange hen i en Krog af Bærelset.

„Skurk, Forræder,“ pressede hun frem gjennem Læberne „det er dit Bærk, det Hele! Glendige som Du er, hvor tør Du vove at fremstille Dig for mig! gaa, gaa, Synet af Dig dræber mig.“

Delmont betragtede hende roligt.

„Seg har sagt, at De skal høre mig,“ sagde han koldt, „og det skal De; den foragtede, forsmædede Delmont har lidt længe nok, nu er Befrielsens Time kommen, og hvorfor skulde jeg ikke nyde den i fulde Drag! hør mig altsaa, Fru Marquise.“

Den ulykkelige Kone knugede Haanden imod Brystet og tav; hun begreb, at denne Mand var istand til Alt.

„Da jeg laa i samme Garnison, som Deres Mand,“ begyndte Delmont „var vi Venner i Liv og Død; den Ene kunde ikke undvære den Anden; hvor

Richard var, fandt man ogsaa mig, hans Blæder var mine, jeg delte hans Sorger, kort sagt, havde han forlangt mit Blod, havde jeg givet ham det, — men Stjæbnen vilde det anderledes!

Paa vore Spadsjerefourer og paa vore Baller saa vi nemlig ofte en blændende skøn Dame af fornem Stand, og vi elskede hende Begge. Ah, Fru Marquise, De rødmer, De begynder at forstaa min Handlemaade!

Da sagde jeg en Dag til min Ven: Du elsker den skønne Heloise, men vil Du afværge en stor Ulykke, saa ægt hende aldrig. Billefont loe — og Dagen efter var det bekjendt blandt Garnisonens Officerer, at han havde friet og saaet Ja af den skønne Heloise. — Fra den Dag boede min Ven ikke længere i mit Hjerte, men jeg kunde ikke løsrive mig fra ham, fordi jeg ved ham fik Leilighed til at se og tale med Dem; jeg hadede ham af min ganske Sjæl, han havde berøvet mig min eneste Lykke, mit eneste Haab."

Delmont tav og trak Beiret dybt.

"Saa kom Revolutionen med alle sine Rædsler og al sin retfærdige Straf over dem, som havde tuet Friheden! o, hvor mit Hjerte bankede af Glæde; jeg elskede Friheden og jeg har alt længe været dens hemmelige Agent i dette Departement; men jeg vilde lade Tilfældet raade. — Det kom! Revolutionens Udsendte fandt endelig Vejen til Billefont's Slot og jeg fandt med det Samme Leiligheden til at opgjøre

vort Mellemværende. — Forstaar De mig nu, Høloise?"

Marquisen tilkastede ham et stolt, sønderknusende Blik.

„Dg nu har De handlet som en Forræder imod den Mand, som aldrig har nærret andre end en Vens Tanker imod Dem," sagde hun „nu vil De myrde Bennen for at kunne ægte hans Enke! o, Hr. Delmont, det er Grunden til al Deres Patriotisme, men vid, Usling, at før skal Høloise Villemont dø under Guillotinen før hun nogensinde vil besvare Deres Kjærlighed."

Delmont blev endnu blegere og frammede sin røde Hue imellem Hænderne, medens han smilede haanligt.

„De vil forandre Mening, Fru Marquise," sagde han tørt „Deres Trods nytter Dem ikke, De skal komme til at give efter."

Han gif hen til Vinduet og rev Gardinet fra.

„Behag at se, Fru Marquise," sagde han „Synet vil overraske Dem."

Den ulykkelige Kone begreb, at noget Skræffelig passerede nede i Slotsgaarden og styrtede hen til Vinduet.

Delmont bukkede haanligt for hende.

Ja, det var i Sandhed noget Skræffeligt hun saa.

Omringet af en halv Snes vilde Mænd stod Marquien med bundne Hænder og blottet Hoved.

Hvert Øjeblik blinkede et Vaaben for hans Dine,

og kun Borger Cassius's Magtsprog hindrede dem i at støde ham ned.

„Enten vil man dømme ham her eller føre ham for Tribunalet i Paris, hvad der er det Rimeligste,“ sagde Delmont med isnende Ro, „i begge Tilfælde er han Døden vis.“

„D,“ græd Marquisen og foldede sine Hænder, „ved den Kjærlighed De siger at De føler for mig, besværges jeg Dem, frels min Mand, og jeg skal elske Dem som en Søster, jeg skal adlyde Dem som en Slavinde, Ingen, Ingen skal faa Blads i mit Hjerte som De! o, Delmont, Richards tidligere Ven, o, frels ham, som De engang elskede som en Broder.“

Delmont rystede Panden.

„Seg har forandret mig, Fru Marquise,“ sagde han roligt „fuldstændig forandret mig! Jeg er ikke længer den underdanige Delmont, men jeg er en Mand, som ved hvad han vil og vil hvad han kan. Den Løn De vil give mig kan være meget god til en Veninde, eller langt ude Beslægtet, men ikke til mig; jeg forlanger mere, meget mere, jeg forlanger Deres Kjærlighed.“

Marquisen foer forfærdet tilbage.

„Usling!“ raabte hun „forlanger Du at jeg skal kunne elske min Mand's Morder?“

„Jeg er ikke Deres Mand's Morder,“ svarede Delmont roligt „om-Republiken tager hans Liv, vedkommer ikke mig, jeg er ikke Skyld deri.“

„Du lyver!“ skreg hun „Du lyver, Usling; Du

har forraadt os til disse Mennesker, Du har forraadt os, da Du standsede udenfor Slottets Port, for at vise dem den Bei, som de ikke kjendte! — det var derfor Du skjød Hesten under Dig, for at faa en gyldig Grund til at standse din fingerede Flugt, o, Elendige, jeg saa Alt.”

Delmont kneb Læberne sammen og tilkastede hende et truende Blik.

„Nu vel,” sagde han „jeg tjente Republiken, det var det Hele; det er intet Forræderi, men en ligefrem Pligt, som Frankrig vil takke mig for; Aristokratiet maa udryddes og tilintetgjøres, og jeg vilde ikke handle anderledes, om det saa gjaldt min egen Broders Liv.”

Marquisen betragtede ham forfærdet.

„Nu vel,” sagde hun med fast Stemme „saa dræb ham, han vil dog velsigne mig i sin Dødsstund, naar han ved, at jeg ikke har kjøbt hans Liv ved at sælge mit Vre.”

Delmont studsede, men smilede strax tilfreds igjen.

„Som De vil, Fru Marquise,” sagde han i en høflig Tone „da De ikke betænker Dem paa at nægte Deres Bistand til at frelse Deres Mand, vil jeg heller ikke betænke mig paa, at lade ham dømmes af Tribunallet.”

„Men,” tilføjede han langsomt, da han saa hun tav „jeg har dog mere Barmhertighed end De, Fru! min fordums Ben skal ikke betræde Skafottet alene.”

„Nei, jeg ved det,“ svarede hun roligt „Republikken har uskyldige Doffre nok, de dø altid i hinandens Selskab.“

„D,“ svarede Delmont „det vil ingen Trøst være for den brave Marquis, det er lutter fremmede Mennesker; i deres Selskab vil han dog føle sig ene; nei, jeg har et andet Selskab for ham, som maaske vil være ham behageligere.“

Marquisen knugede Haanden imod Brystet og betragtede ham uroligt. Han havde uden Tvivl en eller anden djævelsk Plan i Baghaanden.

„Se ud gennem Vinduet, Fru Marquise,“ vedblev han i en iskold Tone „og De vil se Den, som vil komme til at ledsage ham til Skafottet.“

Marquisen saa ud og udstødte et frygteligt Skrig.

Nede i Gaarden holdt en Vogn.

To Mænd løftede lille Blanca op i den —, det var hende, som skulde udgjøre Marquiens Selskab naar han førte til Guillotinen paa den frygtelige Kærre —, det var Faderen og Barnet.

Hendes høie, fortvivlede Skrig var hørt af den Lille, som hurtig vendte Hovedet om og saa Moderen staa i Vinduet, bleg som en Dødning med stive Dine og fordreiede Træf.

„Moder, Moder!“ skreg hun „kom, hjælp mig, jeg er bange for de slemme Mænd, de slaa Fader og de se paa mig med deres vilde Dine.“

Marquisen kunde ikke svare; Angsten havde be-

røbet hende Mælet; hun strakte kun Armene ud imod Delmont og styrtede hulkende om paa Gulvet.

Delmont løstede hende op og betragtede hende med tindrende Dine.

„Fru Marquise,“ sagde han „hvad giver De mig for at frelse Deres Barn?“

Hun saa forvirret paa ham, men svarede ikke; Smerten var endnu altfor voldsom, Sindet var oprørt som det vilde Havs Bølger.

„Fru Marquise,“ vedblev han i samme Tone som før „Deres Barns Liv hænger i en Traad, det ligger i Deres Haand; — glem Villemont, bliv min, og jeg frelser Deres Barn.“

Hun tav endnu og strøg sig over Panden.

Det var ingen Drøm, det var en frygtelig Virkelighed.

Lidt efter lidt vendte Befindelsen tilbage; hun begreb Alt, hun saa, at hun var fuldkommen i Delmonts Magt.

„Hr. Delmont,“ svarede hun tungt og med brudt Stemme „hvis Marquis de Villemont døer paa Skafottet, vil jeg vække Dem min Haand —, men frels først mit Barn.“

Disse Ord kostede hende den sidste Rest af Kræfter; hun luffede Dinene og sank bevidstløs om i Delmonts Arme.

„D,“ mumlede han og rev voldsomt i Klokkestrengen „o, Hr. Villemont skal miste sit Hoved og jeg skal bringe hende hendes Datter tilbage, og da er hun min, min for Tid og Ewighed.“

Han overgav den bevidstløse Dame til en indtrædende Pige, som var undgaaet Katastrofen, og styrkede ud, just som Patrioterne forlod Slottet med Marquien og den lille Blanca.

Kort efter sprængte han i Galop henad Landeveien.

Hovslagene af Delmonts galopperende Hest var knapt hændede, før Døren aabnedes til Marquise og en Person traadte ind.

Marquise, som imidlertid var kommen til sig selv, udstødte et Skrig, thi Personen var bevæbnet til Tænderne og bar Jakobinernes røde Hue.

„Min Herre . . .“ begyndte hun, medens Pigen skjælvende flogtede hen i en Krog af Bærelset.

Manden afbrød hende strax.

„Borgerinde Marquise,“ sagde han trostfyldig „jeg har fra Bærelset ved Siden af hørt Alt. Denne Mand, som nylig forlod Dem, er en fordømt Slynge og en daarlig Patriot, og han hverken kan eller vil frelse Marquien, selv om ogsaa han kan frelse Deres Barn! jo — jeg har hørt Alt —, og jeg kan ikke lide Skurkestreger! — Ser De, Borgerinde Marquise, jeg modtog Deres kostbare Ring for at bevise Dem den lille Billighed at lade Marquien løbe, og jeg vil ogsaa holde Ord. — Seg baade vil og

kan frelse baade Deres Mand og Deres Barn, og det skal jeg gjøre, saasandt jeg hedder Brutus."

Marquisen fløi henimod ham og greb hans Haand.

„De vil og De kan?" sagde hun med skjælvende Stemme.

„Savist, han skal aldrig komme til at ægte Dem, Borgerinde Marquise," svarede Brutus, „det sværges jeg ved Republikken, og saa lyver jeg aldrig! men," tilføiede han og hvistfede næsten Ordene frem „Tavshed, Tavshed fremfor Alt; Republikken har lange Øren, og et eneste ubesindigt Ord kan bringe os Begge under Guillotinen."

„Edle, brave Mand," sagde Marquisen bævende af Glæde „modtag her en Hustrues og Moders inderligste Tak."

Dg den fine, aristokratiske Dame omfavnede den raa Mand og trykkede et Kys paa han Læber.

„Dg her," vedblev hun og tog en Pung med Guldstykker fra en lille Skuffe i Bordet „her er Betaling for hvad Reisen vil koste, — siden skal Marquis Villemont kalde Dem sin Broder og jeg vil være Deres Søster."

Brutus strøg sig over Dinene; det var nok en Taare han vidstfede bort, den første og maaske den eneste han havde udgydt, og han svarede helt forvirret:

„Ja, ja, Brutus er kun en simpel Mand, men han har et ærligt Hjerte og en sikker Haand, — og han vil frelse dem Begge."

Dg uden at vente paa Svar styrkede han hurtig ud af Døren.

Marquisen saa ham gaa over Gaardspladsen og forsvinde gennem den aabne Slotsport.

Hun knælede paa Gulvet og opsendte en brændende Bøn til Ham, som raader i Liv og Død.

„Amen,“ sagde den gamle Pige, som hidtil havde været frygtfom og tav, „og Gud høre Deres Bøn, Fru Marquise.“

Marquisen trykkede hendes Haand —, hun følte, at Gud ikke havde forladt hende.

Fjerde Kapitel.

Brutus holder sit Ord.

Omtrent tre Uger efter det sidst Fortalte stod en Aftenstund to Mænd i en fortrolig Samtale udenfor Congiergeriet, Rædselstribunalets frygtelige Fængsel. —

Den ene var en undersætsig Person med et Par drabelige Knebelsharter og Rindstjæg. Dinene laa dybt inde i Hovedet og havde et blodtørstigt, ondskabfuldt Udtryk, og Hudens smudsige Farve tydede

paa, at Manden var en ægte Republikaner, et ægte Naturmenneske, som ikke kjendte til den forfinede Levemaade at vadste sig, eller som man maaste havde lagt den paa Hylde som en Skif, der tilhørte det forhadte Aristokrati.

Kom hertil den ligesaa smudsige, røde Hue med den trefarvede Kokarde, begreb man strax, at man havde en ægte Patriot for sig, det vil sige en Mand, som gjorde Alt for at nedbryde Friheden og gjøre Alle til Slaver af de enkelte, grusomme Despoters Villie.

Et vældigt Nøglesnippe dinglede ved Hjrens Læderbælte og betegnede hans Funktion i Republikens Tjeneste som Slutter og Fangevogter for de Hundreder af Ulykkelige, der uforskyldt ventede Døden bag Fængslets Mure.

Vi præsentere denne nette Person for den ærede Læser som Borger Simon, en af Paris's største Slynkler.

Manden han talte med var ogsaa Jakobinernes røde Hue, men havde et langt fredeligere Udseende. Han var renlig paaflædt, og havde desuden tilladt sig det uskylldige Lapseri at bære Lommetørflæde i Lommen og en hvid Strimmel i Halsen, som tjente istedetfor de store, brede Flipper, der tidligere var i Mode.

Han var forresten vor gamle Bekjendt Brutus, som Republikken havde døbt ham, eller Jean Baptiste, som Kirken havde givet ham til Døbenavn.

Samtalen, som var bleven et Dieblit afbrudt

ved en Fangetransports Ankomst, blev igjen fortsat, da Porten havde lukket sig efter den.

„Det er altsaa i Morgen, Borger Simon,“ sagde Brutus og bød ham en Pris af sin Daase, „at denne fordømte Marquis Villemont skal nyse i Sækken*) paa Grevepladsen.“

„Ja, Borger Brutus, baade han og Unglen, en lille Tøs paa en fem, sex Aar,“ svarede Simon og fyldte Næsen med Tobak, „nu, godt er det at blive af med disse Fædrelandsforrædere, og det giver jo ogsaa Plads for Andre.“

„Hans Proces er gaaet flinkt fra Haanden,“ bemærkede Brutus „o, de gode Borgere i Konventet er Mestre i at dømme.“

„Han blev slet ikke forhørt,“ loe Simon „det er jo nok, at han er Adelsmand, Borger Brutus.“

„Savist,“ svarede denne hurtigt „en Adelig er det samme som en Dødsdomt, men nu Barnet?“

„Hm, ja, hvad skal vi med det,“ svarede Simon og gabede „desuden ved Du nok, Borger Brutus, at intet Onde er fuldstændig borte, før det er aldeles fordrevet. Saadan et Barn har allerede Nykkerne i Hovedet og kan holde hele denne forbandede Slægt vedlige, — derfor væk med det.“

„Du taler som en Mand af Forstand,“ svarede Brutus og lettede paa Huen „det er intet Under, at man har betroet Dig en saadan Post som Fangevogter! Kun mener jeg, at din rette Plads snarere

*) henrettes.

var i Konventet ved Siden af Danton, Marat og alle de andre store Mænd."

Simon strøg sig velbehagelig om Skjægget ved denne Kompliment.

"Hm, ja," sagde han „man er just ikke nogen Dumrian, Borger Brutus, og man kunde vel ligesaa godt som de andre Borgere dømme en Aristokrat til Døden, men ser Du, jeg er nu besteden af mig og gavner her Republikken paa min Vis. — Vær forvisset om, Borger Brutus, at før skulde Maanen falde ned paa Jorden, før det skulde lykkes en Aristokrat at smutte ud af Fængslet der, — dertil passer jeg altfor godt paa."

„Det tvivler jeg ikke paa!" raabte Brutus og slog ham fortrolig paa Skuldbrene „en Mand som Du har Dine som en Orn og er paapassende som en Kosterhund; jeg turde nok holde ti gode Assignater paa, at Ingen slipper ud af dine Klør før den Dag, da Beien gaar til Guillotinen. Det er nu forresten heldigt i dette Tilfælde," vedblev han i en ligegyldig Tone, „Poffers heldigt."

„Hvilket Tilfælde, Borger Brutus?"

„Sh, det med Marquien, hvad er det han hedder, den Aristokrat . . .?"

„Billemont!"

„Sa rigtig Billemont," fortsatte Brutus „det skal være en gudsforgaaen Karl; han har bekæmpet Konventets udsendte Soldater i tre Maaneder med en Haandfuld Folk, afbrændt en halv Snes Landsbyer og slaaet idetmindste et Dousin gode Patrioter

ihjel, — o, det er en af de farlige Aristokrater, som har fortjent Døden ti Gange.“

„Se, se!“ loe Simon „er det saadan en Karl, det har jeg ikke hørt Noget om; han ser ellers noget spagfærdig ud; men hvorfra ved Du det, Borger Brutus?“

Borger Brutus satte et høist forbausset Ansigt op. —

„Hvorfra jeg ved det,“ gjentog han „ih, Du ved vel, at jeg af Fødsel er en Bonde, og tilmed født paa denne Billemons Gods; o, jeg kjender ham, den Slyngel; han har engang jaget mig ud af sin Gaard med Hundepidsken; da svor jeg ham Hævn, og jeg har holdt min Ed; jeg var selv med at tage ham tilfange, — aldrig har jeg havt lykkeligere Time.“

Brutus løi; det vide vi og det var tilmed en dristig Løgn, eftersom han fort i Forveien havde været i Wildrede med Marquiens Navn; men Simon var ligesaa dum og tankeløs som han var ond og grusom og lagde ikke Mærke til det.

„Kun Skade, at man er saa lille af Væxt,“ vedblev Brutus „man kan ikke rigtig se hans Ansigt, naar han skal række Hals! og jeg gad dog nok se ham engang endnu, før han er færdig.“

„Det behøver Du ikke at vente med til i Morgen, Borger Brutus,“ svarede Simon „jeg kan meget godt tillade en saa god Patriot som Du at følge mig paa min Ronde om et Kvarterstid. Du vil da saa Leilighed til at se denne fordømte Aristokrat og hans Datter før de marchere af til Guillotinen.“

Brutus havde Møie med at skjule sin Glæde, men svarede ganske rolig:

„Naar bare jeg kan døde mig for at rive ham i Stykker.“

„Na, vær Du kun rolig,“ loe Simon „han sidder bag Jern og Slaa, og dertil har jeg Nøglen.“

Dg den raa Karl slog paa sit store Nøglesknippe.

Idetsamme slog Uhret fuldt Slag paa en af Stadens Kirketårne.

„Kom,“ sagde Simon „Du skal faa Aristokraten at se; jeg glæder mig til at høre Dig skjælde ham Huden fuld, kom Borger.“

Han vilde gaa ind, da idetsamme en Person standjede ham.

„Er det i Morgen at Villemont skal afsted?“ spurgte han.

Brutus bukkede sig hurtigt ned og ledte efter sin Snustobaksdaase, som han pludselig tabte.

„Ja, Borger Delmont,“ svarede Slutteren „i Morgen Klokken ti.“

„Dg Barnet?“

„Samme Vei, Borger!“ svarede Simon.

Den Fremmede gik hurtigt videre, idet han mumlede halvhoit:

„Han skal dø, men Barnet opdrages paa Kommunens Bekostning.“

„Hvem var den Borger?“ spurgte Brutus.

„Oh, Borger,“ svarede Fangevogteren „det var

jo Borger Delmont, som anførte Ter, da I fangede Marquien."

"Ja, syntes jeg det ikke nok," svarede Brutus "nu, man ser saamange Ansigter, at man snart hverken kjender den Ene eller den Anden."

Simon svarede ikke, men aabnede Porten til den uhyre Bygning, og Begge forsvandt snart bag den; Simon stolt af sin Embedspligt, Brutus opfyldt af Angst for at hans Foretagende ikke skulde lykkes.

Der var uhyggeligt inde i den store Stenbygning, som gjemte saa utallige Uskyldige bag sine Mure.

Et knugende Mørke bemestrede sig den Indtrædende; man følte uvilkaarligt, at her var ingen Glæde, men kun Fortvivlelse og Sorg.

Det var her den stolte, franske Adels fangen, her myrdede Bøblen de værgeløse Fanger, her var kun Suk og Jammer, og her havde den skurkfagtige Marat glædet sig over sine Offres Kvaler.

Stenbygningens kolde Sale og jerngittrede Gæller vare fyldte med Frankrigs fineste Adelsmænd, Biskopper, Marquier, Grever og Baroner; Alle befandt de sig her som stakkels Fanger, der kun ventede paa Rædden, som skulde føre dem til Guillotinen. Her var de Dødsdømtes Sal med de to skrækkelige Døre, hvorigjennem man gik til Døden.

Jungen kunde passere dem uden Tegn, og de Den, som intet havde, og som af Nysgjerrighed vovede sig derind.

Skildevagten lod ham ikke vende tilbage til Livet; han maatte blive derinde og afsted med de Andre til Guillotinen.

Her saa man ædles Hjerters Storhed; man saa Tjenere, som havde faaet den frelsende Billet, der tillod dem uhindret Udgang til „de Dødsdømtes Sal“, man saa dem skjænke deres Billetter bort til deres domfældte Herrer og selv gaa i deres Sted, medens disse fik Tegnet og vendte fri og frelste tilbage. *)

Man saa her Mænd omfavne deres Venner og Slægtninge, som kom for at besøge dem, og smilende sige:

„Begræd os ikke, Efterverdenen vil beundre os.“

Utallige var Exemplerne paa sand Opoffrelse, og Historien har opbevaret os mangfoldige Navne, som tindre lig Stjerner i den høihjertede franske Adels Annaler.

Til denne Sal bleve de Dødsdømte førte Natten før deres Henrettelse, og Tallet var stundom saa stort, at de stod stuede op til hinanden, ikke istand til at røre sig i den uhyre store Sal.

Man gjøre sig blot et Begreb om Dffrenes Talrig- heds ved at erindre, at Firsindstyve Tusind Mennesker bleve henrettede i utrolig kort Tid.

Brutus gjøs da han passerede forbi de tilgit-

*) Historisk Sandhed.

trede Celler, i hvilke de Ulykkelige sad, men lod som Intet.

Overtimod brolede han Marsseillaisen af al Magt og forsikrede sin Ven Simon om at Synet af alle disse fordømte Aristokrater var ham behageligere end den bedste Komædie i ethvert af Folketheatrene, og her gif det ellers lystigt til.

Simon loe tilfreds.

„Nu kommer vi til ham,“ svarede han fornøiet, „nu skal Du faa ham at se levende, i Morgen vil det være forjilde. Hm! havde jeg vidst, at det havde været saadan en halvstyrig Krabat, havde han ikke havt det saa godt.“

Han standsede foran en lille, mørk Celle, som var forsynet med et Jerngitter, ikke ulig det, som findes i Menagerierne for de vildeste Dyr.

„Her er han,“ sagde han, „tit engang ind, Borger Brutus, og skjæld den Hund godt ud for han dør.“

Brutus tittede ind.

Det var ganske rigtig Marquis de Billemont, som han saa.

Marquien gif rolig frem og tilbage i sin Celle, uden at bekymre sig det Mindste om de Nysgjerrige, der af og til standsede udenfor og tittede ind, for at udslynge en Forbandelse imod ham.

„Ja, det er ham, det er den fordømte Marquis og hans Barn!“ skreg Brutus, „hvor det glæder mig at se ham spærret inde ligesom et vildt Dyr, ha,

Blanca Billemont.

ha, ha, nu slaar Du ikke flere ihjel, fordomte Aristokrat!" raabte han endnu hoiere „nu skal Du selv ræffe Hals ligesom en Hanekylling, og jeg skal ud at se paa det, jeg, Brutus, Patrioten, som blev kommanderet af den brave Delmont, da han viste os Veien gjennem den lille Port bagom Slottet, — o, jeg glæder mig til at se dig dandse Carmagnolen.*)

„Det var Ret," loe Simon, „bliv kun ved, Borger Brutus, betag ham Modet; jeg kommer strax tilbage, jeg skal blot slaa et Slag paa Laasene, for at se, om alle er luffede.“

Dg den værdige Mand gif fløitende ned ad den lange Gang, som strakte sig hele Bygningen igjennem.

Brutus følte Blodet stige sig til Hovedet og Hjertet banke i Brystet; det maatte være Gud, som kom ham tilhjælp ved at sende Fangevogteren bort.

„Sr. Marquis", hvistede han, da Simon var saa langt borte, at han ikke kunde høre det „Gud velsigne Dem, jeg kommer for at frelse Dem.“

Den ulykkelige Adelsmand standsede sin ensformige March og stirrede forbauset paa det skjægede Ansigt, som tittede ind til ham gjennem Tjernstængerne.

„Gode Gud," stammede han, „hvem er De, min brave Mand.“

„Ths, tal ikke," hvistede Brutus, „for Guds Skyld ikke et Ord, det mindste Udbrud af Glæde

*) guillotineres.

vilde fordærve det Hele. Se her, tag denne Fil, den er stærk nok til at gaa igjennem den tykkeste Jernstang; fil de to Stænger over, som bære Laafen. Jeg vil være her Kloffen elleve og føre Dem ud."

Med disse Ord kastede han en lille Fil gennem Jernstængerne, og da Simon idetsamme viste sig, begyndte han igjen:

„Fordømte Aristokrat, det er godt at Du og dine Lige endelig blive expederede ud af Verden! — I har bragt os i Ulykke, men nu kommer Touren til Jer! — o, Villemont, nu er jeg en bedre Marquis end Du; Republikken har adlet mig med Navnet af en god Patriot, det er Mere end Du nogensinde har været."

„Dys paa Barnet," tilføiede han hvissende — vær beredt Kloffen Elleve."

Med disse Ord traadte han tilbage efter at have kastet et Blik paa den lille Blanca, som sov roligt paa Gulvet, udmattet af Søvn og Graad.

„Naa," sagde Simon, „hvad synes Du saa om mit Menageri."

Brutus sølte den største Lyst til at slaa den værdige Borger midt i Ansigtet, men betvang sig.

„Leve Kobespierre!" brølede han, saa det rungede gennem hele Gangen „det er en Mand, som forstaar at rydde op i den aristokratiske Dglerede."

Dg idet han truede rasende ad Villemont, kastede han sin røde Hue i Veiret og gik med Borger Fangevogteren, som han til Tak for den udviste

Opmærksomhed inviterede over i Værtshuset ligeoverfor, for at tømme en Litre Vin paa alle Aristokraters Undergang.

Simon fastede et mønstrende Blik omkring sig, og da Alt fandtes at være i den lovbefalede Orden, gik han tilligemed den brave Patriot Brutus over i Værtshuset, et Samlingssted for Bagten fra Fængslet, og hvor man kort efter saa ham sidde foran Binkanden, glorød i Ansigtet og trumfende i Bordet af alle Kræfter, medens Brutus uophørligt krævede ind og sang en Vise med lallende Tunge og stive Dine.

Kloffen slog Elleve.

Neppe var det sidste Slag hændt, før en Mand gik hurtig henimod Fængslets store Port.

Han greb Dørhammeren og slog tre stærke Slag paa samme.

Kort efter hørtes Trin; Døren aabnedes, og en Skildvagt viste sig.

„Hvad godt, Borger?“ sagde han ved at faa Dine paa Personen.

„Hør!“ svarede denne hemmelighedsfuld „send et Par Mænd til Værtshuset ligeoverfor, den gode Borger Simon ligger døddrukken derovre til Latter for nogle unge Spradebasser, og det synes jeg er Synd for en brav Patriot.“

Skildvagten loe.

„Det er ialtsald ikke første Gang,“ sagde han „men hvad skal jeg gjøre, Borger! hele Vagten, paa mig nær, er taget i Brug for at transportere første Afdeling af de Dødsdømte ned i Salen, og jeg kan ikke gaa fra min Post.“

„Den gode Simon er rent rasende,“ svarede Manden „og slog mig, da jeg tilbød at følge ham over. Bærten bad mig derfor om at hente idetmindste en Soldat, som kunde imponere ham, og Du ser ud til at kunde forstrække et helt Regiment, saa drabelig og patriotisk er Du af Udseende.“

Skildvagten strøg sig velbehagelig om Skjægget. Han følte sig oiensynlig smigret.

„Savist, man er jo ingen Vertskjælling,“ loe han „men jeg kan ikke forlade min Post.“

Manden loe.

„Tror Du maaske de løber sin Vei derinde,“ sagde han „nei, dertil er Borger Simon altfor samvittighedsfuld en Mand. — Du maa gaa derover, Borger Soldat, Simon er min bedste Ven og jeg er tildels Skyld i hans Rus, — giv mig dit Gevær saalænge, og jeg sværger Dig til, at ikke en Kat skal slippe ind uden min Villie.“

Soldaten nølede, det var en farlig Sag at forlade sin Post.

„Borger Simon kan gjerne miste sit Embede,“ vedblev Manden „og det vilde smerte mig dybt, ja, jeg kunde ligefrem udjætte mig for at miste hans Venstabs; kom derfor med Geværret, — jeg lukker

Porten —, Ingen vil bemærke det, nu da det er bældmørk Nat, og i Morgen vil Simon takke baade Dig og mig."

Med disse Ord tog han uden videre Geværet af Soldatens Arm og puttede ham lempelig udenfor.

„Stynd Dig," hviskede han til ham „jeg har et Elskovsventyr i Nat og holder ikke af at komme forsent."

Den godtroende Soldat flentrede over imod Bærtshuset.

Som et Lyn styrtede Manden, i hvem Læseren allerede har anet den brave Brutus, henad Gangen og standsede udfør Marquiens Celle.

„Hr. Marquis," hviskede han „kom, flygt, der er ikke et Minut at spille."

Laafen var gjennemfævet, Cellens Dør aabnede sig, og den frelste Marquis traadte ud, bærende den sovende Blanca i sine Arme.

„Følg mig," hviskede Brutus „saa hurtigt Deres Ben kan bære Dem, de komme strax tilbage."

Aldrig har en menneskelig Fod været hurtigere og sikkrere end Marquiens var i dette frygtelige Minut. Han fløi som et Lyn efter Brutus, der havde kastet Geværet og nu naaede den store Port, som han rev op paa vid Gab.

Uden at bekymre sig om at blive set, styrtede han ud, fulgt af Marquien, som nu ilede frem med Blanca i sine Arme.

Gud var med dem.

Gaderne vare tomme, ifølge Konventets Befaling, som bød, at Jagen maatte forlade sin Bolig efter Klokken ti, og de naaede derfor uforstyrrede en gammel Reisevogn, som holdt paa Hjørnet af en af de tilstødende Gader.

„Stig ind,“ hvistede Brutus „skynd Dem, man har opdaget vor Flugt.

Birkelig skingrede et vildt Raab gjennem Natten, som et Hyl af hungrige Ulve.

Det var Borger Cassius, der saa, at han var bleven holdt for Nar.

Strax efter løb Trommehvirvel og Kommandoraab; Soldaterne bleve kommanderede ud; man havde opdaget den vigtige Fanges Flugt.

Vognen kjørte langsomt bort, næsten i Stridgang, for ikke at vække Mistanke.

Brutus sad paa Bukken med sin røde Jakobinerhue og opmuntrede Hestene ved venkfabelige Ord.

De havde neppe kjört et halvt hundrede Skridt, før en Mand kom hurtig gaaende henimod dem.

„Hvad er hændet, Borger?“ spurgte han „man slaar Trommehvirvler, og Soldaterne eftersøge overalt.“

Brutus traf Kraven tættere op over Kinderne; han havde gjenkjendt Delmont.

„En Arristokrat er knebet ud af Fængslet derhenne,“ sagde han tvært og standsede Hestene „det er det Hele.“

„Hvad hed han?“ spurgte Delmont.

„Billemere eller Billemore, eller saadant Noget, jeg erindrer ikke Navnet.“

„Billemont!“ raabte Delmont forstræffet.

„Ja, Billemont, saadan var det,“ svarede Brutus som om han først nu huskede Navnet, „ja han er løbet sin Vej; men undskyld Borger, at jeg nu kjører min Vej, jeg er søvnig og skal have min Vogn og mine Heste i Hus for i Nat.“

Med disse Ord hilste han gabende og kjørte langsom videre.

„Flygtet,“ mumlede Delmont og blev staaende som lynslagen „flygtet rimeligvis tilbage til hende; o, hvad var saa Alt! men jeg skal finde ham, jeg skal følge ham i Hælene, og da, da!“ raabte han vildt og knyttede Hænderne, „da er Marquise Billemont Enke og min Brud.“

Han styrtede afsted, men standjede igjen.

„Barnet,“ mumlede han „Barnet kan han ikke have taget med, o, jeg Daare, jeg har det bedste Baaben imod Jer Begge, med det i min Magt vil jeg tvinge Eder til blindt at adlyde mig.“

Han ilede paany fremad og naaede endelig den skumle Fængselsbygning.

Vi vide, at ogsaa Barnet var bragt i Sikkerhed.

Delmont erfarede det og blev bleg.

Alt havde sammenhvoret sig imod ham, det lod næsten til, at Gud havde grebet forstyrrende ind i hans onde Planer.

„Nu vel,“ mumlede han, „saa finder jeg dem Begge; — jeg vil ægte Marquise Billemont.“

Med disse Ord vendte han om, uden i mindste Maade at bekymre sig om Støien og Larmen af de narrede Patriotter.

Han henvendte sig endnu samme Nat til Robespierre og fik af denne udstedt en Fuldmagt som Konventets Komissair i Departementet Vendée, hvor Marquis de Billemonts Gods, som vi vide, var beliggende.

En djævelst Glæde lyste ud af hans Dine, da han holdt Papiret i sin Haand.

„Nu,“ mumlede han „nu er jeg Herre paa Billemonts Slot, og før skal jeg jevne det med Jorden, før jeg viger en Tomme fra min Billie.“

Fra Robespierre ilede han hen til Republikkens Trykkeri, hvor Listerne over de guillotinerede Adelsmænd blev trykkede.

Man kjendte ham og hilste ham ærbødigt.

Delmont læste Listen igjennem.

„Her mangler et Navn,“ sagde han og tog en Pen „jeg har glemt at tilføie det.“

Og han skrev følgende Navn blandt de Henrettede:

„Forhenbærende Marquis Richard Billemont.“

Og i Paranthes nedenunder:

„Datteren Blanca undsluppet.“

„Denne Liste,“ mumlede han, „vil hun læse; h a n er død, jeg kunde naturligvis ikke frelse ham, og Blanca er frelst, det er mig, som har

frelst hende! o, Heloise, nu kan Du købe dit Barn af mig ved din Haand."

Otte Dage efter reiste han til Vendée.

Han forlod Paris paa samme Tid som et Barkskib tog to Væend og et Barn ombord for at føre dem til Amerika og som en bondeflædt Kourer ankom til Marquisen med et Brev, der kun indeholdt de Ord:

„Frelste! vent!"

Brevet havde ingen Underskrift.

Femte Kapitel.

Bielsen.

Marquisen havde imidlertid tilbragt mange søvnløse Nætter paa det stille Slot.

Stræffelige Rygter, og desværre altfor sande, om Republikanernes Grusomheder, naaede af og til hendes Øren, og endnu havde hun ikke modtaget den mindste Underretning om sin Egtesælle og sit Barn.

Tunge, graadopsyldte Timer tilbragte hun i det lille Bedekammer, Slottets Helligdom, som laa affides i Kapellet ved Slottets østre Side, og her

opfendte hun daglig sine brændende Bønner for de to Bæsnere, der vare hende saa dyrebare.

Og naar saa Gud hørte disse Bønner, hvad saa?

Havde hun da ikke givet ham, Forræderen, den Elendige, som var Skyld i al hendes Ulykke, havde hun ikke givet ham et Slags Løfte, hvis han bragte hende den lille Blanca tilbage.

Hun gjøes ved denne Tanke, men tænkte, at Alt hvad hun havde lovet var afdvunget hende af dette Umenneske, som uden Tvivl var istand til enten at frelse den Lille eller gjøre Moderen barnløs efter som han vilde.

Da var det at hun pludselig modtog det hemmelighedsfulde Brev, som ingen Underskrift havde, og som dog maatte angaa hende.

Haanden kjendte hun ikke, det kunde godt være Delmonts, skjøndt den var usikker og vakkende, Papiret var en afreven Strimmel, og Konvoluten, hvori den laa, en kasseret Konvolut med Republikens Poststempel.

Koureren som bragte Brevet, havde skyndt sig afsted paa sin kraftige Hest og havde ikke svaret paa hendes Spørgsmaal: fra hvem Brevet var?

Han havde blot set sig ængstelig om og var sprængt bort i Galop, følgende en anden. Bei end den, ad hvilken han var kommen; men saameget saa hun, at han kom langveis fra.

Baade han og Hesten vare støvede og den sidste havde desuden ingen Sko under Forbenene.

Man havde altsaa rimeligvis sendt ham hovedfuls affted, og Manden var bange for at komme i Berøring med Komunens Agenter fordi han havde overbragt et Brev om en undvegen Aristokrat.

Ja, jaaledes maatte Sagen forholde sig; det var Grunden til hans Hastværk og Tavshed.

Delmont havde altsaa virkelig holdt Ord, nu kom han rimeligvis for at forlange det samme af hende.

Da bragte den gamle Pige hende en Dag Aviserne fra Paris.

Hun løb Listen over de Guillotinerede igjennem og udstødte et frygteligt Skrig.

Hun havde læst sin Mand's Navn og nedenunder Bemærkningen, som antydede, at Blanca var forsvundet.

Brevet var altsaa et Oppspind af Delmont, hvorved han vilde fiktive sig Marquisen itide.

Tribunalets Dødsliste var temmelig paalidelige, desværre havde man Offre nok at vælge imellem.

Da hun kom til sig selv efter den frygtelige Oplysning, følte hun sit Hjerte banke roligere.

Lille Blanca var altsaa rimeligvis i Live, og Gud havde maaske i sin Naade ført hende til gode Menneſter, som ikke vilde forraade et uſkyldigt Barn.

Og nu hendes Løfte.

Det var hun ikke pligtig at holde til Delmont, idetmindſte ikke før han havde bragt hende det forsvundne Barn.

Hendes Ord i hin frygtelige Time, da Bille-
mont blev ført bort, havde været:

„Hvis Marquis de Billemont dør paa Ska-
fottet, vil jeg vække Dem min Haand, men — frels
først mit Barn.“

Saaledes havde hun sagt, hun huskede godt
disse Ord, som Kjærligheden til hendes Barn af-
tvang hende, men som alligevel brændte som Ild
paa hendes Læbe.

Hun var overbevist om, at Delmont vilde vende
tilbage, og hun imødesaa derfor rolig hans Tilbage-
komst.

Otte Dage efter at hun havde modtaget Brevet
med de to Ord kom han.

Uniformeret som en af Republikens mægtige
Befalingsmænd, med den bekjendte trefantede Hat
paa Hovedet og med det brede, trefarvede Skjær-
f om Livet galopperede han ind i Slotsporten, hvor
den eneste Tjener, som var paa Slottet, ydmygt
hilsende tog imod Hesten.

Delmont kastede Blikket til ham og betragtede
ham med et skarpt Blik.

Tjeneren var nemlig en ganske ny, som Mar-
quisen havde antaget.

„Er Borgerinde Marquisen hjemme?“ spurgte
han barsk.

„Ja, Borger Kommissair.“

„Før Hesten ind i Stalden og gaa saa op og
meld Konventets Kommissair, Borger Delmont, skynd
Dig, Du hører nok ogsaa til de dovne Aristokrater.“

Med disse Ord gav han ham et drøit Slag over Nakken med sin tunge Ridepidst.

Tjeneren ømmede sig, men sagde ikke et Ord, kun tilkastede han den Uforstammede et rasende Blik og trak Hesten ind i Stalden.

Marquisen havde hørt ham komme og set det Hele.

„Nu,“ mumlede hun og knugede Haanden imod Brystet „vis nu, mit Hjerte, at Du kan staa roligt Ansigt til Ansigt med din Kjærligheds Morder, og Du, Kvinde, vær nu Slangen, som man bestylder Dig for at være; denne Glendige skal være din Allierede han skal gjenfinde din forsvundne Datter.“

Og smilende ilede hun gennem Salen med det modtagne Brev i Haanden; hun var Kvinden i dette Dieblis, Guds Mesterværk, Snildhedens Repræsentsant.

Tjeneren behøvede derfor ikke at melde Delmont.

Marquisen traadte selv helt ud paa Marmortrappen og hilste, og i næste Nu stod han ved hendes Side.

Hun trak ham næsten med sig ind i den store Ridderfal og bad ham tage Plads.

„Hr. Delmont,“ sagde hun derpaa med usikker Stemme „modtag en Moders Tak for hvad De har gjort, og vær forvisset om, at Marquise Billemont ikke vil glemme, hvad hun har lovet, naar De bringer hende sit Barn, sin lille Datter tilbage.“

Delmont stirrede forbauset paa hende; denne Modtagelse forvirrede ham fuldstændig.

„Da jeg modtog Deres Brev,“ vedblev hun,

„kjendte min Glæde ingen Grændser, og jeg indser tillige meget vel, at Flygtningene maa holde sig skjulte, indtil Landet igjen er nogenlunde roligt; o, Hr. Delmont, De er en ædel Mand, og De har handlet som en ædel Mand.“

Delmont blev endnu mere forvirret.

„Fru Marquise,“ stammede han „hvilket Brev?“

Marquisen følte Blodet strømme til Hjertet; Brevet var altsaa ikke fra ham.

„Ah, Hr. Delmont, det De sendte mig pr. Courer,“ vedblev Marquisen „dette.“

Hun gav ham det modtagne Brev. Delmont læste det og blev i højeste Grad forvirret, men fattede sig snart.

„Ah, Fru Marquise,“ svarede han „dette Brev affendte jeg just som jeg havde hjulpet dem til Flugt, men Skæbnen vilde det anderledes, de bleve grebne og . . .“

Han gav hende Dødslisten, som han fremtog af sin Brystlomme.

Det var den samme Marquisen allerede havde læst.

„Min Gud,“ stammede hun „han er altsaa bleven guillotineret.“

Delmont bøiede sit Hoved.

„Sa, Frue,“ sagde han „ja, jeg kunde ikke frelse ham! nu er al mit Had forbi, nu har jeg kun Deres Tilgivelse at leve for.“

Han vovede ikke at se paa hende, hun var saa

bleg som Marmor og saa deilig som Rafæls Madonna.

Hadde han kunnet se ind bag disse halvtillukkede Dine og ind i hendes Hjerte, vilde han have set det svulme af Blæde.

Delmont løi, da han talte om at have skrevet Brevet, han løi, men kunde ikke fuldkommen beherske sin Stemme, den var usikker, da han sagde at han havde skrevet Brevet.

Hun var nu fuldkommen overbevist om, at baade hendes Egtefælle og Barn var i Sikkerhed, eftersom Brevet var bragt hende nogle Dage efter den Dato Dødslisten bar, og rimeligvis affendt med Roureren over Hals og Hoved.

Hun gjennemstuede derfor fuldkommen Uslingens List og vedblev roligt:

„Delmont, jeg er endnu en fortvivlet, ulykkelig Moder, jeg er endnu barnløs, bring mig mit Barn tilbage, og jeg er Deres —, jeg er jo Onke.“

Hun var nemlig sikker paa, at han ikke vidste hvor Barnet var.

Delmont var imidlertid ikke den Mand, som saa let lod sig bringe ud af Fatningen. Han begreb at Spillet var tabt, dersom han tilstod, at han ikke vidste, hvor Barnet var, eller at Marquien i Virkeligheden var flygtet, og svarede derfor roligt:

„Stol paa mig, Blanca Billemont skal blive bragt tilbage til sin Moder, men hvor meget jeg end længes efter den Time, da jeg tør kalde Dem min, maa jeg dog lægge Baand paa min Længsel;

som Patriot og Konventets Befuldmægtigede tør jeg ikke lige strax bringe en Prosciberet*) for Dagens Lys, selv om jeg ved hvor hun er; derfor, Frue, tillad mig at forberede Alt, men ikke handle før Tiden kommer."

Hun smilede til ham og gav ham Haanden.

"Hr. Delmont," sagde hun „kunde min elskede Richard høre vor Samtale i dette Dieblit, vilde han sige: Delmont har dog ikke forraadt mig."

Delmont bukkede. Rosen var næsten altfor stor.

Efter denne Samtale skiltes de.

Marquisen gik tilbage til sine Bærelser for at læse og atter læse de to Ord og for at kysse Papiret, hvorpaa de stod skrevne; Delmont gik ned for at opsøge Tjeneren, som han havde tildelt et Bidsteflag.

Han traf ham i Gaarden.

"Hvad hedder Du?" spurgte han.

"Ino," svarede Tjeneren.

"Du er ingen Franskmand," sagde Delmont „jeg kan høre det paa dit Maal; hvorfra er Du?"

"Fra Korsika."

"Ah, en Korsikaner," svarede Delmont „nu I er raske Følk har jeg hørt! har Du tjent længe her?"

"Kun en Maaned, Borger."

"Har Marquisen i den Tid modtaget et Brev?"

"Ja af en Kourer."

*) Dødsdømt.

„Hvordan saa han ud.

„Det var en Bonde, iført Republikkens Farve,“
svarede Sno.

„Hvor kom han fra?“

„Udefra,“ svarede Korsikaneren roligt.

„Snak, hvem havde sendt ham?“

„Formodentlig hans Herre,“ svarede Sno „han
sagde det forresten ikke.“

Delmont bed sig i Læben.

„Godt, fra i Dag lyder Du mig,“ sagde han
„jeg er Republikkens Befuldmægtigede.“

Sno buffede.

„Jeg skal adlyde,“ svarede Korsikaneren „befal
blot, Borger Kommisfær, og Sno udfører enhver
Befaling.“

„Han er en Dumrian,“ tænkte Delmont „jeg
kan bruge ham,“ og tilføiede idetsamme høit: „Laf
Borger, vi er Alle lige; men Republikken fremfor
Alt; hører Du, at en Mand og et Barn er an-
kommen her til, da maa Du strax meddele mig det
og hundrede Assignater*) blive Dig udbetalt.“

Sno lettede paa Huen.

„Jeg adlyder, Borger,“ svarede han „en Korssi-
kaner bryder aldrig sit Ord.“

Delmont nikkede tilfreds og gik videre, for at
inspicere Slottets øvrige Besætning.

Sno saa efter ham.

„Bogt Dig, fordømte Republikaner,“ mumlede

*) Republikkens Papirspenge.

han „vogt Dig fra denne Dag for Ino, Manden fra Korsika; det Bidskeslag skal Du faa betalt og det med gode Renter, stol Du derpaa.“

Da Delmont forsvandt i Staldbygningen, gif Ino op paa Slottet og meddelte Marquisen, hvad han havde talt med Delmont om.

Hun holdt sig for Brystet for at dæmpe Hjertets Slag.

Han havde sagt: en Mand og et Barn, de levede altfaa Begge, Brevet kunde ikke være fra Andre end hendes Gemal.

„Nu, Elendige,“ mumlede hun „nu er jeg den stærkeste; om jeg faa skal vente i tyve Aar, skal Du ikke faa Magten over mig.“

„Ino,“ vedblev hun „jeg stoler paa Dig, vær mig tro, og jeg vil lønne Dig saa godt som Noget.“

„Vær kun rolig, naadige Frue,“ svarede Korsikaneren „jeg skal følge denne Mand og udspeide enhver af hans Handlinger, vi blive ikke hinanden tvit saa let.“

Den følgende Dag rykkede en Deling af Republikkens Tropper ind i Slottet.

Delmont modtog dem baade som Herre over dette og som Konventets Befuldmægtigede, og anviste dem Kvarter i de prægtige Ridderstale, idet han paa

en bydende Maade anmodede Marquisen om at opholde sig indtil videre i sine egne Gemakker.

Det var i Republikkens Navn sagde han, og Slottets Hersterinde adlød med et Smil, idet hun sagde:

„De er jo Herre, Borger Komissair, og De skal blive det endnu mere, naar De skaffer mig min Blanca tilbage.“

Uslingen buffede og lovede at gjøre sig al Umage; kun bad han hende om at være taalmodig; at bringe Barnet til hende nu, vilde være forbundet med Fare, eftersom Undersøgelserne vare skjærpede, og Dødsdommene faldt i Tusindvis.

Marquisen gjøs, men tav og overlod Alt til ham.

Hun var nu overbevist om, at han ikke vidste hvor de Frelste befandt sig.

Aldrig havde Slottet været Vidne til saadanne Rædsels-scener som nu. — I hundredevis førte man Fanger til Stedet, for at dømme dem og overgive dem til Uhyret Carrier, der rasede som Oberstbefalende, og Delmont især udfoldede en sand djævelsk Virksomhed i at efterspore og angive.

Hver Dag lod han søge, men forgjæves. Marquien og Blanca var sporløst forsvundne.

Saaledes hengik et Aar.

Marquisen var bleven bleg og indesluttet. Hun begyndte selv at tvivle om sine Kjæres Frelse og følte Sorgen nage sig, som en snigende Drm.

Delmont bemærkede det og blev urolig.

Han elskede hende med samme rasende Kjærlighed som tidligere, men Blancas Forsvinden traadte mellem ham og hende som en uoverstigelig Mur.

Hun var i sin gode Ret til at nægte ham sin Haand, saalænge han ikke havde holdt sit Ord, og han blev hange for, at det aldrig vilde lykkes ham.

Der var desuden en anden Ting han stræbte efter; det var selve Godsjet med alle dets uhyre Indtægter, og af dette vilde han aldrig blive Eier, saalænge han ei var Marquisen's Gemal.

Han kunde nok uden videre lade sig Godsjet tilskrive, men Delmont var klog, han forudsaa, at Republikanerne engang vilde faa udspillet deres Rolle, og at man da uden Omstændigheder vilde behandle ham som en ligefrem Ransmand.

Han maatte altsaa for enhver Pris ægte Marquisen; Godsjet blev da hans retmæssige Eiendom.

En Morgen traadte han derfor uanmeldt ind til hende.

Hun reiste sig netop fra sin Bedestammel, da han traadte indenfor Døren, og saa forskrækket paa ham. Det anede hende, at han havde Dødt ifinde.

„Fru Marquise,“ sagde han roligt „denne Tilstand maa have en Ende! jeg vil ikke længer vente paa Opfyldelsen af det Løfte De har givet mig.“

Marquisen foer sammen og traadte et Skridt tilbage,

„Hr. Delmont, eller Borger Delmont, som De nu hedder,“ svarede hun med al den Ro hun raa-

dede over „De glemmer, at mit Løfte er afhængigt af, at De holder Deres.“

„Kok muligt,“ svarede han „men Borgerinde Marquise, Opfyldelsen af mit Løfte er en Umulighed. Deres Mand og Barn eksisterer ikke længer, det er jeg sikker paa, men De lever endnu, og jeg tror, at jeg flere Gange har bevist, at jeg er en Mand af Billie, — De maa derfor finde Dem i det Uundgaaelige og — rætte mig Deres Haand.“

„Aldrig, aldrig!“ skreg hun.

Delmont smilede haanligt.

„De glemmer at jeg har Magten her,“ sagde han med Betonning paa hvert Ord.

„Ogsaa over de Døde,“ svarede hun.

Delmont blev forfærdet og stirrede paa hende.

„Hvorledes mener De, Fru Marquise?“ sagde han med usikker Stemme „jeg forstaar ikke Deres Mening.“

„Marquise de Billefont vil aldrig levende blive Deres Egtehustru,“ svarede hun „forstaar De mig nu, Hr. Delmont?“

Den raa Mand blev slaaet af den frygtelige Ro, hvormed disse Ord bleve sagte, men hans Forvirring varede kun et Dieblif.

„Bogt Dem,“ sagde han i en lav, truende Tone „bogt Dem, Marquise Billefont, for at trodse Republikkens Mænd, det kunde let være, at Deres Ord gik i Opfyldelse imod Deres Onske.“

Efterat have udstødt denne frygtelige Trudsel

vendte han sig om for at gaa, men standsede paa Dørtærstelen.

„Fru Marquise,“ sagde han i samme truende Tone „jeg giver Dem fire og tyve Timers Betænkningstid, vælg til den Tid imellem mig og — Guillotinen.“

Med disse Ord gik han.

Marquisen holdt Haanden for Ansigtet og sank modløs om paa en Stol.

„D,“ mumlede hun „berøvet Alt, uden Benner, prisgivet denne Glendige; nei aldrig, aldrig,“ raabte hun „saa lad ham tage mit Hoved! Marquis Willemont skal aldrig erfare, at hans Hustru har glemt hverken ham eller sig selv.“

Hun ringede og den gamle Pige traadte ind.

„Janfan,“ sagde Marquisen „er det muligt at slippe bort fra dette Slot?“

„Nei, Deres Raade, de skjændige Republikanere holde Vagt Dag og Nat, og jeg hørte nylig Delmont sige, at de under ingen Omstændigheder maatte lade Dem, Fru Marquise, passere.“

Marquisen vred fortvivlet Hænderne.

„Seg er fortabt,“ hulkede hun „fortabt for stedsje.“

„Endnu ikke,“ svarede den gamle Pige „jeg ved et Middel til Frelse.“

Marquisen saa forundret paa hende og holdt op at græde.

„Et Middel?“ sagde hun.

Den gamle Pige nikkede smilende og gik hen og aflaaſede Døren.

Hun blev derinde en Time.

Da hun forlod Marquisen, var denne rolig og fattet; den gamle Pige alvorlig og tabs.

Den følgende Dags Middag modtog Delmont følgende Ord fra Marquisen:

„Min Herre!

„Jeg ſkjænter Dem herved min Haand, naar
„De lover mig at gjøre Alt muligt for at ſtaffe
„mig mit Barn tilbage.

„Behag at beſtemme Tielen til hvilken Tid
„De finder det paſſende.“

Heloise de Villemont.

Delmont læste diſſe Ord med tindrende Dine og bankende Hjerte.

Endelig havde han naaet ſit Maal; den ſkjønne, ſørgende Enke frygtede Guillotinen og havde givet ſit Ja.

Han ſpændte ſin Kaarde om, ſatte den trekantede Hat paa Hovedet og ilede til hende.

„Er det Sandhed, Heloise,“ raabte han, idet han traadte ind til hende „vil De virkelig blive min Huſtru?“

„Ja, Hr. Delmont,“ ſvarede hun, idet en bræn-

dende Rødme overfor hendes Ansigt „bestem Bielsen, naar De vil, men først . . .“

„Først?“ gentog han ængstelig:

„Først maa De tilsværge mig, at De er uskyldig i min Gemals Død; thi De vil indse, at selv om jeg kan elske Dem, vil den Tanke dog være skræffelig, om jeg elskede min Mand's Morder.“

Delmont blev bleg, men i næste Dieblif hævede han Haanden og svor:

„Jeg er uskyldig i Marquis Villemont's Død.“

Marquisen følte Blodet vige fra sine Kinder; en saa uhyre Fræthed havde hun ikke ventet.

„Hr. Delmont,“ sagde hun imidlertid rolig „her er min Haand.“

Dg hun gav ham sin iskolde, flamme Haand.

Delmont kysfede den.

„Imorgen Aften staar Bielsen,“ sagde han „vi Republikanere bruge ikke mange Ceremonier.“

„De har at befale fra denne Time,“ svarede hun.

Delmont kysfede endnu engang hendes Haand og styrtede ud, aldeles beruset af Blæde.

Marquisen blev staaende et Dieblif, derpaa traf hun det svære Silkegardin tilside, og Janfan traadte frem.

„D,“ sagde den gamle Pige „o, Jesus, den Mand er et Uhyre.“

„Stille, Janfan,“ sagde Marquisen „nu maa der handles.“

Dg ved den gamle Piges Hjælp pakkede hun en

Del Papirer i en lille Haandkuffert og fyldte en Bung med kontante Penge.

Ingen af dem talede et Ord, men da de var færdige, sagde Marquisen:

„Dg nu Janfan, lad os nu tænke paa Brylluppet.“

Den næste Dags Aften herskede der et ualmindeligt Røre paa Slottet.

Soldaterne pudsede; Noget, som de ellers aldrig pleiede, og Alle syntes at være i ypperligt Humør.

Om Aftenen Klokken ni vilde nemlig Borgerkomissair Delmont ægte Borgerinde, Marquise Villermont.

Det var en Seir for den ufeilbarlige Republik, at en Dame af høi Adel rakte sin Haand til en Mand af Folket, en Patriot af reneste Blod, og det, uagtet hun maatte vide, at det netop var denne Mand, som havde ført hendes første Gemal for Revolutionens Domstol, hvor Robespierre, Danton og Marat førte Forsædet, og hvor man kun kjendte til at dræbe enhver Aristokrat.

Det var en Seir, som de smudsige Soldater følte sig stolte af.

Man havde derfor i den Anledning pyntet Kapellet med Krands og Grønt, skjøndt Republikken ikke bekymrede sig videre om kirkelig Vielse; det var

nok, naar Soldaterne præsenterede Gevær, og den Høivstbefalende havde erklæret Bedkommende for Mand og Kone.

Men her gjorde man en Undtagelse, man vilde vise, at man kunde være opmærksom.

Delmont havde pyntet sig paa det Bedste og spadserede stolt frem og tilbage, indtil Ino endelig kom og underrettede ham om, at Marquisen begav sig til Kapellet.

„Endelig,“ mumlede han „endelig.“

Han satte Hatten paa sit Hoved og gik hurtig til Kapellet.

Soldaterne vare opstillede i to Gesedder og præsenterede Gevær.

Delmont hilste og traadte med Hatten i Haanden hen til Marquisen, som stod foran Indgangen til Helligdommen, sort klædt, som en sørgende Enke og tæt tilfløret.

Delmont studsede over denne usædvanlige Brude- dragt og yttrede, at den burde være hvid.

Et Suk svarede ham, og med næsten skjendelig Stemme bad hun ham erindre, at hun jo egentlig var sørgende endnu.

Delmont kunde Intet indvende herimod, men gav hende Haanden og førte hende hen for Alteret, hvor Sognets Præst, en hvidhaaret Olding, allerede ventede.

Rundtom stod Soldaterne.

„Sløret bort!“ brølede En „lad os se Marquise- nens Ansigt.“

„For Guds Skyld!“ hvistede Marquisen.

Delmont saa sig om.

„Hvem vover at forlange Noget her,“ sagde han høit! „ti.“

Soldaten tav, men tilkastede ham et hadefuldt Blik.

Vielsen foregik nu efter alle kirkelige Regler, og den gamle Præst forenede de Troløvede.

„Dg nu, min elskede Heloise,“ sagde Delmont, „vis nu dit Ansigt for vore brave Soldater; nu er din Sørgetid forbi.“

Bruden rev hurtigt Sløret tilside og vendte sit Ansigt imod Delmont, der soer forfærdet tilbage som stukken af en Slange.

Han saa Fanfans gamle, rynkede Ansigt. —

„Bedraget!“ skreg han med frygtelig Stemme og greb Fanfan i Halsen „forraadt af hende, den Skjændige! svar, tal, gamle, rynkede Hex, hvordan hænger dette sammen?“

Fanfan loe.

„Min elskede Delmont,“ sagde hun og vristede hans Haand bort „er det den Dmhed jeg kan vente af Dig.“

Soldaterne sfoggerlo.

„Saa dø, dø, fordomte Hex!“ skreg han og rev en Dolk op af Bæltet „dø, som Enhver bør dø, der hjælper Aristokraterne med at bedrage Folket.“

Dg før Noget kunde hindre det stødte han Dolken i Fanfans Bryst lige til Hæftet.

Den gamle Pige styrtede rallende tilbage uden at udstøde et Suk.

Hendes Blod oversproitede det lille Alter og Præstens hvide Messedragt, og Legemet faldt tungt henover den guldbroderede Skammel.

Soldaterne, som var vant til alle ghjelige Scener, følte sig uhyggelige og iagttog en mørk Tavshed, og da Delmont tav vendte sig om og gif hurtig ud af Kirken, lød den gamle Præsts Stemme truende efter ham.

Den sagde:

„Det Blod, Borgerkommisjair, skal Du engang betale med dit eget.“

Delmont vendte sig hurtig om, men blev staaende forfærdet.

Den gamle hvidhaarede Mand strakte bydende sin Haand ud imod ham og raabte med tordnende Stemme:

„Gaa, Blodmand, gaa og tag Kirkens Forbandedse med Dig!“

For første Gang følte Delmont sine Knæ skjælve under sig. Han saa den gamle Mands lynende Dine stirre sig imøde som to Blødgler og uden at svare styrtede han ud for at lade Marquisen gribe.

Men han kom for sent.

Marquisen var ikke i det store Slot.

Hun var flygtet. — Ino var heller ikke at finde. —

Omtrent to Maaneder efter modtog Delmont Marquisatet Billefont som en Gave af Republiken for sin kraftige Optraeden imod Aristokraterne.

Han manglede kun en Ting og det var Slottets Skjode og øvrige Papirer, men hvormeget han søgte fandt han dem ikke.

For Fremtiden lod han sig nu kalde François Delmont, Ejer af Billefont Slot og omliggende Jorder, og var snart den vigtigste Person i Departementet.

Han havde naaet sit Maal! nu var han Herre: men han havde glemt En —, og denne One var:
G u d!

Sjette Kapitel.

Rybyggerens Hytte.

Vi rykke tolv Aar hen. i Tiden og begynder igjen vor Fortælling i det fjerne Amerika, langt fra Frankrigs Kyster ved det store atlantiske Ocean.

Mil for Mil trænge vi ind i Louisianas yndige, halvvilde Landskaber, mange, mange Mile, indtil vi endelig standse i Provindsens nordvestlige Del, tæt

ved Texas Grændse, hvor Koro Floden nærmer sig den vældige Mississipp, for længere imod Syd at blande sit krystallklare Vand med Kæmpens gullige Strøm.

Uhyre Stove bedække Landet overalt; det er endnu Urskoven, som ikke er naaet af Civilisationens Dye, „det evige Mørkes“ Skov med sine kæmpemæssige Mahognitræ-Stammer, med sine Kanonfugle- og sine Bottetræer, med sine Melastomer, Laurbærtræer, Mimoser og med sine armtykke, tretusinde Alen lange Slynplanter, de verdenskjendte Lianer.

Se engang tilveirs i denne Sal af grønne Blade, og dit Dye kan ikke trænge igjennem. Tættere og tættere bliver de himmelhøje Hvelvinger, farvede foroven med et grønt Skjær, holdende Solens brændende Straaler ude, som en kæmpemæssig Parasol.

Alt er tyst og stille under de vældige Stammers Kroner, det er som en uhyre Grav, hvis Hemmeligheder holdes skjulte af Naturen med kneben Rarrighed; kun engang imellem lyder en Fugls Skrig om Dagen, det er en Papegoie, som bliver bante for den lille, giftige, sorte Slange, eller som i Dødsangsten styrter skrigende ned, fortryllet af Diamantslangens magnetiske Blik.

Men naar Aftenen nærmer sig, naar den sidste Luftning har lagt sig, og Urskovens Indre er et knugende Mørke, da vaagne dens vilde Beboere.

Brøl paa Brøl af Pantheren eller Pumaen rulle gjennem Dykningerne, og Flodsvinet kommer

frem af Sumpene for at rulle sig paa den faste Jord, medens den frygtelige Alligator klapper med Kjæberne og ryster sine Bandserskjæl med en staal-lignende Klang.

Rundtom sværme Millioner af lysende Biller og andre Insekter, og af og til suser Kondoren henover den store Urskov, skræmnet af Indianerens giftige Pil.

Ve da Den, som er i Urskoven, han er Dødens Bytte, hvis ikke han er vant til at færdes derinde; Pantheren ser godt om Matten, ligesom Katten hos os, og den vældige Ræmpe-slange skyder sig i Mørket ned fra de uhyre Træer og omslynger sit Bytte med sine frygtelige, kvælende Bugtninger.

Run Indianeren trodjer disse Farer; han er selv Naturens vilde Barn, han er ikke bange for den stærke Panther eller den listige Slange, de kjende ham og flygte for hans sikkre, forgiftede Pil eller for Tomahavken, der aldrig kastes feil, selv i lang Afstand.

Forgjæves forsøgte de talrige Kolonister, som strømmede over til det frie Amerika, at bane sig Vej gennem disse Millioner af uhyre Træer.

Deres Ører bleve sløve ligeover for de stenhaarde Træsorter, og Armen blev træet af at svinge dem.

De lod derfor Urskoven blive staaende og opflog deres Kvarter i dens Nærhed paa den bølgende Slette, som frembragte Jordens frugtbareste Egne.

De talrige Floder, som gennemkrydsede Landet,

holdt Fugtigheden vedlige, og det var derfor en let Sag at høste.

Man saaede blot to Gange aarlig, og høstede ligeledes to Gange. Det var som om Skaberen vilde vise, hvormeget den jomfruelige Jord formaede.

Man kunde derfor træffe paa Kolonistboliger, som vare omgivne af deilige, frugtbare Marker, ligesaa vel som man ogsaa fandt mindre heldige, der forgjæves søgte at aftvinge Jorden den mindste Grøde.

Dette laa i Sumpenes altfor store Nærhed, som fyldte Jorden vidt omkring med syrlige Vædsker.

Disse uheldige Kolonister forlode ogsaa snart deres Boliger og drog andre Steder hen, hvor Jorden var frugtbarere, og hvor det strenge Arbeide blev bedre lønnet.

Omtrent en god Mil fra Roxo-Floden laa en statelig Nybyggerhytte, omgiven af Palisader og Bolde, udenom hvilke der igjen løb en temmelig dyb Grav.

En Slags Vindebro førte over denne og ind til selve Boligen, som bestod af et større og et mindre Hus, der tilsammen benævnedes Hytte.

Palisaderne og Graven med Vindebroen vare anlagte imod Indianerne, som endnu paa den Tid spillede Herrer over en stor Del af det fjerne Vesten, og som, hemmelig opmuntrede af de usle Englændere, foretog flere frygtelige Streiftog imod de

fri Amerikanere, som nylig havde besejret det stolte Albion og tvunget det til at erkjende deres Uafhængighed.

Grusomme og allerede i Forveien havende de Hvide hærjede de rødbrune Krigere alle Kolonierne, og ødelagde ved sidste Tog Landet fuldstændig mellem Texas og Arkansas.

Run langsomt kom det til Kræfter igjen, og enhver Nybygger befæstede nu sin lille Koloni efter den evropæiske Krigskunst Regler og tilbageslog derved heldig Indianernes Angreb.

Dette var Grunden til at den Nybyggerhytte vi besøge her mere lignede en lille Fæstning, end en fredelig Kolonists Bolig, det var en ligefrem Forsigtighedsregel, hvis man ellers satte Pris paa at beholde Livet.

Hyttens Indre var meget tarveligt, men meget renligt, Noget som just ikke var gængse blandt de gode Nybyggere, og naar man da saa det lille, plumpe Sybord, som stod ved Vinduet, kom man snart til den Overbevisning, at Renligheden og Hyggeligheden især skyldtes en kvindelig Haand.

Et Bord, to plumpe Stole og et Leie af Mos udgjorde hele Møblementet, hvorimod Bæggene vare prydede med Rifler, Pistoler og andre Vaaben og paa den ene Side endog med de afhuggede Klør af en Panther.

Alt tydede paa, at Beboeren var en ivrig og en heldig Fæger,

I den anden, ligeoverfor liggende Hytte, som

kun laa femten Skridt fra den første, var Staldrum til to Heste.

Her var Bæggene dekorerede med mexitanske Sadler og Sporer og bagved de affildrede Rum, som Hestene stod i, var ligeledes en Møssjeng.

Desuden havde alle fire Bægge smaa Skjehuller, som gjorde det muligt for Beboeren at holde enhver nærmende Fjende fra Livet, hvilken Side han saa end kom fra.

Beboeren af Hytten kom netop gaaende, da Solen begyndte at synke ned bag Horizonten.

Det var en høi, alvorlig Mand med graasprængt Haar og Skjæg, iført en simpel Sække af Skind og korte Knæbenklæder, som stak ned i et Par langskaftede Støvler.

Over Ryggen hang en lang Riffel i en bred Rem af Bøffellæder, og i Bæltet han havde om Livet, glimtede en bredbladet Kniv med et firkligt, guldbindlagt Skaft.

Krudthorn og Kuglepøse hang i Bæltet paa den modsatte Side af Kniven og vare begge forsynede med Sølvfirater.

Det var Hyttens Beboer Mr. Claymont, en Fransmand af Fødsel og ankommen for omtrent tolv Aar siden.

Bed hans Side gif en ung, overordentlig skøn Pige, iført et meget tarvelig Dragt af Bomuldstoi.

Et deiligere Ansigt var vanskeligt at finde. Store blaa Dine, beskyggede af mørke, hvælvede

Dienbryn, de ovale Kinder farvede med en Blanding af Hvidt og Rødt og de friske Læber omgivne af et fortryllende Smil, som aldrig syntes at ville forlade dem. Haaret var nøddebrunt og bølgede som en Lovemanke ned over Halsen, hvor det snoede sig i utallige Løkker, som viftede frem og tilbage, og som, naar Solen skinnede paa dem, omgav hendes deilige Hoved ligesom med en Sky af Guldstøv.

De smaa Fødder stak i et Par broderede Mokka-siner, som fastholdtes ved farvede Bastbaand.

Denne unge Pige var Blanca Clairmont, Nybyggerens eneste Barn.

Hun havde denne Gang ledsaget ham ud i Marken for at se til den eneste Medhjælper de havde, der netop nu kom gaaende, trækkende sine to Heste efter sig.

Ligesom Herren var han ogsaa bevæbnet, Riflen hang over hans Skulder, og Kniven sad i hans Bælte.

En bredstygget Hat af brunt Straa skjegede over hans Ansigt, der forresten ikke var godt at se paa Grund af den uhyre Mængde vildtgroende Skjæg, som bedækkede det, men et Par dristige, trofaldige Dine lynede frem over den bøjede Ornenæse, og syntes at gjennemtrænge hver Busk han kom forbi.

Fødderne var bedækkede med Sko af Bøffel-læder, og fra Knæet og nedester sad et Par Læderhylstre til at knappe af ligesom Gamascher.

Hele Personens Legemsbygning tydede paa Udholdenhed og Styrke.

Det var Nybyggerens Tjenestetjende og „Ben“, den hæderlige Bertrand, ligeledes en Franskmænd af Fødsel og ankommen til Amerika samtidig med sin Herre.

Nybyggeren gik hurtig fremad, fulgt af sin Datter, og standsede først, da han stod ved Vindebroen.

„Her har Ingen været, Blanca,“ sagde han „o, jeg tror ogsaa, at de Herrer Indianere har faaet Nok for det Første; de vove sig neppe saa langt Øster paa, og komme de, ere vi istand til at kunne gjøre alvorlig Modstand.“

„D,“ loe den unge Pige „de kommer neppe her, vi ligger saa affides for dem, og desuden er der jo ikke mere end fire Mil til Fort Magdala; Lyden af Skuddene ville snart blive hørte, og da vilde det ikke vare længe før der kom Hjælp.“

„Bertrand, min Ben,“ sagde Mr. Clahrmont og vendte sig mod denne, som nu havde naaet dem „glem ikke at heise Broen op, sidste Nat stod den aaben.“

„Ja vel Hr. . . .“ begyndte Bertrand og tog til Hatten, men rettede det strax til „Mister“, „Savel Mr. Clahrmont; det kom sig deraf, at vi ventede Hr. Brienne; jeg var forresten paa Benene hele Natten og passede paa, og ved det mindste Mistænkelige var Broen ogsaa gaaet iweiret før man kunde tælle til Fem.“

„Godt, godt, Bertrand,“ svarede Nybyggeren

„jeg ved jeg kan stole paa Dig; men saa forsigtig som mulig, husk vel paa,“ og han pegede paa sin Datter, der allerede gik ind i Huset „at der er En, som har Dndt ifinde, og at denne Ene . . .“

„Jeg forstaar, Sir,“ svarede Bertrand „før skal jeg vaage Dag og Nat, før den Hallunk skal komme indenfor Indeluffet, om han saa truer mig nok saa meget! o, jeg har gode Dine, meget gode Dine, jeg saa nok, hvorledes han betragtede lille Blanca sidste Gang vi var i Nev-Orleans, den gulbrune Hund af en Planter, man skulde tro, han vilde æde hende, — men han er en Spiller, Nummer Et paa Spillehusene i Staden! — o, lad ham bare komme, han skal ikke besøge os mere end en Gang.“

Claymont klappede ham paa Skulderen.

„Bertrand,“ sagde han „hvorledes kan jeg nogenfinde gjengælde Dig Alt —, det vil jo blive en Umulighed.“

„Gjengælde,“ mumlede Bertrand „ja, det har ingen Hast med det, det gjør Borherre nok, hvis ellers det er Gjengæld værd i hans Dine, jeg holder det nu ellers kun for ligefrem Bligt, og den skal da ikke betales det ved jeg.“

Med disse Ord trak han Hesten over Broen og hejsede den op ved en meget simpel, sindrig Mechanisme.

Claymont gik ind i Stuen, hvor Blanca allerede havde fremsat Aftensmaden, der kun bestod af ristede Maistager og tørret Dyrefjød.

Claymont satte sig tavst ved Bordet og begyndte at spise, men hans Tanker vare langt borte, saa langt, at han glemte sine Dmgivelser og udbrød:

„Er der da ingen Gud, ingen Retsfærdighed?“

„Komme de mørke Tanker igjen, Fader,“ sagde Blanca kjærligt og lagde sin Arm om hans Hals „hvorfor vil Du tænke mere paa Fortiden, som ligger saa langt tilbage; glem den og lev for hvad Gud vil give os i Fremtiden.“

„Glemme den,“ gjentog Claymont mørk „af, Blanca, den kan jeg ikke glemme; thi den berører min Vre og gjør det Utrolige muligt. Jeg brød mig intet om Tabet af mit verdslige Gods, det gjør Ingen lykkelig paa Jorden, men at hun kunde glemme hvad hun skylder mig og mit Navn, nei, nei, det kan jeg aldrig glemme, aldrig tilgive, aldrig!“

Dg han reiste sig og slog haardt sin knyttede Haand imod Bordet.

„Fader,“ bad Blanca grædende „Fader, tilgiv.“

„Ti, Blanca „ti,“ afbrød han hende strengt „min Skjændsel er altfor stor til at den kan tilgives; aldrig havde jeg troet, at hun kunde glemme sin Pligt, o, havde hun lagt sit Hoved paa Skafottet, da havde jeg sagt: bravt, min Heloise, men at hun kunde ægte den Skjændige, o, Blanca, det var formeget, formeget.“

Dg den kraftige Mand foer med Haanden over Dinene.

Han græd.

Blanca betragtede ham med usigelig Æmhed, hun elskede ham saa inderligt, han var jo hendes eneste Støtte i Verden.

Nybyggeren reiste sig kort efter op og greb hendes Haand.

„Blanca,“ sagde han „min Beslutning er fattet, jeg reiser om kort Tid tilbage til Frankrig, selv om det skal koste mig mit Hoved.“

„Seg følger Dig,“ sagde hun „jeg vil vise mig min Fader værdig.“

„Ret saa,“ smilede han „vor Slægt har aldrig sveget sit Navn, kun En har gjort det, denne Æne stod mit Hjerte nærmest!“

Idetsamme bankede det paa, og Bertrand traadte ind.

„Undskyld, Herre,“ sagde han „men Lusten la-
der til at blive truende.“

„Hvad mener Du, Bertrand?“ spurgte Hr. Claymont.

„Om, det forekommer mig som om jeg saa Glimtet af den unge Planter fra den store Bom-
uldsplantage ride her forbi. Han holdt stille her udenfor, derpaa red han rundt om Bygningen og derpaa hurtigt tilbage igjen.“

Claymont rynkede Brynene.

„Seg kan ikke lide dette Menneske,“ sagde han „og Blanca affhyer ham ligefrem paa Grund af hans Grusomhed mod de stakkels Slaver. Skulde

han komme tilbage og forlange at indlades, siger Du ham, at vi er reiste."

Bertrand nikkede.

"Vær rolig, Herre, han skal ikke komme indenfor, saalænge jeg lever," svarede han „forresten tager han sig nok i Agt, det kunde gjerne være, at man ikke lod sig nøie med at jage ham bort alene."

Blanca var bleven bleg.

"Denne Mand glemmer jeg aldrig," sagde hun „fra den Dag Fader og jeg besøgte hans Plantage, for at indkjøbe det fornødne Bomuld til vore Nødvendighedsartikler, har han forfulgt mig. — Jeg har ikke villet sige det, men jeg har ofte set ham ride her forbi og hver Gang har han prøvet paa at trænge ind. Ja, han har endogsaa passet mig op, naar jeg gik mine smaa Spadsjeretoure og . . ."

Hun tav og blev blusfende rød.

"Og?" gjentog Clahrmont.

"Og forsikret mig om sin Kjærlighed," sagde hun langtsomt.

"Den Uforskammede!" raabte Clahrmont.

"Jeg svarede ham hver Gang, at han var mig ubehagelig, og bad ham tilsidst om ikke at komme i min Nærhed, da jeg ellers maatte meddele min Fader om hans paatrængende Besøg."

"Nu, og han svarede da?"

"Han vedblev med sine Kjærlighedserklæringer og tilføiede ligesom truende, at endnu havde Ingen vovet at nægte Hr. Luigi Barbados Noget.

"Det vil vi dog faa at se," mumlede Clahrmont.

„Med disse Ord red han bort,“ endte Blanca „men efter den Tid har jeg ofte set ham, naar Fader og Bertrand var fraværende.“

„Den unge Planter er trods sine Rigdomme en raa Slyngel,“ sagde Hr. Clairmont „og skal desuden have gjort sig skyldig i adskillige Lovovertrædelser; vi bør derfor være paa vor Post og tilbagevise hans Besøg paa alle Maader.“

„Overlad det til mig,“ svarede Bertrand „jeg længes efter at lade ham faa en lille Forsmag paa den Høflighed jeg har stor Lust til at vise ham.“

Han hilste og gik.

„Vi maa reise, Blanca,“ sagde Clairmont „jeg er ikke istand til at beskytte Dig her imod denne Mand's Efterstræbelser, om otte Dag reiser jeg til New-Orleans, for at bestille Plads paa et Skib og for tillige at hæve de faa Penge jeg har staaende i Banken. Gud lede da Alt til det Bedste.“

Blanca omfavnede ham og dansede om af Glæde.

„O, faa skal jeg gjense Frankrig,“ jublede hun „det herlige Land, hvis Berømmelse er gaaet over den hele Jord! o, Fader; jeg kan dunkelt mindes det, jeg kan svagt erindre de høie, forgyldte Spir og det store, brusende Hav, men Alt det Andet er som en Drøm.“

Hr. Clairmont sukede.

Han havde Intet glemt, tvertimod han huskede Alt meget godt.

Mørket var imidlertid faldet paa.

Den høitidelige Stilhed, som er saa karakteristisk for store, kun tyndt befolkede Landstrækninger, havde indfundet sig. Man kunde høre Lysbillerne snurre gennem Luften, og de næsten giftige Myggs Svirren imellem Brasiliæ- og Copaltræerne.

En umaadelig stærk, aromatisk Duft strømmede ud i Rummet fra Cacaoplanten og den gule Nellike, og fra Gjøgeurten, som klanrede sig fast til de høieste Grene sænkede Duften sig ned til de lavere Luftlag og fyldte dem med sin deilige Aroma.

Det var en sand paradisiisk Egn, indhyllet i en mørkeblaa Taage, som opsteg af den dampende Bræiri og foroven begrændset af en Himmel, saa mørkeblaa og besat med Myriader af skinnende Kloder.

Bertrand var endnu ikke gaaet til Ro.

Han stod ved Vindebroen i Skyggen af et mægtigt Kastanietræ, saaledes at Ingen kunde se ham udefra, og drømte sig tilbage i hine Dage, da han levede i det fjerne Frankrig.

Den høitidelige Stilhed, som omgav ham, Luftens varme, knugende Tryk, og den stærke indstrømmende Duft fra tusinde Blomster, virkede søvndyssende paa ham.

Han nikkede flere Gange med Hovedet, men hævede det atter og speidede da ud over den store, vide Slette med den mørke Urstov i Baggrunden.

Saaledes stod han i flere Timer, halvt vaagen halvt drømmende og lyttede af og til efter Klokke-

frøens Slag i de nære, smaa Sumpe, da det pludseligt forekom ham, som om han hørte Hovslagene af en golopperende Hest paa Landeveien.

Han greb hurtig sin Riffel, den tro Ledfager i disse Egne, og trykkede sig endnu tættere ind til det store Kastanietræ.

Hovslagene bleve tydeligere, men fulgte ikke saa hurtig efter hinanden, jo nærmere de kom Nybyggerens Bolig, hvoraf Bertrand strax sluttede, at Rytteren havde sagnet Hestens Gang.

At ride paa denne Maade var mistænkeligt, og Bertrand anspændte derfor al sin Narvaagenhed.

Det var nemlig ikke en Umulighed at faa Besøg enten af Indianerne eller af de ikke bedre ansete omstreifende, mexikanske Guirillas, nogle komplette Røvere, som stundom kom ad denne kun lidet befærdede Vej for at naa Bomuldsplantagen, i hvis Nærhed der var et Herberg, det eneste i halvtred-sindstyve Miles Omkreds.

Bertrand saa mod Binduerne i det lille Hus; de vare mørke.

„De sove,“ mumlede han „det er ikke værd at forstyrre dem; jeg maa passe paa alene.“

Idetsamme viste Rytteren sig utydeligt i den lyse Sommernat, men det varede ikke længe, Hesten bar ham snart nærmere, og Bertrand havde Møie med at undertrykke en Ed.

Han havde gjenkjendt Mr. Luigi Barbados, Eieren af den store Bomuldsplantage.

„Ah,“ mumlede han „Du vil spionere, vær saa god, kun Skade, at Du Intet kan se.“

Rytteren var nu saa nær, at Bertrand tydeligt kunde se, hvorledes hans mørke Dine trængte speidende gennem Vindebroens Gitter og ind i den lille Gaardsplads.

Han saa ham stige af Hesten og nærme sig listende tæt hen til Vindebroens Leie.

Her standsede imidlertid Graven ham.

Han hørte ham udstøde en forbitret Ed og derpaa stige ned i den temmelig dybe, spidse Grav.

Med en Rats Behændighed klattrede han op ad den modsatte Side og stod nu paa Kanten af samme, holdende sig fast i Broens Gitter.

„D,“ mumlede han „det kan lade sig udføre! kun Driftighed, saa er Seiren vis! og nu vogt Dig, indbildske Pige,“ hviskede han i en truende Tone „Luigi Barbados vil have Dig og vil Du ikke være min Elskerinde, skal Du nøies med at blive min Slavinde.“

Bertrand havde den største Lyst til at jage ham en Kugle gennem Hovedet, men betvang sig.

Personen krøb nu tilbage igjen op ad den modsatte Gravskraaning, besteg sin Hest og sprængte bort i Galop.

Bertrand saa efter ham.

„Allsaa et Overfald,“ mumlede han „nu gjælder det at være paa sin Post.“

Med disse Ord gif han rolig ind i Stalden og strakte sig paa sin Mosseng, han vidste, at der

vilde hengaa nogle Dage inden Boldsmanden kom igjen med tilstrækkelig Styrke, thi ene vilde han kun finde Døden.

En halv Time efter sov han, og Kuguarens skingrende Brøl fra de fjerne Stove forstyrrede ham ikke; den Slags Fjender brød han sig kun lidt om, det var her som over alt, Mennesket, der var Menneskets værste Fjende.

Syvende Kapitel.

Plantagen Maria da Gloria.

Omtrent fem og tyve Mil i sydlig Retning fra Nybyggerens Hytte laa Bomuldsplantagen "Maria da Gloria".

Den havde en betydelig Udstrækning og tilhørte Signor Luigi Barbados, en spansk Adelsmand, som havde arvet den efter sin Fader Don Cæsar Barbados.

Over tre hundrede Negre af begge Kjøn arbejdede paa denne Plantage, og Udbyttet af Bomulden var saa betydeligt, at den unge Eier snart hørte til Egnens rigeste Mænd.

Men han var ogsaa den Mand, som forstod at drive Plantagen. Hans Negre maatte arbejde fra Klokken fire om Morgen til langt ud paa Aftenen i den stegende, forfærdelige Sol, og den, som ikke kunde, segnede under Opsynsmandens Bidst, naar han ikke kunde mere.

Ofte bukkede selv de stærkeste Negre under for dette Helvedes-Liv, men Signor Barbados kjøbte snart nye istedet, og Folkeholdet blev altid det samme.

Kuige Barbados var en ung Mand paa henved fem og tyve Aar, med et stolt, bydende Udseende og af en voldsom, raa Karakter.

Kundskaber havde han ingen af, som de fleste spanske Adelsmænd, men desto mere af Overmod og Indbildskhed. Han taalte ikke den mindste Indsigelse, selv om den var fuldkommen rigtig, og de Enkelte, som havde dristet sig til at sige ham Sandheden lige i Dinene, følte snart Virkningerne af hans hævnjerrige, voldsomme Karakter.

Hans Ven og Fortrolige var ligeledes en Spanier ved Navn Kuigi, en skummel Person, som indtog en Opsynsmands og Forvalters Plads paa Plantagen.

Nedrigere Uhyre mod de uslykkelige Negre kunde ikke tænkes; hans Bidst var altid blodig, og man paastod med Bestemthed, at han havde slaaet idetmindste to Douzin Negre og Negerinder ihjel.

Denne Person var Herrens Fortrolige og Ven,

og mangfoldige Skurkestreger bleve begaaede efter fælles Overenskomst.

Ja, man talte endog om noget langt værre, som de to Hædersmænd havde en Finger i med, nemlig om deres Delagtighed i Flodroverhaandværket paa Missisippi og Bisfoder, hvor ofte hele Ladninger af Bomuld forsvandt, og hvorved Gierne lede betydelige Tab.

Men Ingen kunde overbevise dem; man havde set dem i Selskab med „Røde Tom“, en bekjendt farlig Person, det var det Hele.

Det var derfor intet Under, at Signor Barbados ingen Omgangsvenner havde.

Sendte han sin Indbydelse til Nogen i Omegnen, kunde han altid være vis paa, at den kom tilbage med en høflig Undskyldning, og tilsidst var han saa isoleret, at han ikke saa sig istand til at kunne sige:

„I dag vil jeg gjense en Ven!“

Thi han havde ingen. Ingen vilde være Ven med en Mand af et saa tvivlsomt Rygte.

Kun „Røde Tom“ kom af og til, og havde da timelange Samtaler med ham og Luigi; hvorefter han igjen steg til Hest og red videre uden tilsyneladende at have det Mindste at tænke over.

En Morgen fik Plantagesen imidlertid et Besøg, som senere havde en voldsom Indvirkning paa Signor Luigi.

Det var dengang Nybyggeren Claymont besøgte

ham tilligemed sin Datter, Blanca, for at kjøbe et lille Parti Bomuld.

Den unge Dames blændende Skjønhed og sande Dannelselse gjorde et mægtigt Indtryk paa Plantagens Eier, og da hun igjen forlod ham med Faderen, udbrod han til Luigi, som havde været tilstede:

„Ikke sandt, Luigi, en Kone for mig.“

Og Luigi havde da svaret:

„Saa tag hende, Signor.“

Hermed var Sagen efter de to Herrers Mening fuldkommen afgjort, og Luigi red endnu samme Dag til Blancas Bopæl og anholdt om hendes Haand, men Faderen afflog kort at have den Ære at komme i Familie med Signor Barbados og tilkjendegav ham med detsamme, at hans Besøg for Fremtiden var ham temmelig ligegyldige.

Med denne Bæstred red han hjem.

Han fortalte strax Luigi Udfaldet af Frieriet, og den værdige Mand fandt det Uhort, at man havde bovet at afflaa en saa mægtig Mand et saadant Forlangende.

„Svid Hytten af over Hovedet paa ham,“ sagde han „og tag Tøsen.“

Men Luigi syntes dog at dette Middel til at vinde en Svigerfader var vel kraftigt og besluttede at fri endnu en Gang.

Han passede derfor Blanca op som vi vide, men fik hver Gang det samme afflaaende Svar.

Hans Stolthed følte sig saaret, og han be-

Blanca Villemont.

fluttede nu at tiltvinge sig med Magt hvad man ikke vilde give ham godvilligt.

Han begyndte at give Ruigi Ret i, at det Bedste var at svide Hytten af og ligesvem bemægtige sig den unge Dame, og udspeidede derfor i Almindelighed ved Nattetid Nybyggerens velbefæstede Bolig, der viste sig at være en temmelig haard Nød at knække, naar der blev gjort kraftig Modstand.

Den Nat vi sidste Gang saa ham kom han i samme Grinde og kjendte nu hele Beliggenheden saa nøie, at han med Haab om det bedste Udfald kunde lægge Planen til Dverfaldet.

Den følgende Dag naaede han sin Plantage og begav sig strax ud til Bomuldsmarkerne for at træffe Ruigi.

Han traf ham isærd med at pidste en ung, smuk Negerinde, som efter hans Mening ikke havde arbeidet hurtigt nok.

Halvtredstindstyve Slag af den frygtelige Pidst faldt paa Negerindens nøgne Ryg, hvorfra Blodet randt i Strømme, og da Uhyret endelig træt lod Armen synke opdagede han sin Herre, som roligt dampende sin Cigar havde overværet den hele uhyggelige Scene, men ikke villet afbrydet Rettens Gang som han udtrykte sig.

Forvalteren vendte sig til den forpinte, uslykkelige Negerinde.

„Gaa til dit Arbeide, Zuna,“ sagde han „og har Du ikke det samme Kvantum færdigt som de

Andre til Aftenen kommer, faar Du en lignende Portion."

Buna svarede ikke, men gif stønnende bort, idet hun tilkastede ham et Blik, som aandede det dybeste Had.

"Man har saagu ikke Andet at bestille end arbejde paa de doovne Negerrygge fra Morgen til Aften." sagde han og tørrede Sveden af Panden.

"Luigi," svarede hans Herre „Pøkker i Bold med slike Bagateller, nu er Timen kommen til at gribe an for Alvor."

Forvalteren loe ondskabsfuldt.

"D," mumlede han „den Smaa . . ."

"Savist," afbrød Luigi ham og tog ham fortrolig under Armen „kom, min Ven, vi ville i Fællesskab drøfte Sagen."

Og de to værdige Mænd fulgtes ad henimod et lille Buskads, udenfor hvilket en lille Bænk indbød til Hvile.

Her satte de sig, og Luigi udviklede nu sin Plan.

Luigi hørte til med spændt Opmærksomhed og svor en drøi Ed paa, at den var god.

"Jeg lurede udenfor," sagde Luigi blandt Andet „Vinduet stod aabent og jeg hørte, at Claymont sagde, at han om otte Dage vilde reise til New-Orleans; i den Tid han er borte maa det ske."

"Men," indvendte Forvalteren „er vi mandstærke nok; at tage disse fordømte Negere med kan ikke nytte, og alene To . . ."

„Jeg har over tænkt Sagen,“ afbrød hans Hætte ham „og truffet mine Foranstaltninger; som Du ved staar jeg i Begreb med at sælge Plantagen, den duer ikke mere. Jordene er udpinte og den vil neppe svare Regning for det kommende Aar.“

Forvalteren pustede en Røgsky fra sin Cigaret og nikkede bifaldende.

„Jeg har derfor ladet den indrykke til Salgs i i New-Orleans-Tidende og har modtaget et Brev fra en Kjøber.“

„Ei, ei!“ mumlede Forvalteren.

„Sa fra en Hr. Delmont, en Franskmand, som eier uhyre Rigdomme, og som er en Broder til vor Handelsfælle, den rige Kjøbmand Delmont i New-Orleans.“

„Sa, jeg haaber da, at jeg beholder Pladsen som Forvalter,“ bemærkede Luigi „det er ingen Spøg at blive brødløs i dette fordømte Land.“

„Naturligvis,“ svarede Planteren „det er en Selvfølge, medmindre vi To kunne træffe en anden Overenskomst. Nu, denne Delmont er en Eventyrer, en Tusentast, og vil indtræffe her om nogle Dage; hvad kunde da være til Hinder for, at han deltog i Expeditionen; alene Styrken, jeg mener Talrigheden af vor lille Arme, vil være tilstrækkelig til at indgyde baade Sorte og Hvide Skræk.“

„De mener, at han vil gaa med os,“ bemærkede Forvalteren.

„Ah, det er jo kun en almindelig Jagttour,“ loe Luigi „kun Bildtet er noget afvigende; her er

det en ung, fortryllende Pige, andre Steder er det en Kuguar, Panther eller andet Uhyre, men Morfskaben bliver den samme."

"Det vil komme an paa, om den civiliserede Franskmænd vil deltage i vor Menneskejagter!" indvendte Ruigi.

"Vi indbilde ham, at hun er en Dwarteron*)" svarede Luigi „og at hun er borttrømt fra Plantagen, og Du kan være overbevist om, at han deltager i Expeditionen. Vi ville da blive mandstærke nok, da kun den gamle Tjener er tilstede for at forsvare hende, og jeg vil da med Lethed kunne erobre den skønneste Pige under Solen."

Forvalteren nikkede bifaldende.

"Og Hytten?" spurgte han.

"Den svide vi af," svarede Planteren „og give Indianerne Skylden."

"Og Betalingen for dette farefulde Stykke Arbejde?" spurgte Ruigi rolig og tændte sig en frisk Cigaret.

"Hm, et tusind Dollars for deres Part, Hr. Forvalter," loe Planteren „det kan vel passere."

Ruigi reiste sig op og tog til Hatten.

"Fuldkomment," svarede han og gav ham Haanden „jeg er Deres Mand, Signor Barbados."

Et kraftigt Haandslag beseglede Pagten, og de to værdige Staldbrødre reiste sig og vandrede langsomt fra Stedet.

*) Blanding af Malat og Hvid.

Kort efter aabnede Buskene sig bagved Bænken, hvor de havde siddet, og Negerinden Zuna krøb frem som en Slange.

Hun saa efter de to Mænd, som gik ad den brede Gang, der delte Plantagen, og udstrakte truede sine Arme efter dem.

„Ah,“ mumlede hun „I ville røbe den unge, smukke Pige fra Hytten ved Urstovens Fod; I ville røbe hende, ligesom I stjæler Negere fra de omliggende Plantager, — nei, nei, Zuna Negerinde, Zuna løbe bort herfra og til hvid Mands Hytte og advare baade ham og hende; Zuna modtog en Guldskilling og smuk Perle af den unge, hvide Pige, Zuna ikke utaknemlig, men vil frelse dem, advare dem itide.“

Med disse Ord vendte hun langsom om og saa sig tilbage.

Afstenen havde allerede kastet sine lange Skygger henover Plantagen.

Fuglene var gaaet til Ro, og Afstenvinden, den velsignede, hjølige Afstenvind kom susende og afvistede Støvet, som havde flæbet sig ved Buske og Blade i den brændende Sommerhede; Alt var stille og roligt, Natten var endnu ikke kommen.

Negerinden vendte ikke tilbage til de usle Hytter, som laa om Plantagen og tjente til Boliger for de Ulykkelige, som Tyranniet havde smedet i Staal-lænker.

Hun blev staaende under de løvrige, tætte

Bomuldstræer, saa stille, saa ubevægelig, som en Figur af Marmor.

Aftenklokken, som kaldte Negrene sammen, lod.

Starp, klingende, ligesom et Tegn paa den strenge Tone, der herskede indenfor Plantagen.

„Lad Klokke ringe,“ mumlede hun „Zuna ikke komme.“

Og hun viste sine blændende, hvide Tænder og Lø.

Den hudsflettede Ryg forarsagede hende ulidelige Smerter, men hun udstødte ikke en Klage lyd; Tanken om Hævn var altfor mægtig hos hende; hun levede fra nu af kun for den.

„O, Masja Planter blive meget vred,“ mumlede hun „naar Zuna gaaet sin Vej, men Zuna før rives ihjel af Panther eller kvæles af stor Slange, før Zuna vende tilbage til Masja Ruigis Bidst og de mørke Fængsel! o, Zuna er en Prindsesse fra de Sortes Land, Zuna være bestemt til en mægtig Konges Brud, og nu kun Slavinde, maa pille Bomuld i hvid Mands Plantage, langt fra alle god Ven og Frænde, men Zuna hævne sig, Zuna udgyde hvid Mands Blod, som han har udgydt Zunas.“

Og hendes virkelig smukke Ansigt fortrak sig frygteligt.

Hun strakte Armen mod Himlen og svor ved Tordenens Gud at ville hævne sig paa den hvide Herre, som lod hende pidste tilblods.

Hun lyttede endnu efter Aftenklokkens Lyd, men hørte Intet efter denne, som forurologede hende.

Man havde altsaa ikke savnet hende, det vilde først ske den følgende Morgen, naar man samledes til det frygtelige Arbeide i en brændende Solhede.

Sagte, listende sneg hun sig gennem de tætte Bomuldsstræer henimod det tre Aen høie Plankværk, som omgav Plantagen.

Hun gik langs med det, indtil hun naaede et Sted, hvor der stod en stor Sten, hvorpaa Luigi pleiede at staa op, naar han vilde se udover Landet udenfor.

Zuna steg op paa denne, og greb fat i Plankværkets Overkant.

Smærterne i den gennemfurede Ryg vare frygtelige og afpressede hende et klagende Skrig, da hun svang sig over, men de standsede hende ikke.

Med en forbausende Smidighed svang hun sig over og naaede heldig ned paa den anden Side af Plankværket i det bløde, bølgende Græs.

Hun stod stille og lyttede.

Men Alt var stille.

Mosquitoerne svirrede omkring, Lysbillerne gennemkrydsede Luften, og Klokkeskræen slog i Sum-pene, men ellers var Alt roligt, kun den kjølige Aftenvind fuste frem og tilviftede de næsten fortørrede Planter sin fugtige Kjølighed.

„Fri! Zuna fri!“ mumlede hun og rettede sig iveiret trods sine Smærter „nu Zuna ile gennem store Prairi til den hvide, gode Mands Bolig! o,

Massa Luigi, o, Massa Ruigi, Zuna er en Brindsesse og vil vise, at hun kjender til Folkene med de gode Hjerter."

Hun saa sig endnu engang om.

Plantagen laa rolig bag hende; Herrens, i Villastil opførte Bolig blev beskinnet af den klare Maane, og som en Klagesang lod de Sortes monotone Sange fra de smaa Huse, hvor de sov paa det usle Leie af Straa og visfent Mos.

Zuna betænkte sig ikke længer, men flygtede gennem det mandshøie Græs.

Hun vidste at Nybyggerens Hytte laa imod Nord, tæt ved Urskoven, og denne Kundskab var hendes Kompas.

Sig selv betroede hun til sin høieste Guddom, den mægtige Tordengud. —

Natten indfandt sig efterhaanden, mørk og kold, trods den brændende Solhede om Dagen; og med den kaldtes de uhyggelige Skrig tillive, som lod fra Rovdyrenes Struber fra de nære Skove eller fra Sumpene, som stode i Forbindelse med de store Floder.

Zuna hørte dem og standsede flere Gange.

Hjertet bankede voldsomt i hendes Bryst og hun glemte Smerterne i den hudflettede Ryg over Tanken om de blodgridske Uhyrer, som listede om i Sko-

venes Udkant, men hun fortsatte sin Vej; Billien, Haddet og en uudsloffelig Tørst efter alle Maader at hæbne sig paa sine grusomme Herrer gav hendes Fod Binger, og før Natten var halvt omme havde hun tilbagelagt sexten Mil*), over Halvparten af Veien.

„Man vil forfølge mig,“ mumlede hun „og slippe Hundene paa Spor, men Zuna vil komme først, og hun vil advare de gode Hvide for den brungule Planter og hans Hjælper, o, Zuna vil vise en Prinsesses Værdighed.“

Og atter ilede hun frem over Prairien som om Foden havde faaet Binger.

Med Et standsede hun.

Hendes medfødtte vilde Natur havde hørt en besynderlig Lyd, som stivnede Blodet i hendes Arer.

Det var en skjærende Knurren, omtrent som man savede gennem haardt Træ med en kæmpe-mæssig Sav.

„Pantheren,“ mumlede hun forfærdet „Pantheren, som venter paa Zuna.“

Hun lagde sig plat ned paa Jorden og blev liggende som livløs.

Den uhyggelig, skjærende Knurren blev ved; det var Pantheren, som stjar Tænderne mod hverandre.

Den var fulten og havde allerede lugtet, at et levende Væsen var i Nærheden.

Zuna kjendte alt dette.

*) her som overalt er det engelske Mil, 4 paa 1 dansk

Hun var fra et Land, det store, ukjendte Afrika, hvor Løven brølede, og hvor Orkenens plettede Hæne fulgte i dens Spor, for at modtage Resterne af Majestættens Maaltid.

Der havde hun ofte havt Veilighed til at se Dyrenes Konge, og, bevæbnet med Bue og forgiftede Pile, havde hun aldrig skjælvnet ved at befinde sig i dens Nærhed.

Men her var hun vaabenløs, lemlæstet, træt og kunde hvert Dieblif vente sine Forsølgere.

Pantheren reiste sig fra sit Skjul imellem noget sivblandet Græs.

Det var et prægtigt Dyr, sine sex Fod lang og tre Fod høi; et Uhyre, som med et eneste Slag af sin Klo knuser Rygraden paa en Dre som en Træpind.

Den slog om sig med sin lange Hale, dens Dine lyste som Ildpunkter i Matten og med en dump Brølen nærmede den sig Stedet, hvor Zuna laa skjult, ubevægelig som en Død.

Hun vidste nemlig, at Uhyret aldrig angreb Døde; levende maatte Offeret være, men hun vidste tillige, at den mindste Bevægelse, det mindste Andedragt vilde røbe hendes List, og at Pantheren da vilde gribe hende i sine stærke Tænder og slæbe hende med sig gennem det høje Græs.

Hun hørte den nærme sig.

Græsset knasede under dens Fod og veg tilside for at give Blads for dens brede Bryst og store

Labber; det forekom hende endog som om hun kunde mærke dens glohede Aande paa sit Ansigt.

Hun kunde ikke tilbageholde en let Skjælven og befalede allerede sin Sjæl til sin store Gud, som boede i Lynet og Tordenen.

Men Uhyret kom ikke nærmere; det standsede, spidsede Dre og vendte Hovedet til Siden.

Den havde opdaget en ny, farlig Fjende.

Zuna bemærkede det og blev rolig liggende.

Pantheren vendte sig helt om og udstødte et dybt, rullende Brøl, medens den samtidig trak sine lange, jenestærke Bagben under sig og beredte sig til et afgjørende, pludseligt Spring.

Men idetsamme knaldede et Skud.

Uhyret udstødte et rasende Brøl og sprang idetmindste tolv Fod i Luften.

Derpaa faldt det ned paa Jorden, brølede høit og kradsede rasende i det bløde Græs med sine frygtelige Klør.

Saa laa det ganske stille, Dinene lukkede sig; det var død.

Zuna sprang hurtig op og saa henimod den Kant, hvorfra det heldige Skud var kommet, og fik strax Øie paa en høi Mand, som nærmede sig den døde Panther med en Kniv i Haanden.

„Ah,“ sagde han smilende, da han opdagede hende „det var altsaa Byttet, som kostede den gule Fyr Livet.“

Zuna styrtede frem og omfavnede hans Knæ.

„Tak, Herre, Tak,“ stammede hun „at I frelste

stakkels Zuna fra Døden; Pantheren havde ellers sønderrevet hende og hun var da død, uden at have faaet fuldført sin Hævn."

Den Fremmede betragtede hende misfornøiet.

"Man skal aldrig hævne sig," sagde han.

Zuna viste ham sin blodige Ryg.

Den Fremmede gjøs.

"Hvem har mishandlet Dig saaledes?" spurgte

han.

"Mester Kuigi, paa Plantagen Maria da Gloria," sukede hun "og uforskyldt, kan I tro, Herre, Zuna har altid gjort sit Arbejde tilfredsstillende, men Mester Kuigi var i daarligt Humør og slog mig."

"Seg har hørt ham omtale," svarede den Fremmede "han skal være en Bøddel."

"Zuna er flygtet," vedblev Negerinden "og vil aldrig vende tilbage. Før skal jeg kaste mig i Sumpen ned til den røde Dgle eller Alligatoren, — aldrig —, aldrig tilbage til Masfas Bidst og de tunge Lænker."

Den Fremmede betragtede hende medlidende.

"Stakkels Slavinde," sagde han "Du skal heller ikke vende tilbage, saavidt jeg kan hindre det, følg med mig," vedblev han og bøiede sig ned over det dræbte Uhyre "jeg vil føre Dig til Folk, som ville beskytte Dig saalænge det er muligt."

"Masja er meget god," svarede hun "men Zuna kan ikke følge med Masja; Zuna skal til

Mr. Claymont for at advare ham og den hvide Miss mod en stor Fare."

"Hvad siger Du?" raabte Jægeren "Miss Blanca skulde være i Fare."

Zuna betragtede ham overrasket.

"J kjende Miss," sagde hun "o ja, Miss i stor Fare, Mister Luigi og Ruigi og fremmed Mand overrumple Nybyggers Hus, medens gamle Herre er i New-Orleans, stjæle unge Miss og føre hende bort med detsamme; Sandhed ved evig Gud."

Den Fremmedes Ansigt undergik en frygtelig Forandring.

Dinene udstjode Lyn og Læben dirrede, da han svarede:

"Man vil altsaa stjæle hende medens Mr. Claymont er borte?"

Zuna nikkede.

"Og da?" vedblev han.

"Masfa Luigi gjøre hende til Elskerind' ved Gud," svarede Zuna, "o jeg hørte Altsammen bag stor Bust, og hvis ikke være Elskerind', hun blive Slavind', Masfa sagt til Ruigi, det ond Menneſte, har givet Zuna, en Prindsesse, mange Slag af slem Bidst."

"Nok, nok!" raabte den unge Fremmede "Tak, forte Pige, Tak for de Ord, kom Du med mig, og ve Den, som kommer indenfor Steppejægeren Brinnes Kugle, han kan himle med detsamme."

Han bukkede sig ned og affsjar Pantherens vældige Labber, som han stak i sin Jagttaske.

Derpaa ladede han rolig sin Riffel og gav Zuna et Vink til at følge sig.

Kort efter var Begge forsvundne i det høie Græs.

Ottende Kapitel.

Steppejægeren Brienne.

Tidlig den følgende Morgen var Zuna tillige med sin Forsvarer Nybyggerens Hytte saa nær, at de kunde se de høie Bolde, som omgav den til alle Sider.

Jægeren pegede fornøiet paa de to smaa Bygninger og sagde til Zuna:

„Her er Fristedet.“

„D,“ svarede hun „vi komme tidsnok, man vil neppe begynde at forfølge mig, før Masfa vaagner, han skal altid med, det glæder ham, at se Neger forfølges og sønderrives.“

„Han bruger altsaa Hundene?“ svarede Jægeren.

„Jo, Masfa Jæger, to, flemme, som to smaa Løver.“

„Men vil de kunde følge dit Spor?“ spurgte Brienne.

„D,“ sukede Zuna „de spore Røger overalt, gennem dyb Dal og over høit Bjerg; meget slemme Hund, bide ihjel, suge Blod, slem Hund.“

Steppejægeren svarede ikke, men gif hurtigt til.

Det forekom ham nemlig som om han saa nogle Figurer i Horizonten, der nu var fuldstændig lys og klar.

„Man har allerede for længe siden opdaget din Flugt, Zuna,“ sagde han alvorlig „se engang disse sorte Punkter, som dukke frem over det høie Græs, det er Ryttere, som følge efter Dig.“

Zuna saa sig tilbage.

„Ja,“ svarede hun „det er dem! o, man har altsaa mærket min Flugt ved Sammentællingen til Sengetid! o, Masja Jæger, beskyt mig.“

„Vær kun rolig,“ svarede Jægeren „saa længe jeg er ved din Side skal de ikke tilføie Dig det mindste Onde.“

Han paaskyndte sin March.

Rybyggerens Hytte laa nu ikke længer borte end at den kunde naas af en Riffelfugle.

Idetsamme lød et langtrukket Hyl bag dem, og Zuna standsede, greben af uævnelig Rædsel.

„Hundene,“ stammede hun „o, Masja, var jeg blot bleven bidt ihjel af Pantheren, den er mere barmhjertig.“

Jægeren saa sig om, men opdagede intet Skjulested.

„Løb,“ sagde han til Zuna „løb saa hurtig dine Ben kan bære Dig henimod Vindebroen og forlang at komme ind i Briennes Navn, jeg skal nok opholde Hundene saa længe. Løb, og Gud være med Dig.“

Negerinden foer afsted som en Pil; det gjaldt Livet, og hun anspændte derfor alle sine Kræfter.

Hun naaede Vindebroen ligesom gamle Bertrand var ifærd med at trække sine Heste ud til Markarbejde paa den modsatte Side.

„Frels mig!“ raabte hun „de komme, de komme.“

Bertrand svarede ikke et Ord, men sænkede Vindebroen.

Zuna smuttede over Graven som et Lyn.

Bertrand trak igjen Broen op.

„Lad dem nu komme,“ loe han „jeg har ingen fet.“

Og med en Haandbevægelse tilkjendegav han Zuna, at hun skulde skjule sig i Staldbygningen.

Hun skyndte sig afsted, og Bertrand gav sig rolig ifærd med at lægge Seletøiet paa sine Heste.

Smidlertid løb Hundeglammet nærmere og nærmere; et hæst, ghseligt, stødvis Brøl, meget mere uhggeligt end Lovens i Afrikas Skove.

Det var Blodhundredens Gjøen, Negrenes Stræk.
 „D,“ mumlede Brienne og slentrede roligt videre „nu komme de hæderlige Slavethraner med deres firbenede Følge; nu, i mit Selskab finde de ingen Negerinde.“

Rytterne viste sig nu kommende i fuld Karriere.

Det var Luigi i egen Person og hans Forvalter.

Sex Negre tilhest fulgte dem, sex udvalgte Folk, som vare ligesaa dyriske og grusomme som deres Herrer.

Hundene styrkede frem; tre ubehagelige, gule Dyr med blodunderløbne Dine og udhængende Tunger.

De saa godt Jægeren, men var kun afrettede til at følge Negres Spor, og foer derfor forbi ham, stedse følgende Zunas Spor med en overordentlig Nøiagtighed.

„Na, undskyld Sir,“ sagde Planteren og lettede skjodesløst paa sin bredskyggede Hat „har De set noget til en Negerinde i denne Morgenstund?“

„Jo, Sir.“

Brienne kjendte ikke til at lyve.

„D, Tak, Sir, hvor?“

„Her.“

„Er De saa god at sige mig hvilken Retning hun har taget,“ vedblev Luigi, „hun tilhører nemlig mig og . . .“

„De vil have hende tilbage,“ afbrød Brienne

ham „ih, det er saa naturligt; men tillad mig først et Spørgsmaal Sir.“

„Med Fornøielse.“

„Hvad hedder den Slynge, som har mishandelt hende saa skjændigt?“ spurgte Steppejægeren roligt.

Forvalteren blev bleg ved disse Ord.

„Slynge!“ raabte han og red nærmere „det vover De vel neppe at sige, naar jeg fortæller Dem, at det er mig, som har tilbøjet hende denne velfortjente Tugtelse, og endvidere vil tildele hende en dobbelt Portion, naar vi saa fat i hende.“

„Ja, naar!“ loe Steppejægeren spottende, „men det varer vist længe, I gode Herrer.“

„Sir,“ begyndte Planteren igjen „De kjender vel Lovene i dette Land.“

„Saa temmeligt.“

„Saa ved De vel ogsaa, at Enhver er forpligtet til at give de Oplysninger han kan angaaende bortløbne Negre,“ vedblev han „og at hver, som vægrer sig, bliver behandlet ligesom disse.“

„Hvad mener I dermed Signor Luigi,“ sagde Steppejægeren og greb hans Hest saa kraftigt i Tøilen, at den steilede „vil I true mig?“

Luigi havde Nød med at holde sig i Sadeln ved denne pludselige Bevægelse af Hesten og svarede hurtigt:

„Betænk Dem lidt, gode Herre, dette ligner et Overfald.“

„Ikke saameget som de mange De har forøvet

og endnu har ifinde," svarede Steppejægeren „jeg standser kun Deres Hest for at aføste Dem en nærmere Forklaring.“

Luigi blev bleggul af Brede.

„Slip min Hest!“ raabte han „eller . . .“

„Eller hvad?“ spurgte Steppejægeren roligt og holdt sin spidse Kniv ligesom Hestens Bringe.

Luigi saa det.

„Holdt, min bedste Sir, holdt!“ raabte han „De er nu ogsaa saa fordømt heftig af Dem, der gives naturligvis Undtagelser og til dem regner jeg med Glæde Dem, men under alle Omstændigheder beder jeg Dem om at sige mig, hvilken Bei hun har taget; det lader ikke til, at Hundene kunne give os nogen Bæst.“

Steppejægeren begreb strax, at Sporet var sluppet ved Bindebroen, som havde taget det med sig, men svarede roligt:

„Saa De den døde Panther, som laae hifsthenne paa Steppen?“

„Ja vist, nu?“

„Spørg den,“ vedblev Jægeren „den har set hende før jeg.“

Med disse Ord hilste han høfligt og gik roligt videre forbi Nybyggerens Hytte.

Luigi saa efter ham.

„Pantheren har altsaa sønderrevet hende og bagefter har han skudt den, formoder jeg,“ sagde han „nu ærgerligt nok var det, hun var en dygtig Arbeiderste.“

„Savist, men indbildst af sin Prinsesferang,“ mumlede Kuigi „jeg havde allerede begyndt at befri hende for Nykkerne.“

Hundene kom nu tilbage og søgte rundtom i en vid Kredss, men Sporet var engang tabt, og ligesaa fortrinlige Negerhundene ere i at opspore en bortløben Slave eller Slavinde, ligesaa ubehændige er de, naar Sporet engang er tabt for dem.

„Den gode Mand derinde,“ sagde Planteren sagte til Kuigi „tænker neppe paa den lille Affaire vi ville iværksætte om nogle faa Dage. Mid engang rundt om Hytterne, Kuigi, og se om De kan opdage Noget, som kan tjene os til Veiledning ved Expeditionen, jeg bliver her; man kunde lægge Mærke til mig, og det kunde maaske blive ubehageligt ved given Leilighed.“

Forvalteren sporede sin Hest og red rundt om Bolden, som omgav Hytterne.

Da han vendte tilbage, smilede han ondskabsfuldt.

„Ja, Noget har jeg opdaget,“ sagde han „skjøndt det rigtignok ikke angaar den paatænkte Affaire.“

„Nu?“ spurgte Planteren.

„Zuna, det fordømte Fruentimmer, er flygtet derind.“

„Prægtigt, prægtigt!“ raabte Planteren „saa De hende Hr. Forvalter.“

„Seg saa en Strimmel af hendes røde, uldne Bælte hænge ved Vindebroen,“ svarede Forvalteren „man har ligefrem sænket den for hende og bagefter

heiset den op igjen; i sin Hast har hun ikke taget sig i Agt, men revet en Strimmel af."

"Det kan jo aldrig passe sig bedre," sagde Planteren „vi ride hen for Indgangen og fordre hende udleveret; i modsat Fald er vi berettigede til at bruge Magt."

Forvalteren nikkede og vinkede de sex Sorte nærmere.

"Følg med," sagde han „Zuna er herinde."

De hæslige Negre fortrak Munden til et bredt Grin; for at tjene deres Herre begik de allehaande Grusomheder.

Luigi red nu frem ligesom Vindebroen og standfede sin Hest.

Bertrand fyslede indenfor med sine Heste og stod lige i Begreb med at lade Vindebroen gaa ned.

"Gi, min Ven," sagde Planteren „det er heldigt Du allerede er paa Benene, saa kunde Du maaske lade Vindebroen gaa ned og lade den Slavinde Du nylig lod komme ind slippe ud igjen. Hun tilhører mig, og jeg fordrer hende tilbage.

"Her er ingen Slavinde," svarede Bertrand tvært „og jeg sænker ingen Vindebro ned for den Første den Bedste."

"Saa maa Du have en daarlig Hukommelse," lød Luigi „og oven i Kjøbet et svagt Syn, siden Du ikke kan se den røde Strimmel Topi, som vifter paa den øverste Kant af Vindebroen; det har hun revet af, da hun kom igjennem."

Bertrand saa op og bemærkede strax Strimlen.

„Vil De se Mage til det, Herre,“ sagde han „saa vil I finde den paa mine Dækner til Hestene; tror I ikke, at det er Eder, som denne Gang har et svagt Syn?“

Han pegede paa Dæknerne, der virkelig havde samme røde Bord.

„Du lyver alligevel, fordømte Hund!“ raabte Luigi og red nærmere „kast den røde Strimmel Tøi herved, lad os se den.“

Bertrands Dine funklede, men han sagde ikke et Ord.

Han stak kun Skafet af en Rive tilveirs, rev Strimlen løs og kastede den med Binden tværs over Graven.

Keppe berørte den Jorden før Hundene faldt over den med en rasende Gjæn.

„D,“ loe Luigi „nu tror jeg nok Du faar Uret, gamle, snedige Tyr; Hundene kunde lugte, hvem der har baaret Tøiet! — vær saa god at sænke Broen, vi vil have Flygtningen.“

Hundenes rasende Gjæn havde kaldt Hr. Claymont udenfor.

Bed Synet af den unge Planter studsede han, men tog høfligt Hatten af.

„Hvad skylder jeg Vren af Deres tidlige Besøg, Signor Barbados,“ sagde han „kan jeg være Dem til Tjeneste med Noget?“

Luigi hilste høfligt igjen og forklarede Hensigten med deres Komme.

„De vil maasse derfor tillade mig at komme indenfor, for personlig at hente min lovlige Eiendom,“ endte han og lettede igjen paa sin bredskjggede Hat af Panama=Straa.

Clayrмонт studsede.

„Det er mig ubekjendt, at jeg huser nogen bortløben Slavinde,“ sagde han „men jeg vil ikke lægge Dem nogen som helst Hindring i Veien. Bertrand, lad Broen gaa ned.“

Bertrand trak treven Hestene ned i Stalden og kom langsom tilbage.

„Det vil sige,“ sagde han til sin Herre „de fordomte Hunde vil jeg ikke have ind med; de kunde let skræmme vore Høns, saa de fløi udover Bolden, og saa Farvel.“

„Hundene behøve vi ikke,“ svarede Luigi „vi kunne meget godt søge uden dem.“

De tre gule Uhyrer blev derfor betroede til Negrene, Broen gik ned, og med Hatten i Haanden travede den unge Planter over den for at hilse paa Hr. Clayrмонт, før han begyndte sin Eftersøgelse.

Forvalteren fulgte efter, idet han kastede et gennemtrængende Blik til alle Sider.

Bertrand hejsede ligesom i Tanker Broen op igjen.

De to Fremmede var fuldkommen afftaarne.

„Søg De, Hr. Forvalter,“ sagde Planteren og vendte sig mod Luigi „De vil snart finde hende, og vi ville da vende tilbage til Plantagen, hvor man Intet kan foretage sig uden os; jeg tillader mig imid-

lertid uopfordret at nyde Godt af Hr. Claymonts Gjæstfrihed; jeg er tørstig, og . . ."

Han loe og tav.

Claymont forstod ham.

„Kom kun indenfor, Signor Barbados," sagde han høfligt „hvad Huset formaar bedes De ikke at forsmaa."

Med disse Ord aabnede han Døren og førte sin Gjest ind i den tidligere omtalte tarvelige Stue.

Blanca var ikke forberedt paa Besøget og soer sammen, da hun saa ham, men Planteren nærmede sig med virkelig udsøgt Galanteri, greb hendes Haand og forsikrede hende, at den mindste Ueilighed han forarsagede vilde smerte ham uendeligt.

Den unge Dame overvandt den besynderlige Modbydelighed han indgav hende og bad ham tage Plads.

Derpaa hentede hun ægte gammel spansk Vin og fyldte en Pokal med den skummende Drik.

„Paa Deres Sundhed, Hr. Claymont," sagde Planteren og tømte Glasset „det er kun beklageligt, at De boer her i denne Udørf, ja farlige Udørf kan jeg sige; Indianerne er slemme Naboer og der behøves kun faare lidt for at sætte dem i Flamme."

„Seg fornærmer dem aldrig, men passer mig selv," svarede Claymont „vi er hidtil kommet godt ud af det."

„Ja, ja, man skal ikke stole paa de røde Kjætringe," vedblev Planteren „de er ikke i Morgen som de er i Dag; jeg har derfor ogsaa ifinde at sælge

min Plantage og har allerede fundet en Kjøber, en Landsmand af Dem, Hr. Claymont."

"Saa," svarede denne ligegyldigt.

"Ja, en Hr. Delmont fra Bendeè; ved Giftermaal med en uhyre rig Dame, Enke efter en Marquis de Villemont, er han kommen i Besiddelse af en kolossal Formue, og vil nu ombytte sit Fødelands golde Egne med Amerikas hyppige Sletter; — men hvad feiler Dem, Hr. Claymont, De bliver jo bleg, er De syg?"

Claymont var virkelig bleven frygtelig bleg og støttede sig til en Stol for ikke at falde.

Hans Læber skjælvede, og en krampagtig Gysen gik igjennem hele hans Legeme.

"Det er et forbigaaende Ildebefindende," sagde han med en voldsom Anstrængelse for at synes rolig „det er ikke første Gang jeg er Offer for det, men Gudsfelov, det er altid snart forbi."

Han knugede Haanden imod Brystet og nedsvælgede et stort Glas Vin.

"De maa besøge mig, Hr. Claymont, noget flittigere;" vedblev Planteren „naar nu Hr. Delmont er kommen, jeg venter ham forresten hver Dag, haaber jeg at se Dem hos mig tilligemed Deres elskverdige, fortryllende Datter," tilspøiede han og tilkastede hende et brændende Blik.

"Ja," svarede Claymont med en forunderlig Stemme „jeg skal komme, stol De derpaa."

Planteren reiste sig, uden at bemærke det Sælomme i Tonen.

Forsigtigheden bød ham ikke at vente længer, men tage Afsked med de to Emigranter.

„Paa Gjensyn,“ sagde han „paa snarligt Gjensyn, og paa Gjensyn for steds,“ hvistede han affides til Blanca, som rødmede, men hilste ham koldt, idet han gik ud ad Døren.

Clayrmont fulgte ham ud.

Her stod Forvalteren med fortrædelig Mine.

„Jeg kan ikke finde hende,“ mumlede han „hun maa være gaaet ned i Jorden; men jeg vil lade mig hænge, om ikke hun er her.“

Planteren tilkastede ham et betydningsfuldt Blik.

„Saa maa vi søge andre Steder, min gode Forvalter,“ sagde han smilende „medmindre Pantheren har sparet os for Uleiligheden.“

Han løe høit og svang sig i Sadlen med en Rytters hele Behændighed.

Forvalteren fulgte hans Exempel, og Bertrand lod Vindebroen gaa ned.

Idetsamme kom en Mand udefra og gik hurtig over Broen.

Han hilste Clayrmont med et fortroligt Nik og et kraftigt Haandslag og gik uden videre ind i Stuen.

Hverken Planteren eller Forvalteren værdigede ham et eneste Blik.

Den Første saa efter ham og blev bleg, da han saa hvorledes Blanca smilende kom ham imøde i Døren og førte ham ind i Stuen.

„En gammel Bekjendt, formoder jeg,“ sagde han og vendte sig mod Clayrmont.

„Forfaavidt,“ svarede denne „det er Brienne, Steppejægeren, som man kalder ham; den bedste Skytte i hundrede Miles Omkreds.“

„Og Frøken Blancas Ridder, tror jeg,“ tilføiede Planteren med et tvungent Smil.

„Det kan saamaen gjerne være,“ svarede Clayrmont „han er under alle Omstændigheder en brav ung Mand.“

Planteren svarede ikke, men sporede sin Hest og foer som en Stormvind over Broen, fulgt af Ruigi.

„D!“ skreg han og foer henover Sletten i en rasende Galop „jeg er forjmaaet for en pjaltet Søger; nu begriber jeg Alt, men vent — vent, jeg kommer, naar I mindst venter det.“

Da de alle var ude af Synne tilligemed Hundene, gif Bertrand hen og tog nogle store Maisbunsker, som laa i Gaardens ene Hjørne, tilside; og Zuna traadte frem, rystende af Skræk.

„De er borte,“ sagde Bertrand „Fanden har taget dem.“

„Seg maa tale med Massa Nybygger,“ sagde den sorte Pige „meget mange vigtig Ting at sige; har skjult stakkels Zuna, og Zuna advare ham for ond Mandes Plan; Zuna er en Prinsesse, Datter af en stor Konge, Zuna kjender ikke til Svig.“

Bertrand saa sig forsigtig om fra et Observatorium han havde dannet sig af en Træstamme, som han besteg ved Hjælp af Trappetrin, der var hug-

gede i samme, og da Alt var roligt, vinkede han ad hende, at hun skulde følge efter ham, og traadte hurtig ind til sin Herre.

Niende Kapitel.

Bærtshuset ved Floden.

Omtrent henved tredive engelske Mil syd paa, fem Mil fra Plantagen Maria da Gloria, laa en Taberna, eller et amerikansk Bærtshus, hvor alle slags Folk kunde faa deres Savn afhjulpne, før de fortsatte den besværlige Reise øster eller vester paa.

Bærtshuset laa tæt ved Rogo-Floden, som her nærmede sig sit Udløb i Mississippi, og bestod af et stort, enkeltstaaende Hus med smaa Binduer, og for største Delen opført af raa, tilhuggede Træstammer.

Der var, i det Hele taget, taget mere Hensyn til at gjøre det solidt, end til at gjøre det smukt, og naar man derfor saa det for første Gang, var man tilbøielig til at antage det for en kolossal Tommerstabel og ikke for et Hus, som gjemte levende Væsnere.

Dg dette gjorde det i fuldeste Maal.

Der manglede aldrig paa Rejsende, som tog

Kvarter her, og som da enten kom over Land eller med Floden paa de store, flodsede, men umaadelig stærke Tømmerflaader, der vare istand til at modstaa den mest rasende Orkan.

De Rejsende vare næsten udelukkende Folk af tvivlsom Levevei; dog kunde det stundom hændes, at en Del Bisonjægere opholdt sig der paa Sagten efter Bisonroen, som altid holdt den lige Linie, og før gik over den mest rivende Strøm, end afveg en Alen fra sin Vej, og det gik da sjældent af uden blodige Sammenstød med Pakket, der havde en god Forbunds-fælle i Værten, Mr. Harrington, en Englænder af Fødsel og en stor Kjaltring.

Den, som mest, ja hver Uge besøgte Værtshuset ved Floden var „Røde Tom“, en Halvblods-Indianer og tilmed en Slægtning af den værdige Mr. Harrington.

Denne statelige Person standsede altid her paa Veien til New-Orleans og aftalte da „det Fornødne“ med Mr. Harrington, som paa sin Side gjorde alt Muligt for at behage sin skurkfagtige Slægtning.

Man kunde derfor ofte se, hvorledes de to værdige Mænd arbejdede ved Nattetid, naar alle Andre sov, og bugserede store Pakker og Kasser fra Floden op paa Land, hvor de forsvandt i en underjordisk Kjalder, omtrent fem og thve Alen fra Værtshuset.

Hvor De kom fra kunde man nemt se, de kom fra en eller anden ladet Tømmerflaade ved Ophalningsstedet paa Floden, men hvem de tilhørte, var en ganske anden Sag; saameget syntes imidlertid

vist, at de ikke tilhørte Noget af de to værdige Mænd, som slæbte dem iland.

Det var ligesom Tyvegods, stjaalet fra Tømmerflaaderne, efter at de uheldige Giere rimeligvis var blevne myrdede.

Værtshuset ved Floden, som det i Almindelighed kaldtes, var derfor ilde anset, og mangen Rejsende foretrak Farerne paa Landjorden gjennem Urskoven for Opholdet ved Nattetid i samme.

Det er nogle Dage efter Planterens Besøg i Nybyggerens Hytte, at vi for første Gang træde indenfor Værtshuset ved Floden.

Allerede Synet af det Indre var tilstrækkeligt til at indgyde Angstelse, thi en halv Snes vildduende Mænd, bevæbnede lige til Tænderne, tvistedes af al Magt om en lille Bunte Sølvmon, som havde været Indsatsen i det nylig endte Spil „at flaa Kat-ten“.

Enhver af Mændene vilde have vundet, Enhver udstrakte sin smudsige Haand efter Pengene, og Enhver blev kraftig vist tilbage af sine Kammerater.

Værten sad roligt i Baggrunden, dampende af sin lille, stumpede Rridtpibe og ved et affides staaende Bord sad eller rettere laa en kraftig bygget Mand med rødt Rindskæg og røde, bukkede Dienbryn.

I det brede Læderbælte, som var spændt om hans Liv, stak to svære Pistoler tilligemed en bred-bladdet Bowiekniv, og ved Siden af ham laa en lang Dobbelslint, skinnende blank og indlagt med Sølvfirater paa Skæftet.

Et Par drabelige Søstøvler, der dog var forsynede med mexikanske Sporer, bedækkede hans Fødder og Ben op til Knæene, og en Vams af Bøffel-læder sluttede tæt om hans muskuløse, stærktbyggede Krop.

De skarpe, dybtliggende Dine foer uafbrudt om til alle Sider, Intet undgik dem, ei heller Trætten imellem Mændene, men de lod til at være ham temmelig uvedkommende, uagtet Bowieknivene flere Gange foer ud af Skederne og blinkede i Hænderne paa de vilde Mænd.

Manden var Halvblods-Indianeren Røde Tom, Egnens Stræk, og godt kjendt lige fra New-Orleans til Kentucky, med andre Ord, paa en Strækning af henved sexhundrede Mil.

Alle undgik omhyggelig at støde ham for Hovedet, da han ikke gjorde sig den mindste Samvittighed af at tage Hævn paa Stedet, og man gjorde derfor heller en lang Omvei end traf sammen med ham, hvad enten det var ved høilys Dag eller ved den mørke Nat.

Støien imellem de Stridende tog til og tilsidst havde Mændene delst sig i to Partier, som stod ligeoverfor hinanden med Kniven i Hænderne.

Man skulde lige til at styrte løs paa hinanden, da Røde Tom reiste sig, gik roligt imellem Rækken, tog Bengene, som endnu laa lig Tvistens Væble paa Bordet, og stak dem i Lommen.

Mændene knurrede, og En af dem vovede i al Hæftighed at bemærke, at Bengene tilhørte dem.

„Men nu tilhører de mig, Hanekylling,“ svarede Røde Tom og sendte ham et foragteligt Blik „J har længe nok skjændtes om den Klat, jeg er bleven kjed af at høre Jeres dumme Kjæltringepjat; vil J nu strides, kan J slaas om det tomme Bord.“

Ingen knyede, men Enhver stak tavs sin Kniv i Skeden.

Sagen var, at Ingen turde, thi Røde Tom havde Ræmpekræfter og kunde magelig afbanke hele Klyn-gen.

„Harrington,“ sagde Tom „Whisky, gamle Slyn-gel, jeg er tørstig.“

Bærten sprang op som en Fjeder.

„Gjerne, lille Tom, gjerne,“ svarede han „jeg har nemlig en ganske udmærket Whisky — den Du ved nok, som . . .“

„Hold Mund!“ afbrød Tom ham.

„Ja, jeg tier, jeg tier,“ svarede Harrington „ganske som Du befaler.“

Dg han vimkede hurtigt ud i Rjøkkenet, som han kaldte et mørkt, smudsigt Rum bagved for at hente den lovprieste Whisky.

Der indtraadte en fuldstændig Tavshed, man kunde høre en Glue surre, saa stille blev der.

Lidt efter kom Harrington med Whiskyen, og Tom tog sig strax en ordenlig Slurk, medens Mændene, som forresten stod under hans Kommando, igjen begyndte et nyt Spil med en ny Indsats.

Udenfor var Himlen imidlertid bleven mørkere og mørkere.

Tunge Skyer traf op fra Horisonten, og af og til rullede et dundrende Tordenstrald henover Bærts-huset, medens de blændende klare, knyttrende Lyst trængte gennem Vinduerne og oplyste de indenfor værende Personer.

Lidt efter lidt tog Uveiret til, Vinden vovede stødvis, og tilsidst hylede en rasende Storm henover Prairien og pidskede Flodens Bølger til fraadende Skum.

Endnu høiere end Tordenen løb Bølgernes Slag imod Flodbredden, og engang imellem sfingrede en Jaguars skjærende Hyl gennem Stormens Torden og Bølgernes Larm.

Det var en frygtelig Nat, ret et Billed af en Kamp imellem de oprørte Elementer.

Røde Tom og hans Folf syntes at være vant til den Musik, thi de ikke saameget som vendte Hovederne mod Vinduet, hvorimod den værdige Sir Harrington vrippede fortrædelig, ængstelig frem og tilbage, hvert Dieblif seende ud gennem Vinduerne.

„Sæt Dig, gamle Tøsse!“ raabte Røde Tom „og hold op med den Spantuleren frem og tilbage; er Du bange for at den halvraadne Kasse af et Hus skal blæse om; saa for vor Skyld ingen Allarm, vi finde nok et Sted forudendit.“

„Huset er virkelig ikke ganske solidt“ indvendte Bærten.

„Det bliver din Sag,“ svarede Røde Tom og strakte sig langs Gulvet paa en Bunke tørret Mos, „væf mig, naar det begynder at falde.“

Idetsamme rev et rasende Vindstød det Halve af Taget af og slyngede det som et Stykke Legetøi henad Jorden.

Regnen begyndte at strømme ind.

„Hm,“ brummede Røde Tom og flyttede sig, „man begynder at blive næsvis.“

Mr. Harrington krøb hurtig op ad en smal Stige, som førte op til Loftet og eftersaa Skaden.

Den var betydelig nok; det Halve af Taget var slyngt af, Stormen rev i Stumperne, og Regnen styrkede strømmevis ned gennem Abningen.

Sir Harrington ryddede noget Gods tilside, saa Intet laa fremme, som kunde tage Skade af Regnen og krøb derpaa ned ad Stigen igjen, temmelig beroliget med Hensyn til den anrettede Skade.

Just da han satte Foden paa Gulvet i Stuen, aabnedes Døren og en Mand traadte ind.

Røde Tom blev roligt liggende, men aabnede strax Dinene, hvorimod de sex Personer, som spillede Kort, øieblikkelig vendte sig imod den Indtrædende og betragtede ham med Opmærksomhed.

„Det lader ikke til at man kjender mig!“ raabte den Indtrædende og tog sin brede Filt hat af Hovedet, for Janden, jeg troede ikke at man saa hurtig glemte sine Benner.“

Bed Lyden af denne Stemme sprang Røde Tom hurtig op.

„Gi, Signor Ruigi,“ sagde han „paa min Værelse jeg kjendte Dem ikke, den store Hat skyggede for Ansigtet, og Bordugskitlen skjulte aldeles Deres Person

jeg vil lade mig tampe igjennem af en mexikansk Tyrepidst, om jeg kjendte Dem."

Dg den værdige Mand rakte ham Haanden.

Kuigi, thi ham var det virkelig, rystede hans Haand.

"Ingen Undskyldninger, Kammerat," sagde han "Ulykken er ikke saa stor! heida, Bært Harrington!" raabte han og vendte sig imod denne "min Hest staar udenfor; bring den ind i din Stald, eller dit Tørvæhus, hvad det nu er, og bring os saa Whisky, god, dampende Whisky, med Vanille og Citroner i; men Fanden skal annamme Dig med Hud og Haar, dersom den ikke er som jeg vil have den."

Mr. Harrington bukkede lige til Jorden.

"Signor befaler," svarede han "og jeg adlyder."

Dg ude var han med detsamme for at bringe Signor Kuigis Hest indenfor et lille affides beliggende Hus, der tjente baade som Stald og Brændfælsrum.

"Naa?" spurgte Røde Tom "Affairer?"

Kuigi blinkede polidst.

"Ja, Kammerat," hviskede han "en forbandet god Affaire, hvorved man kan tjene en kjon lille Skilling og tillige blive Gier af den smukkeste Pige i Louisiana."

"Den smukkeste Pige i Louisiana," smidskede Røde Tom og strøg sig om Stjæget "jeg maa tage forbandet feil, om det ikke er Miss Blanca Claymont "den hvide Rose", som Indianerne kalde hende."

„Rigtig,“ svarede Ruigi „det er netop hende.“
Røde Tom tilkastede ham et lurende Blik.“

„Vil I virkelig have fat i hende, Signor?“

spurgte han.

„Nei ikke jeg, men Luigi Barbados.“

Røde Tom loe.

„Jeg er bange for, at „den hvide Rose“ vil
blæse ham et Stykke,“ sagde han „hun er allerede
lovet bort.“

„Saa, til hvem?“

„Til en ung Laban, som streifer Steppen igjen-
nem og moret sig med at skyde Pantherer, Kugarer
og andre Rovdyr; Brienne tror jeg han hedder,“
svarede røde Tom.

„Digemeget, Luigi Barbados er engang bestemt
paa at ville have hende, og Du maa hjælpe os, Tom.“

„For hvormeget?“ mumlede Banditten roligt og
tændte en Cigaret „jeg har fuldtop af Kommissjoner
i denne Tid og maa selvfølgelig have mit Arbeide
godt betalt.“

„Det hele Arbeide skal blot bestaa i at spille
Indianer,“ loe Ruigi „svide Hytten af og slaa den
halvgamle Slyngel af en Staldkarl ihjel, Du ved
nok, ham Bertrand, som engang nægtede Dig at
komme indenfor.“

Røde Tom udspilede Næseboerne ligesom en Tyr,
der vinder Bjørnens eller Ulvens Komme.

„Jeg glemmer ham ikke,“ mumlede han „naa,
er det det Hele?“

„Ja,“ svarede Ruigi „mere forlanger Luigi ikke

af Dig, og det staar Dig frit for at udføre din Komission paa en saadan Maade, at man tilskriver Indianerne Skylden; Du kan da som tidligere, nyde almindelig Agtelse."

Banditten pustede en Røgsky fra sig.

„Betalingen?“ mumlede han.

„Fem hundrede Dollars.“

„For lidt,“ brummede Banditten „Røde Tom er ingen Præker, som lader sig putte et Par lumpne Skillinger ud for at købe sit Skind, fem hundrede Dollars er Tugting for Signor Luigi; under femtusinde rører jeg ikke min Haand.“

„Tamen betænk . . .“ begyndte Luigi.

„Spar Eders Ord, Signor,“ svarede Røveren „jeg er en bestemt Mand, under fem tusinde Dollars hjælper jeg ikke, og jeg tvivler paa, at I alene kan udføre det Stykke Arbeide. Denne Steppejæger opholder sig der for Tiden, og naturligtvis medens Faderen er ude, og han jager Ser en Kugle gennem Diet med samme Nøiagtighed som den hvormed Indianeren gjør sit Spring.“

„Nu vel,“ svarede Luigi efter et Diebligs Betænkning „jeg vil fordrifte mig til at love Ser de femtusinde Dollars paa min Herres Vegne, men I faar ikke en Skilling før Affairen er endt, og da skal I ovenikjøbet tage Halvdelen i Bomuld.“

„Det er mig ligemeget,“ svarede Røde Tom „jeg kommer jo jævnlig til New-Orleans, og kan sagtens blive af med den. Naar skal saa den Affaire bringes i Orden“?

„J skal faa nærmere Ordre, Sir,“ svarede Ruigi „vi vente blot paa, at Hr. Clahrmont skal foretage en Rejse til New-Orleans. Sagen lader sig da med Lethed arrangere.“

„J vil træffe mig her hveranden Dag,“ mumlede Røde Tom „jeg har nogle Forretninger med min Ben Harrington, som holde mig bunden hertil Egnen endnu i en fjorten Dage; send blot Bud med et eller andet Tegns, saa ved jeg Bæst, og skal da være paa Pletten paa Tid og Sted.“

Han rakte Ruigi sin store, grove og haarige Haand.

Forvalteren slog sin fast i den, og Kontrakten var afsluttet.

Kort efter kom den værdige Mr. Harrington med Whiskyen og nu drak de ligesaa værdige Staldbrødre paa et lykkeligt Udfald, medens Regnen styrtede strømmevis ned, og Tordenen rullede Slag i Slag.

Da Veiret ikke havde bedret sig i Løbet af et Par Timer reiste Ruigi sig op.

„Hvad enten det lyner eller tordner maa jeg afsted,“ sagde han „min Nærværelse paa Plantagen er nødvendig, og mine Sorte trænge altid til min Bidst.“

„Men de løbe nok fra Jer, Signor,“ bemærkede Røde Tom drillende „og holde Jer ovenikjøbet for Nar, naar J kommer og søger efter dem.“

„Hvad mener J, Sir?“ spurgte Forvalteren.

„J har nok fornylig pidstet en fordømt kjon Ne-

gerinde," vedblev Røde Tom „og saa løb hun sin Bei."

„Savist, Zuna, hvor ved I den Historie fra?"

„Hm, den er almindelig bekjendt, lige saavel som man kjender hendes Opholdssted."

„Død og Helvede, hvor er hun?" raabte Forvalteren."

„Der hvor I søgte."

„Hos Hr. Clahrmont?"

Røde Tom nikkede og gavede.

„Vi saa dog godt efter," indvendte Ruigi.

„Ja, men ikke bag Maishalmen i Gaarden," loe Røde Tom „der sad hun skjult, medens I søgte, og der krøb hun frem, da I galopperede bort som gale Mennesker."

Ruigi slog rasende med Ridepidstuen i Bordet.

„Endnu en Grund mere til at komme ilav med denne emigrerede Fransmand," sagde han „hvad man end foretager imod ham, saa vil det kunne forsvares; Død og Fordærvelse komme over Den, som tager en bortflygtet Nigger i sit Brød eller under sin Beskyttelse; det ved I vel nok, Sir Tom."

„I har nok et godt Die til den smukke Negerinde, Signor," loe Banditten „og I pryglede hende nok fordi hun ikke vilde rette sig ganske efter Ederes Begjæring."

Ruigi bed sig i Læberne.

„I lader til at være en hel Nyhedskræmmer, min gode Sir," sagde han „forresten blander jeg mig

ikke i Eders Affairer og bryder mig hellerikke synderligt om, at I blander Eder i mine."

"Ho, ho, blæser Vinden fra den Kant," loe Banditten "I kan ikke taale Sandhed; saa skal I netop høre mere endnu, Signor. Ser I, Mester Forvalter, jeg kan nu tilfældigvis ogsaa banskat godt lide denne kjønne Negerinde, og jeg vil for hendes Skyld gjøre Expeditionen ganske alene, og dersom I nogensinde rører hende med Jeres fordømte Slavepidst, skal jeg knipse Jer med en blaa Vært lige midt imellem Dinene, saa den skal gaa ud gennem Nakken; forstaar I det, Signor Slavepidster."

Kuigi gjorde en hastig Bevægelse henimod Pistolerne i Bæltet, men Tom rørte sig ikke af Stedet.

Han holdt blot sine gjennemborende Dine fæstede lige paa ham og lagde sig derpaa roligt ned paa Gulvet.

Kuigi tog Haanden fra Pistolen og gik henimod Døren, idet han fastede et Guldstykke til Bærten, som Betaling for Whiskyen.

"Hesten frem!" befalede han.

"Den er fremme, Signor," svarede Harrington "jeg har bundet den til Træerne derudenfor."

Kuigi rev Døren op og traadte ud.

Natten var bældmørk imellem de enkelte Lyn; det var næsten et Bovestykke at begive sig paa en fem Mil lang Reise over en stor Slette, som meget let kunde være besøgt af et eller andet farligt Rovdyr,

Men Luigi var ligesaa modig som han var grusom.

Uden at betænke sig et Dieblif svang han sig i Sadeln, stødste Sporerne i Siden paa Hesten og foer affted, medens Tordenen vedblev at rulle og Lynene at knittre.

„En gudsforgaaende Karl,“ mumlede Harrington „han bryder sig om Intet.“

„So om mig,“ svarede Røde Tom „jeg er den Eneeste han frygter.“

Og den frygteede Bandit lagde sig rolig til Rette og faldt snart i Søvn.

Hans Kammerater fulgte hans Exempel, og en halv Time efter sov de Alle, Mr. Harrington indbefattet, saa roligt og stille, som havde de den bedste Samvittighed af Verden.

Udenfor vedblev Uveiret til den lyse Morgen.

Opad Formiddagen den følgende Dag brød Røde Tom op tilligemed sine Folk.

Bed Afreisen sagde han til Harrington:

„Kommer der Bud fra Signor Luigi Barbados, behøver Du kun at affyre tre Skud efter hinanden nedad Floden til; jeg har Arbeide der i Nærheden og vil strax høre dem; men skulde nogen Anden spørge om Røde Tom, tror jeg nok Du gjør bedst i at sige, at Du ikke har set mig.“

Med disse Ord raslede han med sin lange Kniv og gik tilligemed sine Kammerater nedad Floden til, hvor han forsvandt imellem det høie Siv og de kæmpestore Bregner, som skjøde frem midt imellem Mimosaer og Figentræer.

Tiende Kapitel.

Røde Toms Arbejde.

Floden, som Røde Tom begav sig ned til var overalt langs Bredderne bevoget med Siv og Rør.

Bred og majestætisk rullede den sine Bølger fra sine langt borte liggende Kilder, og naar Stormen kom susende, lignede den et oprørt Hav og ikke en Flod, et lille Vandløb imod de store Have.

Smaa Der dukkede frem hist og her, tildels bevogede med Skov, men ingen af disse Der var beboet.

Vel fandt man ofte en sønderflaaet Baad ved dem, men den tilhørte naturligvis Beboerne længere oppe, langt fra Derne, og var drevet med Floden, naar den var i Oprør, og naar Stormen rasede rundtom.

Desuagtet saa det dog ud som om enkelte af disse Der blev besøgt hyppigt af Mennesker.

Der var nedtrampede Gangstier, som aabenbart vare fremkomne af Menneskespødder, og hist og her laa enkelte afrevne Stumper Tøi, Noget som maatte tilskrives de mægtige Tjørne, hvorigjennem man kun kunde trænge med Tabet af sine Klæder.

Altsaa Derne bleve besøgte, men af hvem?

Man paastod rigtignok at have set skrækkeligt bemalede Ansigter stirre fra Derne over paa Flodbredden og mente derfor at Indianerne havde valgt dem som Observationssted, men samtidig med at disse Ansigter viste sig havde bevislig ingen Indianer gjæstet Koyo-Flodens Bredder, saa man skrev snart disse Beretninger paa Skrækkens og Indbildningens Regning.

Derimod havde man set Ild om Natten fra Baal, som man antændte midt paa Derne, men disse vare rimeligvis tændte af Fiskere eller andre Flodreisende, som vare gaaede iland og som ikke ønskede at faa Besøg af den giftige Hornslange eller den frygtelige Klapperslange, som opholdt sig i de kæmpemæssige, omstyrtede hule Træstammer, der fandtes i hundredevis.

Rimeligvis havde disse Der engang hørt til det faste Land, men efterhaanden havde Floden skaaret den fra, og adskilt den fra Moderjorden, hvis hele Naturrigdom de havde beholdt.

Man fandt en overordentlig frodig og kraftig Plantevæxt paa disse Der, langt kraftigere end paa

Bredderne, der havde sin Grund deri, at de stærke fugtige Uddunstninger fra Floden idelig afkjølede Luften og berøvede Solen største Delen af den brændende, svidende Kraft.

En forfriskende Luftstrømning førte derfor stedse en fortryllende Duft fra Dernes store Planterigdom ud over det omliggende Land og loffede ofte en eller anden Nysgjerrig over til dem, trods Alligatoren, eller Krokodillen, som den endnu kaldes imod Nord og den uhyggelige Klapperflange, som lurede i de hule Træstammer.

Røde Tom var Den, som besøgte Derne mest.

Paa den største af dem havde han ryddet en bethdelig Plads lige i Midten, og her havde han opført et lille Hus af Tømmer, saa godt skjult af de omstaaende Træer, at det var en Umulighed at se det, selv om man befandt sig i dets umiddelbare Nærhed.

Et Gjerde af Tjørn med fodlange Torne strakte ligesom spanske Ryttere sine Landser ud imod den Baatrængende, som vilde trænge igjennem, og inde fra Tjørnen lød uophørlig en uhyggelig Hvislen, der antydede en eller anden Slanges Nærværelse.

Røde Tom benyttede derfor aldrig denne Indgang, men havde sin egen, langt luftigere og mere skjult.

Hytten laa nemlig til Veirs, næsten tredive Fod høiere end Flodens Overflade og i Niveau med Halvdelen af flere af de omstaaende Træers Hvide.

Enkelte af disse Træers Stammer var nu forsynede med magelige Trin, ligesom til en Trappe,

og naar man, holdende sig i Grenene, der stak ud fra alle Sider, endelig naaede Halvdelen af Stammens Høide, befandt man sig udfør en smal stærk Bro, som var lagt ud fra Træet til det nærmeste Træ og saaledes fremdeles lige ind til Huset, der vel laa et hundrede Skridt borte.

De mægtige Træstammer, som oven i Rjøbet vare omslyngeede med den store bladrigge Lian, dannede et uigjennemtrængeligt Tag om det Hele, og der maatte en Indianers gjennemtrængende Blik til at opdage, at bag disse Træer og disse Blade laa en Bolig for Mennesker.

Her boede Røde Tom, om hvem man sagde, at han intet Hjem havde, og herfra havde han gennem enkelte Udhugninger i Træerne, der ligeledes var umuligt at opdage, en milevid Udsigt til alle Sider, navnlig imod Nord, hvor Flodens Løb var snorlige og frit, uden synderlig Siv eller Rør paa Bredderne.

Naar saa en Tømmerflaade kom i Sigte, ladet med Tobak, Sukker, Bomuld eller et andet Produkt, som skulde føres til Sammenløbet med Mississipp, for derfra at afgaa til New-Orleans, gik den uhyggelige Beboer af Hytten over Broen tilligemed sine seks ligesindede Mænd.

Udhøse krøb de ned ad Stammerne, og ilede, dækkede af Bustadset, ned til Dens Kyst, hvor Tømmerflaaden maatte forbi og strammede der et uhyre Bastreb, det var gjort fast paa Flodbredden lige over for og som laa skjult halvt under Vandet.

Tømmerflaaden fører kun en Mast og et lille Seil.

Den er tung og klodset, sommetider indtil hundrede Fod i Firkant, sommetider langt mindre og aldeles afhængig af Strømmen.

Imellem Derne og Flodbredderne var Strømmingen altid heftigere, paa Grund af den store Vandmasses Sammenpresning paa et mindre Rum, og Førerne af Tømmerflaaderne anvendte derfor al mulig Forsigtighed for ikke at løbe paa Grund enten paa Bredden af Floden eller mod Den; thi den store Vægt, som Flaaden har, hager den stundom dybt ind i Mudderet og holder den fast som i en Skruestik.

Saa strammede Røde Tom og hans Folk det farlige Bastreb.

Tømmerflaaden kom drivende og standjede pludseligt med et Klyf.

Strømmen greb den og svingede den rundt, og i næste Nu sad den fast med det ene Hjørne boret ind i Dens sumpede Klyf.

I samme Nu var Tom og hans Mænd ombord, og Enhver kan da let gætte, hvad der foregik.

Skrækelige Scener i de stille Nætter; Skrig, Stud og Kamp, saa blev alt stille, nogle Bladst i Vandet, nogle mørke Legemer forsvandt i Dybet, eller blevne grebne af Alligatorens uhyre Klæber —, og Røde Tom var Gier af den værdifulde Tømmerflaade.

Saa blev Barerne baxede iland og gravede ned

i Sandet eller stuvende ned i den store, dybe Kjælder, som man havde anlagt tæt ved Kysten; Bastrebet blev igjen slappet, og den tomme Tømmerflaade drev igjen afsted, men altid først forsynet med et Hul, hugget af Røde Toms Dre.

Lidt efter lidt sank den, naar den naaede ud i den brede, voldsomme Strøm, og Ingen vidste hvor den var bleven af.

Den var fuldseilet tilligemed sin Besætning, sagde man, hvor vidste man ikke, men man vidste at Mississipp i ikke var at spøge med, naar Orkanen rasede, og dens mægtige Bølger slyngede Skummet op over de sivgroede Bredder.

Ingen tænkte paa Flodroveren paa Den i Koro-Strømmen, thi aldrig havde Noget set ham i Besiddelse af det savnede Gods.

Dette kom sig deraf, at han forsynede Pakkerne og Ballerne med nyt Seilbug og ny Mærker og førte dem selv til Markedet i New-Orleans, som en fredelig Flodskipper, der ærligt og redeligt besørgede Varerne for en Andens Regning til Bestemmelsesstedet imod en passende Provision.

Desuden hed han ikke Røde Tom i New-Orleans, men Mr. James Turnbill.

For de indvundne Penge lønnede han sine Kammerater og morede sig i den folkerige Stad, indtil han gjennem Adviserne saa, at et større Parti Varer vilde ankomme til Markedet.

Han fik da pludseligt travt, tog Afsted med Benner og Bekjendte, besteg sin Hest, som han kjøbte

for en Spotpris og red bort tilligemed sine „Folk“, der ligeledes havde ombyttet Tømmerflaadens Dæet med Hestens Ryg.

Tømmerflaaderne folgte han som Brændsel, da det var altfor besværsligt, for ikke at sige, ligefrem umuligt at føre den svære Træmasse opad Strømmen.

Det var i New-Orleans at han første Gang traf sammen med den unge Luigi Barbados paa et Spillehus.

De blev snart gode Venner og man nævnede aldrig Luigi Barbados uden at man nævnede den skikkelige Mr. James Turnbill med detsamme.

Bekjendtskabet antog efterhaanden en mere fortrolig Karakter, og da den unge Barbados engang havde bortspillet fem og tyve Tusinde Dollars, som han skulde bringe Faderen for solgt Bomuld, og var nærved at skyde sig en Kugle for Panden af Fortvivlelse, hjalp hans ædelmodige Ven ham ud af Forlegenheden ved at forstrække ham med Pengene.

Fra den Dag var deres Venstabs slaaet fast, og man gav dem derfor Navnet: Tvillingbrødrene, idet man samtidig hævdede Mr. Turnbill til Skyerne for hans ædelmodige Venstabsstjeneste.

Rigtignok blev den unge Barbados forunderlig tavst fra den Dag af, men man skrev det paa Angerens Vegne; det var nemlig temmelig grovt at spille en saa betydelig Sum bort, tilmed naar det ikke var Ens egen.

At hans Tavshed forskrev sig fra at han kjendte sin Bens Haandtering anede Ingen, ligesaa lidt som man vidste, at han havde maattet love Røde Tom, at staa ham bi, naar det kneb.

En Aften, som de gik sammen fra Spillehulen, havde Sir Turnbill nemlig sagt til ham, da de stod i Deres elegante Sal i en af Stadens første Hotel-ler:

„Du begriber altsaa nu, paa hvilken Maade jeg tjener mine Penge, men dersom Du rober mig, kan jeg underrette Dig om, at Røde Tom har en forbausende Færdighed i at fløve Hovedet paa Forræderen, men at han paa Grund af sit Benskab for Dig vil nøies med at jage Dig en Kugle gjennem Hovedet, hvor jeg saa træffer Dig, hvad enten det er ved Dag eller Nat.“

Den unge Barbados lovede ubrødelig Tavshed.

„Endvidere maa Du, som er godt inde i Handelsverdenen, stedse underrette mig om, naar en Flaade afgaar, eller om man sender Varerne over Land; og skulde Du nogensinde glemme det, vil jeg dog meget godt huske Dig.“

Dgsaa dette lovede Don Luigi.

„Endvidere maa Du senest tre Maaneder efter din Faders Død udbetale mig mine Penge. Rentor forlanger jeg ikke.“

Dgsaa herpaa indgik den unge Planter.

Saa havde Røde Tom givet ham sin blodstænkte Næve og erklæret ham for sin Ven.

Fra den Dag var de endnu mere uadskillelige

end tidligere, og Røde Tom havde hævet sin Anseelse til det Dobbelte.

Thi den unge Luigi blev anset for at være en meget stolt Mand, som just ikke valgte den Første, den Bedste til sin Ven.

Saaledes stod Sagerne, da den gamle Planter døde og overlod Sønnen den store, veldyrkede Plantage.

Luigi ilede strax til Røde Tom, som han traf ved Floden isærd med at tømre en Flaade, hvorpaa han vilde føre sine røvede Varer til New-Orleans.

„Se her, Mr. Turnbill,“ sagde han og tog sin velspækkede Tegnebog frem af Lommen „her er de fem og tyve Tusind Dollars, som De engang forstrakte mig med! Tak for Laanet, nu er vi kvit.“

Røde Tom saa haanligt smilende op til ham fra Tommerslaaden og gik derpaa langsomt iland.

„Kvit?“ gjentog han, idet han roligt tog imod Pengene og talte dem.

„Ja,“ svarede den unge Planter „jeg faar nu nok at gjøre med min egen Plantage og har derfor ikke Tid til at beskæftige mig med Andres Afairer.“

Røde Tom loe saa det klukkede.

„Du er en kostelig Fætter!“ raabte han „at Du saadan tror man bliver mig kvit! nei Luigi, Røde Tom lader ikke sine Benner saadan slippe, de kunne nemt komme for Skade og sladre af Skole, og det var jo grumme ubehageligt for dem, mener jeg! Nei bedste Sennor, vi Halvblods-Indianere ere Helblods-

Benner; jeg har tidligere hjulpet Dig, og nu skal Du hjælpe mig."

Luigi bed sig i Læben og tav.

„Se Du kunde maaske faa ifinde engang ved Veilighed at skyde feil og træffe mig istedetfor en Puma eller en vild Kalkun, men et saadant Feilskud vilde bekomme Dig ilde; for det Første skal Du træffe rigtigt, og jeg er nu ikke saadan saameget nem at faa Sigte paa, og for det Andet vilde mine tro Kammerater, som overvære denne Samtale jage Dig en Kugle gennem Hjertet naar Veilighed gaves; ikke sandt, mine Benner."

„Signor Luigi gjør klogest i ikke at pege paa Tom med sin Bøsse," svarede Mitjel Blanc, Røde Toms Næstkommanderende, „thi da kunde det let hænde, at man blev nødt til at kildre ham lidt paa Struben med en Bowiekniv."

„Der ser Du, Ven Luigi," vedblev Røde Tom leende „hvor de brave Folk holde af mig; de elske mig som de elske sig selv; hold Dig derfor rolig, Ven Luigi, ganske rolig, det har Du langt bedre af og høfter baade Gavn og Glæde deraf, og lav Du før din Plantage lidt i Orden til at modtage os, naar Du skal drikke den salig Planter's Gravøl i god spansk Vin."

Luigi svarede ikke, men udstødte en drøi Ed.

Røde Tom loe høit.

„Unge Tosse," sagde han „Den, som er gode Benner med Røde Tom kan blæse hele Verden et Stykke ligefra det store Hav imod Syd til Stenbjer-

gene i Nord; gaa hjem og kryb ind i dine Bomuldsbæller, men glem ikke vor Accord, Underretning om Alt i Handelsverdenen, det er det jeg skal leve af."

Med disse Ord vendte han tilbage til sin Tømmerflaade, medens den unge Planter langsomt vendte tilbage til sin Hest, som stod bundet noget derfra, besteg den og forsvandt snart i den bølgeude Prairie.

Røde Tom saa ikke engang efter ham, men arbejdede væk.

Han vidste, at Luigi Barbados var en sikker Mand, som ikke gjerne vilde forraade sin uhyggelige Vens Virksomhed.

Kuigis Opfordring til at være behjælpelig med at røbe en hvid Pige kom derfor som et Bevis paa, at Luigi dog ikke kunde undvære hans Hjælp.

Han havde forlangt fem Tusinde Dollars i Betaling, en forholdsviis uhyre stor Sum, for en tilsyneladende lille Tjeneste, men at afbrænde en Kolonists Hytte og bortføre hans Datter, foruden at dræbe hans Tjener, var en temmelig farlig Historie.

Havde det dreiet sig om en Neger eller en Negerinde, havde Sagen været at betragte som en Spøg, men en Hvid, det var noget ganske Andet, som uhyre nemt kunde bringe ham i Forlegenhed.

Kolonisterne var nemlig ikke at spøge med.

De havde deres egen Domstol, og den kjendte i saa Tilfælde ikke til Skaansel; Døden var i Almindelighed Straffen, og Straffen blev altid fuldbyrdet paa Stedet i de nærmeste Træer, hvis tykke Grene vare ganske fortræffelige til en Lynchjustits.

Luigi Barbodos var desuden uhyre rig; hans Plantage indbragte ham tre hundrede Tusinde Dollars aarligt; fem Tusind var kun et Greb i Lommen, en Bagatel, som hverken gjorde fra eller til.

Han beregnede dem altsaa som sikker Indtægt, medens han Dagen efter Uveiret halede en lille Kano iland og skjulte den under nogle uhyre Bregneblade, der hang som Solskjærme udover Brinken Den dannede paa det Sted.

Han havde forresten travlt den Dag og ganske andet at tænke paa end gjøre Beregninger over kommende Indtægter.

Med feberagtig Hurtighed klattede han opad sin improviserede Stige og gik over Luftbroen ind til Huset, som stod paa Toppen af det mest klippeformede Høidepunkt, som fandtes paa Den.

Han traadte ind og kastede sig bandende paa en Maatte af flettede Kokusnøddetræevler, som laa paa Jorden i det ene Hjørne af Rummet.

„Skulde der være tilstødt dem en Ulykke,“ mumlede han „for Fanden! Matje er ellers en snu Karl; hvor kan de dog blive af.“

Han sprang utaalmødig op og saa ud, gennem de Abninger han havde frembragt i Træerne.

Hans gjennemtrængende Blik hvilede længe paa et fort Punkt langt oppe paa Floden; derefter gned han tilfreds Hænderne imod hinanden.

„Det er Matje, som vender tilbage,“ sagde han „han vil bringe mig Bested fra mine stammebeslægtede, kobberfarvede Benner; det vil nu komme an paa,

om de byde mere end fem Tusind Dollars for „den hvide Rose“.

Han saa igjen ud gjennem Abningen og bemærkede nu Kanoen langt tydeligere end før.

Den syntes at flyve henad Floden, idet den fulgte Midten, hvor Strømmen gik som en blændende hvid Skumstribе, bestaaende af Millioner Berler.

Kanoen dansede henover disse og det var let at se, at den eneste Kunst, som her var af nogen Betydning var den at styre den lette Baad udenom de mangfoldige omsvømmende Træstykker og store Stammer, som den foregaaende Orkan havde slynget ud i den oprørte Vandmasse.

Styrmanden havde imidlertid en øvet Haand og kraftig Arm.

Kanoen, som blev roet med fem Rarer, tre om Styrbord, to om Bagbord, kom stedse nærmere og endelig dreiede den ved en sand mesterlig Manøvre ud af den hidtil holdte Strømkours og fløi som en Pil ind imod Den, lige ind i en kunstig anlagt, af store Vistepalmer skjult Vig, hvor den blev gjort fast til en Pæl.

Mandskabet gik iland og forsvandt strax for Røde Toms Blik, men kom lidt efter tilshue paa den smalle Luftbro, og traadte nu En efter En ind i Hytten, hvor Røde Tom gned sig i Hænderne af Tilfredshed.

„Naa Gutter,“ begyndte han „hvordan gik det saa?“

„Ugler i Mosen, Kapitain,“ — en Tittel som Røde Tom satte stor Pris paa —, begyndte Styrmanden „hele Hundekoblet af de fordømte røde Kjæltringe er paa Krigsstien, baade Siouxer, Slange-Indianerne og de snavsede Koloscher; jeg fik af besynderlig Naade Tilladelse til, at beholde min Haarduff og blev ført for „den sorte Tiger“, den mægtigste Høvding iblandt Siouxerne, for hvem jeg forebragte dit Forslag, men Tyren svarede mig paa sit gebroknede Engelsk, at vilde han have „den hvide Rose“ var han selv Mand for at plukke den, og tilføiede, at han ikke haabede at se hverken Dig eller mig paa sine Veie.“

„Død og Helvede!“ brølede Røde Tom „har den Hund af en Sioux lovnet at svare saaledes!“

Matje traf paa Skuldrene.

„Jeg havde den største Lyst til at begrave min gode Kniv i hans røde Krop,“ svarede Styrmanden „men vi var kun sex, de henved hundrede, alle til Hest og bemalede med Krigstregene; jeg foretrak derfor at forsikre ham om, at vi ikke vilde eller kunde standse den store Kriger paa hans Veie og besteg igjen vor Kano.“

„Keppe var vi komne vel ombord, før hele Banden opløstede et vældigt Hyl og sendte os et Par Doussin Bile over Hovederne.“

„Hvor traf Du dem?“ spurgte Røde Tom.

„Omtrent tredsindstyve Mil herfra,“ svarede Styrmanden „de ventede paa Lepanerne og nogle andre Stammer; formodentlig gjælder Røvertøget

Kolonisterne langs Mississipp, eller ogsaa de forskjellige Plantager langs Ohiofloden, men i ethvert Tilfælde tror jeg nok, at vi kunne vente dem om et Par Dage, eller i det heldigste Tilfælde om en Uge."

Røde Tom rynkede Panden.

"De fordømte Hunde," mumlede han "kommer Luigi ikke først med sin Plan, river De mig uden videre fem Tusinde Dollars udaf Haanden og komme de saa bagefter, er de istand til at bryde det gode Forhold til mig og jage mig som en vaad Hund fra den ene Ende af Prairien til den anden."

Styrmanden var af samme Mening, Situationen forekom ogsaa ham alvorlig.

"Vi maa under alle Omstændigheder advare Signor Luigi," sagde Røde Tom "gjør Kanoen klar, jeg tager endnu i dette Dieblik afsted til ham; I Andre maa holde skarpt Udkig saalænge; ved det mindste Mistænkkelige forlader I Den og gaar Syd paa! for Helvede, min kobberfarvede Familie skal finde mig vaagen."

Paa Kapitainens Ordre var Kanoen snart klar igjen, og gribende Aarerne roede han mod Land med en Fart saa Vandet sprøitede op over Boven.

Da han naaede den anden Side, halede han den lette Baad helt op paa Land, dækkede den til med afrevne Grene og Blade og styrede sine Skridt lige imod Harringtons Værtshus.

Han naaede det inden thye Minutters Forløb og traadte hurtig ind i Stuen.

Her var Mr. Harrington beskæftiget med at bringe et stort Stas Whisky blandet med Honning til en læmpehøi Mand, som havde taget Plads ved Vinduet.

Hans Paaklædning angav strax hvilken Stilling han indtog i Samfundet; den bestod udelukkende af Skind, hist og her gjennemshyet med røde Væderremme, der formodentlig skulde tjene som Stads.

En Hue af Odderskind sad fast om det store Hoved, som var prydet med et ualmindeligt kraftigt fort Skjæg, og fra de forte, skarpe Dine udgik ligesom et Lyn, hvergang han saa frem for sig.

En umaadelig lang Kiffel stod ved hans Side op til Bæggen, og i det smukke broderede Bælte hang en stor Kuglepung og et Krudthorn af Bøffelens Horn, prydet med gult Messingbeslag.

Ved hans Fødder laa en uhyre stor Hund, gulbrun af Farve og saa sig om med et forskende Blik.

Denne Mand var den bekjendte Jones Smith, den dristigste Sæger i de forenede Stater og født i Kentucky.

Røde Tom kjendte ham ikke, men hilste flygtigt, idet han gik hen til Harrington.

„Laan mig en Hest,“ sagde han „jeg maa hurtig til Plantagen.“

„Hvorfor?“ spurgte Harrington.

„Indianerne er paa Krigsstien,“ hvistede Røde Tom sagte, „jeg maa advare Luigi.“

Hvor sagte han end havde talt, havde den Fremmede dog hørt det.

„Er Indianerne paa Krigsstien, Sir?“ sagde han „det forekommer mig som om I talte derom.“

„Det var ialtfald ikke til Dem, min gode Mand, jeg talte,“ svarede Røde Tom studs.

„Jeg troede, at De var en hvid Mand ligesom jeg,“ svarede den Fremmede „og at Rødhuderne var vore fælles Fjender, men maaske Deres rødblandede Hud ikke lyver Dem Slægtskabet paa.“

Røde Tom blev endnu rødere.

„Bed De hvem De taler til!“ skreg han.

„Det er mig ganske ligegyldigt svarede den Anden roligt „jeg ved kun, at Ponpon begynder at blive kjed af af høre Dem tale høit.“

Med disse Ord pegede han paa den uhyre Hund, som havde reist sig og nu gik knurrende henimod Røde Tom.

„Ja, den kaster Dem kun i Gulvet, naar jeg befaler den det,“ loe den Fremmede „men det gjør jeg ikke her; jeg har nemlig ikke den Ære at kjende Dem, De kunde jo gjerne være en Hædersmand, skjøndt De ikke ser ud til det, og Hædersmænd ere en Sjeldenhed nuomstunder.“

Han reiste sig op, og Røde Tom tab for første Gang bomstille.

Mandens gigantiske Størrelse og herkuliste Lemmer forbausede ham; skjøndt han selv var en ualmindelig kraftig og velvogen Mand, var han dog et rent Barn imod denne Kæmpe.

„Er Indianerne paa Krigsstien?“ spurgte han fort og gif henimod ham.

„Javist, Sir,“ svarede Røde Tom høfligt „det var naturligvis min Spøg før; de er paa Krigsstien, baade Siouyer, Lapaner, Slange-Indianerne og Kolscherne og staa omtrent tredsindstyve Mile Nord paa for at samle sig.“

Den Fremmede svarede ikke, men betalte sin Whisky, fløitede ad Hunden og gif, idet han kastede Riflen over Skulderen.

Han lod ikke i mindste Maade til at blive bange over denne foruroligere Efterretning.

„Hvem var den trodsige Karl?“ spurgte Røde Tom.

„Jeg kjender ham ikke, men efter Udtalen at domme hører han til de nordligere Stater.“

„Vi træffes vel sammen en anden Gang,“ mumlede Røde Tom „nu har jeg ikke Tid; — en Hest, Harrington.“

„I Stalden, Tom!“

Uden at spille flere Ord gif „Kaptainen“ ligeoverfor til den usle Røn, som kaldtes en Stald, sadlede en Hest og sprængte snart afsted i Retning af Blantagen Maria da Gloria.

Harrington saa efter ham.

„Han tog den ene Hest, den anden tager jeg, hvis ellers jeg vil frelse mit Liv,“ mumlede han „han har mindre at frygte, den Halvblods Hund, den ene Ravn hugger ikke Diet ud paa den anden.“

Med disse Ord skyndte han sig med at samle

sine Penge og gjemme dem i en stor Læderpose, som han gravede ned i Nærheden af Bærtshuset.

Derpaa ladede han sin Kiffel og sleb sin Kniv.

Han havde engang tidligere været Jæger, og var en farlig Modstander hvor gammel han end var.

Selv Røde Tom frygtede ham, thi han var listigere end Ræven og i Kampen uforfærdet som Bisonsønnen.

„Gad dem nu kun komme,“ mumlede han „naar De er fire Mil borte spørges det nok, og saa er jeg borte.“

Med disse Ord steg han op paa sit tagløse Loft og saa imod Nord; men Alt var stille, han saa Intet.

Ellevte Kapitel.

Truende Skyer.

I Nybyggerens lille Familie herskede imidlertid en ualmindelig Travlhed.

Hr. Claymont holdt fast ved sit Forsæt at reise til New-Orleans og bestille Plads paa en af de

store transatlantiske Paquetbaade, som afgif en Gang om Maaneden til det fjerne Europa.

Efterretningen om, at Delmont eller rettere en Mand, der hed ligesom hans falske Ven, vilde ankomme som Kjøber til en Plantage, som laa i Nærheden, og som altsaa vilde blive hans nærmeste Nabo, bestyrkede ham endnu mere i Planen, især da han antog at Uslingen førte sin Gemalinde, den forrige Marquise Villemont, med sig.

Da forekom det store Amerika ham altfor lille, Luften blev ham tung og trykkende i Nærheden af disse To; han maatte bort, bort fra det fri Amerika.

Blanca vidste ikke Grunden til Faderens mørke Sindsstemning og tiltagende Sorgmodighed; hun vidste kun, at han engang havde boet i Frankrig, havde hedt Villemont og var flygtet tilligemed hende ved den brave Bertrands Hjælp ud af et gyfeligt Fængsel, hvorfra man kun gik til Døden.

Om sin Moder vidste hun Intet.

Hendes Fader havde sagt, at han havde erfaret, at hun var død under Guillotinen tilligemed de andre ullykkelige Adelsmænd.

Saa havde hun grædt og forsøgt at gjenkalde Moderens Billed for sin Sjæl, men det var kun ufuldstændigt, hun var jo kun fem Aar, da hun forlod Frankrig.

Engang havde hendes Fader været angreben af Sumpfeberen og havde talt vildt.

Da havde han i Feberheden talt høit om en

Ben, som hed Delmont, og som havde forraadt ham og om en Kvinde, som senere havde ægtet denne falske Ben, og denne Kvinde var hendes Moder.

Men da hun saa senere, da han var kommet sig, havde spurgt ham derom, havde han klappet hende paa kinden og smilende sagt, at det var Feberdrømmen, hun havde ingen Moder, hendes Moder var død.

Siden den Tid havde hverken han eller hun talt om de svundne Tider med alle deres Glæder paa det prægtige Slot, med alle deres Taarer og frygtelige Sorger, men kun levet for at glæde hinanden, han som en kjærlig, omhyggelig Fader, hun som en øm, opoffrende Datter.

Og nu, nu skulde hun endelig gjense det stolte Frankrig.

Faderen behøvede ikke at frygte.

Den store Keiser, hvis Navn gik hele Verden over, omstraalet af skinnende Glands, havde anmestret alle Emigranter; Marquis de Villemont behøvede ikke at frygte; de vare døde, disse blodige Dantoner og Marater; Guillotinen og Dolken havde endt sin blodige Rei; Freden var vendt tilbage, og Hæderen med den, aldrig havde Frankrig staaet saa høit som dengang.

Hun vilde derfor saa gjerne derover, hjem igjen, hun glædede sig som et Barn til den store Reise over det dybe Hav, og hun lovede sig selv, at hun vilde knæle ned og kysse den fædrene Strand første Gang hun betraadte den.

Der var dog imidlertid noget, som det gjorde hende saa ondt at skilles ved, og det var den lille tarvelige Hytte, de bølgende Prairier, den tavse Urskov og Duften af de vilde Blomster.

De havde set hende, da hun stolpede om i Wildnisjet, bevogtet af de to slittige Mænd, som omfider havde skaffet hende Hus og Hjem, som havde beskyttet hende imod de vilde Dyr og vovet Livet i mangen Dyst imod disse for at indgyde dem Respekt for Helligdommen hun beboede.

Frankrig var vistnok deilig, men var der deiligere end i det fri Amerika med det mands høie Græs, de gylgende Lianer og de prægtige Kaktusplanter, hvis kæmpestore Blomster udsprede en bedøvende Bellugt.

Hun betvivlede det, men hun maatte dog afsted til Hjemmet, de store Minders velsignede Land.

Endnu Noget holdt hende tilbage og fik hendes Hjerte til at banke ved Tanken om Afskeden.

Det var Brienne, den unge, kjække Jæger, Emigrant ligesom Faderen, hendes Ligekammerat, da de var Born, og nu

. Nei, ham kunde hun ikke skilles ved, han maatte enten følge med, eller hun maatte blive tilbage, thi hun elskede ham, elskede ham saa inderligt, saa oprigtigt som nogen Kvinde kunde elske.

Derfor sad hun tavst og stille, naar Bertrand glædestraalende fortalte hende om det store, vældige Paris med sine Paladser og sin Million Indbyggere, eller om de vilde Bjerge, som skraaned ned

mod den larmende spanske Sø, eller mod det Atlan-
tiske Ocean.

„Ja Frøken!“ raabte Bertrand, hvilket Navn han efter Clahrmonts Anmodning havde antaget „Frankrig, det er et Land, det første Land paa Jorden; og der fødtes De og Deres Mo . . .“

Videre kom han ikke.

Et Blik af Clahrmont luffede Munden paa ham.

Blanca svarede ikke til Noget af det; hun sad stille og stirrede ud af Vinduet, medens Brienne gjorde sin Riffel istand til Sagten efter Bisjoner, som havde vist sig i Nærheden.

Bertrand var imidlertid altfor glad ved Tanken om at gjense Frankrig til at han kunde tie, men vendte sig mod Brienne.

„De burde tage med, Hr. Brienne,“ sagde han „Reiseren trænger altid til dygtige Folk; en Officerspost er snart naaet, og er De først Officer, saa kan De ogsaa forsørge en Kone, og — hm! ja, hm! De forstaar vel — hvad — hm! jeg mener.“

Brienne svarede ikke, Blanca blev blussende rød, men Bertrand vedblev ufortrøden:

„Ja, ja, man kan jo se Tiden an, den Gne passer for den Anden.“

Clahrmont havde hørt hvert Ord og nikkede bifaldende som i Tanker, men i Virkeligheden havde han intet kjerere Ønske end at se sit Barn lykkeligt, langt borte fra den glimrende Verdens usle, bedaa-
rende Kunstgreb.

Aftenen var efterhaanden kommen; Urskovens Skygge sænkede sig jævnt udover Prairien, og Skyerne bleve farvede purpurøde langs Horizonten.

Ligesaa frygtelig som den foregaaende Nat havde været, ligesaa blid og stille var Aftenen nu.

Ingen vilde sige, at den samme Egn for faa Timer siden havde været i vildt Oprør, eller at det stolte sex Fod høie Græs, som nu kneiste imod Himlen, havde ligget som knust i tykke, grønne Bølger mange Mile henad Prairien.

Brienne stod ved Vinduet tilligemed Blanca og betragtede Landskabets prægtige Farvesforandring.

Solen syntes at besidde en magisk Kraft i hver en Straale.

Røde, gullige, purpurfarvede faldt de over imod den fjerne Skov, medens de samtidigt udgjød et grønligrødt Skær over Prairien.

Med Et studsede den unge Sæger og stirrede skarpt henimod en bestemt Retning.

„Skulde det være muligt,“ mumlede han og blev kjendelig bleg, „eller — aa, Hr. Claymont, laan mig Deres Riffert.“

„Ser De noget Særegent, min Ven?“ spurgte Hr. Claymont.

Brienne blinkede betegnende og tog Rifferten.

Han rettede den mod et bestemt Sted og saa gennem den.

Derpaa vendte han sig imod Bertrand.

„Er Vindebroen oppe?“ spurgte han med et

Blik paa Blanca og med en let Skjælven i Stemmen.

„Sa, Hr. Brienne!“ svarede Bertrand forundret.

„Vi faar maaske Besøg, tilmed et ubehageligt Besøg,“ fortsatte den unge Jæger og gav Rifferten til Clayrmont, som blev underlig tilmode.

Han tænkte det var Luigi med Hr. Delmont.

„Seg ser Intet,“ sagde han efterat have set gennem Rifferten „hvad har De set, Hr. Brienne?“

„Er De saa god at rette Rifferten til Venstre og se henimod den Udkant af Skoven, som netop i dette Dieblik beskinnes af Solen,“ svarede Brienne „De vil da lettelig se hvad jeg har set.“

Clayrmont rettede Rifferten og saa imod den oplyste Skovkant.

„Himmel!“ raabte han „Indianerne!“

Brienne nikkede tavst og kastede et Blik til Blanca, som blegnende sank om paa en Stol.

„Indianerne,“ stammede hun „o, lad os flygte, kom, kom.“

„Faa Dem,“ bad Brienne „det er ikke sagt de er paa Krigsstien som man siger, maaske de kun agte sig til New-Orleans i Handelsanliggender, og da have vi Intet at frygte.“

Der indtraadte en pinlig Tavshed, under hvilken Clayrmont og Brienne afvejlende saa gennem Rifferten.

„Det ser ud som de har slaaet Veir for Nat-

ten," sagde Hr. Claymont „der er maasse alligevel Tid nok til at flygte.“

Brienne rystede paa Hovedet og pegede paa nogle Buske, som stod en femhundrede Alen borte.

Claymont saa tydeligt uden Rifferten to bemalede Krigere skjulte imellem Bladene.

Det var Forposterne.

„De er malede til Krigsstien," sagde Brienne „læg Mærke til den skinnende røde Stribe tværs over Banden; den bliver altid malet, naar Tomahavten hænges ved Bæltet; der er ingen Tvivl længer, hele Indianerdistriktet er i Bevægelse.“

Claymont blev bleg ikke af Frygt for sig selv, men for Blanca, „den deilige hvide Rose“, som engang en Indianer havde kaldt hende i New-Orleans, hvor han havde set hende.

Dengang luede en Ild i Indianerens Die, og Claymont havde hørt Tale om, at en Rødhud aldrig opgav, hvad han engang havde faaet Rig paa.

Endvidere havde Bertrand for henved et Par siden set en Indianer luske om udenfor Stedet, men forsvinde som et Lyn, da Bertrands Bøsssepibe pegede henimod ham.

Alt man netop nu udstillede Forposter i Stedets umiddelbare Nærhed, forekom ham mistænkeligt, og han erindrede i samme Nu Indianerens besynderlige Diekast da han saa Blanca i New-Orleans.

„Hvad er herved at gjøre?“ hvistede han til Steppejægeren, som rolig saa ud af Vinduet „er Flugt mulig?“

Brienne svarede ikke, men vendte sig mod den anden Side.

Her var et lille Vindue, som vendte ud mod Prairien.

Den unge Steppejæger kastede et Blik ud over den.

Hans øvede Die standsede ved en Bust, som stod omtrent to hundrede Alen fra Nybyggerens Hytte.

„Bertrand,“ sagde han „har den Bust altid staaet der?“

„Nei!“ raabte Bertrand „den . . .“

„Ah, jeg tænkte det nok,“ mumlede Steppejægeren, „man har kappet en Bust og nærmer sig, skydende den foran sig.“

Han greb sin Riffel og aabnede Vinduet.

„For Himlens Skyld,“ bad Blanca „hvad vil De?“

„Skyde den Bust ned,“ svarede Steppejægeren rolig.

„Men betænk det er et Menneske,“ bad Blanca „en stakkels Indianer.“

„Derfom den røde Kjæltring faar Lov til at komme thye Skridt nærmere,“ sagde den unge Mand „er vi fortabte; han vil da med Lethed kunne liste sig langs Grabunden og stifte Ild i Bindebroen; han maa bort.“

Han stak Piben ud gennem Vinduet og tog Sigte.

Kort efter lød et høit Knald, Busten faldt og

en rødmalet, lang Indianer, som krøb bagved den, tumlede bagover, truffet lige gennem Brystet.

Før Nogen tænkte derpaa var Brienne ved det andet Vindue.

„Er Deres Riffel ladet, Hr. Clahrmont?“ spurgte han.

„Ja!“

„Na, laan mig den, vi maa indgive de Karle Respekt.“

Vinduet blev aabnet.

Atter lod et skarpt Knald, en Indianer sprang op og løb det Bedste han kunde tilbage mod den soloplyste Del af Skoven, medens en anden slog rasende om sig med Arme og Ben, indtil hun pludselig laa aldeles stille.

Brienne nikkede tilfreds og ladede strax sin Riffel, medens Blanca blegnende holdt Hænderne for Ansigtet.

„Tro mig,“ sagde Steppejægeren „nu, da de ved, at de er opdagede, og da de ikke ved, hvormange vi er, eftersom Lyden af Skuddene tydeligt underrettede dem om, at de kom fra to forskjellige Riffler, blive de ikke saa næsvise for det første; og det kunde jo desuden gjerne være, at Folkene paa Fort Magdala ere blevne opmærksomme paa dem fra Bagtaarnet og ile os til Undsætning.“

„Det ser ud som om de rykke nærmere,“ sagde Clahrmont og rakte Rifferten til Steppejægeren.

Brienne saa imod Skoven.

„De komme,“ sagde han roligt „idetmindste hun-

drede Krigere til Hest; efter deres Fjerbuste og Maaling at dømme er det Siour-Indianerne, de værste Kjæltringe af dem alle; nu, Hr. Claymont, nu gjælder det om at have Ven i Næsen; skyde vi hurtigt, sikkert og kun hvor vi kan gjøre dem Skade, kan vi maaske betage dem Dysten til der kommer Undsætning."

Claymont svarede ikke, han saa kun bekymret til sin Datter, som næsten sad stum af Skræk.

Indianerne kom imidlertid nærmere, idet de fulgte Skovkanten, men med Et forsvandt de, uden at det var muligt at se hvor de blev af.

Steppejægeren anstrængte sine Dine, men kunde ikke opdage dem, de røde Krigere var som sunkne ned i Jorden.

"De ere skjulte i det høie Græs," sagde han "og have jaget Hestene ind i Skoven. Vi har dem, naar Natten kommer; lad os da vise, at vi er Mænd."

Bertrand svarede ikke Noget til Alt hvad de Andre talte om, men forlod pludselig Stuen.

Kort efter saa man ham, bevæbnet med en Spade, udenfor Vindebroen, gravende i Jorden af alle Kræfter en ti, tolv Alen fra den ydre Gravrand.

Det var et fem til sex Fod langt Hul han laavede, omtrent to Fod dybt.

Da han var færdig hermed, løb han hurtig ind i Huset og vendte tilbage med Ito Læderposer, hvis forte Indhold han heldte ud i det frembragte Hul, som han derpaa fyldte med store og smaa Sten;

over disse lagde han igjen de affkaarne Græstørv og en Bunke afhuggede, visne Grene, og tilsidst gravede han hurtig en lille Kende, som han gav en trekantet Form.

Atter løb han ind i Huset og vendte snart efter tilbage med en Del Hysing, som han ellers brugte til at flette Tøir af til de to Heste, og som var stærkt gjennemtrængt af Talg og Tjære.

Han dyppede det gjentagne Gange i Læderposen og stak den ene Ende gennem Nabningen og midt ind i det nyligt gravede Hul, medens han lod den anden Ende løbe gennem den smalle, trekantede Kende, som han derpaa omhyggeligt dækkede med de udskaarne Græstørv.

Hysingen tog han derpaa med sig og lod det ligeledes løbe gennem en Kende han gravede saavel paa Straaningen af Graven, som over Gravbunden, og Enden befæstede han til en lille Bæl midt inde i Gaarden.

„Man har ikke været Ingenieur for ingen Ting,“ lød han og trak Vindebroen tilveirs „de gode Folk, som komme den Wei, skal komme til at lege Himmelspræt baade med Arme og Ben.“

Uden at omtale sit Arbeide, der kun havde medtaget en halv Times Tid gif han igjen ind i Stuen, som var forvandlet til en fuldstændig Fæstning.

Man maatte være forberedt paa alle Eventualiteter, og havde derfor gjennemboret Blankevæggen paa flere Steder, saa at man kunde stikke en Bøsskepibe ud.

Borde og Stole vare stillede saaledes tilrette, at de dannede et særskilt Rum, bag hvilket Blanca sad tilligemed Zuna, der syntes at være fuldstændig ligegyldig for Alt.

Hendes Ryg smertede endnu, og var bedækket af en rød Skorpe, Følgen af de grusomme Pidskeslag.

Rifler, Bøsser og Pistoler vare ladte; Krudt og Kugler afmaalt, og man følte sig langt roligere, da man kom til Erkjendelse af, at man kunde gjøre en frygtelig Modstand, og tilføie de Bilde store Tab, medens man selv stod i Sikkerhed under Husets Bjælketag.

Ikke et Ord blev talt; Enhver passede paa paa sin Side, men Alt var thyst og stille, og Natten kom, mørk og kold, en pludselig Overgang fra Lys og Varme.

Men ude paa den store Prairi var det ikke stille.

Robberrøde, halvnøgne Skikkelser, bemalede med alle Farver og bevæbnede med Buer og Pile, krøb frem gennem det høie Græs, saa stille og umærkeligt, at man ikke saa et eneste Straa bevæge sig.

Det var Indianerne af den store Stamme, som boede imod Nord-Vst, de saakaldte Sioux-Indianere

og som bleve anførte af „den sorte Tiger“, en af de mægtigste og mest krigerste Hovdinge.

„Den sorte Tiger“ elskede „den hvide Rose“ fra den Stund han saa hende i New-Orleans, men dengang var han ene og turde ikke vove et Overfald.

Der var gaaet adskillige Maanedes fiden den Tid, og nu havde en gunstig Leilighed tilbudt sig.

Samtlige Indianerstammer, som følte, at Østens hvide Mænd trængte mere og mere frem imod Vest, reiste sig som efter fælles Overenskomst, og de røde Krigere gik over Floderne ind paa den uhyre Slette, som skilte dem fra de Hvides Land.

Det var netop hvad „den sorte Tiger“ havde ventet paa; en passende Leilighed til at bemægtige sig „den hvide Rose“, før hun forlod Eggen, Noget man talte om, at hendes Fader ofte havde ifunde.

Han var derfor brudt op med de fornemste Krigere af sin Stamme, hundrede bemalede Siouxer og drog langsomt imod Syd, før at undgaa Unionens Tropper, der altid var i Bevægelse, snart hist, snart her.

Enkeltvis spredte de sig over Prairien, og Ingen drømte om, at den enkelte Krieger, man saa ride over Prairien med Bue og Pil, hørte til en betydelig Styrke, som kun af Forsigtighed havde delt sig. —

Urstoven tjente som et ypperligt Skjul, naar man mærkede Uraad, og paa denne Maade naaede „den sorte Tiger“ uden at støde paa Modstand ned til Urstovens Ophør ved Nybyggerens Hytte.

Han havde haabet at kunne tage den lille, improviserede Fæstning ved en pludselig Overrumpling, men de to dræbende Skud, som ovenikjøbet havde berøvet ham to af de snildeste og dristigste Krigere, overtydede ham snart om, at hans Plan var opdaget, og at man var forberedt paa at gjøre Modstand.

Han forandrede derfor øieblikkelig sin Krigsplan.

Hestene bleve jagede ind i Urskoven, hvorfra man kunde kalde dem, naar man skulde bruge dem, ved en eiendommelig Fløiten, og Kriegerne selv sneg sig gennem det fine Steder syv Fod høie Græs, som fuldstændig skjulte dem for de Beleiredes Øine.

„Den sorte Tiger“ var øvet i den Kunst at overlifte sin Fjende, og det var derfor intet Under, at Nybyggerens Hytte ved Mattens Frembrud var fuldstændig omringet af hans Krigere, uden at selv den øvede Steppejæger havde kunnet opdage en eneste Fjende.

Om Matten, naar man først havde gjort de Beleirede trygge, vilde man pludselig opløste det frygtelige Kampskrig og angribe fra alle Sider paa en gang.

Saaledes var „den sorte Tigers“ Plan.

„De komme ikke,“ sagde Hr. Clairmont til Steppejægeren „Alt er aldeles stille og man vilde desuden kunde se den mindste Gjenstand, selv i en betydelig Afstand.“

„De er komne,“ svarede den unge Steppejæger „skjøndt vi ikke har kunnet se dem; jeg tør holde mit

Liv paa, at de allerede har omringet os fra alle Sider og kun vente paa Hovdingens Signal for at udstøde Kampffriget og styrte ind over os som en Flok Ulve."

"Ser De," vedblev han hvistfende „ser De det Græsstraa, som bevæger sig histhenne, knapt fem og tyve Fod fra Borden; kan De se, hvor dets Spids vugger frem og tilbage i Maanelystet; det er ingen Panther eller Slange som frembringer den Bevægelse, det er en Indianer."

Clairmont bemærkede nu ogsaa tydeligt Græssets Svaien frem og tilbage, men uagtet Maanen skinnede overordentlig klart, kunde han dog Ingen se. —

Zuna havde imidlertid nærmet sig fra sin Krog, hvor hun havde været ivrigt beskæftiget med at til-danne en rødagtig Gren, som hun havde taget af det feige Kopaltrae.

Med en forbausende Færdighed flettede hun af Basttrevler en overordentlig stærk Stræng, som hun gjorde fast i den tildannede Rod, bøjede den lidt og fastgjorde den i den anden Ende, og præsenterede nu smilende en Bue, Magen til Indianernes.

"Zuna blot mangler en Pil," sagde hun „o, faa meget let en Indianers Pil."

Hun tog uden videre Steppejægerens Hat, stak den paa en Stok og holdt den ud af Vinduet, idet hun bevægede den hurtigt.

I samme Nu fuste en halv Snes Pile fra Prairien, og Hatten blev bogstavelig gjennemboret.

Zuna loe og tog den ind.

„Nu Pile,“ mumlede hun „en fem, otte, Pil sidde i Hat, nu Blads, Zuna give dem dem alle tilbage.“

Hun steg op paa en Blof, som tjente som Skammel og kastede sit gjennemborende Blik paa Sivgræsset, som vedblev at bevæge sig.

„Ah, meget godt,“ mumlede hun „Zuna mægtig Konges Datter, kjender til Buens Magt.“

Med disse Ord lagde hun en af de erobrede Pile paa Strængen og affjød den.

Med en hvislende Lyd foer den lige henimod Sivgræsset, fra hvilket lod et skingrende Skrig, samtidig med at en kæmpehvi Indianer reiste sig og for-gjæves greb sig til Halsen for at udrive den dræbende Pil, som bogstavelig havde gjennemboret den.

„Sort Pige dræbt rød Mand,“ sagde Zuna alvorlig „se nu ham falde om, nu ham dø.“

Indianeren udstødte endnu et rallende, skingrende Hyl og tumlede død om i Græsset.

„Bravo, Pige,“ loe Steppejægeren „Du gjør os uindtagelige „det Skud vil give dem mere at tænke over end de er istand til at forklare.“

„Hvad mener De?“ spurgte Claymont.

„De vil ikke kunne forstaa, at her er Nogen, som forstaaer at bruge Buen,“ sagde Steppejægeren „Buen er et yderst vanskeligt Skydevaaben og udelukkende kun for de Wilde. Den Pil kan maaske bidrage mere til vor Fælske end Nogen troer.“

Steppejægeren havde Ret.

Fra Vinduet saa de tydeligt, hvorledes flere Indianere flæbte deres dræbte Kammerat bort, idet de tillige gestifulerede ivrigt og pegede paa Bilen, som endnu sad i hans Hals.

Kort efter saa de tydeligt, at en Del af de skjulte Krigere krøb igjennem Græsset og indtog en Stilling længere borte.

„De har Noget ifinde,“ sagde Brienne „pas paa, naar en Indianer saaledes forandrer Blads, at Enhver kan se det, er det kun for at bortlede Opmærksomheden fra et andet farligt Punkt.“

Han havde neppe udtalt, før et rasende, frygteligt Hyl sfingrede gjennem Ratten.

Det lød fra den modsatte Side hvor Bertrand var posteret; og ved Maanens Lys saa de tydeligt henved et halvhundrede bemalede Krigere, dels til Fods, dels til Hest, storme frem imod Huset.

Blanca udstødte et Skrig og fflyngede sig til Zuna, medens Steppejægeren roligt tog sin Riffel og sigtede ud gjennem Vinduet.

Angrebet var begyndt.

Tolvte Kapitel.

Rampen.

„Styd kun med godt Sigte,“ hviskede Brienne „et sikkert Stud skræmmer mere end tyve usikre; nu — En — To — Tre.“

Tre Stud tordnede ud gennem Vinduet, samtidig med at en hvinende Pil fløi fra Strængen, og fire Indianere tumlede hovedfuls af Sadlerne.

„Bravo, bravo!“ raabte Steppejægeren „hurtig, hurtig, Folk, de andre Bøsser.“

Enhver greb Reserverbøssen, som var ladet, og i næste Nu foer en ny dræbende Salve ud fra samme Sted, medens en Pil fra samme Stræng paany fastede en Bild til Jorden.

Denne uventede, morderiske Ild slog de fremstormende Bilde med Forfærdelse; selv „den forte Tiger“ som var let kjendelig paa sin høie Hjørbusk, studsede og trak sine Folk udenfor Studvidde.

„Lad Bøsserne, Bertrand,“ sagde Brienne, medens jeg renser Udsigten til den anden Side.“

Han greb sine to Pistoler og steg op ad Stigen, som førte op til Loftet.

Det var paa høie Tid han kom; to Indianere havde allerede overskredet Graven og hang nu paa

den indre Gravrand, idet de bestræbte sig for at faa Hødderne fri for de Slyngplanter, der havde grebet dem.

Steppejægeren sigtede.

To Skud faldt, og begge Rødhuderne tumlede tilbage med knuste Hoveder.

Lyden af disse Skud, der kom fra et Sted, de slet ikke havde ventet, indgjød de Wilde en forfærdelig Skræk, thi ligesaa tappre som Indianeren er i aaben Kamp, ligesaa feig er han, naar han pludselig ser sig angreben fra et eller andet ufornodet Sted.

Flere, som stod i Begreb med at storme Bygningen fra den Side, holdt inde og trak sig saa langt tilbage som muligt.

Steppejægeren kunde tydeligt se flere hundrede Skridt til alle Sider.

Der var ikke en Rødhud i Nærheden; de havde trukket sig tilbage for at lægge en ny og bedre Plan.

Det første Angreb havde allerede kostet dem ti Mand, foruden de tre, som var faldne for Briennes og Zunas Skud.

Et saadant Nederlag gjentaget et Par Gange vilde være altfor føleligt, og „den sorte Tiger“ besluttede derfor foreløbig at stille Sagen i Bero.

Idetmindste lod det til det.

Clayrmount saa dem springe paa Hestene, som kom paa deres Fløiten og forsvinde ad Urskoven til, men Brienne rystede paa Hovedet.

„Vi har dem igjen inden en Time,“ sagde han „lad os være forberedte.“

Skydevaabnene bleve igjen ladte med største Omhyggelighed, da Studsikkerheden er overmaade meget afhængig heraf, og de Beleirede fordoblede Marvaagenheden, da de ikke tvivlede om, at de Vilde havde udtænkt en eller anden Vist, hvorved de ikke vare udsatte for den morderiske Ild.

Med Undtagelse af en Snes Træer, som dannede en naturlig Allé udenfor Bygningen, var der Intet, som kunde tjene til Skjul; hele Prairien laa aaben for Diet; det var næsten en Umulighed at nærme sig uden at blive set.

„Kloffen er næsten Tolv,“ sagde Claymont „Natten bliver mørkere, eftersom Maanen daler; det kan være at de komme ved Dagbrækningen, hvor man paa Grund af Straalebrydningen i Luften har ondt ved at skille den ene Gjenstand fra den anden.“

Steppejægeren svarede ikke.

Hans Tanker vare andre Steder henne.

De dvælede hos Blanca, det eneste Bæsen han elskede, og han skjælvede ved Tanken om, at det skulde lykkes de røde Krigere at trænge indenfor, thi hvilken frygtelig Lod vilde da ikke ramme hende og dem Alle!

At „den sorte Tiger“ havde kastet sit Die paa „den hvide Rose“ vidste han ikke; havde han havt Anelse derom, vilde hans Haand have rystet, naar han tog Sigte.

Uden at sige Noget aabnede han forsigtig Døren til den lille Gaardsplads og traadte ud, idet han for ikke at blive set, krøb paa alle Fire henad den fugtige Jord.

Paa denne Maade naaede han den lille faa-faldte Staldbygning, der var saa lav, at man ikke kunde se den, paa Grund af at Volden ragede en god Alen op over den.

Han krøb ind ad den aabentstaaende Dør og listede sig hen til Ydervæggen, hvor Hestene stod.

Uden at spille nogen Tid sadlede han dem for at have dem ved Haanden i det Tilfælde, at man maatte flygte efter Angrebet, som han haabede endnu engang at slaa tilbage.

Den ene Hest skulde da bære Hr. Clairmont, den anden Blanca, og Maalet skulde da være Fort Magdala, som kun laa en fire, fem Mil borte og i heldigste Tilfælde kunde naaes i Løbet af en halv Time.

Smidlertid vilde han og Bertrand opholde Fjenden paa den Side, som vendte fra Fortet, og det kunde da maaske lykkes at smutte bort ad den modsatte Kant.

Det var derfor at han sadlede Hestene.

Han saa udover Landet udenfor, men opdagede ikke det Mindste, som foruroligere ham.

„Det kan dog gjerne være,“ sagde han ved sig selv „at de røde Kjæltringe alligevel har trukket sig tilbage efter det forholdsmæssig store Nederlag; nu det skulde glæde mig! Saasnart Dagen græser, maa

Blanca affted til Fortet; Hr. Clahrmont, Bertrand og jeg ledsage hende; hvorefter vi vende tilbage, og . . ."

Idetsamme hvinede en Pil gennem Skydestaa- ret og borede sig ind i Bæggen ligeoverfor.

Steppejægeren var hurtig ved et andet Skyde- hul og figgede, ud, men opdagede Intet.

Han undersøgte derpaa Pilen og saa, at den havde en nedadgaaende skraa Retning.

Den maatte altsaa være affskudt fra et høiere liggende Punkt.

Brienne figgede op i de to store Kastanietræer, som skyggede over hele Bygningen, og bemærkede to Bilde, som sad over en tyk Gren og som maatte have opdaget ham, da han gik over Gaardspladsen.

At begive sig tilbage over denne var livsfarligt. De vilde Krigere traf en Fugl i Flugten med deres Pile; de vilde med Lethed træffe ham.

„Fordømt,“ mumlede han „de to Fyre maa bort inden Kammeraterne komme dem til Undsætning, men hvorledes slipper jeg over Gaardspladsen?“

Idetsamme bemærkede han at Indianerne duk- kede sig og krøb sammen bag den store Stamme.

Der maatte altsaa komme Noget, som gjorde dem urolige.

Men hvorlangt og i hvilken Retning han end saa, opdagede han Ingen, og dog vedblev Indianerne at holde sig skjulte.

Brienne fordoblede sin Opmærksomhed, men det

var ham umuligt at opbage Grunden til de Billedes Uro.

„Hvad kan det dog være,“ mumlede han „det maa være Nogen, som kommer ude fra Prairien.“

Han glemte imidlertid ikke at benytte Leiligheden til at smutte tilbage over Gaardspladsen. — Indianerne blev ved at sidde i Skjul og kunde som en Følge deraf ikke blotte sig for at tage Sigte paa ham.

Som et Lyn løb han over, uden at nogen dræbende Pil fuste efter ham og greb hurtig sin Riffel.

„Hvad er der?“ spurgte Clahrmont.

Steppejægeren svarede ikke, men steg op af Stigen, som førte til Loftet.

„Lang mig den anden Bøsse op,“ sagde han til Bertrand „her er to, og jeg har kun et Skud.“

Bertrand gned sig tilfreds i Hænderne.

„En prægtig Karl,“ mumlede han og steg opad Stigen med en ladt Bøsse i Haanden „Fandens godt Sigte, — Bum! der ligger naturligvis en og spræller.“

Det var fuldkomment rigtigt, den ene Indianer styrkede med et Hyl ned af Træet, medens den anden snøede sig rundt om Stammen med en Bildkats Behændighed for ikke at frembyde et fast Sigte for den frygtelige Skytte.

„Giv mig den anden Bøsse og sørg for at Riflen igjen bliver ladet,“ sagde Steppejægeren „han maa ned.“

Han tog Bøssen fra Bertrand og gav ham den affskudte Riffel.

Det var imidlertid ingen let Sag at komme den Bilde paa Skud, eftersom han stedse holdt sig i Skjul af den tykke Træstamme.

Brienne blev imidlertid rolig staaende, fuldstændig dækket af Taget med Riflen hvilende i Hulningen af venstre Arm.

„Ah,“ udbrod han endelig og hævede Riflen.

Samme Nu tordnede Skuddet; den Bilde udstrakte Armene og styrtede ned. — Steppejægeren havde skudt ham gennem Diet, som han pleiede at gjøre ved Pantheren for ikke at spolere Skindet.

Da han steg ned ad Stigen vinkede Claymont ham hen til Vinduet.

„Hvad er det?“ spurgte han og pegede udover Brairien.

Brienne udstødte et Glædesraab.

„Frelste!“ raabte han „det er Mændene fra Fortet.“

De Beleirede saa nu ud og opdagede virkelig to Mænd til Hest, som red i Spidsen for en halv Snes Andre, der fulgte dem i nogen Afstand.

„Med dem til Hjælp vil jeg drive Pakket tilbage over Grændsen!“ raabte den unge Mand „Gud være lovet at de komme os til Undsætning, thi ærligt talt, jeg var begyndt at blive bange for de Billedes pludselige Tilbagetog.“

Maanen oplyste klart de Kommende, som nærmede sig i skarp Trav.

Det var velbevæbnede Mænd, hvis lange Rifler blinkede i Maanelyset og som red paa fyrige, raske Heste.

„Bertrand!“ raabte Claymont „lad Vindebroen gaa ned; vi faar Undsætning.“

Bertrand gjorde et Spring af Glæde.

„Den begyndte ogsaa at knibe,“ mumlede han „og Bakket kan jo komme hvert Dieblit.“

Idetsamme udstødte Hr. Claymont et Skrig af Stuffelse.

Mændene dreiede pludseligt af til Venstre og satte affted i Galop, samtidig med at Indianerne under et skrækkeligt Hyl foer frem af Skoven, svingende deres Spyd og affyrende deres Pile, som hvinende borede sig ind i Taget.

„De er fortabte!“ raabte Claymont „men hvorfor vendte de sig ikke til denne Side.“

Brienne svarede ikke, men stirrede opmærksom efter de Vilde, som nu anstillede en formelig Barforcejagt efter Flygtningerne, der holdt Retning af Urskoven bag hvis Mørke de forsvandt.

„Hr. Claymont,“ sagde han alvorlig „disse Mænd er ikke fortabte, tværtimod de bleve modtagne som Venner af Indianerne.“

„Hvad mener De . . .“

„O, jeg ser godt, mit Die bedrager mig ikke,“ vedblev den unge Jæger „den høie Mand, som red nærmest her ind til, var Røde Tom, en Halvblods-Indianer og den værste Kjæltring i Louisiana, den Anden var hans første Styrmand Mitjel Blanc, om

muligt en ligesaastor Skurk; deres Flugt var kun fingeret, de komme ligefrem de Vilde til Hjælp."

Claymont blev bleg og trykkede Blanca til sig.

"Mit Barn," mumlede han "mit stakkels Barn."

"Vi har været i større Fare før," sagde Bertrand "og Gud har været med os; maaske han ikke har glemt os endnu; — lad dem kun komme, de rødhudede Sufferædere, endnu er de ikke kommet indenfor —, og vi kan da nok holde dem borte indtil Dagen gryer."

"Tak for din Opmuntring, min brave Ven," sagde Claymont "jeg stoler ogsaa paa Gud, som tidligere frelst mig og min Blanca fra værre Uhyrer ved din Hjælp, — naa, Mod i Guds Navn, Mod, vi er velforsynede med Munitiøn og have et helt Arsenal af Vaaben."

"Faren er ikke overhængende endnu," sagde Brienne "kan vi blot holde Stand til Daggry, vil meget være vundet. Fortet ligger ikke langt herfra og Kommandanten vil sende os Hjælp; han er maaske allerede bleven opmærksom paa Skuddene; Lyden bærer ad Fortet til! — vær derfor De kun rolig, Frøken," tilspøiede han og vendte sig mod Blanca, som var bleven ligbleg "stol paa Gud og paa mig."

Han sendte hende et Blik, saa inderligt og tjærligt, at den unge Pige følte sit Mod opleve paant.

Hun rakte ham Haanden.

"Hr. Brienne," sagde hun "De udsætter Dem

altfor meget for vor Skyld, hvorledes skal vi nogen-
sinde kunne gjengælde Dem."

Den unge Mand svarede ikke, men trykkede hendes Haand og lagde Haanden paa Brystet.

Blanca forstod ham uden Tvivl, thi hun saa paa ham med to tindrende Dine, som jog Blodet op i den unge Mand's Kinder.

„Lad dem nu komme,“ mumlede han med bæ-
vende Læber „o, jeg skal modtage dem.“

Der gik endnu en god Time, uden at vore Ven-
ner hørte det Mindste, som kunde forurolige dem.

Kun Vindens stødvise Tuden gennem Steppe-
græsset og engang imellem Hyænenes hæse Skrig var
de eneste Lyde, som afbrød Nattens Stille. — Ingen
skulde ane, at der var Fare tilstede, eller at Døden
lurede under det høie Græs, som viftede for Natte-
luften.

Da lød med Et en Bagtels Slag langt ude i
Prairien og blev besvaret med et Uglestrig i omtrent
hundrede Skridts Afstand fra Fæstningen, som Clahr-
mont kaldte sin Bolig.

Brienne kjendte disse Skrig; det var Signaler,
som de vilde Krigere gav hverandre indbyrdes.

„Pas nu paa,“ sagde han til sine to Medfæm-
pende „om et Dieblif har vi dem.“

Zuna greb sin Bue; hun havde endnu sex Pile tilbage, det var ligesaa mange Indianere.

Der hengik endnu nogle faa Minutter, hvori Alt var fuldkomment stille, og Clahrmont troede allerede, at den unge Steppejæger havde taget feil, da med Et et vildt, rasende Hyl skingrede gjennem Natten og jog Blodet fra Blancas Kinder.

„Der har vi dem fra alle Sider paa engang,“ sagde Brienne „tag godt Sigte, blot hurtigt og roligt.“

Det var et uhyggeligt Syn at se.

Græsset syntes at blive levende overalt; rødmaledede, beffærede Krigere med vilde, funkende Dine og svingende den frygtelige Tomahavk sprang pludselig op af Græsset i de Beleiredes umiddelbare Nærhed, og i næste Nu fuste en Regn af Pile indover de to Huse, som formelig blev ligesom spækkede af dem.

„Skyd!“ sagde Brienne.

Tre dræbende Skud og en ligesaa dræbende Pil foer ud fra Skydehullerne, og et langtruffent Hyl sagde, at de havde truffet godt.

„Anden Ladning!“ kommanderede Steppejægeren.

Hver greb sin Reservecøse og samme dræbende Virkning som før.

De Vilde studsede og vakkede; de var nu overbeviste om at man var langt stærkere, end de havde antaget.

Da skreg pludselig en stærk Stemme paa In-

diansk, men med en Betoning, som røbede Bedkom-
mendes Slægtskab med de Hvide.

„Frem imod Vindebroen!“

Samtidig hermed knaldede et Riffelskud, og
Kuglen fuste gennem Vinduet og lige forbi Clayr-
monts Hoved.

„Gud i Himlen,“ stammede Blanca „det er
frygteligt.“

Brienne blev bleg.

„Tænkte jeg det ikke nok,“ hvistede han til
Clayrmont „hørte De det Riffelskud, det er Røde Tom
og hans Mænd, som ligge skjulte her i Nærheden og
nu begynde at fyre, for at holde os i Mande, medens
Indianerne sprænge Broen.“

Clayrmont kastede et fortvivlet Blik paa sin
Datter. Han tænkte paa den skrækelige Skjæbne,
som traf hende, dersom Indianerne fangede hende
levende.

Brienne havde fuldkommen Ret.

En ny Regn af flere Kugler slog ned i Taget
og gennem Vinduerne, og tvang de tappre Forsva-
rere til at tage Dækning under Væggen, trykkede saa
tæt som muligt op under denne.

Indianerne saa at deres Allieredes Kugler holdt
de farlige Skytter borte og opløstede et nyt Hyl,
samtidig med at de styrtede frem imod Vindebroen.

Bertrand forsvandt ud af Stuen som et Lyn.

„Undskyld,“ sagde han „nu vil jeg tale med, og
jeg holder meget af en god Tale; bliv nu blot ikke

bange, men Fanden skal tage alle disse Kjæltringe før de naa Broen."

"Bertrand, Bertrand!" raabte Claymont og vilde holde ham tilbage „er Du affindig, Mand, de vil dræbe Dig, før Du har sat Foden udenfor.

Men Bertrand hørte ikke, eller lod idetmindste som om han ikke hørte det.

Han aabnede hurtig Stuedøren, udstødte et forferdeligt Brøl og slog en tre, fire Kuldbøtter tværs over Gaardspladsen.

De Vilde saa det tydeligt, men en saadan Maade at præsentere sig paa var dem aldeles uforstaaelig, og mangen Pæl, som allerede var lagt paa Strængen, blev taget bort igjen.

De forstod aabenbart ikke disse Krumspring, men blev staaende, forsigtige som de var.

Bertrand naaede Kastanietræet bag hvis Stamme den tidligere omtalte Ledning ud til den improviserede Mine var fastgjort.

De Vilde stod om den farlige Plet, som var tildækket med Sten, Grene og Mos, endnu tvivlrædige om hvorledes de skulde angribe, eller frygtende for en eller anden skjult Fare, som den hvide Mand, der efter deres Mening maatte være en Besværger, paa Grund af sine Krumspring, vilde føre dem i, naar de var klattrede over Vindebroen og var komne ned i Gaarden.

De blev altsaa staaende, ubestemte og tvivlrædige og gav saaledes Bertrand god Tid til at an-

tænde Lunten med sin stumpede Kridtpibe, som ikke forlød ham selv i de største Farer.

„For Satan,“ lød igjen den skarpe, bydende Stemme, som Steppejægeren havde kjendt som tilhørende Røde Tom, hvad glør I efter, røde Krigere; er I Mænd eller er I feige Kvinder, som ikke tør gaa paa Krigsstien?“

Idetsamme løb ligesom en Lynstraale gennem Græsset og blev borte i Grenene og Græstørvene, som skjulte den sorte Ladning.

I næste Nu lød et tordnende Knald.

Ilben havde naaet Krudtet og antændt det; — Virkningen var frygtelig! Kugle og Tyve Vilde bleve bogstavelig knuste af de til Veirs flyvende Sten og ligesaa mange fik frygtelige Saar, som kastede dem hovedfulds ned i Graven eller om paa Stedet, medens Resten flygtede opløstende et skjærende Hyl.

Explosionen havde sprængt Ruderne i Hytten, og Urskoven opfangede Lyden og sendte Ekkoet som en rullende Torden tilbage over den store Steppe.

Det var uundgaaeligt at man maatte høre Knaldet i Fort Magdala.

„Død og Helvede,“ lød igjen den skarpe Stemme samtidig med at Røde Tom pludselig kom tilsynne imellem det høie Græs „er her flere af den Slags Udelæggelses-Indretninger, gaar jeg ikke et Skridt videre.“

„Kom kun an, din fordømte, rødskæggede Halvunk!“ skreg Bertrand til ham „men faasandt som jeg her holder Lunten i min Haand, ligesaa vist skal

Du flybe til Beirs, dersom Du vover Dig et eneste Skridt længer frem."

Banditten blev betænkksom.

Den Krigsførelse var ham aldeles ukjendt, og idet han udstødte en skarp, skjærende Fløiten, som øieblikkelig bragte en fem, sex andre skjæggede Mænd til at vise sig, gik han hurtig tilbage til de Wilde, som havde travlt med at slæbe deres Saarede udenfor den firkte morderiske Ild, som Brienne og Clairmont nu aabnede fra Husets Tag.

Bertrand gik rolig og langsom ind i Stuen.

"Hørte I Rabaldret?" spurgte han leende "ved Frankrigs Vre, de røde Kjæltringe ligge i Sneservis i Graven; gid Hyænen hitte dem; og nu tror jeg nok, at de har faaet nok for det Første, — nu afsted, før de komme tilbage."

Blanca greb hans Haand.

"Bertrand," sagde hun "Du skal følge med til Frankrig og altid blive hos os, det er anden Gang Du har frelst Fader og mig fra Dødsfare.

"Na ja saamæn, det saa jo noget Galt ud," svarede Bertrand "men nu er Lusten ren, naadige, lille Froken, saa hvis De vil . . ."

Idetsamme sfingrede endnu en Gang de Wildes Kampstrig gennem Lusten, og Bertrand fik neppe Tid til at gribe sin Kiffel og styrte til Vinduet, før de Wildes Tomahavker dundrede imod Vindebroen, der begyndte at give efter.

Blanca udstødte et høit Angstraab, medens Zuna

affkjød en Bil imod en Rødhund, som havde bestøget Volden.

Den Bilde faldt og tumlede bagover ned til de Andre.

Claymont og Brienne affhyrede endnu en Gang to dræbende Skud, men de maatte atter lade, og gav derved Fjenden Bustorum.

Allt syntes tabt, og Claymont ilede allerede ned til sin næsten bevidstløse Datter, da en rasende Gjøen og nogle høie Skrig hendrog hans Opmærksomhed til Vindebroen.

Han saa ud af Vinduet og fik Die paa en kæmpehøi Mand, som, ledsaget af en uhyre Hund, trængte sig frem midt imellem de rødbrune Krigere, som han slog ned for Jode med Kolben af sin usædvanlige lange Riffel.

Hunden hjalp ham trolig; ved hvert et Bid af dens frygtelige Tænder sank en Indianer til Jorden, og da netop En af disse var kommen halvveis op paa Vindebroen, sprang Hunden til, greb ham i Bænet, trak ham ned og sønderflængede ham med frygtelige Bid.

„Den hvide Panther!“ skreg Indianerne „den store hvide Krieger fra Kentucky,“ og, grebne af en panisk Skræk slygtede de for Søgeren og hans Hund.

„Jones Smith, min Ven!“ raabte Steppejægeren og styrtede ud med Riflen i Haanden „kom, kom, denne Vej.“

Han firede Vindebroen ned, og den kæmpehøie Tæger gik rolig over den, ledsaget af sin vældige Hund, som viste sine frygtelige Tænder og vedligeholdte en rasende Gjøen.

Jones Smith standsede, da han var kommet indenfor.

„Seg kjender dine Kugler „Hurtig Stud“, — sagde han „Du har behandlet Pakket ganske kjønt, men hvordan . . .?“

Han pegede paa den sprungne Mine.

Brienne forklarede ham med faa Ord det Hele og førte sin Ven ind i Stuen.

Jones Smith rakte trostydlig Claymont Haanden.

„Seg er til Deres Tjeneste, min kjære Sir, baade jeg og Bonpon,“ sagde han „og som det synes kan en god Arm og en Kiffel nok behøves; al Pakket baade imod Nord og Vest er paa Benene, og har allerede raset forfærdeligt blandt Kolonisterne paa den høire Ohiodred. Hvis De derfor vil følge mit Raad, saa bryd op ved Daggrø og søg om muligt at naa Fortet.“

„Det er netop vor Plan, Jones Smith,“ sagde Brienne „kjender jeg Rødhuderne ret, vove de ikke at angribe ved høilys Dag, og vi ville derfor med Lethed kunne naa Fortet, idetmindste vil den unge Dame og hendes Fader kunne naa derhen, medens vi holde Rhyggen fri for dem.“

Jones Smith svarede ikke.

„Saa, er det ikke ogsaa din Mening?“ spurgte Brienne.

„Seg er bange for, at man vil lægge Hindringer i Veien,“ svarede Smith „derfor sagde jeg ogsaa: søg, om muligt, at naa Fortet; men under alle Omstændigheder bliver Opholdet her en Umulighed, og dersom man vil følge mit Raad, saa afsted jo før jo heller.“

Claymont var af samme Mening og Reisen eller rettere Flugten blev strax besluttet.

Sagerne fyldte Krudthornene, det tiloversværende Krudt blev pakket ned og lagt i Reisetaskerne, Pistoler og Rifler bleve ladte, Knivene slebne og befæstede i Bælterne, og Hestene førte frem.

„Lad os først se,“ mumlede Jones Smith, som strax tog Kommandoen over Expeditionen „de fordømte Kjæltringe ere snildere end man troer.“

Han traadte dristig udenfor og trøb op i det store Kastanietræ.

Dagen var allerede brudt helt frem. Solen sendte sine Straaler helt ind over den mægtige Urskov og over Prairien, som udfoldede sig i al sin Pragt. Alt var stille, og Ingen skulde tro at der saa Tidmer i Forveien havde raslet en forbitret Kamp imellem de Hvide og deres uforsynlige Dødsfjende, Indianerne.

„Seg tror at vi kan begive os afsted,“ sagde Jones Smith og firede Broen ned „det er fuldkommen Dag og vi vil i al No og Mag kunne naa Fortet om et Par Timers Tid! afsted mine Venner.“

Blanca græd; hun skulde nu, maaske for stedse, forlade den lille, venlige Hytte, som hun havde beboet i tolv Aar, for at betro sig til den store farlige Prairi, om hvilken hun havde hørt saa meget tale.

Det var imidlertid en Nødvendighed.

Indianerne vare talrige og naturligtvis hævn-gjerrige efter det lidte Nederlag, der var derfor ingen Tvivl om, at de vilde fornø Angrebet.

Claymont løftede hende i Sadelen og besteg selv den anden Hest, da de Andre bestemt vægrede sig ved at ride, og den lille Trup satte sig nu i Bevægelse med Bonpon i Spidsen.

Bertrand lod Bindebroen være oppe, som om Beboerne endnu var indenfor og svor en drøi Ed paa, at jage en Kugle gennem den Første, den Bedste, som vovede at standse dem.

„Saa afsted,“ befalede Claymont „og Gud være med os.“

Han red ud gennem den lille Allé og dreiede om til Venstre ind over Prairien.

I det samme knaldede et Skud og en Kugle pek tæt forbi hans Hoved.

De Flygtende standsede øieblikkelig.

Mændene lagde Haanden paa Riflerne og Bonpon spidsede Øren.

Men det var umuligt at opdage det Mindste.

Alt var stille. Skuddet maatte være affyret langt borte, thi der var ingen Krudtrøg at se.

„Seg er bange for,“ sagde Jones Smith „at vi har med andre Fjender at gjøre, som neppe ville blive saa lette at betvinge.“

„Kun fremad,“ kommanderede Clahrmont „lad os naa Fortet.“

Bonpon havde imidlertid paa sin Herres Befaling gennemsoegt en temmelig stor Kreds, men vendte tilbage, uden at have opsporet det Mindste.

„Sagen begynder at interessere mig,“ mumlede Jones Smith til Brienne „tro mig, min Ven, den Smaa og hendes Fader har farlige Fjender.“

Brienne saa forundret paa ham.

„Saa Indianerne!“ svarede han.

Jones rystede paa Hovedet.

„Pas godt paa hende, Brienne,“ sagde han „at man ikke napper hende fra Dem inden De ved et Ord deraf.“

Et dumpt Knald naaede idetsamme til dem. Det var et Skud fra Fortet.

„Hvad kan det bethyde,“ mumlede Jones „et Kannonskud, og nok Et, og endnu Et.“

Han havde Ret, ovenpaa det første fulgte to andre hurtigt ovenpaa hinanden.

„Holdt!“ raabte Jones pludseligt „man flaaes ved Fort Magdala. Vi maa forandre Marchroute; dette har ikke noget Godt at bethyde.“

Flygtningene gjorde Holdt.

Brienne rev sin Kikkert op og rakte den til Clahrmont, som stod op i Sadlen og satte den for Diet.

Men han saa kun den uhyre, bølgende Prairi.

„Affted!“ raabte han „Skuddene har Tintet at betyde, Prairien er aaben, jeg ser Tintet.“

„Som De vil,“ mumlede Smith „men jeg vilde foreslaa at marchere den modsatte Bei.“

Clayrmont svarede ikke, men fortsatte sin Bei i den engang begyndte Retning.

De Andre fulgte efter.

Med et udstødte Bonpon et høit Glam og blev staaende.

De Reifende begreb, at der var noget Fjendligt forude og gjorde atter Holdt.

Trettende Kapitel.

I Urskoven.

„Jeg frygter det Værste,“ sagde Jones Smith og greb Rifkerten, som Clayrmont rakte ham „der er ingen Tvivl om, at Indianerne beleire Fort Magdala; og at man har nok at gjøre med at slaa Angrebet tilbage. — Den Bande, som gjæstede os i Nat, er altsaa gaaet tilbage, bagom Deres Marker Hr. Clayrmont og har nu forenet sig med de andre

Stammer, som ere komne øst fra og som nu huserer langs den vestre Mississippibred."

"Så rigtigt," mumlede han „det er Indianerne; jeg kan tydeligt se deres bejærede Hoveder rage op over Prairiens Græs; de beleire Fortet og man hilser dem med Rugler."

Et nyt Skud, som rullede ud over Prairien be-
styrkede hans Ord.

„Vi maa vende om," vedblev Jægeren „og søge til Urstoven; det er neppe sandsynligt, at Indianerne har efterladt nogen Styrke der, hvis de ellers tro at kunne høste nogen Fordel af Kampen ved Fortet. — Men her er ikke lang Betænkningstid, blive de slagne tilbage, vil de være her om kort Tid! altsaa tilbage, medens det er Tid."

Med et Suk vendte Claymont Hesten, og Flygtningene toge nu Retning ad Urstoven, som ikke var ret langt borte.

Af og til tordnede Fortets Kanoner, stundom enkeltvis, stundom med en bragende Lyd, som vidnede om at man gav Fjenden en Salve, saa blev atter Alt stille, indtil samme Torden lød igjen.

„Hvormange tror De Indianerne tæller?" spurgte Blanca, som havde Umage ved at give sig et tilfreds Udseende, og af og til fastede et fortvivlet Blik udover Prairien.

„Er alle de omboende Stammer paa Krigsfod," svarede Jones, „udgjør de omtrent ti tusinde Krigere; De vil altsaa indse, at Fortet har nok at bestille."

Blanca svarede ikke, men gav sin Hest Toilen, hun blev frygtelig angst ved at vide Farens Størrelse.

Med Et blev Bonpon paany urolig og gjøede svagt, idet den vendte Hovedet mod Prairien.

„Hvad er der, min Dreng, hvad er der Bonpon?“ sagde Jones og standsede „kan Du lugte de fordømte røde Kjeltringe?“

Og som om Hunden havde forstaaet hvad han spurgte om, gjøede den høit og skarpt og viste sine hvide Tænder.

„Rid til!“ raabte Jones „saa hurtigt Hestene kan springe! Bonpon lugter Indianerne; de er rimeligvis blevet kjede af Kampen med Fortet, eller maaſte slagne fuldstændig paa Flugt og komme nu her ind over.“

Clahrmont greb Blancas Hest ved Toilen og foer affted i Galop, medens Jones blev staaende tiligemed Brienne uden mindste Tegns paa Skræk.

„Ilden, Ilden,“ mumlede Jones og tog sit Fyrtøi op af Lommen „følg efter dem, min Dreng,“ vedblev han og pegede efter de to Ryttere „gaa, lille Bonpon og forsvær dem saalænge Du har Tænder! — pil af, min Dreng.“

Den kloge Hund begreb Meningen, saa paa sin Herre, og satte efter Flygtningene i vældige Spring.

„Saalænge Bonpon er ilide vil de ikke være i Fare,“ sagde han „og nu rask, Brienne, og Du, min forte Veninde, og De, prægtige Ingenieur! stif

Ild paa Prairien; Græsset rangler jo som tørrede Fugleben; Vinden er ypperlig, den bærer lige imod de bemalede Marekatte og vil standse dem som en mægtig Flod! — tænd — tænd — for Fanden! der komme de en god Mil nede i Galop —, ja vent, mine Herrer Kanibaler, I skal faa det hedt.”

Under denne Monolog havde han flaaet Ild i sin Tyrsvamp og pustede stærkt paa det.

Han holdt det ind imod det knastørre Græs, som den foregaaende Regn ikke havde betaget det mindste af dets brændende Tørhed og pustede igjen.

I næste Nu slog Luen op.

De tre Andre havde gjort det samme i længere Afstand, og inden fem Minutter var gaaet rullede en uhyre Ildbølge, knittrende og bragende som en kæmpemæssig rød Slange de fremstormende Indianere imode.

En Prairibrand løber hurtigere end en Hest i Trav; den mindste Luftning driver den fremad og fordobler dens Fart og foran jager Vinden en brunlig kæmpehøi Røgsky som en Advarsel mod den frygtelige Fjende.

Langt ude paa Prairien lød et rasende, forbitret Skrig.

„Bravo,“ lød Jones „Indianerne ere affkaarne; de maa samme Bei tilbage eller vige ud til Siden; i begge Tilfælde kan vi i al Mag naa Urstoven.“

Han havde fuldkommen Ret.

Indianerne vare drevne tilbage fra Fortet med uhyre Løb og slygtede nu over Hals og Hoved for

de dødbringende Kanoner, som tordnede fra Fortets Bolde. Deres Hensigt var at naa Urstoven, for at samle de adspaltede Kræfter og ruste sig til et nyt Angreb, da de pludselig opdagede Ilden.

„Den sorte Tiger“ udstødte et rasende Skrig.

„D!“ raabte han „det har „den hvide Panther“ og den unge „Hurtig-Stud“ —, et Navn man havde givet Brienne, — „det har de to hvide Høvdinge gjort for at dække „den hvide Rosens“ og hendes Faders Flugt. Men „den sorte Tiger“ er en stor Krieger og gjennemskuer Listen; han viger kun tilbage for at komme igjen.“

Dg som en Stormvind sprængte de røde Krigere tilbage ad Fortet til, for at undgaa Ilden.

Man havde set denne herfra, og atter hilste Kanonerne de flygtende Indianere, da de, hængende under Hestenes Bug, juste forbi for at naa Koro-Floden, hvis altid fugtige Opland af sig selv vilde standse Ilden.

Jones Smith og hans Venner fortsatte hurtigt Veien til Urstoven; at vende tilbage til den forladte Nybyggerhytte vilde være ensbetydende med Døden.

En halv Time efter var Flygtningene samlede under „det evige Mørkes“ Træer, den uhyre Urstov. —

Her var Alt roligt og stille; Varmen fra Fortets Kanoner hørtes kun svagt, og Stilheden gjorde derfor et eiendommeligt, uhyggeligt Indtryk.

Blanca sad ved Foden af et mægtigt Træ, medens Zuna løb om for at samle Kviste til Baalet, hvis de skulde overnatte, og Mændene raadsloge hvissende om, hvad der videre skulde foretages, om man skulde forholde sig rolige eller om man skulde trænge dybere ind i den vældige Skov, som ingen Menneftes fod endnu havde betraadt.

Alt blive var farligt, dels fordi man befandt sig i Skovens Udkant, dels fordi man var altfor nær Indianerne, som i det Høieste kun kunde være en fem, sex Mil borte, og at drage videre, uden at vide om Veien var besat eller ei, var næsten endnu farligere.

Claymont stemmede ikke destomindre herfor, fordi han antog, at Indianerne under alle Omstændigheder først ville besøge den forladte Bolig, for at være sikre i deres Sag om Beboernes Tilstedeværelse, og da var det unægteligt bedre at have et saa betydeligt Forspring som muligt.

Man brød altsaa op paany og begyndte den farlige March gjennem Urskoven, for, om muligt, at naa gjennem den smalleste, spidse Del af samme til Floden, der bespylde den før den begyndte sit brede, rolige Løb gjennem Prairien.

Alt ride var en Umulighed. Hestene bleve derfor trukne af Zuna og Bertrand, medens Jones Smith og Claymont dannede Fortroppen, Brienne

og Blanca Midten, og Zuna tilligemed Bertrand og begge Hestene Bagtroppen.

Bonpon satte Halen lige i Veiret og travede rast affted, et Tegn paa, at der ingen Fare var idetmindste for Diebliffet.

Snart befandt man sig i et fuldstændigt Bildnis, hvorigjennem Solens brændende Straaler ikke mægtede at trænge.

De armthkke Dianer, som slyngede sig fra Træ til Træ og omklamrede dem med sine knusende Favntag, dannede sine Steder et uigjennemtrængeligt Næt, som man maatte hugge sig igjennem med de brede, skarpe Bovieknive, og hist og her laa uhyre Træstammer paa Kryds og paa Tvers, tusindaarige Kæmper, enten splintrede af Lynet eller rykkede op med Rode af Orkanen.

Ofte snøede en uhyre Slange sig frem af de frøndede Rodstuppe, som endnu fæstede i Jorden, og flygtede hvissende for de fremtrængende Mennesker, der ikke engang turde løsne et Stud af Frygt for at lede mulig skjulte Fjender paa Spor.

Spidse, stenhaarde Torne greb fat i Klæderne og rev dem sønder, og Blanca udstødte nu og da et smerteligt Skrig, naar en saadan Torn trængte sig ind i Foden gjennem den bløde Mollasin og forarsagede en brændende Smerte.

Men det gik stedsse fremad, Urskoven var vel kun faa Mile bred paa det Sted, men langsom at passere, man turde derfor ikke engang unde sig den

Hvile man saa høilig trængte til, men maatte kun tænke paa at ile fremad.

Bonpon forholdt sig hele Veien rolig; kun en gang imellem lod den en sagte Knurren høre, naar et eller andet vilbt Dyr blev skræmmet op af sit Leie, eller naar en Papegoies skjærende Skrig pludselig sfingrede ned til den fra de himmelhøie, sammenflettede Kroner.

Endelig standsede Blanca fuldstændig udmattet.

„Sag kan ikke gaa længer,“ sagde hun „mine Fødder ere opsvulmede og værke frygteligt! jeg maa hvile lidt.“

Selstabet gjorde Holdt.

„Det kan maaske ogsaa lade sig gjøre,“ sagde Clairmont „Dagen helder stærkt, Mørket bliver tættere, og vi komme vel neppe længere.“

„Hvad tænker De paa, min Kjære,“ svarede Jones „at overnatte i en Urskov, hvor man ikke en gang tør tænde Ild for at holde de vilde Dyr borte, er en meget farlig Sag, nei, vi maa endnu et Stykke frem; tager jeg ikke feil, begynder Jordsmonnet at høine sig, vi maa uden Tvivl være i Nærheden af et eller andet Hvidedrag, som gjennemskjærer Landet paa dette Sted; der er Skoven aldrig saa tæt, paa Grund af den stenede Jordsbund, og der ville vi finde et langt bedre Hvileplads for Natten, ja vi kan endog der tænde Baal an og tilberede vort Aftensmaaltid, som jeg snart begynder at længes efter.“

Blanca vovede ikke at modsætte sig; hun havde

allerede set, at den kæmpestore Jæger var fortrolig med Færerne, som omringede dem paa alle Sider, og begyndte igjen den trættende March paa sine ømme, saarede Fødder, som Tornene for længe siden havde befriet for den største Del af Morkasinerne.

Det lod til at Jones Smith havde Ret.

Jo længere de kom frem, desto tyndere blev Skoven; der viste sig endog flere smaa, aabne Pletter, bevoxede med tæt, frodigt Græs, men hvergang de kom til en saadan, viste Bonpon Tænder og knurrede.

„Der er en Panther eller andet Uhyre gjemt i disse smukke Græsplainer,“ sagde Jones roligt „men vi ville ikke forstyrre den, dertil har vi ikke Tid, en anden Gang, en anden Gang.“

Dg idet han fløitede Hunden til sig, gif han roligt videre, medens Bertrand havde den største Møie med at bringe Hestene forbi.

De stakkels Dyr kunde, ligesom Bonpon, lugte den frygtelige Fjende.

Mørket blev imidlertid tættere og tættere, og Claymont fandt, ved at se paa sit Uhr, at Kloften var henved syv.

Hele Dagen var altsaa gaaet hen og man var kun naaet henved en Mil ind i Skoven.

Sulten begyndte at indfinde sig, og Blanca begyndte paany at klage over Smerter i Fødderne.

Da viste sig pludseligt ligesom en uhyre Solvflange imellem Træerne; den ligesom skjar Urskoven midt over og ghygede op og ned.

„Victoria,“ hvistede Jones „Floden.“

Det var virkelig Koro-Floden, som man havde naaet før man vidste deraf.

Floden, som tildels var ubekjendt, gjorde her en Bøining, for strax igjen at forsvinde imellem en uhyre Mængde Rod og Siv, som betegnede dens nedre Løb gennem usunde, sumpede Egne.

Bredden paa dette Sted var ikke stor, den var ligesom indkneben imellem de temmelig bratte, stenede Skrænter, men desuagtet var Vandet saa stille at man skulde antage den for en lille Bæk og ikke for en mægtig Flod.

Som Jones havde bemærket var Vandet her betydeligt høiere, og da man endelig gjorde Holdt, var det paa en Klippe, som faldt steil af mod Floden og skraanedes jævnt ned mod Urstoven.

En høitidelig Stilhed var udbredt over Stedet, der fremviste sig i al sin vilde, majestætiske Skjønhed; man kunde tydelig høre Bølgerne skulpe mod Rysten og Insekterne, som forekom i millionvis, svirre om imellem de vilde Raktusblomster og Mimoser, som farvede Urstovens yderste Kant med røde og himmelblaa Farver.

Den klare Himmel foroven forhøiede Stedets Skjønhed, og Blanca udbrød smilende, idet hun mere segnede om end satte sig:

„Ikke sandt, Fader, her er smukt!“

„Ja og farligt,“ tilspøiede Jones og pegede ned i Floden, hvor to uhyre Alligatorer sloges om en død Hjort, som drev med Strømmen.

Blanca gjøs, da hun saa de pandsrede Uhyrer og følte sig endnu lykkeligere ved at være i Sikkerhed.

„Nu tør vi nok tænde Baal,“ sagde Jones muntert „det vil gige med al mulig Forsigtighed! Urstovens Trær har Dine og dens Blade Drex, man har allevegne mere eller mindre farlige Fjender.“

Med disse Ord gif han rundt om Klippens tre Sider og vendte glædesstraalende tilbage.

„Prægtigt,“ raabte han „kom med mig, eller lad mig heller bære Dem,“ loe han og løftede Blanca op „Naturen er kommen os til Hjælp, her skal De se.“

Han bar hende en halv Snes Skridt til Benstre og pegede paa en mørk Hule, som stjød sig dybt ind i Klippen.

„Her vil vi kunne tilbringe en rolig Nat,“ sagde han.

„Men,“ indvendte Blanca gysende „har denne Hule ingen Beboer i Forveien?“

„Hvad mener De?“

„Et eller andet Dyr?“ svarede hun.

Jones udstødte en dømpet Ed.

„De er næsten forsigtigere end jeg Dumrian,“ sagde han „Bonpon, kom her.“

Hunden kom løbende, pidskende fornøiet med Halen til alle Sider.

„Bonpon,“ sagde Jones og satte Blanca noget til Side, medens han samtidig drog sin lange Bowie-

kniv „kom min Dreng, vi vil se os for,“ og han pegede med det samme paa Hulén.

Hunden ventede ikke til han fulgte den, men sprang strax ind i den.

Jones blev staaende udenfor, og gav de Andre Tegn til at være parate ifald Hulén skulde have en Panther, en Bjørn eller andet Uhyre til Beboer.

Men Bonpon vendte hurtig tilbage, den havde intet opdaget.

„Hotellet er i Orden,“ sagde Jones spøgende „Bonpon har intet fundet, som kunde være farligt efter hans Mening, behag altsaa at træde ind.“

Med disse Ord gik han dristig i Spidsen, fulgt af de Andre paa Bertrand nær, som sadlede Hestene af og slap dem til Græsning, medens Zuna samlede nogle Urter, hvis Lægedom imod Saar var hende bekjendt.

Hulén de traadte ind i var uhyre stor og bestod af tre Afdelinger, den ene høiere og dybere end den anden.

Gulvet, der var tør Sand, som vidnede om en Fortids Formation, idet den rimeligvis engang, maaske for Tusinder af Aar siden havde ligget under Vandets Overflade eller i sammes Nivau, hvorved den da var bleven fyldt med Sand.

„Et udmærket Tilflugtssted og aldeles ukjendt,“ sagde Jones tilfreds „her vil man neppe finde paa at søge efter os, hvis man ellers holder det for Umagen værd, og vi kan herfra med Lethed foretage vor Rejse langs Strømmen, indtil vi træffer paa en eller

anden af de Tommerflaader, som beseile Floder fra de nordlige Egne. Det vil da blive en let Sag at naa New-Orleans, hvor Hr. Clahrmont jo agter sig hen."

Clahrmont nikkede; han længtes kun efter at komme bort fra Amerika, efterat han havde erfaret, hvem det var han vilde faa til Nabo efter Kjøbet af Plantagen Maria da Gloria.

Man tilberedte nu Aftensmaaltidet, som Jones havde været saa betænkjom at sørge for før de for stedse tog Afsked med „Nybyggerens Hytte“, og da dette var endt, lavede man sig til at tilbringe Natten og som man havde Grun dtil at antage, i fuldkommen Sikkerhed.

Ikkedestomindre blev Bagter udstillede. Brienne og Bertrand tog første Post til Midnat, saa vilde Jones og Clahrmont løse dem af til Morgen.

Ponpon laa, ligesom ledet af Instittet, med Hovedet vendt imod Urskoven og Bagkroppen fuldstændig skjult af Græsset, og Zuna forbandt med sjelden Dhygtighed den unge Dames blødende Fødder, medens hun med stor Tungefærdighed fortalte, at hun havde hørt Samtalen imellem Planteren og hans Forvalter, en Beretning hun nu gjentog for tyvende Gang.

Det var imidlertid bleven fuldstændig Nat. Rundtom lod dumpe Brøl, som jagede Ponpon op og bragte den til at knurre, men paa Jones Befaling lagde den sig igjen ned, medens Hestene ængstelig skyndte sig hen til Hulen, hvor de vidste

sig i Sikkerhed under Menneſtets mægtige Beſkyt-
telse.

Bed Maanens Skin ſkimtede de af og til en langſtribet, gulbrun Stikkelse, ſom ſneg ſig gjennem Sivene forneden og drak af Flodens forfriskende Vand. Det var den frygtelige Banther, ſom havde forladt ſit Hjem i den ſtore Skov og ſom nu ſlukkede ſin feberhede Tørſt før den gif paa ſit blodige Kov.

Claymont ſaa ſaadan fem Uhyrer komme frem paa en Gang og drikke, medens de hilſte hinanden med en dump, rullende Brølen, ſom blev beſvaret af Spottefuglens ſtingrende Skrig eller af Hundreder af Aber, der bleve ſkræmmede op af deres Søvn i Kofuspalmens Toppe.

Uhyrerne drak, udstødte endnu et Par vrede Brøl og gif, holdende Die med hinanden, ſom om de kjendte deres gjensidige, blodtørſtige Karakter, og atter var Flodbredden tom, indtil andre Uhyrer indtog deres Plads.

Engang imellem lod en hul Brummen, det var Bjørnen, ſom kom i ſamme Vrinde, og naar da den og dens andre vilde Kammerater havde ſluttet Tørſten, kom Bijonoxen i uoverſkuelige Flokke og kaſtede ſig under tordnende Brøl og trodsende den ſultne Alligator i Flodens kjølige Bølger.

De to Mænd betragtede denne ſtorartede Scene, ſom vidnede om Skaberens uendelige Frembringelser, og knugede Riſlerne faſtere i Hænderne.

Der var noget Egent ved at være Vidne til saamange glubende Stabningers natlige Færd, men de glemte derfor ikke at holde Die med det mindste Blad, som rørte sig paa en mistænkelig Maade og som kunde minde om, at den farligste af alle Fjender, den rødhudede Indianer, kom listende.

Alt forblev imidlertid stille, og Afsløsningens Time nærmede sig, da Ponpon, som stedse laa udenfor Hulen, udstødte en dæmpet, forsigtig Knurren, ligesom om den vilde, at den Fjende den vilde advare imod, skulde høre den.

„Hvad er der Ponpon?“ hviskede Steppesjægeren, som allerede havde erhvervet sig Hundens Venstabs „er det Indianerne?“

Hunden knurrede svagt og vendte sit store Hoved om mod Floden.

De to Mænd saa i samme Retning og lod sig øieblikkelig falde plat ned paa Jorden.

Langs Floden, holdende Midten af Strømmen, kom nemlig et halvhundrede Kanoe roende, fuldt bemandede med bemalede Krigere,

De lette Baade fløi lydløst afsted, som Rork paa Vandet, man brugte næsten ikke Rarerne, men styrede blot ved Hjælp af en saakaldel Paddelaare, der var større og bredere end de andre.

De to Mænd laa godt skjulte og altfor høit oppe til at de kunde ses og kunde derfor i al Magt iagttage de blodlystne Fjender, som roede rask afsted i høitidelig Tavshed.

Maanen oplyste næsten med Dagens Lys deres vilde, frigerste Stikkelse og det blinkede som Sole paa de blanke Tomahavker og Stalperknive, der hang ved Bæltet.

Det var paa engang et smukt og et uhyggeligt Syn.

„De har afftjaaret os,“ hviskede en Stemme bag Mændene, som hurtigt vendte Hovederne om og saa Jones Smith ligge fladt ned paa Jorden.

„De har set dem?“ hviskede Brienne.

„Jeg hører Bonpons advarende Anurren selv om jeg sover nok saa fast,“ hviskede Jones tilbage — „men for Ganden,“ udbrød han lidt høiere og studfede — „hvad er dette?“

Indianernes Kanoer vare komne forbi, da to større Baade pludseligt kom tilsyne, roede af flere som Amerikanere klædte Mænd.

„Det er Hvide,“ hviskede Jones „de maa være i Kompagniskab med de fordømte Kjeltringe.“

„Savist,“ svarede Brienne „jeg kjenner dem; det er Røde Tom og hans Mandskab, — der i den ene Baad; — men hvem er det, der er i den anden?“

„Ah, Røde Tom,“ mumlede Jones „ham tror jeg nok jeg traf forleden i Værtshuset ved Floden, ja, ja, det ligner ham!“

Røde Toms Baad var nu kommen forbi og tabte sig paa Floden, hvorimod den anden, som blev mindre vel roet, endnu ikke var naaet saa tæt ind under dem, at de kunde skjælnes Besætningens Ansigter.

Endelig kom den tilstræffelig nær, og Clahrmont havde Møie med at tilbageholde et Strig.

Forrest i Baaden sad Ruigi, Forvalteren paa Plantagen Maria da Gloria, agter sad Luigi Barbados tilligemed en anden Mand, hvis Ansigt netop blev oplyst af Maanen.

Clahrmont hævede sin Riffel, men lagde den ned med en voldsom Anstrængelse.

Han havde gjenkjendt Manden.

Det var den tilkommende Eier af Plantagen, den ny Kjøber Hr. Delmont fra Departementet Vendée i Frankrig

Baaden, som blev roet af fire Negere, forsvandt omsider, og Clahrmont vendte sit ligblege Ansigt mod sine Venner.

„Mine Venner,“ sagde han med hul Stemme „jeg har nu set den Mand, som er Skyld i Alt; Død og Fordærvelse komme over ham.“

„Hr. Clahrmont,“ svarede Brienne „jeg vil hjælpe Dem som en Søn hjælper sin Fader.“

„Tak, min brave Brienne,“ svarede Clahrmont „fra idag betragter jeg dem som — min Søn.“

Den unge Jæger svarede ikke, men trykkede hans Haand, han forstod ham, og Blancas yndige Billed svævede ham forbi og lod ham glemme de røde, vilde Krigere og de skumle Mænd, som havde sveget Tro og Love imod deres egen Slægt.

„Ja, jeg er altid til deres Tjeneste, Hr. Clahrmont, baade jeg og Poupon, som jeg engang har havt den Ære at sige Dem,“ sagde Jones Smith

„og det skulde gaa forunderligt til, om jeg ikke kan lodse Dem til New-Orleans lige forbi Næsen af alle disse fordømte Slynkler.“

Claymont takkede ham med et Blik og pegede udover Floden, hvor Baadene vare isærd med at følge Bugten, som Strømmen her gjorde før den gik ind i Lavlandet med de sumpige Flodbredder.

Resten af Natten hengik rolig, og da Morgenen atter brød frem, forsikkrede Blanca, at hun var istand til at fortsætte den besværlige Rejse til New-Orleans.

Ingen af dem omtalte hvad de havde set, men tøvede med at bryde op.

De vilde først sondere Terrainet før de begav sig videre og efterat Frokosten var bleven anrettet og nydt, blev det bestemt at Jones og Brienne skulde drage i Forveien og undersøge Omgivelserne, og først, naar de var vendt tilbage og havde fundet Alt roligt, skulde man drage videre.

En Time efter begav de sig afsted; Bonpon fulgte med.

De Tilbageblivende tog Plads inde i Hulsen, hvor de oppebiede deres Tilbagekomst, Blanca ikke uden tunge Anelser.

Fjortende Kapitel.

De hvide Mænd lægge Planer.

Hele Dagen hengik uden at de to Jægere eller Hunden vendte tilbage; og man begyndte derfor at blive urolige, saameget mere, som man af og til havde hørt vilde Hyl fra Floden og fra Skoven, som tydede paa, at de Bilde endnu var i Nærheden.

Blanca kunde ikke frigjøre sig for den knugende Angst, som fyldte hendes Bryst med mørke Anelser, og Hr. Claymont var ikke til at bringe ud af den tavse Tilbageholdenhed, som havde bemægtiget sig ham efter Synet af sin Dødsfjende, da han gled forbi paa Floden i Selskab med de to Mænd, om hvis Vandel der gik de mest modstridende Rygter.

Det var som om en iskold Haand lagde sig om hans Hjerte og standsede dets Slag; han kunde ikke engang, da han løftede Riflen og vendte den mod Uslingens Hoved, trykke den af; dertil var han i altfor voldsom Bevægelse; men da han, tilligemed Bertrand sad skjulte af Tigentæernes tætte Blade, efter Jægerens Bortgang, vendte han sig mod sin tro prøvede Ven og sagde:

„Bertrand, jeg har set ham!“

„Hvem?“ spurgte Bertrand, synlig overrasket ved sin Herres besynderlige, høitidelige Tone.

„Ham, den Glendige, som er Skyld i al vor Ulykke! — Jeg har set Delmont.“

Bertrand sprang op og snappede efter Beiret.

„Og De skjød ham ikke, Hr. Marquis!“ raabte han, forglemmende at den mindste høirostede Tale i disse Egne kunde bringe Døden med sig „De skjød ham ikke som en Hund.“

„To Gange løftede jeg Riflen til Rinden,“ svarede Clayrmont „men hvergang var det som om jeg ikke kunde aande; Riflen blev saa tung som Bly — jeg kunde ikke bøie Fingrene om Afstrækkeren.“

„Hvor saa De ham?“ spurgte Bertrand efter en lille Pause.

„Han gled her forbi i Nat,“ svarede Clayrmont „i Selskab med Mændene fra den store Plantage, som han jo er Kjøber til, — Maaenen skinnede lige paa hans Ansigt og jeg gjenkjendte strax hans Træk efter tolv lange Aars Forløb. — Ak, Bertrand, da var det som hele mit lykkelige Liv foer forbi mig som en glimrende Drøm, jeg saa min Heloise, min elskede Hustru, som denne Usling nu tør kalde sin, mit Slot med de forghyldte Spir, mine frodige Marker og mine prægtige Stove; Alt foer forbi min Sjæl i samme Nu, og nu, Bertrand, nu er jeg en stakkels Flygtning, som maa tilbringe Natten under aaben Himmel, omringet af tusinde Fæxer, Alt — Alt for han Skyld.“

Hr. Clayrmont tav og kastede et fortvivlet Blik

om sig; han følte sig i dette Dieblif svagere end et Barn.

Bertrand tørrede sine Dine og vendte Hovedet bort fra sin Herre, for at denne ikke skulde se, at han græd; ogsaa han tænkte paa den Gang, han imod sit bedre Vidende hjalp Uslingen med at gribe en ærlig Mand og ødelægge hans Lykke, og han foer gysende sammen ved at tænke paa, hvor nær det havde kostet denne brave, ærlige Mand Livet.

Men som en trøstende Genius traadte da hans dristige, tro Handling i det mørke Fængsel frem for ham, og idet han greb sin Herres Haand, mumlede han:

„Taalmodighed, Hr. Marquis, Taalmodighed, Gud raader endnu, og vil ikke forlade sine Børn.“

Hr. Clairmont rystede tvivlende paa Hovedet, han havde tabt Tilliden og Haabet.

Fra den Time fordoblede begge Mændene deres Opmærksomhed.

Den mindste Lyd blev udgransket, og bevægede et Blad sig blot, var Riflen strax i Anslag, parat til at udslynge sin dødbringende Kugle.

Man vidste, at man var omgiven af Farer paa alle Sider, og de hvide Mænds Tilstedeværelse blandt Indianerne tydede ikke paa noget Godt.

De Mar Clairmont havde tilbragt i Amerika havde han benyttet til at gjøre sig noie bekjendt med Forholdene og var snart kommen til det Resultat, at Frihedskampen, som var tilendebragt for omtrent tyve Aar siden, havde affødt et daddelværdigt Forhold

imellem de tilbageblevne Englændere og andre Ud-
lændinge, som ikke generede sig ved at knytte et hem-
meligt Forbund med de Hvides fælles, uforsonlige
Fjende, Indianerne.

Det var derfor let forklarligt, at Luigi Barba-
dos fulgte de Bilde; af hans Samtale med Luigi,
som Zuna havde meddelt ham, saa han strax Pla-
nen, men han saa ogsaa, at Luigi alene ikke turde
udføre den, hvorfor han allierede sig med de røde
Krigere, som gjerne greb enhver Leilighed til at ud-
rydde de forhadte Kolonister og kun lidt brød sig om,
at man tillagde dem Skylden.

Angrebet paa hans lille, rolige Bolig i den ve-
stre Prairi blev ham derfor klart; det var Luigi, som
støbte Kuglerne, og Indianerne, som skjød dem ud;
at Planen fik et saa daarligt Udfald kunde vel paa
en Maade være heldigt, men den ansporede kun In-
dianerne til Hævn og de var selvfølgelig langt villi-
gere til at følge Luigis Befalinger, da de haabede at
gribe eller dræbe de Hvide, som havde tilføiet dem et
saa stort Nederlag.

Bertrand delte fuldkommen Claymonts Mening,
og Begge begreb, at kun den yderste Grad af For-
sigtighed kunde bringe dem Alle i vel Behold til New-
Orleans.

Hvad der indgjød dem størst Vengstelse var He-
stene, thi disse kunde ikke fornægte deres Natur, men
vrindskede af og til, og en Hests Vrindstken i en Ur-
skov er altfor farlig, hvad enten Fjenden er i Nær-

heden eller ei; der er ialtsald altid vilde Dyr, som ikke vilde forsmaa en Hests eller et Menneskes Kjød.

Bertrand foreslog derfor at trække begge Hestene ind i Hulén, der var stor nok til at rumme om det saa skulde være en hel Escadron, og Clahrmont billigede fuldkommen hans Forslag.

Uf og til krøb enten Bertrand eller Clahrmont forsigtigt op i et Træ for at speide efter Sægernes Tilbagekomst, men stedse forgjæves.

Ingen af disse kom tilsynne. De saa kun Floden længere nede bøje sig af til Venstre og fortsætte sit Løb imellem uhyre Skove af Siv og omgivet af stinkende Sumpe, Opholdsstedet for en Mængde Slangor og Alligatorer.

Da man havde udslettet ethvert Spor udenfor Hulén, som kunde lede paa Opdagelse, var man iøvrigt temmelig rolig, og begav sig henad Ratten til No.

Bertrand tog den første Post, medens Clahrmont sov. Blanca og Zuna var allerede gaaede til Hvile ved Aftenens Frembrud, Blanca mest fordi hendes Fødder langt fra endnu vare lægte, og Zuna fordi hun ikke vilde forlade hende.

Ratten var som den foregaaende, lys og klar.

Omtrent otte Mil længer imod Syd laa to Kanoer ved den sumpige Bred.

De var saa godt skjulte, at kun et øvet Øie kunde opdage dem under de store nedhængende Blade af et Mangolietræ, som strakte sig i en Bue udover den dybe Flodstrænt.

Begge Kanoerne hørte til de største, som man brugte til Flodseiladsen og vare tildannede noget afvigende fra Indianernes.

De flade, store Paddelaarer, som kunde drive dem frem med en forbausende Fart, vare tagne op paa Land og blev bevogtede af fire Negere, som havde leiret sig om en kæmpemæssig tom Myretue, hvor de fortærede deres tarvelige Maaltid, som blev frydret ved Indholdet af en Flaske, der øiensynligt havde en oplivende Birkning.

Uf og til skodtede de til Siden, henimod et stort Palmetræ, om hvis mægtige Stamme et Selskab af hvide Mænd havde leiret sig.

Det var Luigi Barbados, hans Forvalter Ruigi, Røde Tom tilligemed Mitjel Blane, og fem saakaldte Matroser, og endelig den fra Frankrig nylig ankomne Hr. Delmont, som havde meldt sig som Kjøber af Plantagen Maria da Gloria.

Hele dette hæderlige Selskab indtog netop ligesom Negrene deres Maaltid og drøftede med det samme den sidste uheldige Affaire ved Nybyggerens Hytte.

„Sa, min kjære Hr. Delmont,“ sagde Planteren og tændte en Cigaret ovenpaa Maaltidet „De vil

finde Behag i dette fri Liv; det er Noget for Dem, som har været med at sprænge et nedtrykt Folks Vænter; her kjender vi kun til Frihed og Lighed for Lovene; den Ene er her ikke bedre end den Anden, og man tager sin Hat lige saa dybt af for den simple Arbejder som for Præsidenten."

Delmont svarede ikke, han var vant til den finere Levemaade og havde glemt hine Dage, da Danton og Robespierre tulkastede al borgerlig Frihed.

"De tier," begyndte Planteren igjen „og De tier fordi De endnu ikke har levet Dem ind i vore Forhold; men jeg forsiktrer Dem, at De om saa Aar vil blive en ligesaa fuldendt Amerikaner, som denne Claymont, Deres Landsmand, som vi nu staar i Begreb med at snaffe et Alvorsord med. Jeg saa ham kun et Par Gange kort efter hans Ankomst hertil for tolv Aar siden i New-Orleans; da var han den fine franske Mand, og hans Datter en spæd, lille forfinet Pige, men kom nu, — nu er han levet saa godt ind i Forholdene, at han forsvarer sig som en Panther, og hans Datter, hvem man paa Grund af hendes usædvanlige Skjønhed kalder „den hvide Rose“, hun er nu en kraftig, ung velvoksen Pige, ret en Amerikanerinde til Liv og Sjæl."

Delmont saa forundret op.

Claymont hedder han, siger De, Signor Barbados," sagde han.

"Ja."

"Dg han kom hertil for omtrent tolv Aar siden," vedblev Delmont.

„Saa vist, kjender De ham?“

„Sag ved det ikke,“ svarede Delmont, som følte Hjertet banke i sit Bryst „ved De Datterens Navn?“

„Saa, hun hedder Blanca,“ sagde Signor Barbados, som fandt Hr. Delmonts Spørgsmaal forunderlige.

Delmont sprang op og traf Beiret dybt.

„Skulde det være ham,“ mumlede han „skulde det være ham.“

„Hvad feiler Dem, bedste Hr. Delmont?“ sagde Planteren „det lader til at Beretningen om denne Hr. Clairmont i høi Grad interesserer Dem.“

„Savist, jeg vil ikke nægte det,“ svarede Delmont og tørrede Sveden af sin Pande, „endstjøndt jeg langt fra kan paastaa med Visshed, at denne Clairmont er den Mand, som jeg nu har søgt i tolv Aar; men er det ham, Signor, saa giv ham en Kugle for Panden, han fortjener den ærligt.“

Planteren smilede.

„Ser De,“ loe han „De begynder allerede at blive Amerikaner; men hvis nu denne Hr. Clairmont ikke er den De mener, hvad saa?“

„Saa er det mig ogsaa ligegyldigt hvad De gjør ved ham,“ svarede Delmont roligt „det angaar ikke mig.“

„Fortræffeligt!“ raabte Luigi „der er min Haand, Herre, De er en god Amerikaner, uden at vide det, vi To ville fra dette Dieblik være Brødre og Venner.“

Delmont trykkede hans Haand; han kunde aldrig træffe nogen mere passende Ven og Landsfrænde.

Men i hans Slæl vaagnede pludseligt den afsindige Kjærlighed til den skønne Marquise, og Erindringen om Løftet han ikke havde kunnet holde.

Men var det nu virkelig Blanca Billemont den skønne „hvide Rose“, som Planteren kaldte hende, saa kunde Løftet holdes, og ved sig selv svor han, at saa skulde det holdes. — Det gjaldt kun om at skjule sin Plan, thi han havde set en Ild i den mørke Spaniers Dine, da han talte om Blanca, en Ild, som forraadte den Styrke, hvormed den brændte i hans Indre.

Samtalen fortsattes nu og dreiede sig hovedsagelig om Mr. Claymont og hans Datter; Bertrand blev hellerikke glemmt, og da Planteren gav en fuldstændig Beskrivelse af deres Udseende, svandt den sidste Tvivl hos Delmont, som nu følte sig fuldkommen overbevist om, at han ved et rent Tilfælde endelig var kommet paa det rette Spor.

Han modtog derfor med Glæde Planterens fornyede Tilbud om at opsoge Emigranten, for at tage den bortløbne Slavinde fra ham, og var rede til strax at bryde op, om det skulde være, men hvorhen, det var netop Hovedsagen.

De hvide Mænd havde fulgt med Indianerne hele Tiden og overbevist sig om at Nybyggerens Hytte var forladt.

De havde derfor stuet den ibrand, Roget, som forfærdede Delmont at høre.

Han tænkte nemlig paa, at man ved samme Leilighed havde opbrændt Skjødets paa Slottet og de andre vigtige Papiere, som Marquis Billefont uden Tvivl maatte have haft hos sig, da han flygtede gjennem Løngangen og blev grebet af Republikkens Soldater.

Og disse vigtige Papiere manglede han stedse, uden dem var Slottet for Intet at regne, den mindste Retsfag, som fordrede Fremlæggelsen af disse Dokumenter, kunde fordrive ham fra den prægtige Egendom, og gjøre ham til en Stodder, foruden at han vilde blive til Latter for hele Eggen.

Han brød sig kun lidt om Marquien, hans Død var bestemt, han vilde kun have Papiere og Blanca.

Marquisen, som maatte leve et eller andet Sted enten i Frankrig eller Udlandene, vilde da komme, naar han averterede i de store Verdensblade, at hendes Datter, hendes velsignede Blanca, længtes efter at trykke hende til sit Hjerte,

Det var derfor intet Under, at han var den Svrigste til at foreslaa, at man strax skulde bryde op og begynde Jagten efter det hvide og sorte Menneske.

„De kan jo,“ sagde han „umuligt være kommet ret langt, den unge Dame vil finde Veien altfor besværslig, og den store Skov maa have standsset dem, eller skjuler dem maaske.“

Mændene svarede ham ikke, de vare altfor kjendte med Forholdene til ikke at gjætte nogenlunde rigtigt.

„Clahrmont og Datter er ude af Urskoven for længe siden,“ sagde nu Røde Tom, som hidtil havde forholdt sig tavs „o, jeg kjender Anebet; de er snarere et eller andet Sted ved Floden tilligemed den fordømte lange Slyngel, som slog en halv Snes Mand fordærvet; mit Raad er derfor at bestige Kanoerne og ro samme Wei tilbage, idet vi stedse holde skarpt Øie med Flodbredde. Nybyggeren er vel nok vant til Livet her; men han kjender ikke til den Forsigtighed, som udkræves, naar man vil forblive aldeles ubemærket, og det skulde gaa Boffers løierligt til om vi ikke nappe ham før han tænker over det.“

„Seg er af samme Mening,“ svarede Kuigi, „og hvad Kapitainen der siger er fuldkomment sandsynligt; Flygtningene er et Sted maaske endog her i Nærheden og maa have set Indianerne her paa Floden. De havde ellers været passerede her forbi, hvor vi nu har ligget til ingen Nytte i sex og tredive Timer.“

„Hvor blev vore røde Benner af?“ spurgte Planteren.

„De er syd paa,“ svarede Røde Tom, „de talte om at aflægge et Besøg hos Sir Harrington for at takke ham for den sidste Overhaling han gav dem, da han fik dem loffet ud paa aaben Mark, hvor Soldaterne fra Fortet skjød dem ned som Krager.“

„Den sorte Tiger“ forekom mig saa løierlig,“ sagde Kuigi „han tilkastede baade mig og Signor

Barbados nogle truende Blik; og jeg ved ikke af, at vi har fornærmet ham nogenfinde."

„Indianerluner," brummede Røde Tom „bryd Dem ikke derom."

Hermed endte Samtalen, thi Dagen helbede stærkt og skulde man forsøge Dykken, maatte det være endnu medens man kunde se at komme op imellem de talrige Der og Sivmoser, som Floden var opfyldt af.

Man steg altsaa igjen i Kanoerne og roede op imod Strømmen, krydsende gennem Derne og Sivmoserne.

Heden var frygtelig, og Flodens Uddunstninger næsten kvælende. En uhyre Mængde giftige Fluere og andre Insekter omsværmede dem, og enhver af Selskabet var tvunget til at dampe af de stærke Kentucky-Cigaretter, som Røde Toms Mandskab havde Forraad af, for at holde de paatrængende Gjæster borte.

Som et mørkt Slør lagde Natten sig tilsidst over den store Flod, og med detsamme indtraadte denne uhyggelige Stilhed, som kun hersker i disse vilde Egne og i de store Orkener; en Stilhed, der har noget Angstelig, noget Anugende ved sig, og som bringer Hjærtet til at banke af en ubekjendt Skræk.

Mørket varede imidlertid ikke længe.

Maanen, som nu var bleven Fuldmaane, steg frem, klar ligesom de foregaaende Aftener, og oplyste de mindste Sivplanter, som fandtes svømmende paa Floden.

Delmont, der havde Plads i Planterens Kano, rystede af Kulde og svøbte sin Kappe tættere om sig, medens Kuigi strakte sig ned i Kanoens Bund med Tankerne henvendte paa den smukke Negerinde, for hvem han udtænkte de mest udsøgte Pinsler, dersom han igjen fik hende i sin Magt.

Kanoerne roede hurtig frem.

Vandet boblede bag dem, og Lyden af de smaa Bølger, som opstod ved Klarernes Pladsf, lød som en hemmelighedsfuld Musik i det tætte, farlige Siv.

Engang imellem hævede en skjælet Alligator Hovedet op over Vandskorpen og saa nysgjerrig efter de to lange, smalle Baade, som foer afsted som to afstude Pile, idet de stedsje holdt sig saa tæt inde under Land som muligt for at undgaa Midtestrømmen, der bruste afsted i modsat Retning.

Røde Tom holdt skarpt Udkig, han var sikker paa at Flygtningene ikke var passerede Flodløbet længere nede.

Paa denne Maade fortsatte de tavse Mænd deres Fart opad Floden, stedsje nærmere Klippen, som gjemte vore Benner.

Klokken var langt over Midnat, og Bertrand sad endnu rolig paa sin Post bag de store Raktus og Kopaltræer, som bedækkede en stor Del af Klippen.

Fra Floden løb engang imellem en eller anden Støi fra dens uhyggelige Behoere, og nogle kæmpemæssige Kondorers Vingeflag henover hans Hoved bragte ham flere Gange til at se til Veirs.

Natten paa Land var kvælende lummer. Mosquitoerne sværmede om i Tusindvis og tvang ham til at være ligesaa meget paa Post imod dem, som imod en mulig fremtrængende Fjende, og fra Urskoven strømmede af og til en Blomsterduft fra Kakaotræet, der netop stod i Blomst, og fra den vilde Mellike, som voksede langs Skovkanten.

Duften var gjennemtrængende stærk og ligesom berusende.

Bertrand mærkede det og tildækkede sit Ansigt, hvorved han tillige nogenlunde undgik Mosquitoerne, men efterhaanden fik den aromatiske Duft Overmagten.

En Søvnighed, som han forgjæves stræbte at blive Herre over, bemægtigede sig ham; det var som om hans Sandser var fuldkommen forvirrede; han saa mørke Skikkelser snige sig om mellem Buskene, men forsvinde, naar han med en voldsom Anstrængelse rystede Sønnen af sig; Kuguarens hæse Brøl eller Leopardens hæslige Latter-Gjøn formaaede ikke engang at bortryste Sønnen, og tilsidst faldt Riflen ud af hans Hænder, han lænede sig op til den mægtige Træstamme og — sov.

Hvorlænge han havde sovet vidste han ikke, men han vaagnede pludseligt ved at Nogen greb ham i Skulderen og kastede ham til Jorden.

Han saa op, og Blodet stivnede i hans Arer, af Skræk.

Bøiet over ham stod en bemalet Indianer, svingende sin Tomahavk under rasende Gebærder og tilkjendegivende ham, at den vilde fuse gennem hans Hoved ved den mindste Lyd han udstødte.

Bertrand sukede dybt og saa sig om; og rundtom vrimlede de røde, forfærdelige Krigere, men saa lydlost og stille, at man ikke hørte en Gren knage eller et Blad knuses under deres Fødder.

Knapt ti Skridt fra ham laa Hr. Claymont kneblet og bundet, ligeledes bevogtet af en Indianer, medens en kæmpehøi Krieger, bemalet med Høvdingenes Mærke, slæbte Blanca, der var fuldstændig bevidstløs, med sig.

Bertrand forsøgte at reise sig, men et frygteligt Slag med Tomahavken kastede ham fuldstændig bevidstløs baglæns om ved Foden af det store Træ, han havde staaet Post ved.

Alt forsvandt nu for hans Dine; Blodet juste om hans Dren, og kun en uthdelig Summen omkring ham lod sig høre.

Men ogsaa denne Lyd forsvandt, han tabte fuldstændig Bevidstheden.

Indianerne slæbte imidlertid affted med Blanca, som de bar gennem det uigjennemtrængelige Tornekrat, som knapt Pantheren kunde slippe igjennem.

Det var Krigere af Siouxernes Stamme, under Anførsel af „den sorte Tiger“, som tavst og stolt besteg sin Hest, der stod imellem Urskovens Trær.

Hans Maal var naaet; den røde Kriger havde overlistet sine Forbundne fra Plantagen og Flodsumpen.

Hans Krigere stemte for at dræbe og skalpere de to Fanger, men „den sorte Tiger“ satte sig herimod. Han vidste, at den Gne af dem var hendes Fader, men hvilken vidste han ikke; han vilde derfor ikke udsætte sig for at lade sin tilkommende Squaws*) Fader myrde.

Man nøiedes derfor med at kneble og binde Hr. Clahrmont; hvad Bertrand angik, havde Slaget fuldkommen bedøvet ham.

Endnu Et søgte Indianerne efter.

Det var efter Jones Bue, som de antog det maatte være, der havde udstudt de dræbende Pile; thi at baade han og Brienne havde forladt Selskabet vidste de.

At Buna existerede vidste de ikke, de vilde ellers uden Naade have dræbt denne farlige Skytte, som sendte dem deres egne Pile tilbage med Dødsstud til hvem de traf.

De fandt imidlertid hverken det Gne eller Andet og forlod Stedet ligesaa lydlost som de vare komne.

En halv Time efter kom en mørk Skikkelse ud af Hulen og saa sig forsigtig om.

Det var Buna.

Hun bøiede Hovedet mod Jorden og lyttede efter

*) Hustrues.

om de Bortdragendes Trin endnu gav Gjenlyd paa det bløde Græs.

Men Alt var stille, og i næste Nu var hun henne hos Hr. Claymont, hvis Baand hun overfjar, og tog Knebleu af hans Mund.

„Tys, ikke tale,“ hviskede hun, med Tegn paa den heftigste Skræk „mindste Ord bringe Død og Ulykke.“

Claymont saa fortvivlet imod Himlen; nu havde han mistet — Alt!

Bertrand var værre faren; Slaget af Tomahavken havde truffet med den brede Del af samme og fuldstændig bedøvet ham, men Zuna lod til at være en dygtig Saarlæge; inden ti Minutters Forløb slog han Dinene op og saa sig om.

Ogsaa han vilde tale, men modtog samme Advarsel.

Hun vinkede nu ad Begge og pegede paa Gulen.

Bertrand vakkede derind, Claymont tog sin Rifsel, som Indianerne havde glemt at tage med, og fulgte efter.

Nu først talte Zuna til dem og forklarede med saa Ord, hvorfor de skulde tie.

„Stor Baad ligge nedenunder,“ sagde hun „kom lige nu! derfor Indianer løb saa hurtig; hvid Mand i Baad, slem hvid Mand! Massa være ganske stil, hold Hest for Mund, at den ikke vrindsk! o meget slem Mand, Zuna kjend ham — o slem Mand!“

De begreb strax Meningen, og Bertrand, som

allerede havde forvundet Slaget nogenlunde, gif hen for at holde Hesten for Mølen; den mindste Brindstøften vilde forraade dem.

Claymont trykkede sig tæt op til Hulens ene Bælg, hvor han var indhyllet i et ravnsort Mørke og Luna laa i Baggrunden med en Pæl paa Strængen, for idetmindste at tage En med sig i Døden.

Maanens Straaler faldt paa Skraa ned til dem og kastede en lang Skygge af det nærmeststaaende Træ.

Saaledes forløb ti Minutter.

Da hørte de tydeligt Fodtrin udenfor og Lyden af flere Stemmer.

„Som jeg siger, vi er kommen forfildigt,“ sagde en Stemme, som Claymont øieblikkelig gjenkjendte som Quigis „for Pokker, vi skulde have roet til, dengang vi saa de røde Kjeltringe springe fra Urskoven ned ad Skrænten. Vi kunde da have standsset dem, og de vilde vel neppe have angrebet os, deres Forbundne.“

„Fordømt,“ svarede en anden Stemme, ved Lyden af hvilken Claymont skjælvede krampagtig „jeg havde saadan glædet mig til at se denne franske Nybygger og hans fortryllende Datter i vor Magt; nu kan vi hente dem hos Indianerne.“

„Her har de boet,“ sagde Quigi igjen og gif lige hen for Hulens Indgang, saa hans Skygge blev kastet helt ind i denne, „fordømt, og tusinde Gange fordømt, at vi ikke kom først, vi havde da havt dem.“

„Ah,“ tænkte Clahrmont „nu begynder jeg at forstaa, hvorfor Du er saa opbragt.“

„Ja, her er ikke Andet at gjøre end vende hjem!“ raabte Røde Tom „jeg har hverken Tid eller Lust til at løbe om som en Nar; det var første Gang I fik mig til at løbe med Limstangen, Signor Barbados, det skal ogsaa blive den sidste, men mit Honorar vil jeg ligesuldt have.“

„For Fanden, min Gode,“ svarede Signor Luigi „De har jo ikke opfyldt vore Betingelser, skulle jeg mene; De lovede at ville hjælpe mig til at bringe Blanca Clahrmont i min Magt, men De har tværtimod ladet Indianerne snappe hende bort lige for Næsen af os.“

„Hvad siger De, Signor,“ skreg Røde Tom og lagde Haanden paa sin bredbladede Kniv, „er det mig, der er Skyld i . . .“

„Ths, stille, mine Herrer,“ svarede Delmont, som ved samme Leilighed opdagede, at han havde en Medbeiler til Byttet „rigtignok ved jeg Intet om en Aftale imellem de Herrer, men saameget ved jeg, at Uenighed fører til Intet.“

„Bravo!“ raabte Mitjel Blane „det er fornuftig talt.“

„Og at jo længere man taler om den Sag,“ vedblev Delmont „desto længere bort bringe Indianerne de stakkels Fanger; vil De derfor, mine Herrer, høre mit Raad, saa lad os bryde op; vi gaa igjen i Baaden, røve endnu et Stykke op, hvorved vi muligvis kunne affkære Indianerne og tage Byttet

fra dem. Kun Mod, Hurtighed og Bestemthed, mine Herrer, og Intet er tabt endnu,"

„Bravo, vel talt!“ raabte de Andre „Herren der har Ret.“

„Nu vel, faa tilbage til Baaden,“ sagde Røde Tom „jeg holder mit Ord og tjener mine fem Tusinde Dollars, det er ikke formeget for en smuk Slut.“

Han loe raat og vendte om, og fulgt af de Andre gif han Veien tilbage.“

Kort efter gled de to Baade lydløst opad Floden; Vanddraaberne, som faldt fra Narebladene, blinkede i Maanelyst og lignede Solperler! Natten var fortryllende skøn, og Floden lignede et Hav af smeltet Solv; men disse Mænd havde ikke Øie for Naturens Skønhed, de tænkte kun paa Død og Dødelæggelse.

Femtende Kapitel.

Jones Smith fortæller en Historie.

De to Sægere var strax slaaede ind paa en anden Wei, efterat have forladt Claymont og Blanca.

Istedetfor af følge Flodens Løb nedest, nærmede de sig igjen Urstoven, hvis mægtige Træstammer afgav et hyperligt Skjul for nysgjerrige Blik.

De tænkte nemlig, som ogsaa viste sig at være rigtigt, at den meget tyndere Trærighed vilde aabne en bekvem Vej, og en langt videre Udsigt, saa at man med Lethed kunde opdage enhver Fjende, for hvem den tynde Understov ikke vilde afgive nogen videre Dækning.

Brienne, som havde modtaget et temmelig bestemt, eller ialtsald forstaaeligt Løfte af Hr. Claymont, ilede fremad med en næsten feberagtig Hast. Han indsaa meget vel, at den mindste Forhaling vilde kunne have uberegnelige Følger.

Jones fulgte efter med lange, langsomme Skridt, og Ponpon gjorde sig af og til en lille Afstikker fra den lige Linie, men vendte atter tilbage, uden at han bemærkede, at den havde gjort en eller anden Opdagelse.

Bed Middagstid naaede de en aaben Plads, bevoget med høit Græs, og omgivet af kæmpemæssige, tusindaarige Stammer, hvis mosgrovede Bark var furet af Tidens mægtige Tand og Bindens aarlige Virksomhed.

Syd og Ost for den strakte den uhyre Prairi sig, men med et gulladent, visstent Udseende.

Hist og her steg ligesom svage Røgølger tilveirs, og vore Benner kom snart til Erkjendelse af, at de befandt sig ved den afbrændte Steppes sydlige Punkt, omtrent tyve Mil fra Fort Magdala.

Gjennem Prairien snøede en smal Sti sig i sydlig Retning, og Jones kom snart til den Overbevisning, at det var Veien til New-Orleans, som blev benyttet af Bøffeljægerne, naar de drog til Markedet sammesteds for at træffe Overenskomst om Afhændelsen af deres Varer.

Veien var aaben og uden anden Dækning end det mandshøie Græs, men Jones mente dog, at den var at foretrække for Flodveien i en skrøbelig Kano, som en Storm kunde kaste om som en Nøddeskål.

Brienne var af samme Mening og Begge besluttede efter at have indtaget et tarveligt Middagsmaaltid, bestaaende af tørrede Maiskager og Vand, at vende om for endnu samme Dag at tiltræde Reisen ad Bøffeljægernes Sti.

„Rigtignok er man der mere udsat for at blive fet,“ bemærkede Jones Smith „men med saa gode Rifler som vore og med Bonpon og vor brave Ingenieur“ — en Tittel han havde givet Bertrand efter Brosprængningen, som han kaldte Explosionen udenfor Vindebroen, — „tror jeg nok, at vi kan begive os paa Vei med nogenlunde Sikkerhed.“

„Seg frygter heller ikke for Indianerne,“ svarede Brienne „dem kan man holde fra sig med Kuglerne, men der er Andre, som jeg frygter mere.“

Jones studsede.

„End Indianerne,“ mumlede han „hvem da, min kjære Brienne.“

„Den rige Planter Luigi Barbados og hans Forvalter,“ svarede Steppejægeren „de have Ondt

ifinde. Zuna fortalte mig det; Luigi elsker Blanca og vil gjøre hende enten til sin Hustru eller til sin Slavinde."

"Han maa da først faa hende i sin Magt," bemærkede Jones tørt.

"Ja, og han har det ogsaa ifinde," svarede Brienne "dette Kompagniskab med Røde Tom eller Kapitain James Turnbill som han kalder sig . . ."

Jones Smith sprang op.

"James Turnbill, siger De!" raabte han.

"Ja," svarede Brienne "kjenner De ham?"

Jones svarede ikke strax, men trak Beiret dybt.

"Om jeg kjenner ham," sagde han med forandret Stemme "o Brienne, den Mand har jeg gennemstreift Amerika for at finde; og jeg har truffet sammen med ham, uden at kjenne ham, og uden at dræbe ham."

Brienne betragtede ham forundret.

Den kæmpemæssige Mand's Bevægelse var saa heftig, at han begreb, der maatte være hændet noget Frygteligt, som han nu kom til at mindes ved at høre Navnet James Turnbill.

Han tabte nogle Diebliske og vendte sig derpaa rolig mod sin Kammerat.

"Jeg ved ikke, hvorfor De bliver saa bevæget, Sir Smith," sagde han "men jeg formoder, at denne Kapitain Turnbill har gjort sig fortjent til Deres Hævn; han er uden Tvivl en slet Mand og i Besiddelse af alle nedrige Videnstaber. Jeg har af og

til truffet ham og hans Styrmand, en vis Mitjel Blanc, i New-Orleans, hvor de kom for at sælge Bomuld, det var nok ogsaa der de gjorde Planter Barbados's Bekjendtskab, og jeg har altid mærket noget i denne Mand's Bæsen, som har indgygt mig Afsty for ham; men De maa naturligvis kjende ham bedre, Sir Smith.

„Sa,“ jukkede Søgeren „jeg kjender ham bedre end nogen Anden, eftersom han har berøvet mig min første og eneste Kjærlighed, min lille, velsignede Anna.“

Brienne saa bevæget paa ham.

„O jeg forstaar,“ sagde han „Uslingen har berøvet Dem Deres Brud.“

Jones nikkede.

„Sa,“ sagde han „Historien er kort og godt følgende. Vi har endnu saamegen Tid af Dagen tilbage,“ tilføiede han og saa sig om „at vi kan unde os lidt Hvile og i den Tid vil jeg fortælle Dem, hvorfor jeg har svoret at dræbe James Turnbill, eller „Røde Tom“ som nu, efter hvad jeg erfarer, er en og samme Person.“

Brienne var træt og havde derfor intet imod at hvile lidt og høre Fortællingen.

„Som De ved, kjære Brienne,“ begyndte Jones „stammer jeg fra Kentucky, hvor mine Forældre var fattige Farmerfolk*). Jeg kunde derfor ikke saa den Opdragelse, som et Menneſke bør have, men lærte

*) Forpagtere af Jorder.

kun at haandtere min Bøsse, som jeg snart kunde bruge med en saadan Sikkerhed, at man enstemmig erklærede mig for den bedste Skytte i den Unionstat."

"Læse og skrive kjendte jeg derimod ikke noget til, men det var Noget, som jeg lovede mig selv at lære med Narene, naar jeg kom i Berørelse med Mennesker, som kunde og vilde lære mig denne fortræffelige Kunst."

"Der var nu forresten ogsaa en Anden, som jeg havde lovet at ville lære lidt Dannelsse, og denne Anden var en blaasiet lille Pige ved Navn Anna Stratford, hvis Forældre vare fattige ligesom mine. Jeg kunde aldrig gaa forbi hendes lille, fattige Hus, uden at møde de velsignede, blaa Dine, som smilede mig imøde, og uden at høre hendes klare Latter, naar hun spøgefuld spurgte mig:

"Naar Mr. Smith, har De saa kjøbt Dem en ABC?"

"Saa loe jeg, saa det flukkede og lovede hende hver Gang at jeg en Dag skulde komme og overraske hende med at læse en Avis for hende; og saa gik jeg videre ud i den uhyre Prairi for at kæmpe enten med den graa Bjørn eller med Pantheren og derefter bringe hende Labberne eller Kløverne som Seirstrøfæ. — Og medens jeg saa gik derude, overlodt til min Nissel og mig selv, opstod saadanne lykkelige, sælsomme Tanker hos mig; jeg tænkte hvor lykkelig jeg vilde være, om Anna Stratford blev min Hustru, og vi saa byggede os et lille Hus ved Floden

eller nærmere ved Staden for at arbejde i Jorden og drive Handel.

Jeg var dengang omtrent tyve Aar, kraftig, fuld af Haab og Glæde, og Anna kunde godt lide mig, men jeg var fattig, det var det Eneste som mangede.

Ikkedestomindre gav Anna mig kort efter sit Ja, da jeg beilede til hende, og hendes Fader, som ellers nok holdt lidt af at have Penge, ventelig fordi han aldrig havde eiet nogle, samtykkede i vor Forening, som skulde finde Sted den paafølgende Sommer, til hvilken Tid jeg mente at have et Hus færdigt, som jeg havde paabegyndt i Nærheden af Mississipp, ad hvilken jeg da fandt en bekvem Leilighed til at affætte mine Huder og andre Varer, som mit daglige Arbeide indbragte mig.

Ah, min Ven, jeg var saa lykkelig som Noget, og min lille Anna glædede sig ikke mindre end jeg; vort Bryllup stod, da Huset var færdigt, og vi flyttede ind, jeg med min Kiffel, hun med sin Kof, det var vor eneste Eiendom.

Men lykkelige vare vi, Sir, saa lykkelige, at vi ikke vilde bytte med Jordens mægtigste Keiser, ikke med Perus rige Spaniere."

Jones tav og strog sig over Panden, hans Stemme skjælvede, da han igjen begyndte.

„Omtrent en Maaned efter vor Forening kom en Kapitain James Turnbill der til Egnen. Han kaldte sig Kapitain, skjøndt han ikke havde Andet at føre end de Tømmerflaader, som de forskjellige Plan-

tageeiere lod drive syd paa til Bomuldsmarkedet i New-Orleans.

Min unge Hustru saa ham ofte gaa forbi vort lille Hus, men der kom dengang Saamange, estersom Trafikken begyndte at blive større, saa det var ikke Noget at omtale for mig; o havde hun gjort det, var den skrækelige Ulykke bleven afværget. — Men hun gjorde det ikke.

En Aften jeg kom hjem var hun meget urolig og talte kun saa Ord.

Jeg var bange for, at hun muligvis var bleven syg og havde faaet Sumpfeberen, men da jeg spurgte hende derom, rystede hun paa Hovedet og svarede kun:

„Jones, jeg er saa bange, jeg ved ikke selv hvorfor, men en Ulykke hænger over vort Hoved.“

Jeg forsikkrede hende om, at hun var en lille Nar, og det lykkedes mig ogsaa at sætte hende i det gamle, gode, sorgløse Humør. Samme Dag, fortalte hun da blandt Andet, var denne Kapitain Turnbill gaaet flere Gange forbi tilligemed sine Folk; han skulde den næste Dag føre et betydeligt Kvantum Bomuld ad Floden, og Plantagens Eier gav i den Anledning en lille Fest, hvor man tømte mangan god Glaske Vin paa Bomuldsflaadens lykkelige Ankomst til Markedspladsen. — Der var nemlig allerede dengang uhyggelige Rygter om flere Ladningers ubegribelige Forsvinden med Mand og Mus i Omløb, og man frygtede næsten for at sende nogen afsted.

Kapitain Turnbill havde imidlertid, efter Sigende, lagt saamegen Kraft og Dygtighed for Dagen, at man med Glæde udbetalte ham de Tusinde Dollars han forlangte i Førerpenge og ovenikjøbet gjorde et Gilde for ham med Ønsket om et godt Udfald og en lykkelig Reise.

Alt dette fortalte min lille Hustru mig, og jeg hørte til, idet jeg i mit stille Sind allerede spekulerede paa at lægge mig efter Flodskipperiet, som fastede saa godt af sig.

Som sædvanlig gik jeg den næste Dag ved Morgenens Frembrud, for at tjene til Livets Ophold og vendte som jeg pleiede tilbage ved Aftentid."

Jones tav igjen stille; hans Læber dirrede og det kostede ham øiensynlig en frygtelig Anstrængelse at fortsætte.

"Imod Sædvane," beghudte han igjen efter nogle Minutters Forløb „kom Anna mig ikke i Møde ved Døren, som hun pleiede, og øieblikkelig blev jeg greben af en mørk, uhyggelig Aelse.

Jeg rev Døren op og traadte ind. — Stuen var tom, Anna var der ikke.

Skjælvende over alle Lemmer og med Brystet opfyldt af rasende Hævntanker imod Den, som muligt havde tilføiet hende noget Ondt, gjennemløgte jeg nu Huset fra Øverst til Nederst, men fandt ikke den jeg søgte.

Jeg saa nu nøiere efter og opdagede tydeligt Spor af en voldsom Kamp; en Bust røde Haar, tilhørende en Mand's Skjæg, laa paa Gulvet til Bevis

paa, at min stakkels Hustru havde værget sig tap-
pert, og de saa tarvelige Møbler vi havde, vare næ-
sten alle sønderflaaede.

Anna var altsaa bleven overfaldet og bortført
i min Fraværelse, det var nu saa klart, at det ikke
kunde modbevises.

Jeg styrtede strax afsted til de nærmeste Kolo-
nister og meddelte dem mit Tab, idet jeg tillige spurgte
om de havde set Noget betræde det affides liggende
Hus.

Men Ingen havde set Noget, Alle havde som
sædvanlig været fraværende paa Arbeide og Røveren
havde uforstyrret kunnet fuldføre sin Gensigt.

Min Mistanke faldt, jeg ved ikke hvorfor, strax
paa den Fremmede Flodkapitain, men jeg forkastede
den snart igjen, og tænkte, at muligt Indianerne
havde afslagt mig dette gyselige Besøg, som næsten
var muligere, eftersom de havde vist sig flere Steder
paa den anden Side Floden, men endelig forklarede
en Fisker, som boede længer oppe, at han havde hørt
fortvivlede Skrig om Eftermiddagen fra den store
Tømmerflaade, og set et Glimt af et Truentimmer
ombord paa samme. — Flaaden lettede kort efter,
heisede sit eneste Seil og foer som en Pil ned ad
Strømmen.

Nu var jeg vis i min Sag og begyndte strax
Forsølgelsen, men Hurtigheden var altfor ulige. Jeg
havde ikke engang en Hest, og hvem indestod mig des-
uden for, at han ikke satte sit Bytte iland før han
naaede New-Orleans.

Imidlertid gjorde jeg hvad jeg kunde; tilfods ilede jeg gennem Kentucky, Tenessee og Mississippistaterne og naaede omsider hertil Louisiana. Sumpfeberen bemægtigede sig mig kort efter min Ankomst hertil og holdt mig fængslet til Sygeleiet i Fort Magdala, hvortil jeg naaede, halvt bevidstløs og brændende af Feberilden, men da jeg saa efter min Helbredelse ilede til New-Orleans og spurgte efter Kapitain Turnbull, erklærede man, at han allerede var vendt tilbage over Land, efter at have solgt Bomulden.

Hogen Kvinde havde han ikke ført med paa sin Flaade, forsikrede Alle."

Jones Smith tav og tørrede Sveden af Panden.

Fortællingen om hans hele forfærdelige Ulykke havde næsten udtømt Kæmpens Kræfter.

Han støttede Hovedet i Hænderne og stirrede ned mod Jorden.

Bonpon var vist vant til at se sin Herre i denne nedtrykte Stemning, thi ligesom for at trøste ham nærmede den sig og slikkede hans Haand.

"Søvest, min Dreng," mumlede Sægeren „vi skal nok finde ham, dette er vel kun et daarligt Kompas, men noget hjælper det alletider."

Han greb ind paa Brystet og fremtog fra Lommen en lille Bøse, som indeholdt en Buss afrevne Haar."

"Se," sagde han og viste Brienne dem „jeg søger kun efter den tomme Plads, hvor de engang

har siddet, og jeg sværger Dem til ved alle Guds Engle, at Fyren saa skal være min Mand! Og nu," endte han og reiste sig „nu ved De, hvorfor Jones Smith er bleven Jæger istedetfor at dyrke sin Jord, og hvorfor han vil have fat i Kapitain Turnbull eller Røde Tom, som jeg erfarer at han kalder sig."

„Og De kan trygt stole paa mig, Jones," svarede Brienne „hvor jeg træffer Røde Tom skal han ogsaa være min Mand, det lover jeg Dem; indtil da vil vi haabe det Bedste, De kan endnu maaske saa Deres kjære Anna tilbage."

Jones jukkede.

„Jeg har hidtil tænkt det samme," sagde han „men de Tanker har jeg slaaet ud af Hovedet der er nu hengaaet tre Aar siden den Tid, med andre Ord en Evighed, hvis Dage har været Aar for mig! nei, Mr. Brienne, jeg har kun Hævnen tilbage at leve for, og den skal ogsaa blive „den hvide Panther" værdig," tilspøiede han med et frygteligt Udtryk i Ansigtet og knyttede sine vældige Hænder.

Idetsamme udstødte Bonpon en rasende Gjoen og foer henimod de nærmeste Træer, hvorfra en kobberbrun Indianer netop sprang ned.

„Ah!" raabte Brienne „en Speider, tøv lidt, min Røde Ven, Du glemmer mig."

Et skarpt Knald rullede henover Sletten, Indianeren slog en Kuldbøtte imellem Træerne og blev liggende stendød.

Kuglen var gaaet gennem hans Hoved, tæet over Diet.

„Vi maa skynde os tilbage, inden Astenen falder paa,“ sagde Jones „disse røde Kjeltringe er her i Nærheden, og hvem ved om de ikke have ifinde at aflægge vore Benner et Besøg i Klippehulen! lad os derfor bryde op; vi kjende nu Veien og er med Guds Hjælp om otte Dage i New-Orleans.“

„Bonpon! kom min Dreng!“ raabte han „hjem.“

Men Hunden hørte ham ikke, den stod aldeles stille og stirrede ufravendt ind i Krattet, som bedækkede Jorden under de store Urskovens Træer.

„Der maa være Noget,“ hviskede Brienne „se engang, hvor rolig den staar.“

„Maaske et eller andet Rovdyr,“ svarede Jones „kom lad os engang se ad.“

Med disse Ord tog han sin lange Riffel i Haanden og gik roligt henimod Stedet, medens Brienne fulgte efter, ladende sin Riffel.

Stedet han nærmede sig var ved en dyb Kløft delt i to ulige, store Parter, hvoraf den ene dannede en fremspringende Skrænt, medens den anden laa langt lavere nede ligesom Glaciet for Fæstningens Volde.

Uhyre store Kaktus, Bregner og Melastomer groede her i vild Uorden, og kvalte næsten de blodrøde Klokkeblomster som tittede frem hist og her, ligesom om de ikke turde hæve Hovederne i Veiret.

Store, hvide Blomster, som tilhørte Dragetræet, udsendte en bedøvende Bellugt til alle Sider, og den

uundgaaelige Dian strakte fra Skoven sine Ræmpearme henover Skrænten.

Skræntens øverste Rand var desuden bevoxet med tæt Buskads og det var med dette at Bonpon vedblev at holde Die, medens den logrede frem og tilbage med Halen og knurrede sagte.

Jones standsede

„Formodentlig et eller andet Kowdyr,“ sagde Brienne der nu var færdig med at lade.

„Nei,“ hvistede Jones „Bonpon staar aldrig saaledes foran et saadant, nei, jeg tror tvertimod, at vi har Menneſker lige over for os, rimeligvis Indianerne. Den røde Slynge som ligger der, har været Udfigsposten, og har først faaet Die paa os, da jeg reiste mig op. De vil se, at Stedet vi laa, ligger langt under Skrænten og er ovenifjøljet beskyttet af tætte Buske. — Kom, Bonpon,“ hvistede han til Hunden „kom, gamle Dreng, tag Dig iagt for Pilene, de komme snart.“

„Jeg tror dog at jeg har Ret alligevel,“ sagde Brienne og pegede paa en uhyre Slange, som pludseligt skjød sig frem som et Lyn ud af Raktusvildniset.

Uhyret maalte tilskyndende sine fem og tyve Fod i Længden og havde en forholdsmæssig Lyfelse.

Bonpon sprang tilbage og satte sig i Forsvarsstilling. Den modige Hund vilde ikke vige tilbage for den skrækkelige Fjende.

„Læg sig Bonpon,“ befalede Jones kort og bydende „læg sig.“

Hunden adlød nølende og ikke uden at skjælve over alle Lemmer, thi den uhyre Slange kom stedse nærmere med sine smaa, stikkende Dine fast heftede paa den og udstødende en fløitende Hvislen, medens Gabet aabnede sig og viste sine krumme, stærke Tænder.

Uhyret reiste øieblikkelig Hovedet over fem Fod i Veiret, da det saa Hunden pludselig blive borte, og svang det i smaa Kredse til alle Sider, medens Hvislingen lød endnu stærkere og høiere.

Sdetsamme greb Jones sin lange, brede Bowiekniv og vuggede den lidt i Haanden, idet han med Diet beregnede Afstande imellem sig og Slangen.

Da denne endelig svang Hovedet tredie Gang i en stor Cirkel henover den skjælvende Hund, fastede han Kniven.

Bibende som en afftudt Riffelkugle foer den som en Lynstraale gennem Luften og traf det skjællede Uhyre i Nakken med en saadan Sikkerhed og Kraft, at Hovedet næsten blev skilt fra Kroppen.

„Herhen Bonpon!“ raabte Jones „kom min Dreng, og lad den more sig selv.“

Hunden kom tilbage som en Pil.

Den vældige Slange vred sig i Dødstampen, dens kæmpemæssige Legeme slog sine Bugter imod Jorden med Lynets Hurtighed og med en Styrke, saa det gav Gjenlyd fra den haarde Stenslade. — Raktussen og de øvrige Blomster knustes, og da den

endelig laa død og stille lignede Stedet, hvor den havde hvirvlet sig rundt, en meiet Plads.

De to Jægere havde i Stilhed betragtet Uhyrets Dødskamp og vilde gaa nærmere, for at betragte den, da et vildt Hyl svingrede fra Skoven, samtidig med at et Doufin Pile juste forbi dem.

„Indianerne!“ raabte Jones „nu Brienne, nu gjælder det om at seire eller dø.“

Den unge Steppejæger svarede ikke, men knugede sin Riffel fast i Haanden.

Blancas' deilige Billed foer ham i dette Dieblif forbi som en Drøm. —

Sextende Kapitel.

I Livsfare.

De to Jægers Stilling var høist farlig. Uden mindste Dækning stod de lige overfor de talrige Bilde, som nu kom tilsynne imellem Træerne, udstødende Krigsfriget og bemalede med de affstikkende Farver, som betegne, at de er paa Krigsstien, eller med andre Ord, at de ikke give Pardon til deres Fjende.

„Hurtig-Stud“, „den hvide Panther“, raabte

de og begyndte at springe ned af Skrænten, svingende Tomahavterne i Luften.

„Se engang hvor de skabe sig, det fordømte Paf,“ mumlede Jones og trak sig langsomt tilbage tilligemed Brienne „kunde vi blot være saa heldige at naa Floden, vilde vi vel snart finde et Skjul imellem Rørerne hvorfra vi kunde pille dem bort med vore Rugler.“

De Vilde opløstede et nyt svingrende Raab og begyndte det for dem eiendommelige Løb, som de kunne udholde hele Mile itræk, og som ikke lader sig standse af nogensohmhelst Terrainsforandring.

Det var deres Hensigt at oversløie de to Sægere og tilsidst indsnøvre dem i en Kredss.

Brienne mærkede strax deres Hensigt.

„Tag De ham paa Fløien til Høire, tager jeg ham til Venstre,“ sagde han.

Jones nikkede.

To Skud faldt næsten samtidigt, og de to Vilde, som var længst ude til Siderne, styrtede trufne om.

De to Sægere ladede med feberagtig Hast, medens de Vilde standsede lidt overraskede ved denne uventede Manøvre, men kort efter begyndte de igjen at løbe ud til Siderne, idet tillige en halv Snes Stykker, som havde holdt sig i Reserue, løb frem i Midten.

„Igien,“ hvistede Brienne.

De to Skytter standsede, vendte Ryggen imod hinanden og de to yderste Vilde tumlede igjen stenede til Jorden.

„Bravo!“ raabte Jones „nu min Ven ville vi

være de Angribende, tag Riflen ved Riben og slaa med Kolben; ind paa deres Centrum."

Brienne forstod ham, og pludseligt saa de fremstormende Bilde de to frygtelige Modstandere vende om og fare ind paa sig.

I næste Dieblit faldt Jones Kiffel i frygtelige Slag imellem dem, medens Brienne trolig fulgte efter ham, medens Bonpon greb den Ene efter den Anden, kastede dem om, og sønderflængede dem med sine frygtelige Tænder.

Rampen var kun kort, efter saa Minutters Forløb, flogtede Resten og efterlod en halv Snæs Døde og Lemlæstede paa Stedet.

"Nu affted saa hurtig Benene kan bære os," raabte Jones "den Veltion glemmer de ikke saa let."

Og de to Tægere foer ned imod Floden med en Hjorts Hurtighed.

Indianerne opløstede et rasende Hyl og satte efter dem, men Terrainet, som var fuldt af Huller og Kebner i Jorden, der sine Steder blev til Afgrunde paa tyve Fods Dybde og lige saa brede, gjorde, at de ikke kunde sprede sig og løbe udenom dem, men maatte omtrent løbe bag hinanden og kunde derved ikke udfolde deres hele Styrke.

Jones og Brienne, som allerede havde naaet Floden, standsede og traf Beiret.

De saa de Bilde komme ansættende i fuld Løb, følgende samme Linie som de.

Jones stirrede mørk hen for sig.

"Jeg vilde fordømt nødig lade mig fange af

de fordømte Kjæltringe," sagde han „men de myhre jo frem i hundredvis, vi har faaet hele Stammen paa Halsen."

„Havde vi blot en Baad," mumlede Brienne „kunde vi endda dreie dem en god Næse."

Bonpon var imidlertid pjadstet ud i Vandet og gjøede paa en Gang fornøjet.

„For Fanden," raabte Jones „Hunden giver sin Glæde tilkjende, hvad kan den mene med det."

„En Kano, her ligger en Kano, halet op paa Land," sagde Brienne „hurtig, min Ven, vi er frelst."

Jones kunde ikke tilbageholde et Glædesudraab, da han opdagede den store, rummelige Kano.

Et eneste Stød af hans vældige Skuldre satte den i Vandet og i næste Nu var han ombord i den tilligemed Brienne og Bonpon.

„Marer, er her ingen Marer?" raabte Jones „saa kan vi ligesaa gjerne blive hvor vi er."

„Her er de," svarede en Stemme og en Mand traadte frem fra Røerne ved Flodbredden.

Han var klædt som Landmand og havde en Bøsse i Haanden.

„Kanoen er min," sagde han „De tillader vel jeg kommer ombord, jeg føler heller ikke nogen skynderlig Vyst til at blive skalperet af disse røde Kavalerer."

„Det er en Selvfølge, at De følger med," sagde Brienne „skynd Dem, jeg hører Grenene knage, — ah, der er de."

Jones gav Ild i samme Dieblik og en kæmpehøi Indianer rullede hovedfuls ned i Floden. Den Efterfølgende standsede og lagde en Pil paa Strengen, men før han fik Tid til at trække denne til sig og slippe Pilen, foer den Fremmede ind paa ham og stødte ham sin Kniv i Halsen lige til Hæftet.

Igjen standsede Indianerne ved denne uventede frygtelige Modstand, og Manden steg i Kanoen, idet han høfligt tog Hatten af og præsenterede sig som Mr. Harrington.

Jones drev Baaden med to kraftige Aretag en fem sex Favne fra Bredden, i de næste fløi de som en Pil ned ad Strømmen og var snart udenfor Studvidde.

Da de ikke vilde afvige fra deres oprindelige Plan at bringe Klippens Beboere Undsætning til Reizens Fortsættelse, dreiede Jones Kanoen igjen ind imod Flodbredden, ind under et uhyre Kastanietræ, som hældede udover samme og dannede et Tag, saa tæt, at det var en Umulighed, selv for en Indianers Die at opdage Roget.

Hersfra hørte de hvorledes de røde Krigere under vilde Hyl fulgte langs Flodbredden, for, om muligt, at begynde Kampen endnu.

De kom endog saa nær, at de omringede Træet, under hvis hvælvede Grenelag Kanoen laa, og raadsløge om hvorledes de skulde fange de frygtelige Søgere.

„Den sorte Tiger“ venter os,” afbrød en stærk Stemme de Raadslagende „lad de hvide Mænd fare

med Flodens Bølger, naar vi have hjulpne „den sorte Tiger“ ville vi vende tilbage og tage Hævn.“

Krigeren maatte uden Tvivl være en Kriger af Anseelse, thi de Vilde tilkjendegav deres Bifald ved et lydeligt „Hugh“ og forsvandt som en Stormvind.

„Undskyld, mine Herrer,“ sagde Mr. Harrington, — vor gamle Bekjendt fra Værtshuset ved Floden, — „men min Bei gaar netop herind over. De tillader at jeg gaar iland.“

De to Tægere betragtede ham forundret.

„Er De ikke bange for Rødhuderne, Sir?“ spurgte Brienne.

„Ikke nu, de er gaaet Nord paa,“ svarede Mr. Harrington „for at støde sammen med Røde Tom og Signor Barbados.“

„Røde Tom!“ raabte Jones, idet en frygtelig Blegghed overdrog hans Ansigt „Røde Tom siger De, Sir.“

„Ja eller Kapitain Turnbill om De vil, Sir,“ svarede Harrington og sprang fra Kanoen iland „nu har jeg sagt Dem det, men jeg vil tillige give Dem Begge det gode Raad at skynde sig, — man kan jo ikke vide hvad det kan være godt for; Baaden kan De beholde.“

Med disse Ord forsvandt han i det tætte Rør, og Sivene lukkedes efter ham, da han som en Slange forsvandt for deres Dine.

Brienne følte ogsaa en knugende Angst ved Harringtons Ord.

„For at støde sammen med Røde Tom og Sig-

nor Barbados" havde han sagt, og det var navnlig denne sidste som ængstede ham.

Han vidste at han forgjæves havde bestræbt sig for at vinde Blancas Gunst, og nu, under en Opstand af Indianerne imod de Hvide var det en egen Sag at træffe venfskabeligt sammen med de røde Krigere.

Han adlød derfor strax Zones Opfordring om at ile tilbage til Klippen, og greb den ene Kare for at give Kanoen endnu stærkere Fart.

I næste Dieblif var de igjen ude paa Floden og begyndte Seiladsen opad, just som Aftenen indtraadte.

Floden var dem aldeles ubekjendt, de vidste kun at den var fuld af Drivtømmer og at et saadant vilde være istand til at støde Hul i Kanoen og at Alligatoren da vilde være tilstede for at gribe dem i sine jernhaarde Tænder.

De kom derfor kun langsomt fremad, idet de maatte holde Flodbredden, som var opfyldt af Siv og Rør, der hvert Dieblif viklede sine Rodder om Karerne og standsede dem.

Det varede derfor længe inden de naaede op under Urstoven, hvis imponerende Mørke, kastede en kæmpemæssig Skygge ned over Floden.

Rundtom pladskede forskjellige, uhyggelige Uhyrer, og engang imellem fløi en Sumpfugl skrigende tilveirs, naar Kanoen pludseligt berørte dens Soveplads imellem Sivene.

De to Mænd roede videre i Tavshed, medens

Bonpon sad med Hovedet lænet paa Rælingen og med Dinene stift hæftede paa den mørke Flodbred, hvorfra flere end et Par lysende, bevægelige Punkter oplyste om Kuguarens eller Pantherens Nærværelse; men, uagtet Bonpon ved andre Leiligheder vilde have sprunget i Vandet og vovet en Dyst med slige Uhyrer, forholdt den sig dog rolig og nøiedes med at knurre svagt, hvergang Baaden gled forbi de lysende Punkter.

Med et standsede Brienne Jones Arm og pegede udover Floden.

En stor sort Masse svømmede frem langs den modsatte Side og tog Retning tværs over Floden.

„En Baad,“ hviskede Brienne „for Potter skulde vi igjen blive affjaarne.“

Jones anstrængte sine Dine, men uagtet han havde et Blik som en Falk formaaede han dog ikke at skjelne saa meget som Baadens bestemte Omrids.

„Lad os foreløbig styre Kanoen ind under Vand,“ hviskede han „vi tør ikke udsætte os for at blive opholdte endnu engang.“

Brienne skodtede med Naren.

Kanoen dreiede sig let, og det lille Selvfab gled lydløst ind under et stort Figentræes Blade som næsten berørte Vandets Overflade.

Herfra saa de den sorte Masse flyde videre Nord paa og som det syntes dreven frem med en overordentlig Kraft.

At det var Luigi, Røde Tom og Delmont, som

tilligemed de Andre seilede henimod Klippen havde de ingen Anelse om; havde Jones vidst det, vilde han ene have indladt sig i Kamp med dem Alle.

Neppes var de komne vel ind under Land før en anden mindre Baad fulgte efter, det var den Mitjel Blane og Søfolkene var paa, men hellerikke dennes Besætning var det muligt at stjæle; man tænkte kun, at det var en Afdeling af Indianerne, som efter et Tog paa den anden Side af Floden, nu skyndte sig affted for at forene sig med Hovedstyrken.

„Lad dem kun vinde Forspring,“ sagde Jones „jo længer de drage Nord paa, desto længer vil det vare, inden de faa Veilighed til at følge efter os; og vi kunne da i temmelig Ro bringe Hr. Claymont og hans Datter i Sikkerhed.“

„Hvorhen?“ spurgte Brienne.

„Fortet er under disse Omstændigheder det sikreste Sted,“ svarede Jones „hvorimod det vil være forbundet med overordentlig Fare at naa New-Orleans! desuden,“ tilføiede han mørk „har jeg min Regning med Røde Tom at afgjøre, og den er nu bleven gammel nok.“

Brienne var glad ved denne Plan, som længe havde været hans egen, men som han ikke vilde foreslaa for ikke at modsætte sig Claymonts Bestemmelse.

At den var fuldkommen rigtig maatte han indrømme.

De to Sægere blev endnu siddende i Kanoen, og vilde netop skyde ud i Floden, da Aftenvinden

førte Eskoet af Indianernes Krigsflag ned til dem.

Brienne greb sig til Brystet og lyttede.

„Det lyder som om det kom fra Klippen, hvor de er,“ sagde han „hør Jones, hør.“

Nok engang sfingrede Hylet, men ganske svagt, og ganske rigtigt i Retning af Klippen.

„Evide Gud,“ stønnede den unge Jæger „nu Jones, hvad enten vi udsætte os for Fare eller ei, saa lad os roe videre; disse Hyl ere Krigsraabene, som udstødes før eller efter en Kamp, og de varske intet Godt.“

„Jeg forstaar Dem, min Ven,“ sagde Kentuckieren „og jeg er rede til at dele Farerne med Dem. Saa afsted paany i Guds Navn.“

Kanoen fløi atter ud paa Floden, medens Lyden af Hylene blev svagere og svagere og tilsidst fuldstændigt tabte sig.

Brienne roede til, saa Blodet trængte ud under hans Negle og Huden gif af hans haarde Hænder, og Kanoen fløi som en Pil gennem Vandet.

Efter to Timers uafbrudt Roning vinede de endelig den enligstaaende Klippe, som indeholdt den store Hule, just som de saa to Baade skyde ud fra Bredden og forsvinde i Mørket, holdende en nordlig Retning.

Brienne følte Sveden springe ud af Panden ved at opdage disse Baade; det var de samme som han havde set, da de laa stille ved Flodbredden.

Støgle kraftige Naretag spingede Kanoen ind imod Bredden, og de to Mænd sprang i Vand; Bonpon fulgte efter.

Brienne følte Hjertet snøre sig sammen, da Ingen raabte dem an, eller da han ikke hørte Kniffet af Bøssehanen.

Hvor var Bertrand eller Clayrmont? Det lod ikke til at nogen af dem var paa Post.

Der maatte uden Tvivl være sket noget Frygteligt.

Hans Ben fulgte efter ham, ligeledes opfyldt af mørke Anelser, og Begge betraadte kort efter den haarde Stenplade, som bedækkede Terrainet om Klippen.

„De har været her, de har!“ raabte han og styrtede frem imod Indgangen „at Jones, vi er komne forsilde.“

„Ja forsilde,“ svarede en alvorlig Stemme, og Clayrmont traadte ud af Hulen, og henimod dem, „at, mine Venner, Blanca, mit eneste Barn er tabt for steds.“

Han holdt Hænderne for Ansigtet og græd frampagtigt.

„Fortæl os Alt,“ fik endelig Brienne bragt frem over Læberne „og hvad et Menneske kan gjøre, vil jeg gjøre.“

„Og jeg,“ tilføiede Jones.

Hr. Clayrmont vendte Ansigtet imod Himlen og rystede fortvivlet paa Hovedet.

„Indianerne,“ stammede han „Indianerne,“ og nu fortalte han den hele frygtelige Scene, og hvorledes de hvide Mænd vare komne i samme Hensigt, men for sent.

„Hun er tabt, tabt for steds,“ græd han „o, min ullykkelige Datter.“

Den stakkels Faders Fortvibelse var hjerteskjærende at se, thi han vidste altfor vel, hvilken frygtelig Dødsmaade, der ventede Den, som modsatte sig de røde Umenneskers Willie.

Brienne var bleg som en Dødning, men hans Stemme havde en Klang som Malm, da han høitidelig hævede Haanden mod den klare Himmel og sagde:

„Hr. Claymont, jeg sværger ved Himlen at give Dem Deres Datter tilbage.“

„Dg jeg vil hjælpe Dig, min brave Ven,“ tilføjede Jones Smith „nu, da Røde Tom er i samme Selskab, falder vore Veie sammen; — Gud lede saa vore Skridt gjennem det vilde Land.“

„Dg Zuna vil følge med,“ sagde Negerinden „Zuna har Regning med Massa Kuigi at afgjøre.“

Claymont trykkede deres Hænder, han følte, at endnu var hans Datter ikke tabt.

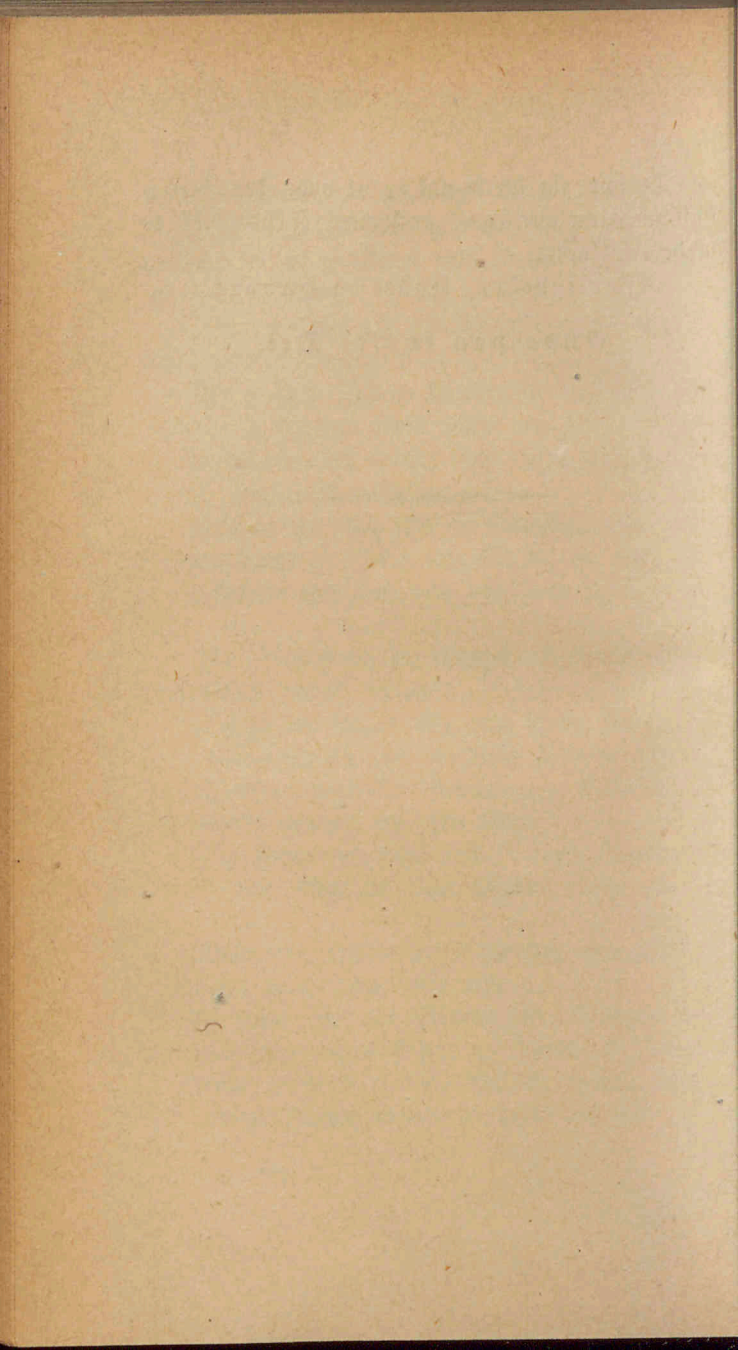
En Time efter var Klippen tom; Maanen skinnede paa deres nøgne Sider, og Pantheren brølede i Urskoven, medens et lille Selskab lydlost fulgte Veien langs Floden førende to Heste med sig.

De følte sig stærke nok til at vove den farlige
Dybt med den overlegne, grusomme Fjende, thi de
havde tre Førere:

Kjærligheden, Hadet og Hævnen.

Ende paa første Del.

BLANCA VILLEMONT

eller

Steppejægerens Brud.

Original Roman

af

Louis de Moulin.

Forfatter til: "Jeannette Miron", "Niels Ebbesen", "Livets
Hazard", "Erindringer fra Kvisten", "Silva",
"Den tause Greve" m. fl.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

B. Janssens Forlag,

St. Pederstræde 47.

1878.

Trykt hos Rudolf Svendsen, Gammelbømt 9.

Første Kapitel.

Siouxernes Leir.

Antrent hundrede Mile Nord for Koro-Floden, bruste en anden Flod fra Nord-Vest imod Syd-Ost. Det var den vældige Missourri, som længer nede, under 39° N. B. faldt i den endnu større og vandrigere Mississipp, eller „Flodernes Fader“, som man kaldte den.

Landet rundt om begge disse Ræmpesloder var overordentlig skovrigt og frugtbart, men uhyre Sumpe i Flodens Nærhed gjorde paa vor Fortællings Tid Opholdet i disse Egne yderst farligt.

Her i disse Sumpe, som længere imod Nord faldt sammen med de umaadelig store nordamerikanske Sindsøer, levede forskjellige Uhyrer af alle Størrelser og Farlighed.

Her væltede Krokodilen eller Alligatoren, som den kaldtes, sig i Dyndet, ikke enkelt eller parvis,

men i store Mængder, medens Bumaen listede sig om langs Sumpens Kant for at overlifte de fredelige Bøffel- eller vilde Hestehjorder, som var ifærd med at slukke deres Tørst i det halvtvarme Vand. Den vældige graa Bjørn, Jordens vildeste Dyr med de kæmpeformede Dimensioner og den uhyre Styrke, nærmede sig brummende i de klare Rætter, alle flygtede for den, selv den stærke Panther vilde nødigt ifærd med Prairiens Kæmpe, som holdt ud at løbe med den hurtigste Hest og som knuste den stærke Bøffels Rygrad med et eneste Slag af sin brede Lab.

Og i selve Sumpen snoede den umaadelig giftige Moccasinslange sig, lille, knap en Fod lang, rød som et Halsbaand af Koraller, men med en Gift, som langt overgik Klapperslangens i Styrke. Den havde faaet sit Navn af Indianerne, som ofte styrkede døde om, naar det lille Uhyre havde snoet sig om deres Moccasin og bidt dem i Foden. Giften virkede da dræbende i Løbet af en Minut, sommetider kunde faa Sekunder være nok for den til at udbrede sig gjennem alle Arer i hele Legemet.

Foruden den fandtes den sorte Vandslange, et Uhyre paa femten til tyve Fods Længde, og meget giftig, og endelig lurede den spidshovedede Dgle eller Koralløglen i de dybe Huller, som fandtes imellem de hundrede Tusinder af Tuer, der opfyldte Sumpen, og ve da den Uhyfkelige, som sprang feil af Tuen og sank i Dybet ved Siden af; Dglens dræbende,

giftige Bid berøvede ham Livet efter faa Minutters Forløb.

Og som en mørk Kamme om disse uhyggelige Egne, hvorfra en uhyre Mængde kvælende, brunliggule Dunster opsteg ved Aftentid, strakte de umaadelige Skove sig faa langt Diet kunde naa.

Mil paa Mil, over tyve Bredegrader i Længden, eller tolv Hundrede engelske Mile, udfoldede Urstoven her sin Rigdom for, efter at være gjenemskaaret af de sorte Stenbjerger, at fortsætte sig i en stor, fem tusinde Mil lang Bue, som naaede langt ned i Mexico til det stille Havs Kyster.

Det var igjennem disse farlige Egne at „den sorte Tiger“ drog med sit Bytte. Han vidste, at han vilde blive forfulgt og besluttede derfor at drage ad Veie, som kunde vanskeliggjøre Forfølgelsen.

Gjennem Sumpene gif Ingen med større Sikkerhed og Lethed end Indianeren; med en forbausende Færdighed sprang han, endog med en stor Byrde fra Tue til Tue, og den røde Dgle fik aldrig fat i hans Fod.

Blanca blev baaret, da man ikke tiltroede hende saamegen Sikkerhed, at hun kunde springe imellem Sumpullerne; to stærke Indianere førte hende imellem sig paa en Bastmaatte, ligesom et stort Seil, der var udspændt imellem to Stofte.

Hver Indianer havde sin og transporterede hende fremad paa denne Maade.

Fjorten Dage og Nætter varede denne trættende

March gjennem Sumpene; endelig standsede man; man havde naaet sit Hjem ved de mørke Bjerge.

En vidtudstrakt Indianerleir viste sig imellem de mørke Stenveie, og Blanca bemærkede strax en stor Mængde gyseligt bemalede Kvinder og Børn, som strømmede de hjemvendende Krigere imøde under Hujen og Skrigen.

Men det lod ikke til at de vilde Mænd i mindste Maade brød sig om deres Familiers Kjærtegn eller Glæde; mangt et drøit Slag af Tomahavten jog Hustruen eller Barnet bort, og med Hulen og Skrigen forsvandt den gyselige Slægt i de lave Huse, som i Forbigaaende sagt, lignede store Kartoffelkuler.

Blanca saa sig om, men saa kun vilde, truende Ansigter, Dine som Tigerens, spillende af Hævn og Had.

Hun var jo en Hvid, hørende til den grusomme Race, som var kommet for mange Aar siden fra Landene bag det store Hav, og som efterhaanden havde tiltvunget sig de frugtbare Egne ved skrækelige Volds handlinger og ved sin overlegne Krigskunst.

Intet Under derfor, at de røde Krigere hadede denne Slægt og paaførte den Krig paa Kniven, en Krig uden Skaansel, uden Raade.

Blanca havde hørt tale om de frygtelige Pindler Indianerne underkastede deres Fanger før Tomahavten gjorde Ende paa Livet, og da hun saa de vilde Krigeres truende Miner og de blanke Knive,

som de svang imod hende, saa de streifede hendes Haar, gjøs hun og bad kun Gud om en hurtig Død.

Hendes Dine foer udover den store Prairi, som nu laa mellem hende og de Kjære, mange, mange Mile borte, og hun sukede dybt, naar hun tænkte paa, at hun rimeligvis aldrig vilde gjense dem mere.

Erindringen blev mere og mere levende hos hende, Savnet af deres venlige Ord mere føleligt, og Briennes oprigtige, trofaste Blik, som hun havde mødt saa ofte, forekom hende som en venlig Stjerne, der var slukket for stedsse.

Derefter tænkte hun paa Flugt, langt heller ene i den store, vide Prairi, end sammen med disse Uhyrer i menneskelig Skikkelse; men naar hun saa saa de fjerne Urskove, og hun tænkte paa de mangfoldige Farer, som omgav hende paa alle Sider, gjøs hun og skjulte grædende Ansigtet i sine Hænder.

Hun begreb hun var fortabt.

De to Indianere, som var sat til at passe paa hende gik roligt frem og tilbage, stedsse holdende Die med den mindste af hendes Bevægelser og brød sig ikke det allermindste om hendes Taarer og Suk.

Man var ankommen til Indianernes By om Morgen, og Dagen heldede allerede, da en forfærdelig Tuden i Horn og Klappren med Tomahavterne imod hinanden bebudede, at noget Nyt var paaferde.

Alle stimlede sammen foran et stort Telt af

Bøffelskind, som stod i Byens eller Leirens Midte, hvor „den sorte Tiger“ sad paa Hug, omgiven af sine fornemste Krigere og Høvdinge.

Blanca hørte Spetaklet og blegnede; det anede hende, at man vilde bestemme hendes Stjæbne.

Hun gjættede ogsaa rigtigt, thi med Et tog de to Indianere, som havde Bagt over hende, hende hver ved sin Arm og førte hende imellem sig hen til den aabne Plads foran Teltet, hvor det vrimlede af Krigere, Kvinder og Børn.

Blanca foer sammen ved at se denne uhyggelige Samling af stinkende Indianere; paa Alles Ansigter læste hun kun dyrist Grusomhed og Sandselighed.

Da hun viste sig opstod en forfærdelig Støi. Kvinderne hylede og Børnene skreg, og nogle af de smaa Djæвле greb hende i hendes lange Haar og hang sig fast i det som Burrer.

Blanca udstødte et smerteligt Skrig, og den nærmeststaaende Indianer greb den næsvise lille Anægt og kylede ham bort som en Boldt.

„Hvide Rose,“ sagde „den sorte Tiger“, og Alle tav, da Høvdingen begyndte at tale, „Hvide Rose“ er skøn som Solen og har vundet den sorte Tigers Hjerte. „Den sorte Tiger er en stor Krigers! mange hvide Mænds og trodsige Rødhuders Skalpe*) hænger ved hans Bælte, og hans Krigere holde ham for stor og mægtig. „Den sorte Tiger“ er frygtelig; naar han gaar paa Krigstien, da kjender han ei til

*) Hovedhud.

Staanfel, men naar hans Die skuer den, han fryder sit Syn ved, da bliver han som Duen, blid og venlig. — „Hvide Rose“ har nu Balget, enten at blive „den sorte Tigers“ Squaw*) og boe i hans Wigwam**) eller dø den langsomme Død ved Marterpælen. — „Den sorte Tiger“ venter „den hvide Roses“ Svar.“

Den ulykkelige Pige tav, medens en sand Bifaldsstorm brød løs fra de forsamlede Krigere.

Høvdingen betragtede hende med mørke, sunklende Blikke.

„Den hvide Rose“ bør svare,“ begyndte han igjen „hun bør foretrække at blive den store Høvding's Squaw istedetfor den smertefulde Død ved Pælen. Det vil glæde den store Høvding at fortælle sine Bedrifter, naar „den hvide Rose“ lytter dertil, og hun skal da synge sine besynderlige Toner for ham, naar Alt er thyst og stille, og naar Maanen seiler henover den fjerne Himmel. Den store Høvding skal bringe hende Guld og Perler, hun skal sove paa Pantherens Skind, og Huden af Bøflen skal tjene hende som Telt, og hele Stammen skal hædre hende som „den sorte Tigers“ fornemste Squaw. Seg er endnu taalmodig og vil vente Rosens Svar.“

Igen afbrød et nyt Bifaldsraab Stilheden, og Alles Dine vendte sig mod den hvide Pige, som

*) Husfru. **) Hytte.

stod tavst og stille mellem de kobberfarvede Riggere.

Atter fæstede Høvdingen sit tindrende Blik paa hende; og det var tydeligt at se, at Breden begyndte at tage Overhaand fordi hun vovede at tie.

„Tal!“ raabte han barsk „den hvide Rose“ skal tale.“

Han følte sig tillige fornærmet over at man tabte stille til et saa glimrende Tilbud.

Blanca havde imidlertid fattet sig og svarede med afbrudt Stemme og i samme korte Billedsprog:

„Den sorte Tiger“ er en stor Høvding, men han forlanger formeget af „den hvide Rose“. Den store Høvding maa ikke glemme, at hun er træet af den lange Rejse over det vilde Land og den bølgende Prairi, og at hun endnu ikke har glemt sin Faders blege Ansigt eller sine Benners Røst fra Sletten. „Den sorte Tiger“ er den Tappreste af de Tappre, den Snildeste af de Snilde, men han er tillige ædelmodig og god af Hjerte. Han vil ikke have, at „den hvide Rose“ skal blive hans Squaw med Graad paa Kind, men med Smil i Die, og han vil derfor give hende nogle Timer til at afryste Sorgen og forberede sig til at blive den store Høvdings Squaw.“

Dette Svar saa ud som et Ja, og vakte umaaelig Jubel, men „den sorte Tiger“ var af en anden Mening.

„Det er „den sorte Tiger“ ligegyldig om „den

hvide Rose" er glad eller bedrøvet," sagde han, „naar kun hun indvilliger i at blive hans Squaw; „Den sorte Tiger" har ventet i lange Aar og har gjort flere Rejser til New-Orleans, hvor han første Gang saa hende, og nu vil han ikke vente længer; hun maa strax sige Ja, eller dø den langsomme Død ved Pælen."

Blanca blev bleg ved at høre disse Ord, hun saa at hendes Vist ikke havde nyttet, og at hun kun havde Valget imellem at blive en blodtørstig Indianers Hustru eller dø den frygteligste Død.

Hun vilde dog dove endnu et Forsøg paa at trække Sagen i Langdrag.

„Den sorte Tiger", sagde hun „tager feil, naar han tror, at „den hvide Rose" skjælver for Døden ved Marterpælen; ingenlunde, hun foretrækker den for den Skam at blive en stor Høvding's grædende Hustru, den store Høvding bør have Smil paa Kinden ved sin Side, al Graad bør være langt fra ham, og derfor vælger jeg Døden, da han ikke vil give mig Tid til at blive glad."

En Bifaldsmumlens lod efter denne Tale, men Høvdingen paabød Stilhed.

„Den sorte Tiger" vilde være en Taabe og et Barns Barn om han vilde fæste Tid til hine Ord," begyndte han igjen „thi han kjender de blege Ansigtets glatte Ord og slebne Tunger. „Den hvide Rose" vil kun vinde Tid, fordi hun haaber at kunne flygte herfra, men lad hende engang se sig om, rundt om tappre Krigere og vilde Skove, Pumaen

kommer fra Urskoven, og Slangen skyder sig frem fra Sumpen! o, latterligt at ville flygte, kun Indianeren kan undslippe, ingen Anden. Men den store Høvding vil dog indse, at han ikke er bange for at hun uden hans Willie skal vende tilbage til sine Fædres Land. Han giver hende Tilbedelse til at vente med at give sit Svar til Solen næste Gang forlader Himlen, da skal hun enten betrede hans Wigwam eller lide Døden."

"Hvem skal lide Døden?" skingrede idetsamme en vild, skjærende Stemme, og en sælsom Skabning sprang frem imellem Krigerne „er det igjen en Hvid, som skal pines tildøde; o, ha, ha, ha, hvorfor har I ikke taget Livet af mig, af den stakkels Wha-Wha, som I kalde mig; hvorfor holde I mig her tilbage, langt fra den lille Hytte og de frodige Marker; o, I er meget dumme! ha, ha, ha, Wha-Wha er meget klogere end I alle tilsammen."

Blanca foer sammen ved at faa Die paa den Talende.

Det var en sælsom Figur, halvt indhyllet i Dyrehuder, halvt i Klæder.

Hendes Ansigt var ungt og smukt, men blegt som Marmor, og det mørke Haar, som flagrede om for Binden, gav det næsten et spøgelseagtigt Udseende, der endnu mere forøgedes ved Glintet fra de store, smukke Dine.

Fødderne vare nøgne, og kun forshnede med Sandaler, der bleve fastholdte med Remme af Dyrestind og det korte stribede Skjort, som hang under

Dyrehuden, der var fastet over Skulderen, bestod i Virkeligheden kun af Læser og Trævler.

„Hvem skal lide Døden?“ gjentog hun og saa sig om i Kredsen, „hvorsfor svare I ikke! er I stumme, eller tør I ikke tale til Wha-Wha?“

„Gaa til Ro, Wha-Wha,“ befalede Høvdingen „det er Hviletid og Du er træt.“

„Wha-Wha bliver aldrig træt,“ svarede hun „Wha-Wha har endnu længe at leve i før Døden lukker hendes Dine; ah,“ udbrod hun og styrtede henhind mod Blanca „det er Dig man vil pine til Døde paa den forbandede Pæl — ja, Du har ogsaa fine, hvide Lemmer, Du er smuk, som jeg engang var, da de folgte mig til disse Hunde, — og „den sorte Tiger“ vilde have mig til sin Hustru, men jeg sagde Nei! saa bandt de mig til Pælen og brændte mig med gloende Kul, men jeg loe dem ud og kaldte dem for Kvinder, og det er de; I er Kvinder, usle, feige Hunde,“ skreg hun og truede rasende ad dem „og Wha-Wha skal læse Forbandelsen over Eders Stamme, at den skal visne hen som Prairiens Græs for Solens Ild; de hvide Mænd skal komme og omstyrte Jer som Orkanen omstyrter Urskovens Trær — I feige Hunde — Kvinder af Mænd.“

Hun var frygtelig at se til. Dinene lynede, medens Læberne bevægede sig krampagtig, og Haaret bølgede frem og tilbage som en Loves Manke.

Blanca traadte forfærdet tilbage. Det var klart, at den Ulykkelige var vanvittig.

De Vilde betragtede hende med Skræk, Ingen turde røre hende; en Vanvittig var efter deres Begreber besat af den store Tordenguds Mand og ved Den, som vovede at tilføie en Saadan det mindste Onde.

„Den sorte Tiger“ var synlig forlegen ved at høre disse Ord, men tav, idet han gav de to Vilde et Tegn, om at bringe Blanca bort.

Som før greb de hende ved Armene og førte hende bort, men den affindige Pige fulgte med.

„Wha=Wha har fundet En af sin egen Slægt,“ sagde hun „og følger hende.“

De to Indianere turde ikke puffe hende tilside, men lod hende gaa bagefter Blanca, som takkede Gud for at hendes Vift var lykkedes og at hun havde Frist indtil næste Aften.

De to Indianere førte hende hen til et, i den anden Ende af Leiren beliggende større Telt, som bestod helt af Bøffelhuder, der vare udspilede paa nedrammede Pæle.

Der var kun en Indgang, ved hvilken de to Skildvagter posterede sig, efterat have puffet Blanca indenfor.

Wha=Wha fulgte med. De vilde standse hende, men hun betragtede dem med sine store, funklende Dine, som lystede med Vanviddets Glæds, og de turde ikke hindre hende i at gaa ind.

Med Tomahavterne i Haanden vandrede de to

Arigere frem og tilbage; det var en Umulighed at slippe ud ad Indgangen.

Andet Kapitel.

Den Banvittige.

Det Indvendige af Teltet var meget tarveligt. En Bunte Bøffelhud, som udbredte en ubehagelig Stank, laa i det ene Hjørne og tjente som Leie, og om den midterste Pæl, som bar Teltet, stod et Bord af Muslingfaller, der vare fastlmede til hverandre ved en Slags Ler, som havde en betydelig bindende Kraft.

Teltet gik spidst op, og Lyset trængte kun ind gjennem Hullet i Spidsen, der tillige tjente som Skorsten, medens Gulvet bestod af Jord, som var stampet fast med Fødderne.

Hele Rummet var kun en Snes Fod i Firkant, men dog en af Leirens største „Bygninger“.

Blanca blev bange, da hun saa, at den Banvittige fulgte med, thi hun var vaabenløs og desuden altfor svag til at kunne forsvare sig, men hun blev greben af den dybeste Medlidenhed, da den stakkels

Stabning ærbødigt knælede for hende, satte hendes Fod paa sin Nakke og bad om hendes Beskyttelse.

Blanca reiste hende op og greb hendes Haand.

„Kan stakkels Wha-Wha forstaa mig?“ sagde hun paa Engelsk til hende.

Den Vanvittige foer et Par Skridt tilbage og sprang derpaa atter frem.

„Sig det endnu engang?“ bad hun „dette Sprog kjender jeg, det var jo hans Sprog.“

Blanca følte en isnende Kulde fare gennem sig, hun begreb, at hun havde en ulykkelig, bortført Bige for sig.

Hun gjentog derfor sit Spørgsmaal, langsomt og tydeligt udtalende hvert Ord.

Den Vanvittige holdt sig for Panden og ligesom tænkte sig om.

„D,“ mumlede hun „hvorfra kommer dog dette Minde, denne Erindring,“ men tilspiede idetsamme „Wha-Wha vil ikke tilspie Dig noget Ondt, Wha-Wha har et godt Hjerte, og kan gjøre hvad hun vil, kun ikke befri Dig fra Døden paa Marterpælen, men hun vil se paa Dig, medens de piner Dig, og hun vil synge sine Sange for Dig, at Døden kan blive Dig let; o, Wha-Wha er ingen Rødhud, hun har et godt Hjerte.“

Blanca blegnede ved disse Ord, som bleve frem-
sagte med en frygtelig Rolighed; hun sluttede deraf, at hun ingen Skaansel kunde vente, men maatte dele Skjæbne med de mange andre ulykkelige Dffre, som for hende var faldet i Siourernes Kloer.

Hun bøiede Hovedet og sank paa Kne, idet hun opsendte en brændende Bøn til den store Herre i Himlen, som ene var istand til at sende hende Redning.

Den Banvittige greb sig til Panden og lyttede efter de Ord hun fremhviskede til sin Gud, og det var som om det vilde Udtryk i Dinene efterhaanden forsvandt, som om en ny Verden havde aabnet sig for hendes Blik, en Verden, der tilhørte Fortiden, som var til, men kun glemt.

„D,“ mumlede hun „o, mit Hoved, hvor det smerter.“

Og hun heldede sig knælende over imod Blanca, som betragtede hende med Forundring.

„Wha-Wha,“ sagde hun „læg dit Hoved i mit Skjød, sov, Du er træt.“

„Jeg bliver aldrig træt,“ mumlede den Banvittige „jeg tør ikke sove; han kommer dog engang og befrier mig.“

„Hvem?“ spurgte Blanca.

„Ham, den stærke Mand fra den bølgende Slette,“ mumlede hun „o, Du maa kjende ham, han er saa god og brav og han elsker mig saa inderligt; men saa kom han den Anden, ham med de onde Dine, listende som Bumaen og tog mig ud paa den dybe Flod paa sit forunderlige Skib. — Vi sejlede i mange, mange Dage, indtil vi kom til de grønne Der, her folgte han mig til de røde Krigere, og de brændte mig med gloende Kul, da jeg ikke vilde være Høvdingens Squaw, o — jeg husker det meget godt,

meget godt — jeg husker det nu, som ingensinde før —, blot fordi jeg ser Dig — ser dit Ansigt og hører dit Sprog, det var ogsaa hans Sprog."

Blanca trykkede hende til sig.

"Stakkels Pige," sagde hun „hvad hedder Du?"

Wha=Wha stirrede forundret paa hende.

"Det ved jeg ikke," svarede hun kort efter „man har ogsaa taget Navnet fra mig og kalder mig Wha=Wha eller „Tornerosfen“.

"Dg kan Du ikke huske hvad han hedder, som elskede Dig saa høit?"

"D, det har jeg glemt," svarede hun „tidt vil min Tunge sige Navnet, men mit Hoved kan ikke huske det; ogsaa Klangen af det har de taget fra mig."

Blanca strøg Haaret fra hendes Pande og kyskede hende.

"Stakkels Wha=Wha," sagde hun „dine Tanker ere vilde, foraarsaget ved dine frygtelige Lidelser, men Gud vil give Dig alt tilbage, han forlader ingen, — undtagen mig," tilføiede hun kort efter og stirrede frem gjennem det lille Rum, som overalt var begrændset af de tykke Bøffelhuder, der holdtes stramt nede ved Bæle, som vare nedrammede i Jorden.

Ved at se henad Jorden opdagede hun pludseligt noget Blinkende, som stak op af samme og skinnede som Glas.

Hun reiste sig hurtig og gik hen til det.

Det var en blank, skinnende Kniv af dem Jægerne bruge, men usædvanlig stor og tung.

Den maatte uden Tvivl have hørt til de Seirstrøfæer Krigerne havde bragt hjem, og som var bragte ind i Teltet strax efter Ankomsten. — Man havde glemt den, da man hentede de øvrige Sager og nu kom den Blanca tilpas som et frelsende Middel.

Før dræbe sig selv end tilhøre den gysselige Bilde.

Hun holdt den op imod Lyset og læste paa Skaftet:

Jones Smith, Kentucky.

Det stod graveret plumpt men tydeligt.

Det var virkelig vor Helts Bowiekniv. Indianerne havde fundet den imellem de sønderknuste Skaf tus ved Siden af den dræbte Kæmpeflange.

Blanca følte Hjertet banke voldsomt ved at læse disse tre Ord.

Jones Smith var altsaa truffet sammen med Indianerne og havde mistet sin Kniv; han havde altsaa kæmpet med dem, uden Resultat og han havde været sammen med Brienne, som vilde vove Liv og Blod for hende.

Der var altsaa Sandsynlighed for at de var Indianerne i Hælene og de kunde maaste komme tidnok, før den frygtelige Time kom, da hun enten skulde tilhøre en Wild som Squaw eller dø den frygtelige Død, som deres djævelske Grusomhed udfandt.

Hun læste endnu engang høit:

Jones Smith, Kentucky.

Den Vanvittige opløstede et frygteligt Skrig og styrtede henimod hende.

„Ja, Ja!“ skreg hun „saaledes hed han, den Mand, som elskede mig og som de skilte mig fra! o, det er Navnet; men Du, Du,“ vedblev hun og gif truende henimod Blanca „hvem er Du, som kjender dette Navn og vover at udtale det?“

Hun saa frygtelig ud; hver en Muskel skjælvede af Ophidselse, medens Næseboerne udvidede sig ligesom Tigerindens, naar den ruster sig til Kamp.

Blanca flygtede skjælvende hen i en Krog, hun havde aldrig set et frygteligere Syn.

„Wha=Wha, stakkels Vanvittige!“ raabte hun „den Mand, hvis Navn jeg har nævnet, han er Zutet for mig, men Alt for Dig.“

Hun gjættede nemlig Sammenhængen.

Jones Smith maatte være den Ulykkelige's Mand. Den tavse Jæger havde aldrig omtalt det for hende, derfor var hun uvidende om Sammenhængen.

Wha=Wha standsede og greb sig igjen til Hovedet, idet hun saa sig om med Dine, som lystede ganske anderledes end før.

Det Vanvittige havde forladt dem, det var ligesom Fornuften vendte tilbage.

Blanca bemærkede det og vedblev i en rolig Tone:

„Se Wha=Wha, se, hans Navn staar paa

denne Kniv; jeg lærte det og udtalte det høit, det er det Hele."

Wha-Wha greb hurtig Kniven og betragtede den.

"Ja," hvistede hun, "det er hans Kniv, endnu blank og skinnende som dengang han købte den for at værgе om os, hvis Indianerne kom; hans Navn staar her, han skjar det en Aften, den samme Aften han købte den, og mit . . ." vedblev hun ivrigt —
"mit Navn . . ."

"Staar paa den anden Side," svarede Blanca for at holde hendes Forstand i det lykkelige Spor den havde betraadt, og læste:

Anna Stratford.

"Ja, ja, saaledes hedder jeg „Anna Stratford, eller Anna Smith efter mit Egtekab!" raabte Wha-Wha „nu husker jeg Alt igjen; men," vedblev hun og fæstede sine Bine paa Blanca „hvem er De, hvorledes kommer De her, — o Gud — nu begriber jeg Alt."

Blanca tog hendes Haand.

"Og jeg har forstaaet Alt," sagde hun „vi har delt samme Skjæbne, man har bortført Dem, ligesom man har bortført mig, og man vil berede mig de samme Kvaler."

"Jeg er saa træt, saa dødstræt," hvistede Wha-Wha, eller Anna Stratford, som hendes Døbenavn var „jeg maa sove."

"Vil De ikke tale med mig," sagde Blanca, „Gud har givet Dem Forstanden tilbage, det er sket

i en bestemt Hensigt; at, Anna, vil De da ikke gjenvinde Friheden og gjenfinde ham."

Anna sukede dybt.

"Ham, ham," mumlede hun „af hvor er han?"

"Han er sammen med Den jeg elsker, som Du elsker ham," svarede Blanca „de er Begge paa vort Spor, det er jeg overbevist om; Indianerne have truffet sammen med dem, og Sir Smith har mistet sin Kniv; det fremgaar tydeligt af Sagen; tab derfor ikke Modet, men lad os flygte."

"Flygte," mumlede Anna „af De ved ikke, hvor ofte jeg har prøvet derpaa, men hver Gang er jeg bleven grebet og grusomt straffet for min Længsel efter Friheden, — nei Kjære, det er umuligt."

"Men husk paa min Skjæbne i Morgen, husk paa Sir Smith, som maa være i Nærheden."

"Men den røde Puma og den graa Bjørn er ogsaa i Nærheden," svarede Anna, som nu havde gjenvundet sin Forstand i dens hele Udstrækning, „endnu forleden dræbte Jones to Pumaer og bragte mig Huderne."

"Forleden," gjentog Blanca „nei det maa være længere siden; hvortænge har Du været her blandt disse Uhyrer?"

"Hvortænge," gjentog Anna „hvortænge, jeg ved det ikke, hvilken Dag og Aar er det?"

Blanca nævnede Datoen og Aaret.

Anna slog forskædet Hænderne sammen.

„Tre Aar,“ mumlede hun „retfærdige Himmel, jeg har været vanvittig i tre Aar.“

„Og endnu tøber De?“ sagde Blanca „endnu vil De ikke søge Friheden.“

„O, De ved ikke,“ svarede Anna „De ved ikke, hvilke Dine disse Vilde har; de kan gjennefskue enhver Plan til Flugt, og mange Gange lade de det ullykkelige Offer flygte, for at lege med det som Kat-ten med Musen; nei, nei, Flugt er i Diebliftet umu-
lig.“

Blanca vred Hænderne.

„Men hvad da?“ græd hun „tænk paa i Mor-gen.“

Anna tav stille, hun tænkte paa et Middel til Frelse.

„Vær rolig,“ sagde hun „jeg skal skaffe Dig Tid, og i den maa vi lægge Planen til Flugt; som Vanvittig besad jeg en sørgelig Magt over disse Uhy-rer, thi fra den Dag Forstanden var borte mishand-
lede de mig ikke mere, de frygtede mig og saa et Barsel i mine gode eller onde Ord; jeg vil bede Gud om Tilgivelse fordi jeg lader som om jeg endnu har mistet den kostelige Gave og famler om i Vanviddets Mørke; og jeg lover Dig, at Du idetmindste skal faa den dobbelte Frist; den Tid vil vi Begge benytte, og har Du Mod som jeg, vil vi trodse alle Farer for at gjenvinde Friheden.“

Blanca omfavnede hende og trykkede et Kys paa hendes Læber, og den stakkels Stabning følte ligesom

et nyt Liv strømme gjennem sig ved dette Bevis paa et Hjertes Omhed og Kjærlighed.

Det var længe siden Nogen havde kysset hende.

„Gjem Kniven,“ hviskede hun til Blanca „lad Ingen se den; om lidt vil man bringe Dig Spise og Drikke, og da vil Indianerens Die trænge gjennem den mindste Krog for at opdage hvad der muligt kan være at opdage, men lad som Intet; se dem stift i Dinene og kald dem feige Krigere, og de ville faa større Agtelse for Dig end om Du roser dem. Jeg er igjen den vanvittige Wha-Wha.“

Hun rev Tæppet tilside og gif ud.

De to Indianere, som stod Post, gif til Side for hende og saa efter hende som om hun var en ond Aand, og snart horte Blanca hendes Stemme, skingrende og vild som dengang hun kom for kort siden paa den aabne Blads.

Hvad hun raabte i Indianersproget forstod hun ikke, men det var ligesom om en vis Bestyrtelse greb hele Leiren.

Man offrede til Ildens Gud, idet man kastede Ravstumper paa brændende Gløder; der maatte uden Tvivl være noget Galt paaferde.

Sagen var simpelthen den, at Wha-Wha havde spaaet, at en stor Ulykke vilde hænde, dersom den hvide, fangne Pige enten blev Hovdingens Squaw eller pint til Døde paa den bestemte Dag.

„Den sorte Tiger“, som var i høi Grad overtroisk, befalede derfor at Blanca skulde forshnes med

Spise og Drikke for to Dage, til hvilken Tid hun skulde bestemme sig.

En gammel, yderst hæslig og smudsfig Indianer indfandt sig derfor i Teltet hos hende med ristet Maiz, tørret Dyrefjød og en sødlig Drik i et udhulet Græskar, eller Kalebasse, som den kaldtes.

Hans ondskabfulde Dine joer til alle Sider for at opdage noget Mistænkeligt, men han fandt Intet.

„Blege Ansigt,“ sagde han, da han gif „den sorte Tiger“ har befalet, at Du skal have Frist til Solen for anden Gang fra i Morgen sænker sig ud over den store Sø, — kun fjeldent nyder Noget den Vre at være Squaw i hans Wigvam, men dine Pinsler blive ogsaa i Forhold dertil, dersom Du vægrer Dig.“

Med disse Ord gif han, efter endnu en Gang at have kastet et gennemtrængende Blik til Teltets fire Hjørner.

Blanca takkede sin Gud og da hun led af en næsten rasende Hunger nedslugte hun hurtigt det rigelige Maaltid og drak den søde Saft af Kalebassen.

Derefter lagde hun sig paa Mosleiet og faldt snart i Søvn, trods den frygtelige Angst og det uhyggelige Selskab hun var omgivet af.

Endnu halvt i Søvn hørte hun enkelte vilde Raab og Skrig fra Leirens forskjellige Hjørner, og engang imellem lød et dumpet Bøl ligesom en fjern Torden.

Det var Præiribjørnen, som havde hjemme i disse Egne og som kunde lugte Indianernes Uddunstninger i en betydelig Afstand.

Udenfor lod Skildvagternes regelmæssige Skridt, og hen paa Natten hørte hun, hvorledes man løste Posterne af og satte ny istedet.

Flugt gjennem Indgangen var derfor umulig. Førgjæves kæmpede hun med Sønnen, for at bruge sin Forstand til Grundlæggelsen af en Plan til Flugt, hun kunde ikke modstaa; men sov fast, just som Wha-Wha eller Anna løftede Fligen til hendes Telt og tittede ind.

„Sove, hvid Pige sove,“ mumlede hun og traadte tilbage igjen „stakkels Wha-Wha ogsaa sove ved Teltets Fod.“

Dg uden at bryde sig om Skildvagterne, som vilde trænge hende bort, lagde hun sig til Hvile i det vaade Græs, knapt fem Fod fra Indgangen og luffede Vinene.

Men hun sov ikke; hun hørte den mindste Lyd og havde sin bestemte Hensigt.

Bed Midnatstid lod listende Trin henimod Teltet; Skildvagterne stod øieblikkelig stille som to Figurer af Bronze, parate til at slynge Tomahavkerne imod den Dristige, som vovede at forsøge paa at trænge ind i Teltet, men strax efter fortsatte de deres ensformige March.

Den, som kom, var Høvdingen, „den sorte Tiger“.

Han gik lige hen til Teltet, rev Forhængen tilside og saa ind.

Maanen skinnede ind paa Blanca, som sov trygt paa Bøffelhuderne og maaske drømte om de Kjære, hun var bleven skilt fra.

Der var udbredt en saadan englelig Skjønhed over hendes blege Træk, at „den sorte Tiger“ følte sig greben deraf.

„Skjøn Squaw for stor Høvding,“ mumlede han „og hvid Rose skal blive „den sorte Tigers“ Squaw! o, den store Høvding vil have hende, ved Tordenens Gud, og han skal have hende. Imorgen skal hun drikke de gule Planters Safft, hendes Forstand bliver da borte i Nattens Timer, og naar hun vaagner er hun i „den sorte Tigers“ Wigwam.“

Han vendte sig om for at gaa, og opdagede i det samme Wha-Wha.

Hans Ansigt fortrak sig frygteligt, og en rasede Ondskab lyste ud af hans Dine.

„Du skal dø,“ mumlede han „i tre Nar har „den sorte Tiger“ taalt Dig, nu er det forbi; din Spise skal blandes med Belladonnaens Giftdraaber og Du skal fare til de sorte Styggers Land hvor alle blege Ansigter har hjemme.“

Han bøiede sig ned over hende og stirrede paa hende, men Wha-Wha forandrede ikke en Mine, hun trak Beiret roligt som en Sovende, og „den sorte Tiger“ gik majestætisk derfra, forbi de to

Skildvagter, som paany fortsatte deres ensformige March.

Natten hengik rolig for Blanca; da hun vaagne-
nede var det høilys Dag, og en gammel, rynket In-
dianerkvinde sad ved hendes Leie og betragtede hende
med en vis Beundring.

Sjønheden undlader aldrig at gjøre Indtryk,
hvad enten den tilhører en Ven eller Fjende, og den
gamle Pulverhex kunde ikke nægte for sig selv, at
den fremmede Pige, som stammede fra Mændene med
de blege Ansigter, var noget af det Skjønneste hun
nogensinde havde set.

Blanca blev hæftig forskrækket, da hendes Dine
modte det hæslige Kvindeansigt, som stirrede stift
paa hende, og hun kunde ikke tilbageholde et lille
Skrig, da den Gamle strakte sin smudsige Haand ud
og rev voldsomt i hendes lange bølgende Haar.

„D,“ stoggerlo hun „den hvide Rose“ vil skrige
ganske anderledes, naar vore Børn more sig med at
stikke glødende Træpinde ind i hendes fine Lemmer,
eller naar de skyde smaa Pile ind i hendes Bryst!
— o, vi ville le deraf og fryde os ved hendes Kva-
ler.“

„Ti,“ sagde Blanca gysende „har jeg endnu be-
stemt mig? bliver jeg „den sorte Tigers“ Squaw,
skulle I vel lade mig være, eller jeg vil bede ham

lade Eder selv prøve hvad I have tiltænkt mig."

Dette Svar, som blev fremført i det engelske Sprog, som den gamle Kone talte, vakte hendes Uro og Forbauselse i høi Grad.

Hun kjendte Høvdingens Grusomhed og Vilkaarlighed; det vilde ikke være en vanskelig Sag at faa ham overtalt til at anrette et formeligt Blodbad blandt sine Undergivne; han havde gjort det faa Aar i Forveien, hvor han havde ladet et hundrede Kvinder og Børn offre for at forjone de vrede Guder, men snarere af Bredde fordi de ikke havde hædret ham tilstrækkeligt efter hans Hjemkomst fra Krigsstien.

Den Gamle tav derfor stille og blev nu ligesaa frybende som hun før havde været hoverende.

„Den hvide Rose“ maa ikke tale saa til gammel Indianerkvinde,“ sagde hun „den hvide Rose“ tør sætte sin Fod paa hendes Nakke og sparke hende som en Hund.“

„Gaa,“ sagde Blanca, som væmmedes ved det gamle, affhyelige Fruentimmers sledste Dpførsel.

Hun pegede bydende paa Teltets Indgang, og den Gamle sneg sig ud med hadefulde, funklende Dine, men uden at turde sige et eneste Ord.

Hun mødte Wha-Wha ved Indgangen og gik hurtig tilside for den Banvittiges flammende Blik, men som om en Anelse pludselig opstod hos hende bøiede hun af til Siden og listede sig bagom Teltet, til det Sted hvor hun kunde beregne, at Blancas Seng af Bøffelhuder var.

Her satte hun sig paa Jorden og lagde Dret til Bæggen.

Wha-Wha havde fri Udgang overalt; man frygtede hende og holdt hende for ufsadelig.

Skildevagterne lod hende derfor træde ind, uden at lægge hende nogensohmhelst Hindring i Veien.

Wha-Wha gif lige henimod Blanca, som mødte hende med et kjærligt Smil og strakte Armene imod hende; men Wha-Wha tilkastede hende et betydningssfuldt, advarende Blik og fæstede sine gjennemborende Dine paa Teltets Bægge.

Blanca vilde tale, men hun lagde Fingeren paa Munden og pegede paa Teltets Bæg, som bevægede sig næsten umærkeligt, ligesom om Noget sneg sig langs med dets Oversider.

Bigeudfor Bøffelhuderne ophørte Bevægelsen, og den Banvittiges skarpe Blik opdagede strax, at Bøffelhuden, hvoraf Bæggen bestod, var mørkere og mindre gjennemsigtig her end de andre Steder.

Hun pegede paa Stedet, og Blanca forstod hende

Det var tydeligt at se, at et Menneske sad udenfor.

Wha-Wha gif tætt hen til det mørke Sted og betragtede det meget noie, derpaa vendte hun sig mod Blanca.

„Vi maa flygte, naar Aftenen kommer,“ hvistede hun saa sagte, at kun den unge Bige kunde forstaa det „ellers er baade Du og jeg fortabte.“

Dg nu fortalte hun, hvad hun havde hørt, da hun laa udenfor og tilsyneladende sov.

„Vi har altsaa ingen Tid at spille,“ vedblev hun „men maa træffe vore Forberedelser; Natten maa finde os paa Veien til Friheden.“

Styggen udenfor bevægede sig, men forlod ikke sin Plads.

„Jeg frygter for at den hæslige Gamle vil blive udenfor og hindre vor Flugt,“ sagde Wha-Wha eller Anna, som vi for Fremtiden vil kalde hende, „der- som det sker, da maa De ikke blive bange for min Handlemaade, den skyldes Opholdelsesinstinktet, selv om ogsaa den er grusom.“

Blanca forstod hende ikke, men tav. Den mørke Tid i Annas Dine vidnede om en bestemt Beslutning, og om Tilfredsstillelsen af Hævnen for tre Mars Lidelser.

Dagen skred imidlertid frem, og endnu havde man ikke bragt Fangen den mindste Føde.

Endelig blev Teldøren trukket til Side, og en Indianer viste sig, bærende et Fad dampende Mais og en Kalebasse med Drikke.

Uden at sige et eneste Ord satte han det paa Gulvet, kastede et ængsteligt Blik paa Anna, som havde indtaget sin sædvanlige sløve Stilling og som stirrede paa ham med de store, tindrende Dine, og gik hurtig ud.

„Spis,“ sagde Anna da han var gaaet „men drik ikke; jeg hørte hvad Slynglen mumlede om de gule Planter's Saft; o, jeg kjender den; jeg har set

dem tillave den, og set de stakkels Fanger drikke den. De miste Forstandens Brug i et Døgn og ere aldeles villieløse i ligesaa lang Tid; kast den paa Gulvet, men sæt Kalebassen for Munden og lad som De drikker, naar man kommer tilbage for at se om Pi- sten er lykkedes."

En Bevægelse udenfor tydede paa, at den Lyttende havde hørt Ordene.

Anna saa tydeligt gennem Bøffelhuderne, der sine Steder havde et gulligt, klart Skjær, at den lyttende, gamle Kvinde trykkede sig fastere ind imod den, for ikke at tabe et eneste Ord.

Et besynderligt Smil krusede den unge Kones Læber og hun saa til den brede, blanke Kniv, som bar hendes Navn paa Skaftet.

"Vent," mumlede hun saa sagte, at Blanca ikke hørte det "Du skal ingen Nytte saa af din Luren."

Blanca gjorde som hun sagde; gjød Kalebassens Indhold ud paa Gulvet ved den øverste Ende af Bøffelhuderne og satte det tomme Kar for Munden, da den samme Indianer, ligesom tilfældigt, trak Dør- Forhængen til Side og tittede ind.

Anna saa hvorledes han smilede tilfreds, da han saa hende drikke og tomme Kalebassen, som blev tydeligt af dens Stilling til Læberne.

"Spis Maden," vedblev Anna "den feiler Intet, De maa ikke være sulten, naar vi skal afsted. Sul- ten nedtrykker Modet og forvirrer mangen Gang Tanterne."

Blanca var meget sulten og spiste Maisen, der havde en meget god, krydret Smag.

Idetsamme traadte Indianeren igjen ind.

„Vil Wha=Wha ikke mætte sig?“ sagde han og fatte ligeledes en Ket for hende tilligemed en anden Kalebasje, som indeholdt en brunrød Drif „Wha=Wha spise og drikke, at hun kan være sund og stærk, naar hun i Morgen skal gjense sine Benner og sin Slægt.“

„Hvad siger Du, „store Slange“, svarede Anna, og fæstede sit Blik saa fast paa ham, at hans Die blev usikkert „skal Wha=Wha vende hjem til sine Fædres Land?“

Indianeren nikkede.

„Ha, ha, ha,“ loe hun pludseligt med sin uhyggelige, affindige Latter „den store Slange“ er en feig Hund, at han troer at kunde skræmme Wha=Wha med slike Ord. Wha=Wha har ingen Frænder og ingen Ven, hun vil blive hos „den forte Tiger“ og være den store Høvdings Squaw, istedetfor hende der, Pigen fra de blege Ansigters forbandede Land! — Hører Du, Wha=Wha og ingen Anden tør blive „den forte Tigers“ Squaw.“

Og ligesom greben af Banviddet reiste hun sig pludselig og rev Tomahavten ud af Indianerens Haand.

Med et vildt Skrig svang hun den over sit Hoved og raabte:

„Ingen tør føre hende den hvide Pige til „den

sorte Tigers" Telt! Wha-Wha alene har Ret til at komme der."

Indianeren veg tilbage for den lynende Kreds Tomahavken befrøv.

"Wha-Wha er en modig Kvinde," sagde han "hun vil spise og drikke for at leve længe."

Med disse Ord gif han, idet han lod hende beholde Tomahavken; han vidste, at Kalebassens Indhold var den frygtelige Belladonna-Gift, som dræber i Løbet af faa Minutter.

Naar hun havde druffet, vilde han tage sin Tomahavk, hun vilde være død inden hun fik Tid til at svinge den.

Anna hylede og skreg endnu længe efter at han var gaaet, for at gjøre ham tryk, men lagde sig derpaa roligt ned med Tomahavken under sit Hoved, som for at sove.

Flere Gange tittede Indianeren ind, men da han saa hun sov og at Kalebassen var urørt, traf han sig atter tilbage og ventede som kun en Indianer kan vente, det vil sige med blind Tillid, til, at hans Hensigt vil opnaaes.

Figuren udenfor Teltet blev stiddende ubevægelig, luvende som før. Den hævnjerrige, ondskabfulde Gamle havde anet Uraad og hørt enkelte Ord, som tydeliggjorte den paatænkte Plan.

"De vil flygte," mumlede hun imellem Tandstumperne "o, "den gamle Ugle", som de unge Krigere kalde mig, skal se "den sorte Tiger" skjænke mig

Berler og Guldkorn fordi jeg standser deres Flugt."

Og hun lyttede igjen efter Samtalen indenfor, som imidlertid ikke blev fortsat.

Ved Tegn gav Anna Blanca at forstaa, at hun maatte vise Tegn til Sovnighed, men ikke sove; hun maatte hele Tiden være urolig, og gaa frem og tilbage, som om hun gif for at holde sig vaagen.

"Det er Drifkens Symptoner," sagde hun „og man vil snart komme for at se, om de er tilstede"

Blanca gjorde som hun sagde, og knapt havde hun begyndt at gaa hurtig frem og tilbage, før den samme Indianer viste sig og tittede ind.

Et tilfreds Smil opklarede hans bemalede Ansigt og han nikkede til sin Kammerat, der var bleven udenfor, men af og til ogsaa stak sit Ansigt frem over den Andens Skulder.

"Hun er fanget," sagde han „den hvide Rose" er Høvdingens Squaw inden Sol staar op; ved Midnat har „den sorte Tiger" befalet at bringe hende."

De to Krigere trak sig fornøiede tilbage for at vente til Midnat kom.

Endnu fem lange Timer før Aftenen kom, og Befrielsens Time med den.

Anna reiste sig stille fra sit Leie, som hun havde beholdt, uagtet den Vilde flere Gange havde truet hende og villet tvinge hende til at drikke, men hver Gang havde hun svinget Tomahavken imod ham og let vildt.

„Nu,“ sagde hun og omfavnede Blanca „nu, min egen søde Blanca, nu gjælder det at have Mod og ikke gysse tilbage for Farerne; hør, Blanca, Gud er med os, udenfor raser Stormen, og Regnen styrter ned i Strømme, — kom, vi maa afsted.“

Hun glemte sin tillærte Forsigtighed og talte høit.

Skikkelsen udenfor Teltet gjorde en saa heftig Bevægelse, at Bøffelhuden bevægede sig.

„D,“ mumlede Anna og greb den store Bowiekniv „Gud tilgive mig, men det er nødvendigt.“

Dg hun styrtede hurtig frem, Kniven blinkede i Luften og foer to Gange med frygtelig Kraft gennem Bæggen af Bøffelhuden.

Skikkelsen udenfor udstødte en rallende Lyd og tumlede bagover.

Blanca holdt gysende Hænderne for Ansigtet; hun havde set, at man havde myrdet et Menneske for at skaffe hende Friheden.

Anna lignede sig ikke selv.

Hun var ei længer den affindige, sørgende Kvinde, men Jones Smiths, Kentuckykæmpens trolovede Hustru.

„Ingen Svagheit, Miss,“ sagde hun hvistfende, men i en bydende Tone „det er første Gang jeg har været saa heldig stilet at have en Medhjælper; tag Tomahavken og følg mig.“

Blanca adlød og tog den tunge Stridsøxe op fra Gulvet.

Anna beskrev en Cirkel paa Bæggen med Jones

Smiths Kniv, og udsfjar et stort Stykke af Bøffel-
huden.

Abningen var stor nok til at et Menneske med
Lethed kunde krybe igjennem.

Hun gjorde Begyndelsen. Blanca fulgte hende,
og i næste Dieblif befandt Begge sig under den mørke
Himmel.

De var fri.

Tredie Kapitel.

Flugten.

Ratten var ravnfort; af og til tordnede det
langt borte, og et svagt Glimt betegnede hvilken Him-
melegn Uveiret rasede i.

Regnen styrtede strømmevis ned og gjorde Sor-
den fedtet, saa deres Fødder gled, men den friske
Luft, de indaandede ligesom oplivede dem og bragte
dem i Diebliffet til at glemme de frygtelige Farer de
gik imøde, Farer, som fuldkommen kunde maale sig
med dem, der ventede dem imellem Indianerne.

Anna havde ikke glemt at kaste et Blik paa den
dræbte, gamle Indianerkvinde, for at overbevise sig

om, at hun virkelig var død, og da hun havde forvisset sig herom, begyndte hun Veien til Friheden.

Hun tog Blanca ved Haanden og listede sig udenom de nedrammede Pæle, som begrændsede Leiren og hen til Indeluffet, hvor Hestene befandt sig.

„Kan De ride?“ hviskede hun til Blanca.

„Ja,“ svarede denne „Bertrand lærte mig det hjemme.“

„Saa kom.“

Hun traadte ind i Indeluffet og udstødte en svag pibende Lyd næsten som en Fugls Fløiten.

Og i samme Dieblit kom et Par prægtige, fulsorte Heste vrindsfende henimod dem.

„Det er de hurtigste Løbere i hele Flokken,“ hviskede Anna „man har været dum nok til at lære mig de Signaler at kjende, som man bruger ved Hestefangsten; hurtig op, Miss,“ tilspøiede hun „tag fat i Bidslet, som De altid vil finde om Halsen paa en Indianers Hest og følg mig.“

Med disse Ord svang hun sig op paa den ene, medens Blanca, hos hvem hele Modet vaagnede, svang sig op paa den anden, og i susende Gulop tog Flygtningene Veien udover Prairien, medens Regnen strømmede, og Tordenen kom nærmere med frygtelige Brag.

Ikke et Ord blev talt; Hestene adlød den skarpe Fløiten, som Anna uafbrudt udstødte og foer afsted som et Sernbanetog, forbi de mægtige Tuer, bag hvilke Prairibjørnen pleiede at sove og henimod de

mørke Skove, som tegnede sine sorte Dnrids imod den natlige Horizont.

Ikke et Ord blev talt; man søgte kun at komme affted, saa langt bort som muligt, fra de Bilde, der uden Tvivl snart vilde bemærke Flugten.

Det varede hellerikke længe før Hestene spidsede Øren, lagde dem helt tilbage og søer endnu hurtigere affted.

De to kvindelige Ryttere klamrede sig til Mianferne for at holde sig fast i den rasende Fart, uden strax at kunne fatte Grunden til denne forstærkede Hurtighed, indtil pludseligt et svagt Hyl som af tusinde Struber blev baaret henover den af Stormen, som fuste dem forbi.

„Vor Flugt er opdaget,“ sagde Anna „men Forspringet er for stort, disse Heste kan ikke naaes af nogen anden Hest blandt hele Samlingen; Mod, min Veninde, Mod, Gud er med os.“

Et flammende Lys og et bedøvende Tordenskrald fulgte i samme Dieblif efter hinanden; Hestene stælede og stod pludseligt stille, rystende af Skræk.

Det var forgjæves, at de to Rytterster søgte at faa dem frem, det pludselige blaalige Lys og det voldsomme Tordenskrald havde lammet dem fuldkommen.

Dg stedsje nærmere kom Hylene, Forsølgerne havde fundet Sporet,

Anna sprang af og tog begge Hestene ved Bidslerne.

Hun vidste, at Dyret mister sin Angst, naar Mennesket viser sig foran og leder det frem.

De to Dyr fulgte roligt efter hende, og da hun antog Angsten var forbi, sprang hun igjen op, og afsted gif det paany i susende Galop.

„D, de naa os ikke, de naa os ikke,“ jublede Anna „Hestene flyve afsted som Pile.“

Dette var virkelig ogsaa Tilfældet; aldrig havde Farten været saa hurtig som nu. Veien var jevn og lige; Græsset lagde ingen Hindringer i Veien, da Solens brændende Hede om Dagen havde affvedet det, og det var vanskeligt for Forfølgerne at opdage Sporet ved Nattetid.“

Ikkedestomindre svingrede af og til et Hyl over til dem, men Lyden kom i en saadan Retning, at det var tydeligt, at man havde tabt Sporet, og de to Flygtninge troede derfor at kunne mindste Farten.

„Vi er foreløbig uden Fare,“ sagde Anna og standsede sin Hests Galop „vi maa bestemme Retningen af vor videre Reise. Imod Syd ligger mit Hjem Kentucky, men da De siger at Jones er i Indianernes Spor, blive vi nødt til at følge den farlige Wei langs Sumpene for, om muligt at træffe ham og Deres Venner. Efter min Beregning have vi endnu henved hundrede Mil at ride før vi træffe paa befolkede Egne.“

„Jeg overlader Alt til Dem, kjære, elstelige Væsen,“ sagde Blanca „De har bevist mig saamegen

Opoffrelse og Kjærlighed, at jeg adlyder Dem i Alt."

"Nu vel; saa lad os slaa ind i sydvestlig Retning," sagde Anna „vi ville da naa den Wei, som gaar udenom Sumpen, og som de rimeligvis følge. Kun Mod, min Veninde, Mod, det er det bedste af alle Vaaben i disse Egne."

Uveiret var imidlertid taget noget af; Tordenstrældene bleve sjeldnere, og kun engang imellem fløvede et blændende Lyn de mørke Skyer. Maanen, denne Veileder i de mørke Nætter, traadte klar og skinnende frem over den uhyre Prairi, som omgav dem til alle Sider og oplyste de to natlige Rytterer, som kastede kæmpestore Skygger efter sig henad den grønne Slette.

Anna standsede og lyttede.

Men Alt var stille, ingen Prairibjørn brummede, og kun engang imellem lød et skrattende Skrig fra den vilde Ralkun, som flygtede for en eller anden lille Slange, der havde faaet Die paa den ved Maanens Skin.

Uf og til lød ligesom en hul Torden langt borte, det var den vældige Mississipi, dette Hav paa Landjorden, som var kommet i Oprør ved Stormen og som nu sendte sine taarnhøie Bølger afsted med en Larm som et tusinde Kanoner.

Denne Lyd kunde høres indtil halvtredsjindstyve Mil ind over Landet og vidnede om, at Sumpene var i Nærheden.

Anna saa sig om; hun kjendte ikke Weien, men

under sit treaarige Ophold blandt Indianerne havde hun lært at lægge Mærke til de tusinde Tegne, som Naturen altid udstrør for den opmærksomme Sagtager.

Hun saa derfor snart at Prairien blev frodigere imod Vest, medens den tog af i Grønhed og Farverigdom imod Syd.

Denne Bei maatte ligge udenfor Sumpenes Jugtighed og være den almindelige, naar man reiste i disse lidet kjendte Egne.

„Vi vil ride endnu nogle Mil i den engang begyndte Retning,“ sagde hun „saa forandre vi Liniern og drage tværs over Prairien for at overskjære den Bei ad hvilken de Rejsende og Sægerne i Almindelighed drage.

Hun gav Hesten Tøilen, og Reisen gik for sig paany.

Ikke et Ord blev talt imellem dem; hver for sig beskæftigede sig med Omgivelserne, for at underrette hinanden om den mindste Fare.

Omstider begyndte Dagen at gry.

Himlen tegnede sig med røde og gullige Farver, og Solen stod op over den verdenskjendte Slette, som strakte sig fra de store Indsøer imod Nord og til New-Orleans imod Syd.

„Endelig!“ raabte Anna og hævede Dinene mod Himlen „endelig.“

Hun saa sig om, men udstødte pludseligt et forfærdet Skrig og pegede imod Nord.

Blanca saa i samme Retning og bleguede.

Langt borte saa de flere Ryttere, som kom ned imod dem.

Det kunde ikke være andre end Indianerne, der havde fundet Sporet paany.

„Afsted!“ raabte Anna „asted, de kunne ikke naa os.“

Dg atter gif det i en rasende Fart, stedse imod Syd tværsøver den store Slette.“

Af og til saa de sig tilbage og opdagede til deres Glæde, at Afstanden imellem Forsølgerne og dem blev større og større.

De to Heste gjorde Underværker og sprængte asted med deres lette Byrde, indtil de endelig standfede af sig selv ved en lille Gruppe Træer, som hævede sig paa en isoleret Høi — maaske den eneste i mange Miles Omkreds.

De red op paa den og overskuede Egnen.

Men der var Ingen at se, de mistænkelige Ryttere vare sporløst forsvundne.

Begge Damerne steg af for at give Hestene Leilighed til at æde af det friske Græs og for selv at plukke nogle Kofusnødder, som de sønder slog med Tomahavken, og hvis Mælk lædskede dem i høi Grad.

Trætte og ømme af det voldsomme Ridt lagde de sig et Dieblis i Græsset, idet de dog uafbrudt holdt Die med Prairien for ved det mindste Tegnpaa Fare at flybe derfra i Galop.

Al Fare syntes imidlertid fjernet; Prairien laa glat som en grøn Fløielspude saa langt Diet kunde

naa, og langt horte snoede den mørke Vinie af Urstoven sig som en kæmpemæssig sort Slange om det hele Landskab.

Solen brændte frygtelig jo høiere den steg op over Horizonten, og efter et Par Timers Forløb var Heden næsten uudholdelig.

„Lad os hvile her indtil henad Aften,“ sagde Blanca „jeg er syg, jeg kan ikke fortsætte Rejsen nu.“ —

Anna betragtede hende bekmret.

„De maa, kjære Veninde,“ sagde hun „opholdet her er alt for farligt. Indianerne opgive aldrig at søge; de ved vi er paa Prairien og de ville vedblive at søge, indtil de finde Sporet, som de har tabt. De maa derfor sætte Deres Ildebefindende til Side og ride videre; tænk paa Deres Fader, paa ham De har saa kjær, og sat en rask Beslutning.“

Hun tog hendes Hoved imellem sine Hænder og kyskede hendes Pande, der brændte som en Glød.

„Sumpfeberen,“ mumlede hun og betragtede hende „Gud hjælpe os.“

Blanca havde virkelig faaet denne frygtelige Sygdom, der kommer som et Lyn og gaar ligejaa hurtigt bort igjen.

I Almindelighed er den dræbende, men kan let beseires naar den tages i Tide.

Den begynder med en brændende Hede i Hovedet, iskolde Hænder og Fødder og Kuldegysninger gjennem alle Lemmer. Tungen bliver tør og klæber fast til Ganen, Mælet forlader Patienten, Dinene

blive røde og ligesom blodunderløbne og voldsomme Opkastelser udmatte den Syge i en forfærdelig Grad.

Nu mærkede ogsaa Anna den eiendommelige mugne Luft, som Vinden førte med sig; den kom fra de giftige Sumpe, der var langt nærmere end hun troede, thi allerede der hvor Prairien begynder at antage sin mørkegrønne Farve, allerede der begynder Sumpen med sin frygtelige Jordbund og sine kvælende Dunster, som især udvikle sig efter et Uveir, naar Solen kaster sine brændende Straaler over No-radjerne. Disse begyndte da at fordampe og sende tykke Skyer til Veirs, som da føres med af Vinden udover Prairien.

Blanca saa sig fortvivlet om; hvad skulde hun gribe til i denne frygtelige Stilling. Ingen Hjælp, kun overladt til sig selv.

Da faldt hendes Bine pludseligt paa en lille grøn Plante, med himmelblaa Blomster, som vorede ved Foden af et mægtigt Træ, der stod omtrent paa Hviens høieste Punkt.

Det var Pindsvineurten eller Artanablomsten, som er dens egentlige Navn.

Saften af denne Plante besidder en feberstansende Kraft, og Anna erindrede, at hun havde set Indianerne presse Saften ud af dens Stængler og give dem, som vare angrebne af Sumpfeberen, den at drikke, den knuste Stengel og Bladene bleve samtidigt lagde under Fodsaalen, og efter saa Timers Forløb var den Lidende befriet for Feberen.

Hun lagde derfor Blanca, som nu begyndte at føle Kuldegysningerne, forsigtig ned i Græsset, plukfede flere Pindsvineurter og pressede Saften ud af de vandholdige Stengler.

Med nogen Besvær aabnede hun den Syges Mund og lod den strømme ned i Halsen, medens hun lagde et Kompres af knuste Blade og Stængler under hendes Fødder. Derpaa tilbækkede hun hende med sin Bøffelskinds Overklædning, tog Tomahavken i Haanden og satte sig ved hendes Side.

Blanca udstødte et dybt Suk, da den umaadelig stærke og bittre Saft trængte ned i Halsen, og lukkede Dinene, men ti Minutter efter standsede Kuldegysningerne, Heden i Hovedet tog af og kort efter sov hun i Skyggen af de vældige Træer, som groede paa Spien.

Anna takkede Gud, hun saa strax at Feberens Magt var knækket. Hendes eneste Tanke var kun nu, at ingen Fjende maatte forstyrre den Syges Søvn.

Solens brændende Straaler vedbleve med usvækket Kraft, men Blanca følte dem ikke, hun sov i Skyggen af Træerne, og de talrige Insekter, som sværmede omkring i hundredtusindvis, holdt sig til Solskinnet, som ikke generede dem, men kun tjente til at forhøje deres Livlighed.

Det var næsten Aften, da hun slog Dinene op og saa sig om.

„Hvor er jeg, hvad er hæendet?“ spurgte hun og saa sig om.

„De har havt et heldigvis svagt Anfald af

Sumpfeberen," svarede Anna „det er nu forbi, og De vil aldrig faa den oftere, den Sygdom kommer kun en Gang."

„Dg De har igjen frelst mit Liv er jeg vis paa?" sagde hun og reiste sig op „o, Anna, min Gjæld bliver saa stor, at jeg ikke kan betale den."

„Dg er De ikke Skyld i at jeg fik min Forstand tilbage," sagde Anna „De var den Eneeste, som ikke stødte den stakkels Vandvittige fra sig, men som efterhaanden vakte Erindringen om den lykkelige Fortid og om ham, hvis Navn jeg havde glemt! ah, Blanca, vor gjensidige Gjæld er lige stor."

Dg de to stakkels Flygtninge omfavnede hinanden saa trofast og inderligt som to Sødstende.

Blanca klagede over en forfærdelig Sult og Tørst, og Anna skyndte sig med at dække Bord.

Friske Kofusnødder og klart Vand udgjorde Retterne og bleve fortærede i Hast; thi Astenen nærmede sig, og Opholdet hvor der var Træer, var altid farligt, eftersom de vilde Dyr. foretrak det for den aabne Prairi.

Hestene bleve derfor igjen bestegne og atter gif Reisen udover den endeløse Prairi.

Medens de to Flygtninge vedblev at ride frem i sydvestlig Retning, trængte en Skare Mænd frem i nordøstlig.

Det var Signor Luigi Barbados med sine hvervede Kammerater og sin Gæst Hr. Delmont.

En Tidlang havde de fulgt Indianernes Spor, og flere Stykker hvidt Mouselin som havde hørt til Blancas Kjøle viste dem at de ikke havde taget fejl af Veien.

Denne ophørte pludselig ved Sumpene, og man standsede derfor Fremrykningen.

Vi have ovenfor sagt, at kun en Indianer forstod at passere over dem, og ingen af de Rejsende, ikke engang Røde Tom fandt synderligt Behag i at vove Livet ved at springe frem imellem Hullerne fra Tue til Tue.

Mange Rejsende havde prøvet paa det, og lige saa Mange var aldrig vendte tilbage. Den spidsshovedede Dgle eller Mokkaflinnslangen havde dræbt dem med sin Gift, og Alligatoren, det store skjællede Uhyre havde trukket dem med sig bag den frøndede Træstub, hvor den holdt sit Maaltid.

Alt dette kjendte de Rejsende og standsede.

„De fordømte Kjeltringe!“ raabte Røde Tom, Halvblodsindianeren „er gaaet tversover Sumpen, slæbende Pigebarnet med sig; og jeg vilde fordømt gjerne tjene mine fem tusinde Dollars.“

Han stampede forbitret i Jorden og saa sig om med et arrigt Blik.

„Vi maa udenom Sumpen,“ svarede Luigi „maaske vi komme tidsnok.“

„Bah, en Længde af tohundrede Mil,“ indvendte Røde Tom.

„Ligemeget, Den, som ikke vil følge, kan blive, hvis han lyfter,“ svarede Planteren kort „saa sparer jeg mine Penge.“

Han vidste stedse at holde denne Loffemad frem, da han nødtigt vilde miste Røde Tom og hans haardføre Folt i disse farlige Egne.

„Blive,“ brummede Flodskipperen „for mig gjerne; jeg holder mig til Accorden; jeg gjør Alt for Penge.“

„Seg vil gjerne tro det,“ mumlede Delmont, den Mand kan jeg senere bruge.“

De Rejsende bleve tilsidst enige om at ride uden om Sumpen, som her havde en Bredde af henved tredive Mil og en Længde, der strakte sig lige op til Ræmpeslodens ottehundredede Mile bortliggende Kilder.

Bustende og stønnende arbeidede Hestene sig frem gennem Græsset, medens Rytterne uafbrudt havde Fingeren paa Afstrækkeren, beredte til at skyde ved det mindste Tegns paa Fare.

Røde Tom red i Spidsen og uagtet han var mere vant til at færdes paa de gylgende Skibsplanter, var hans Bevægelser paa Hestens Ryg dog saa smidige og Indianerne lig, at man ikke blev i Tvivl om hans Nedstammen fra disse rødhudede Uhyrer.

Ved Aftentid slog de Leir paa aaben Prairi, tændte Baal med al mulig Forsigtighed for ikke at stifte Ild paa Prairien, der var knastør, og lagde sig til at sove, idet de skiftevis vaagede.

Hverken Prairibjørnens hule Brummen, naar den listede sig udenom Baalet, alle vilde Dyrers Skræk,

eller Slangens Hvislen gjennem det tørre Græs for-
 skrækkede dem. De var, paa Delmont nær, Alle prø-
 vede Folk, som havde lært alle Reiselivets Farer at
 kjende, og som, naar Alt kom til Alt, kun frygtede
 Indianerne, hvis store Mængde tilsidst kunde knuse
 dem midt i al deres Sikkerhed.

Røde Tom var derfor endnu mere uundværkelig;
 thi kjendt af alle de forskjellige Stammer, som stre-
 des om hvem der egentlig havde Vren af at være i
 Slægt med den bekjendte hvide Røver, var han, hvor
 han kom, velsat af Indianerne, hvem han bragte
 mangt et Anker Brændevin og mangen ulykkelig Hvid,
 hvis Skalp var en sand Trofæ ved en Krigers
 Bælte.

Luigi holdt derfor gode Møiner med ham og
 brød sig kun lidt om de fem tusinde Dollars som
 han kunde vinde fra ham igjen i falskt Spil.

Hans Kjærlighed til den skønne Blanca drev
 ham desuden frem med ustandselig Hast. Han
 brændte efter at komme til at befri hende fra Fangen-
 skabet hos de Wilde, en Handling, der efter hans Me-
 ning vilde bane ham Veien til et Sa, og fjerne den
 farlige Steppejæger, der rimeligvis enten var dræbt
 af Indianerne eller ialtfald uvidende om hvad der
 var hændet.

Han brød sig derfor kun lidt om den brændende
 Solhede, men galopperede vedholdende afsted stedse
 nærmere den mørke Urskov, som begrænsede Siouz-
 ernes Land, hvor Stammen havde sin Leir.

Efter otte Dages vedholdende Reise leirede de

Reisende sig endelig ved en lille Flod, hvis Bredder vare bevoxede med Kafao og Palmetræ.

Man havde kun en halv Dags Rejse tilbage, saa maatte man træffe Leiren. Sporet var fulgt hele Tiden, efterat man var kommet udenom Sumpen og nu saa den nedtrampede Sti, ad hvilken „den sorte Tiger“ og hans Krigere var gaaet med Blanca.

Aftenen var lummerhed, og Luften kvælende.

Luigi havde strakt sig i Græsset og dampede ligegyldig sin Cigaret, da et pludseligt Raab fra Røde Tom bragte ham til at fare op.

„Hvad nu?“ spurgte han.

„Indianerne,“ svarede Røde Tom roligt og pepede imod Nord, hvor en stor Del Ryttere kom til syne, men standsede ved at se Røgen af de Reisendes Baal.

Alle Bøsser bleve nu eftersete og holdt rede, thi de vilde begyndte kort efter at fortsætte Ridtet, men spredte sig tillige i en stor Bue, som om de havde til Hensigt at oversløie de Reisende.

„Det er Siouyerne,“ sagde Røde Tom „den sorte Tigers“ Krigere; jeg vil lade mig pidske, om ikke de søge efter Noget. For Fanden, Bigebarnet skulde da vel aldrig være løbet fra dem.“

Luigi studsede.

„Umuligt,“ sagde han „hun vilde blive fanget i samme Nu.“

„Ja, man har set saa galt før,“ svarede Røde Tom „men Bedkommende er rigtignok aldrig kommen godt derfra; ja, det er Siouyerne,“ fortsatte han og

blev roligt staaende, holdende paa sin Hest „mine kjære Frænder, ha, ha, ha, Frænde er Frænde værst, nu kommer de for at tage vor Hovedhud.“

Med disse Ord løsne de han Lassoen, som altid hang ved hans Sadel og aabnede dens firkligt sammenslyngede Bugter.

„Seg skal dog rive en af disse Narre ned af Hesten,“ mumlede han „saa kan vi jo saa at vide, hvad der er paa Færde.“

En lang Indianer var nær nok til at kunne naaes af den farlige Slynge.

Røde Tom rettede sig næsten lige op i Stigboilen, Lassoen foer ud af hans Haand og faldt som et Lyn over Hovedet paa den Vilde, som ved det pludselige Ryk blev revet af Hesten.

Røde Tom sporede sin Hest og naaede ham i et Par Sekunder.

„For Fanden, store Slange, er det Dig!“ raabte han leende „sving Lassoen af Dig; jeg vil intet Ondt gjøre Dig.“

Indianeren smuttede som en Al ud af Slingen.

„Ah Tom, Røde Tom,“ svarede han „paa Krigsftien.“

„Nei,“ svarede denne „mine Kammerater og jeg komme tvertimod i den fredeligste Hensigt; jeg kjendte hverken Dig eller de Andre,“ vedblev han.

„Og min Broders Dø er blevet saa svagt, at det ikke skulde kjende Siourerne,“ svarede Indianeren tvivlende.

„Mine Dine er blevet svage i den senere Tid,“ svarede Røde Tom og holdt Haanden for dem „meget svage. Store Slange, havde jeg set bedre, havde jeg ganske sikkert knækket din Hals, da Lassoen var om den.“

Indianeren rystede smilende paa Hovedet. Han kjendte Røde Tom altfor godt til ikke at vide, at han altid havde en Løgn paa rede Haand.

„Hvad søger min Broder i den fjerne Prairi?“ vedblev Indianeren, som langtfra var beroliget ved Røde Toms Forsikring om sit svage Syn.

Røde Tom saa sig om og bemærkede, at de vare fuldstændig omringede af de røde Krigere, som i et Antal af hened fem hundrede holdt i en Kreds udenom dem.

Delmont blegnede let ved første Gang at befinde sig Ansigt til Ansigt med Vestens Børn, de frygtelige uforsonlige Bilde, som i Grusomhed overgik Nordens vildeste Rovdyr.

„Vi søge „den sorte Tiger“, den store Høvding over Siouxiene,“ svarede Røde Tom langsomt.

„Den sorte Tiger“ er endnu paa Krigsstien,“ svarede Indianeren „han har endnu ikke lagt Tomahavken fra sig og vil næppe modtage de hvide Høvdinge som Venner.

„Saa er de hvide Høvdinge eiheller hans Venner,“ svarede Røde Tom „men han skulde dog ei støde den hvide Høvdings Haand fra sig, den kan altid være ham til Gavn og Nytte, naar han hører, at de mange Soldater fra de store Byer imod Ost

er brudt op for at afbrænde hans Leir og dræbe baade ham og hans Krigere."

Disse Ord eller rettere denne Løgn havde den forønskede Virkning, især da den havde stor Sandsynlighed for at kunne være Sandhed.

"Mændene i Byerne," fortsatte Røde-Tom igjen, "har faaet Underretning om Siouxernes sidste Krigstog og komme nu for at hævne sig, og „den sorte Tiger" kan være vis paa, at de mange Krigeres Bei gaar gjennem hans Land; vi kom derfor for at advare ham i Tide, mine Venner og jeg".

Indianeren han talte til blev urolig og saa sig om. Hans Følelselik vendte sig mod Syd og Sydøst, hvorfra man kunde vente de fremrykkende Soldater, som Røde Tom omtalte.

"Og hvad særdes mine røde Brødre saa talrigt paa Prairien for?" spurgte nu Røde Tom.

"Den hvide Rose" er flygtet fra vor Leir," svarede Indianeren, "vi tog hende med os fra Klippen ved den dybe Flod, hvor hun havde skjult sig tilligemed de to Mænd."

Luigi aandede friere.

Delmont lyttede til med spændt Opmærksomhed. Indianeren udtrykte sig paa Engelsk og dette Sprog forstod han temmelig godt.

"Og I tog vel de to Mænds Skalp?" spurgte Røde Tom.

"De to hvide Mænd ere Dødens Mænd," svarede Indianeren alvorligt, "Alligatoren i den dybe

Flod vil finde dem, naar de synke i Sumpen."

"Altsaa er Marquis de Villemont død," tænkte Delmont.

"Og hvilken Vei har „den hvide Rose" taget?" vedblev Røde Tom.

Indianeren rystede paa Hovedet; det var aabenbart, at man befandt sig ganske i Vildrede med hvilken Retning hun var slaaet ind paa.

"Da kan jeg give de røde Mænd bedre Underretning," sagde Røde Tom igjen „hist nede ved Sumpen, vel et halvthundrede Mil herfra, saa vi Levingerne af den graa Bjørns Maaltid, og jeg skulde tage storligen fejl, om ikke jeg fandt „den hvide Roses" afgnavede Knogler imellem Levingerne. En Hest laa paa samme Sted, men dens Farve var ei til at se; Ulvene havde kun ladet Skelettet tilbage."

Den suu Fyr tænkte sig nemlig, at Blanca var flygtet til Hest, den eneste Maade at komme bort paa.

Indianerne saa til hverandre og nikkede indbyrdes.

De var overbeviste om, at Røde Tom talte Sandhed.

"Mine Brødre bør vende om og ride til „den sorte Tigers" Veir," sagde Røde Tom „medens mine Benner og jeg søge Veien til Bjergene; vi ønske heller ikke at træffe sammen med Soldaterne fra Byerne, eftersom man beskylder os for Delagtighed i Levingernes Udskielser, og endnu i Morges saa vi de

glimrende Uniformer i Ly af Urskovens Træer, talrige som Orkenens Sand."

"Vor hvide Broder skal modtage Siourernes Tak," svarede Indianeren „og vi vil vende tilbage til vor Leir for at flytte den længer ind imellem de mange Floders Løb; vor hvide Broder er kommet i fredelig Hensigt, han skal derfor drage bort i Fred, skjøndt de røde Krigere kunde tilintetgjøre ham og hans Benner, som Stormen knækker Straaet paa Prairien."

Han pegede paa de talrige røde Mænd, som holdt udenom de hvide Mænd i en stor Kreds, og Røde Tom kunde ikke skjule for sig selv at Steppens røde Krigere havde Ret.

"Den sorte Tiger" følger Flygtningens Spor i modsat Retning," vedblev Indianeren „vi ville ile til ham og advare ham mod de store Østens Byer, som udsende de mange Krigere med de skinnende Baaben imod den fattige Indianer."

Med disse Ord vendte han sin Hest og foer afsted som en affrudt Pil.

Hans Kammerater fulgte ham; det var et stolt, men uhyggeligt Syn at se dem juse bort, for at bringe Død og Elendighed over de Egne de besøgte.

"Rid I kun, I fordømte offer-smurte Hunde," loe Røde Tom „er I først borte er Prairien vor, og der skal jeg tjene mine fem Tusinde Dollars, hvis ikke den graa Bjørn eller Bumaen har gjort det af med „den hvide Rose."

De hvide Mænd blev endnu holdende stille, ind-

til den sidste Indianers Skikkelse var forsvundet i det høie Græs, derpaa hviede de af mod Syd, de vidste nu i hvilken Retning „den hvide Rose“ var flygtet.

Fjerde Kapitel.

Den røde Puma.

Vore Flygtninge vedbleve imidlertid at ride frem gjennem det høie Græs, trods Heden og de besværlige Mosquitos, som nu kom flyvende med Vinden fra Sumpene i store Sværme.

Mil efter Mil blev tilbagelagt, og Afstanden imellem dem og de forfølgende Indianere stedse større og større, indtil endelig Anna mente, at de var fuldkommen udenfor al Fare.

„Vi maa snart være i Nærheden af Fort Louis ved Arkanja Floden,“ sagde hun „og da er vi frelst. Kun sjeldent vover Indianerne sig over denne Flod, som hele Veien er bebygget langs Bredderne og ad hvilken der drives stor Handel med Bomuld og Sukker, og naaer vi først Fortet, er vi sikre; Gud føre os da sammen med vore Kjære.“

Og atter sprængte de flinke Dyr afsted henover

det stenblandede Terrain, hvor Græsset begyndte at antage en mere gul Farve, og hvor den ene lille Busk voxede frem imellem Stenen, sine Steder endog dannende en fuldstændig Underskov.

Anna undgik dem hvergang hun kom i Nærheden af dem, og det lod tillige som om Hestene viste en afgjort Modbydelighed for at trænge frem under Skyggen af de smaa frodige Træer, og gjennem det fine silkebløde Græs, som bedækkede Landet hvor disse smaa Træer voxede.

Denne Underskov blev efterhaanden tættere og tættere, og tilsidst bredte den sig som et helt Bælte, de maatte igjennem for at kunne fortsætte Rejsen. —

Det var en ubehagelig Hindring som affjær dem Veien, men som de maatte igjennem.

Anna standsede sin Hest, foran den vindbydende Skov og trak Beiret dybt.

Hjertet bankede voldsomt i hendes Bryst, og hendes Kinder blegnede og rødmede vekselvis.

„Er De syg?“ spurgte Blanca, som nu, efter den lykkelig overstaaede Fare, blussede af Glæde og Haab.

„Nei, Blanca,“ svarede Anna „jeg er ikke syg, men jeg er bange.“

„Min Gud, hvorfor?“

Og Blanca blegnede nu ogsaa skøndt hun ikke havde Begreb om, hvori Faren bestod.

Anna pegede paa Krattet.

„Se,“ hvistede hun „bag disse smaa Træer og

imellem disse fortryllende Blomster boe Prairiens Kobbdyr; her rulle de sig sammen, medens Solen brænder, men saasnart det begynder at helde med Dagen, komme de frem og begive sig udenfor Buskadsjet for at myrde paa Prairien; her boer den graa Bjørn, Ulven, den røde Puma, det frygteligste og blodtørstigste Kobbdyr og den stærke Panther; de boe der alle, Blanca, og vi har kun Balget imellem enten at vende om og falde i Indianernes Klør eller betro os til Gud og ride igjennem."

"Er der ingen Bei, som fører udenom?" spurgte Blanca, og blev endnu blegere.

Anna rystede sørgmodigt paa Hovedet.

Saa langt Diet kunde se, strakte Buskadsjet sig, støttende sig paa den ene Side til Sumpen, paa den anden til Urskoven.

"Nei, Blanca, nei," sagde hun "der er ingen anden Bei."

"Saa lad os vove at ride igjennem før det bliver mørkere," svarede Blanca bestemt "før sønderrives af de vilde Dyr end tilbage til de grusomme Indianere."

Anna kysjede hende.

"Sag er af samme Mening," sagde hun "hold din Tomahavk fast i den høire Haand og styr Hesten med den venstre."

"Men Du?" spurgte Blanca.

"Sag har Jones Smiths Bowiekniv," svarede hun "jeg skal ikke gjøre den Skam; gid den maa kunne frelse os Begge."

Dg med høit bankende Hjerte og blege Kinder begyndte de to Flygtninge det farlige Ridt gjennem „den røde Pumas Bælte“, som den fem Mil brede Understov hed.

Heden var næsten kvælende; ikke en Vind rørte sig, det var som om al Kjølighed med Et var vegen bort.

Prægtige glimrende Raktus, straalende Ahatier, purpurrode Klokkeblomster bedækkede Jorden, hvor de kom frem, og en sødlig, bedøvende Lugt strømmede ud af de harpixholdige Magnolie Træer, som stod Side om Side med Drangen.

Hist og her laa en uhyre Træstamme, flere hundrede Fod lang og indtil tredive Fod i Gjennemsnit som et Vidne om, at her engang havde været en uhyre Skov, som nu var bortseiet af Tiden og forvandlet til Stov og Løv, og sine Steder sprudlede en lille Kilde frem, afgivende sit sparsomme Vand, der knapt løb stærkt nok til at man kunde fylde et Glas i fem Minutter, til den giftige Flueplante og den fine vilde Anemon, som skjød frem i Tusindvis.

Tusinder af store grønne Firben løb frem og tilbage over den omstyrtede Træstamme, drillende Klapperflangen, som havde rullet sig sammen og kun af og til lod sit spidse Hoved fare frem som et Lyn for alligevel at gribe feil af det lille hurtige Firben, og imellem de løvbesatte Grene, tæt nede ved Jorden sad den uhyre Jogledderkop, af et Barnehoveds

Størrelse, stille og lurende paa den diamantlignende Kolibri, som fløj ned i dens stærke Net og blev dens Bytte med detsamme.

Det var et Paradis, dette „den røde Pumas Bælte“, fortryllende deiligt, rigt paa duftende Urter og straalende Blomster, og dog vovede Ingen af de Ridende at tale et eneste Ord; de skyndte sig blot fremad og tillod Hestene at gaa som de vilde, kun stedse i en bestemt Retning, som kunde føre dem frem gjennem Bæltet.

Blanca puffede til Anna og pegede tavst paa en temmelig bred Sti, som snøede sig imellem Træerne og saa ud til at være meget befærdet, men Anna rystede paa Hovedet med alle Tegn paa Skræk.

Det var nemlig Pantherens Sti, ad hvilken den gik, naar den begav sig til Sumpene for at slukke sin brændende Tørst.

Hesten hun red, syntes ogsaa at kjende den.

Den blev urolig, spidsede Øren og skjælvede over alle Lemmer.

Den anden Hest blev ogsaa greben af samme Angst og rystede stærkt, medens den stridtede med alle fire Ben og ikke var til at drive af Stedet.

De kloge Dyr havde lugtet den frygtelige Fjende.

Anna klappede sin skjælvende Hest og lod den vende om, og Blanca var hurtig ved hendes Stde, thi inde fra Dykningen lod et hæst, truende Brøl, som bragte Blodet til at stivne i hendes Arer.

Det var den røde Pumas Brøl.

„Anna,“ hviskede hun „hører Du?“

„Ja, ja,“ stammede hendes Ledfagerste „det er Pantheren eller den røde Puma, som en Afart af den hedder, o Blanca, min Haand skjælver, jeg kan næsten ikke holde Kniven.“

Hun rystede virkelig saa stærkt, at Kniven faldt ud af hendes Haand ned i det bløde, tætte Græs.

Et nyt, rasende Brøl skingrede fra Tjningen; Hestene stod stille og skjælvede, og Blanca stirrede med stive Dine henimod en stor Magnoliebusk, bag hvis mørke Blade to skinnende Punkter lyste som brændende Ildfugler.

Samtidig bevægede Bladene sig voldsomt, en Brasen og Knagen i Grenene høretes, og med tindrende Dine og opspilet Gab skred den vældige røde Puma frem fra Tjningen.

Blanca blev grebet af Fortvivlelsens usikre, næsten affindige Mod. Udstødende et vildt Skrig, slynge hun Tomahavken imod Uhyret. Den svirrede lige forbi dens Hoved og borede sig ind i Magnolietræets lave Stamme.

Pumaen udstødte et rasende Brøl og trak Bagbenene sammen under sig til et dræbende Spring.

Da strakte flere blanke Metallob sig frem imellem de unge Piger; en Mængde Skud faldt og med et hæst Brøl tumlede Pumaen tilbage, oprivende Jorden med sine Klør.

Denne uventede Frelse overvældede den stakkels Flygtning; hun slog Armene ud og tumlede bevidst-

løs ned ad Hesten, medens Anna sprang af og skjælvende betragtede en Mand, som tilligemed flere Andrede stod roligt bagved og lænede sig til sin nylig afstudte, lange Riffel.

Manden vendte netop sit Ansigt imod hende og betragtede hende med et opmærksomt Blik.

Hun udstødte et hvinende Skrig og styrtede forfærdet afsted ind i Dykningen.

„For Ganden,“ mumlede Manden med Riffelen og traadte hen til Blanca „nu tror jeg nok jeg har tjent mine fem tusinde Dollars.“

„Det har De, Mr. Turnbull,“ svarede Luigi Barbados og traadte nærmere „De har fortjent dem, og De skal faa dem; hvor er hun deilig,“ mumlede han og betragtede de marmorhvide Træer „ikke sandt, Hr. Delmont, hun er smuk.“

Delmont traadte hen ved Siden af ham og bøiede sig ned over hende.

„Ja, hun er meget smuk,“ hvistede han ligesom til sig selv „men dog ikke saa smuk som Moderen.“

Og han tilspøiede høiere i en let Tone.

„Til Lykke, Signor Barbados, den unge Dame gjør Deres Smag Vre, hun er en fuldendt Skjønhed.“

Luigi tog til Hatten. Komplimenten behagede ham, han holdt, som alle Spaniere meget af Smiger.

Han løftede den Bevidstløse op og bar hende til Side, medens Røde Tom gav Ordre til at hente

lidt Vand hvor det var at finde, og derpaa leirede hele Selskabet sig ned i Græsset, uden i mindste Maade at bryde sig om de uhyggelige Røvdyr's Brøl, som af og til stingrede til dem fra Krattets Yderkanter.

Kuigi var den Gæste, som ikke var i godt Humør; han havde ikke truffet Zuna, og kunde ikke finde Anvendelse for sin Bidst.

„Lad os bryde op inden Natten falder paa,“ sagde han „jeg skjætter ikke om enten at blive sønderrevet af Jaguaren eller fanget af Rødhuderne.“

„Vi maa vente till hendes Afsagt er forbi,“ svarede Kuigi „det er en Umulighed at transportere hende videre saalænge den vedvarer; men jaasnart hun kommer til sig selv, drage vi videre, jeg bryder mig heller ikke synderligt om at blive her.“

„Det forekom mig, som den unge Dame blev ledsaget af en Pige i en besynderlig Dragt,“ sagde Delmont „hvor blev hun af?“

„Hun smuttede bort ligesom et Windpust,“ svarede Røde Tom „det var en af disse halvvilde Personer, som altid flygte og altid vende tilbage til Stammen igjen; jeg har truffet paa Flere saadanue i mit lange Steppeliv; de er menneskesty, ligesom denne, og bryde sig hverken om vilde Dyr eller Mennesker; de ligne Taagen, som kommer og svinder.“

„Men hun vil blive sønderrevet af de vilde Dyr,“ mente Delmont.

„Saa lad hende det,“ svarede Halvblods-India-

neren „jaadanne Personer er ikke et Skud Krudt værd, der er nok af dem.“

Idetsamme slog Blanca Dinene op og saa sig forvildet om.

Luigi tog sin Hat af.

„Frøken Claymont,“ sagde han galant „De er frelst; De kan endnu for Fremtiden tillade Alverden at beundre dem.“

„Ah, min Herre, er det Dem,“ svarede hun „jeg troede . . .“

Hun holdt inde og rødmede.

„At det var en Anden,“ tilspøiede Luigi og rynkede Panden „kan saa godt forstaa det, Frøken; ha, ha, ha, nei, dertil naar han aldrig; det er mig og mine Venner, som har trodsset alle Farer for at rive Dem ud af Uhyrernes Klør, og selv om De selv har paabegyndt deres Frelse, har vi fuldendt den, det vil De vel ikke nægte.“

Han pegede paa den døde Buma, som laa en femten a tyve Skridt borte.

„Tro eiheller jeg er utaknemlig,“ svarede Blanca „Tak, mine Herrer, Tak, jeg kan aldrig glemme deres Komme i det frygtelige Dieblik; men hvor er . . .“

Hun vendte Hovedet til alle Sider og saa sig om.

„De mener den vilde Pige, Frøken,“ svarede Røde Tom og traadte frem „hun flygtede ved Synet af os, men det har mindre at sige, hun har altfor meget at bestille med sin egen Frelse til at bekymre sig om Andre.“

Blanca kjendte Røde Tom, eller Kapitain Turnbill, som han kaldte sig og forstod nu, hvorfor Anna var flygtet.

Hun havde gjenkjendt sin Ransmand.

„Den Staffel,“ svarede hun „hun flygtede tilligemed mig.“

„Jeg kan tænke det,“ svarede Luigi „men bedste Frøken, her er ikke Stedet til at meddele os Enkelthederne ved Deres Flugt, føler De Dem stærk nok, saa afsted; vi have to Fjender at befrygte, de vilde Dyr og de vilde Menneſker.“

Blanca gjøs og besteg sin Hest.

„Jeg betror mig til Dem, mine Herrer,“ sagde hun „De lover at føre mig til min Fader.“

„Naturligvis,“ svarede Luigi hurtigt og svang sig i Sadelen „til Hest, mine Herrer.“

Mændene, som længe havde fulgt i Blancas Spor, var staaet af Hestene kort før de stjød Pumaen, og besteg nu igjen disse.

Kun en Hest manglede, det var den Anna havde redet paa. Blanca bemærkede det, men tav, hun vilde ikke engang opfordre til at eftersøge hende, det kunde maaske have farlige Følger.

Men saameget var vist, Røde Tom havde ikke kjendt hende i den sælsomme Dragt og med det af Lidelser og Sorg medtagne Ansigt.

„Afsted,“ mine Herrer,“ kommanderede Luigi, som Togets Anfører „afsted til Frihed og Lykke.“

„Og til femtusinde Dollars,“ mumlede Røde Tom.

„Hvad siger De om ti tusinde,“ svarede en Stemme bag ham i en hviskende Tone.

Røde Tom vendte sig hurtig i Sædlen og mødte Delmonts mørke spørgende Blik.

„Jeg syntes . . .“

„Lys,“ hvistede Delmont „hold Dem ved Siden af mig, jeg vil tale med Dem.“

Røde Tom begreb, at der var noget Bigtigt igjære og red videre ved Siden af Delmont.

De Reifende svingede i en stor Bue og kom ud paa samme Side de var trængte ind; at ride igjennem var altsor farligt.

Blanca red ved Siden af Luigi, som førte an.

Hun var frelst af Tigerens Klør for at falde i Ulvens.

Røde Tom og Delmont kom sidst; de talte ivrigt og hviskende sammen, og Delmonts Dine hvilede uafbrudt paa Blanca for engang imellem at sænke sig mørkt og truende over Luigi, der udfoldede al sit Galanteri, for at synes elskværdig.

Blanca forblev høflig, men kold; den stolte Spanier bed sig i Læberne og foer hurtigere afsted.

Han vilde feire og han havde allerede Seirens Pris i sin Magt.

Kort efter naaede de den tørre, visne Græsvei udenom Sumpen og red roligt videre, temmelig overbeviste om, at ingen Fare truede dem foreløbig.

Femte Kapitel.

Hvem Jones frelste.

Anna var flygtet, saa hurtig hendes Fødder kunde bære hende, da hun havde gjenkjendt Kapitaïn Turnbull i Røde Tom. Angsten over dette Møde spændte hver en Muskel til Staal og joq al Frygt for Underskovens vilde Dyr tilbage.

Røde Tom, Flodroveren fra Missisippi, kunde tilsidst gjenkjende hende og hvad vilde da ske.

Nei, nei, tusinde Gange før Flugten gjennem „den røde Pumas Bælte“, tusinde Gange heller blive sønderrevet af de glubende Rovdyr, langt hellere end føres tilbage til de Wilde, som den vanvittige Wha-Wha for at blive pint tildøde ved de mest udsøgte, de grusomste Pinsler.

Hun styrtede derfor afsted gjennem Krattet, rivende Fødderne tilblods paa de spidse Torne og hvert Dieblif faldende over de knudrede Trærødder, som stjød sig op over Jordens Overflade.

Aldrig havde hun løbet saaledes.

Hun løb for Friheden og brød sig kun lidt om at hun maaske løb lige i Døden, thi rundt om lød Brøl paa Brøl, Aftenen nærmede sig, det var de vilde Dyrs Time til at gaa paa Rov.

Endelig naaede hun en aaben Plads, der saavidt hendes Øie kunde se, var bølgende frodigt Græs, som næsten overalt havde en Høide af fem Fod.

Vinden suste igjennem det og frembragte en raslende Lyd, som flere Gange fik hende til at fare sammen. Den lignede Klapperslangens Ranglen med Halen, før den kaster sig i Luften til det giftige Bid.

Annas Kræfter var udtømte, hun vakkede frem og tilbage og sank endelig gispende til Jorden, just som hendes tro Hest snøstende brød igjennem Krattet og standsede foran hende, ligesom om den vilde sige: Stig op paa min Ryg, og jeg bringer Dig herfra med Vindens Hurtighed.

Hun forsøgte at reise sig, men formaade det ikke; Kræfterne svigtede hende, da hun havde faaet fat i Hestens Manke og vilde svinge sig paa dens Ryg, hun udstødte et svagt Skrig og tumlede bevidstløs tilbage imellem Græsjet.

Omtrent samtidig hermed trængte et lille Selskab, bestaaende af fire vel bevæbnede Mænd og en sort Pige ind i „den røde Pumas Bælte“ paa samme Sted, hvor Røde Tom og de Andre kort i Forveien havde skudt Pumaen.

Den forreste, en kæmpehøi Mand, bevæbnet med en usædvanlig tung og lang Kiffel, gik hurtig fremad,

idet han bestræbte sig for at finde en Sti, som førte i en Bue paalangs gjennem Krattet henimod Urskoven, der begrændsede Siouernes Land.

Havde man først naaet denne, vilde man med Lethed og dækket af Skoven kunne naa de røde Kriegers Leir, til hvilken Blanca uden Tvivl maatte være bragt, og ved at reise gjennem det farlige Bælte, fjernede man tillige Mistanken om nogensomhelst Forsølgelse, dersom Rødhuderne, hvad rimeligt var, havde udstillet Forposter, som skulde underrette om enhver Fjendes Ankomst.

At de Reisende altsaa var Claymont tilligemed Jones Smith, Brienne, Bertrand og Zuna vil Læseren strax indse.

Jones, som gik i Spidsen, vendte ikke Blikket fra Jorden, og udtalte hvert Dieblit hvistende til Brienne. at de ikke var ene i det farlige Bælte, han saa tydeligt Spor af Heste og Menneſker.

Brienne maatte give ham Ret; uagtet Skovbunden var nede bevoxet med Mos, opdagede dog strax det øvede Øie, at det ikke var saalænge siden Mogen havde trængt sig frem netop i samme Linie.

Hestene, som Bertrand førte med sig, snusede ogsaa uafbrudt til Jorden, som om de kunde lugte at Mogen var draget i Forveien, og de mange knækkede Græsstraa talte ogsaa for, at en større Mængde var trængte igjennem.

Indianere var det ikke, det saa Tægerne strax ved at undersøge Fodsporene i det bløde Mos, men

hvem kunde det da være, som havde vovet sig herind og i hvilken Hensigt?

Med Et buffede Jones sig hurtigt ned og optog en blinkende Gjenstand, som laa imellem Græsset.

Han holdt den i Beiret og vendte sig forbausset mod Brienne.

Gjenstanden var en stor, skarp Bowiekniv, og da han dreiede Skaftet saa han det var hans egen.

Han havde mistet den, da han slyngede den imod den store Slange og overskjar dens Nakkeben og ladedet den blive liggende, da Indianerne kom, og nu fandt han den her over to hundrede Mile Nord paa i et vildsomt Krat, som Indianerne ikke havde be-
traadt.

Hvorledes var den kommen her?

Han udtalte netop sin Forundring, da hans Dine faldt paa den dræbte Puma og Tomahavken, som sad horet ind i Magnolietræets Stamme.

„De har dog været her, de fordømte Rødhuder,“ mumlede han og rev Tomahavken ud, men betragtede med det samme Indsnidtet i Stammen.

Det var ikke synderlig dybt og vidnede om, at Armen, som havde slynget Baabnet enten ikke havde været synderlig kraftig, eller at man simpelthen havde fæstet Tomahavken fast for en kort Tid og da glemt at tage den med.

Brienne, der kom til, tilligemed Hr. Claymont og Bertrand, var af samme Mening, hvorimod Zuna havde en hel anden.

„Ikke vild Indianer været her,“ sagde hun „saa

havde ikke ladet Buma ligge med Skind og Klør; nei hvid Mand været her, har overrasket Indianer og taget Tomahavk fra ham. Buma siger: Hvid Mand været her."

"Det vil vi snart faa at se," svarede Jones og gif hen til den livløse Buma.

Han dreiede dens mægtige Krop og faa at flere Kugler var trængt igjennem den.

"Buma har Ret," sagde han; vi befinde os i de hvide Mænds Spor; men hvem kan det være; et Jagtselskab er det ikke, det er jeg vis paa."

Han vendte sig mod Siden og lyttede.

Det forekom ham bestemt som om han hørte en Hest vrindste.

Men kort efter ophørte denne Lyd og Alt blev igjen stille.

"Lad os trænge frem, mine Venner," sagde Hr. Claymont „tilgiv en Faders Dmhu, men min stakfels Datter er i Fjendens Bold."

Jones nikkede bifaldende.

"De har at befale, kjære Sir," sagde „Deres Ord adlyder vi med Glæde; lad os da i Guds Navn drage videre paa langs gjennem Krattet; vi ville naa Enden antager jeg om fire og tyve Timer og ville overnatte hvor vi finde en aaben Plads."

Den brave Kentuckher tog Kniven i Haanden, gav Tomahavken til Buma og begyndte Marchen i nordlig Retning, stedse tænkende over Grunden til at hans gode Bowiekniv laa paa dette Sted.

Astenerne havde allerede indfundet sig, lys og ual-

mindelig klar. Maanen skjuede og kastede sit spørgselagtige Skjær udover de smaa Buske og kæmpemæssige Træer, som stod blandede imellem hverandre, og engang imellem før Aftenvinden stødvis henover dem og slog de visne udgaaede Grene sammen med en raslende Lyd.

Jones Smith gik i Spidsen og tog lange Skridt. Bant til Steppejægerens eventhyrlige Liv og dets mangfoldige Farer var han bleven ligesaa forsigtig, som han alligevel var dristig og uforscærdet. Han kjendte vel sin egen fysiske Styrke, som kunde holde et Doufin vogne Mænd fra Livet, men overfor Klapperflangens eller den sorte Slanges Gift, forslog ikke den stærkele Skabnings Styrke, og Jones Smith saa sig derfor vel for, før han satte sin Fod paa Jorden.

Dette blev mere og mere nødvendigt, thi Buskadsjet blev tættere og tættere og Slangernes uhyggelige Hvielen hyppigere, ubedragelige Tegne paa, at man befandt sig i Naturens store Menageri ved den store Flods sumpige Bredder.

De større Dyr frygtede han kun lidt for; han havde engang optaget Kampen med den sorte Bjørn ene og kun bevæbnet med en Kniv.

Som to romerske Brydere havde de omfavnet hinanden, og ligesom hine kæmpede, indtil En af dem blev paa Pletten, saaledes havde Jones Smith kæmpet med Bjørnen. Den havde sønderflænget hans venstre Arm, men den høire borede Kniven dybt i

dens Hals og bøjede den bagover, saa dens kæmpesterke Ryg knagede.

Trods sin saarede venstre Arm, greb han den med denne i Underkjæben, holdt dens Hoved tilbage og overskjar dens Strube.

Saa havde han taget Skindet af den og foræret det til sin Anna, at hun kunde have lidt Blødt under sine smaa Fødder, som han sagde.

Den sorte Bjørn er uhyre stærk.

Sones havde dræbt den i Dvekamp og fra den Dag kjendte han sin egen herkuliske Styrke.

Han brød sig derfor kun lidt om Brølene, som af og til skingrede gjennem Understoven, men fortsatte sin Vej, følgende Sporet af en Hest, som havde gaaet i en altfor uregelmæssig Krumning til at have havt en Rytter.

„Det hele er mig en uforstaaelig Gaade,“ sagde han til Brienne, som fulgte lige bag efter ham „hvoreledes er min Ruv kommen i hvide Mænds Eie; det er jo næsten en Umulighed at tilbagelægge Veien hertil i en saa kort Tid.“

Den unge Steppejæger tilstod ligeledes sin Uvidenhed, men var enig med ham om, at de Rejsende, hvem de end var, var dristige Mænd, som trodsede de store Farer, som var forbunden med en saadan Reise.

Veien blev nu næsten ufremkommelig.

Det var den samme Anna kort i Forveien havde tilbagelagt. Tjørneagtige Buske sønderrev Klæderne med deres umaadelige spidse, skarpe Torne, og de

mundgaaelige Slyngplanter, Urskovens tre Ledfagere, havde her en vid Tumleplads for deres uhyre lange stenhaarde Stængler.

Rundtom hævede nogle grønliggende Træer deres Kroner; det var Masiasyrren, et sødligt, duftende Træ, hvor Tusinder af stikkende Mosquitoer opholdt sig.

Som en Sky sænker de sig over ethvert levende Væsen, og man kan være fuldkommen rolig for vilde Dyr, hvor disse smaa blodtørstige Skabninger havde opslaaet deres Bopæl.

Jones Smith og de andre Rejsende havde imidlertid truffet Foranstaltninger til at modtage disse næsvisse Smaadyr paa en passende Maade.

Han kjendte Stederne hvor de opholdt sig og antændte øieblikkelig en Slags Bævergeld, en skrækkelig stinkende Masse, som han slyngede ind i Træet.

Med høi Summen forsvandt Mosquitoerne som en lille Sky og sænkede sig først ned langt fra Stedet, de tidligere havde beboet.

Jones Smith loe.

Det morede ham altid at beherske Dyret og fjerne Faren.

Med Et standsede han og saa forsigtig frem for sig, idet han med det samme spændte Hanen paa sin lange Riffel.

„Hvad nu?“ spurgte Brienne.

Jones pegede tavs ind over en aaben Plads, som viste sig for dem.

3 Udkanten af denne stod en herreløs Hest, ry-

stende over alle Lemmer og paa Jorden foran den laa en Kvinde, halvt iført Indianernes Dragt, halvt klædt som Folk fra Østen.

Dg henover den aabne Plads, kom en uhyre Kalos, graa og klodset, men alligevel hurtig i sine Bevægelser.

Med en tordenlignende Brummen nærmede den sig den forskædede Kvinde, som kun formaaede at strække Hænderne imod Himlen og befale sit Liv til Gud.

Det var den graa Bjørn, Prairibjørnen, Amerikas, maaske hele Jordens stærkeste Dyr efter Elefanten.

Aldrig saa man et mere vildt Udtryk end det som skinnede vore Sægere imøde, da Uhyret saa, at dens ndsete Bytte pludseligt fik Hjælp. Det standfede et Dieblif, stak den spidse Snude i Beiret, brummede frygteligt og begyndte igjen sin hurtige March henimod den unge Pige, uden i mindste Maade at at bryde sig om den truende Undsætning.

Jones hævede langsomt sin Bøsse, idet han gav Brienne at forstaa, at han maatte fyre, hvis han skulde feile.

Steppejægeren nikkede, han havde den største Lyst til selv at have Vren af første Skud, men Jones var den Voldsste og denes Forrang blev aldrig bestridt af Sægerne i disse Egne.

Det graa Uhyre kom stedse nærmere, uafbrudt brølende og med blodunderløbne, røde Dine; det var en frygtelig Modstander, som var vor Helt værdig.

Da faldt pludseligt et Skud fra Jones's lange Riffel; Uhret udstødte et rasende Brøl og tumlede til Jorden, idet det greb sig til Hovedet med Labberne, ligesom før at angive, at Skuddet havde truffet den der.

„Godt truffet!“ raabte Brienne „ved Gud, Jones, det var et Mester-skud, Stindet er ikke spoleret, Kuglen er gaaet gennem Diet.“

„Jeg troer det selv,“ svarede Jones „den har faaet sin Rest.“

Han vilde gaa frem, men Brienne greb ham i Skulderen.

„Bliv,“ hviskede han „den er ikke død, den kommer igjen.“

Bjørnen havde virkelig reist sig igjen, og nærmede sig i stærk Trav. Blodet strømmede ud af dens Gab og gav den et endnu frygteligere Udseende, og dens Brøl rullede som Tordenen.

Jones greb sin Kniv, den samme han fornylig havde fundet, og styrtede sig imod den.

Da han var kommen den paa tyve Skridts Afstand, standsede han pludselig, svang sin Arm rundt i Luften, og fløitende som en Riffelkugle fløi Kniven ud af hans Haand.

Bjørnen udstødte et nyt, skingrende Brøl og tumlede anden Gang til Jorden før ikke at reise sig mere.

Kniven var slynget med uhyre Kraft, den havde truffet den i Brystet og var trængt gennem Hjertet, borende sig ind lige til Skaftet.

Brienne, som havde hævet sin Riffel til det dræbende Skud, skænkede den igjen og udstødte et høit Beundringsfrig.

Dette Kæft med en Bowiekniv kunde ingen anden Mand i Amerika end Jones Smith gjøre.

„En prægtig Kærl,“ mumlede Jones og betragtede den døde Kæmpe „fine tolv Fod i Længden og fem Fod høi.“

Brienne tog sin Hue af og gav ham Haanden.

„Aldrig saa jeg bedre Kæft med en Bowiekniv,“ sagde han „jeg er stolt af at være din Ven og Broder.“

Jones smilede tungsindig.

„Hvad nytter al Ros mig,“ sagde han „jeg har jo Ingen at dele den med.“

„Du har idetmindste frelst en ulhykkelig Skabning fra en frygtelig Død,“ svarede Brienne „hvad enten hun nu er Indianer eller ei, saa er hun dog et Menneske.“

„Jeg havde næsten glemt det,“ svarede Jones „kom lad os løfte hende op.“

Dette behøvedes ikke; den halvtbevidstløse Anna havde reist sig op ved Lyden af Skuddet og den dybe Stemme, som havde talt.

Hun stod med aaben Mund og stirrende Dine og saa paa ham. Tale kunde hun ikke, kun Læberne bevægede sig og frembragte en uforstaaelig Lyd.

Hun havde gjentjendt Jones, sin Vægtesælle.

Endelig fik Følelsen Lust, hun strakte Armene

mod ham og raabte med en Stemme, som skjælvede af Glæde og Bevægelse.

„Jones, min Jones!“

Og han, den kæmpestærke Mand, som nylig havde feiret i Kampen mod Jordens vildeste Dyr, han saa paa hende, hans Læber bevægede sig frampagtig, hans Hænder skjælvede, hans Dine stirrede paa hende, som var hun et Drømmesyn, og han var ikke istand til at sige et eneste Ord, da han aabnede sin Favn og trykkede den gjensundne Hustru til sit Bryst.

De Rejsende begreb det Hele.

Den Frelste var Anna Stratford, Jones Hustru, som Kapitain Turnbill eller Røde Tom havde bortført for tre Aar siden.

Her er imidlertid hverken Tiden eller Stedet til at skildre den uhyre Glæde, som viste sig hos de to Gjenforenede, kun det vil Læseren indse, at Ingen var nu gladere end Jones Smith og hans Anna.

Af hende erfarede de nu om Blancas Flugt fra Siouxernes Leir og om Mødet med Planteren og hans ubehagelige Følgesvende, og Jones Smith blegnede ved at tænke paa at hans Anna paany havde været nær ved at falde i Kløerne paa Halvblods-Indianeren, der da uden Tvivl vilde have bragt hende tilbage til „den sorte Tiger“, hvis frygtelige Hævn over hendes Meddelagtighed i Blancas Flugt da neppe var ubeleven.

Hvad Anna fortalte om Blancas Frelse opfyldte dem Alle med nyt Mod, skjøndt Hr. Claymont, der

med Et blev sig selv fra gamle Dage, ikke var ganske rolig ved at erfare, at hun var bleven frelst af Planteren fra Maria da Gloria, men som dog under alle Omstændigheder tiltroede ham større Meenesfelighed end „den sorte Tiger“.

Der var imidlertid ingen Tid at spille, og man bestemte sig til at trodse Faren og drage tværs over „den røde Pumas“ Bælte, en Keiseroute Ingen endnu havde vovet.

Klokken var allerede mange, og Aftenen langt fremskredet, da de modige Mænd drog lige mod Syd gennem det farlige Buskads, hvor Døden lurede paa den Driftige i mangfoldige Skikkelser.

Sjette Kapitel.

Over Prairien.

Den lyse, klare Nat tillod de Rejsende at drage videre i den engang bestemte Retning.

„Den røde Pumas Bælte“ var imidlertid en meget bred Strimmel Land, men man havde ganske vist den Fordel, at Rejsen igjennem det forfortede Veien henved ti Gange.

Man var derfor sikker paa at affkjære Luigi og Røde Tom, naar de boiede om Hjornet nede ved Sumpene for at drage videre Syd paa.

Uafbrudt lød de vilde Dyrs Brølen, medens de drog gjennem det bevoxede Stykke Land, men Frygten for disse Uhyrer svandt, naar de saa hen til deres udmærkede Vaaben og de flinke Tægere, som forstod at bruge dem.

Dagen brød omsider frem, de forskjellige Uhyrer vendte tilbage fra deres Udflugt paa Prairien eller fra Sumpene og flere end en Gang skjød Brienne en næsvis Ulv eller Buma, som troede at kunne erobre en af de Heste, som Bertrand førte ved Tøilen.

Jones og Brienne gif nemlig, thi der er Intet, som indgyder Dyret større Sikkerhed, end naar det ser et Menneske som ledsager det; det er da roligt ligeoverfor Jaren.

Dog det vilde blive for trættende at skildre den besværlige Reise gjennem de mennesketomme Landstrækninger; vi ville begive os forud for vore Benner for at nærme os det temmelig stærke Fort St. Louis, der i Lighed med det sydligere beliggende Fort Magdala var beregnet paa at hde Indianerne kraftig Modstand under Tilfælde af en Opstand.

Fort Louis laa ved Sammenløbet af to større Vandløb, som derpaa forenede faldt i Missouri.

Det var oprindeligt opført af Englænderne, da disse vare Herrer i Landet, men efter Freden, som godkjendte Staterne som fri og uafhængige, vare de

overgivne til Amerikanerne, som havde bemanded dem med nogle faa Soldater, i den blinde Tillid at Indianerne neppe vovede at angribe, efterat de havde mistet deres Allierede og Benner Englænderne.

Thi det er desværre en bekjendt Sag, at England ikke generede sig for at slutte Forbund med de menneskeædende Stammer imod Nord og Vest for at bekæmpe Amerikanerne.

Fort Louis var altsaa, som man kan vide heraf, temmelig svagt bemanded, og havde ovenikjøbet en følelig Mangel paa Ammunition. Kommandanten, en gammel graahaaret Krieger, der ovenikjøbet var Invalid, havde aldrig funden det Umagen værd at „uleilige Regjeringen i Washington med Forespørgsel om Rugler og Krudt, og hele Forraadet indskrænkede sig derfor til omtrent hundrede Skud i det Hele, til de ti Stykker Skjts, hvormed Fortet var armeret.

Besætningen udgjorde halvtredsiendstyve Mand; Folk, som knapt forstod at lade endfige rette en Cannon, og som havde langt større Lyst til at kaste Tærninger om Smaapenge og Whisky end staa paa Udfig efter en mulig frembrydende Fjende.

Det var imod dette Fort at Luigi Barbados rettede sin March, efterat være sluppet udenom „den røde Pumas“ Bælte, og da Veien er aaben og let passabel, haabede han at naa Fortet i Løbet af nogle Dage trods Veiens Længde.

Underveis underholdt han sig næsten hele Tiden med Delmont, da det forekom ham, som om den unge Dame holdt mere af at være ene med sine

Tanker, og lagde ikke ved den mindste Hentydning for Dagen, hvilken Hensigt han egentlig nærede.

„Jeg har paa en Maade allerede hendes Faders Ja,“ sagde han til Delmont „og hvad hende angaar, tror jeg neppe hun vægrer sig ved at give sin Redningsmand Haanden.“

Delmont smilede.

„Jeg tør vel ogsaa regne mig som en saadan,“ sagde han „min Kugle traf ogsaa.“

Spanieren betragtede ham forundret.

Var det Spøg eller Alvor.

„Som hendes Redningsmand tør De naturligvis ogsaa vise Dem,“ sagde han „men jeg tvivler paa, at Deres elskværdige Hustru, Marquise Billemont, vilde være tilfreds, om De hjemførte Frøken Claymont som Deres Brud.“

Delmont smilede paany.

„Man skulde virkelig tro, at De var jaloux, min kjære Don,“ sagde han „bliv endelig ikke det; vil jeg have Frøkenen i min Magt skulde det sandelig ikke være for min egen, men for en Andens Skyld.“

Planteren saa alvorlig paa ham, han forstod ikke Meningen.

„Ja,“ vedblev Delmont „jeg er en Menneſteven, og mit Formaal har altid været at gjøre vel imod Andre; det kunde derfor glæde mig at føre Frøken Blanca tilbage til Frankrig, til sine Slægtninge, til sin Moder.“

„Sin Moder, siger De,“ svarede Luigi og standſede sig Hest „men er hendes Moder da ikke død.“

„Moderen lever,“ svarede Delmont „hun længe efter sin Datter.“

„Men Hr. Clayrmont da,“ spurgte Luigi endnu mere forundret.

„Hr. Clayrmont er ikke Frosen Blancas Fader,“ hvistede Delmont „hendes Fader er død for længe siden. De behøver derfor ikke at bekymre Dem videre om hans Samtykke til Forbindelsen, den har ikke det Mindste at sige.“

„Men saa er han jo en ligefrem Bedrager, denne Clayrmont,“ svarede Luigi „han har altid udgivet sig for den unge Dames Fader.“

„Saa, udgivet sig for, det var det rette Ord,“ sagde Delmont „og dersom jeg turde udtale min Mening, tror jeg snarere at den fornemme Franskmand vil beholde hende for sig selv istedetfor at give hende til Dem eller andre.“

„For Fanden,“ mumlede Luigi „er det virkelig Sandhed.“

„Jeg ved kun, hvad jeg kan slutte mig til,“ svarede Delmont „strax da jeg hørte Navnet Clayrmont og hørte Manden beskrive, opstod den Tanke hos mig, at det maaske var den Samme, som for en Del Aar siden ligefrem stjal Blanca, der dengang vel var en fem, sex Aar gammel og afreiste med hende, efterat have forsøgt at afpresse Moderen en uhyre Sum for at give Barnet tilbage.“

Luigi hørte til med spændt Opmærksomhed, Fortællingen interesserede ham i høieste Grad.

„Videre,“ sagde han og lod sin Hest gaa i Stridtgang.

„Nu, hvorfor skulde jeg vel stjule det for Dem, min bedste Signor,“ vedblev Delmont i en let Tone „jeg vil fortælle Dem Alt. Ser De, Hensigten med min Reise er ikke alene at afkjøbe Dem Deres fortryllende Plantage, men ogsaa den at bringe Frøken Blanca tilbage til sin Familie, og . . .“

„Det sker ikke,“ svarede Planteren kort „saasnart jeg har ægtet hende og De har kjøbt og betalt Plantagen tager jeg til New-Orleans hvor jeg vil leve Resten af min Tid.“

Delmont smilede.

„Kunde De ikke have lyst til en Tour til Frankrig med Deres unge Kone, det kunde dog sikkert glæde hendes Moder at se sin Svigersøn,“ sagde han i en Tone, som skulde være deltagende og hjertelig.

„Jeg forlader ikke mit Hjem,“ svarede Planteren „jeg er nu engang saadan, jeg bliver hvor jeg er født, og hverken De eller Noget Anden faar mig til at forlade mit Fødeland.“

„Men betænk hvilken Glæde det vilde være for Frøken Blanca,“ indvendte Delmont „hun længes dog vistnok efter sin Familie.“

„Nok, nok,“ afbrød Planteren ham barsk „jeg lader mig ikke overtale.“

Med disse Ord travede han hurtig frem og overlod det til Delmont at ride alene.

Røde-Tom havde set det Hele og strax opdaget, at Luigi var bleven vred.

Han red derfor hen paa Siden af Delmont.

„Naa,“ sagde han „Torden i Luften.“

„Ja, jeg faar maaste Brug for Dem, Sir,“ sagde Delmont i en hvistfende Tone „kan De, naar jeg underrette Dem derom lidt i Forveien, saa stjæle Frosken Blanca fra denne storsnudede Spanier og bringe hende ombord i Fregatskibet „St. Maura“, som ligger ved New-Orleans.“

Flodskipperen tøgte sig om Stjæget.

„Hm,“ mumlede han „Signor Barbados er en hidsig Mand, han holder god Vagt og er ikke bange for at lade enhver Uvedkommende skyde paa Belsen.“

„Men De, hans Ven, vil han vel neppe øve en saadan Justits imod.“

„Benstab gjælder hverken hos ham eller mig,“ svarede Røde-Tom „jeg holder heller ikke af, at man blander sig i mine Affaire, men er det Dem meget om at gjøre, at besidde den lille Dame, saa er det ikke første Gang at Kapitain Turnbill har gjort Erobringer.“

„Godt, den unge Dame skal følge mig tilbage til Frankrig,“ vedblev Delmont i en hvistfende Tone „det gjælder hendes hele Belsærd, og de ti Tusinde Dollars faar De samme Dag som . . .“ han holdt inde og saa vist paa Røde-Tom.

„Som jeg skyder ham d e r,“ fortsatte han og pegede paa Luigi, som red ved Siden af Blanca

„nu, her er min Haand, ti Tusind Dollars forslaar dog mere end fem Tusind.“

Havde Luigi set det Blik de to Mænd viklede med hinanden, vilde han have været tilmode som en Mand, der ved at han befinder sig midt imellem en Tiger og en Krokodil.

Men han saa det ikke, han var altfor optaget af at konversere Blanca, der mere end nogenfinde følte sig trykket af hans Galanteri og som for-gjæves søgte at unddrage sig hans Flammeblik, som tydeligere end Ord forraadte, hvad der foregik i hans Indre.

Kun En foruden havde lagt Mærke til de to Mænds hvissende Samtale, da de red over Prairien.

Det var Mitjel Blane, Styrmanden ombord paa Røde-Toms Tommerflaader.

„Røde-Tom er en Skurk, dersom han danser efter den visne Franskmands Pibe,“ tænkte han „og kommer det til Kamp, tror jeg nok at jeg tager Parti for Planteren, det kan jo aldrig skade at blive Kapitein engang, man har længe nok været Styrmand.“

Han red hen til sine underordnede Kammerater og samtalede jagde med dem.

Hvad de talte om hørte Ingen, men da Mitjel Blane galopperede bort for at fange en ung Antilop med sin Lasso, havde Røde-Tom mistet en stor Del af sin Anseelse han nød hos de raa Mænd.

Forræderi kunde de nemlig ikke tilgive, et ærligt Knivstik eller en Kugle gennem Hovedet, det kunde

være, men at forraade en Ven og Kompagnon var i deres Dine en grov Forbrydelse, som ingen „ærlig“ Bandit vilde deltage i.

Flere Gange havde Blanca udtalt Ønsket om at vælge den Retning, hvor hun med temmelig Sikkerhed kunde antage at Faderen befandt sig, men hver Gang havde Luigi ivrigt modsat sig det af Frygt for Indianerne, som han paastod, og man vedblev derfor at holde Retning af Fort Louis.

Man havde imidlertid naaet den varme Tid paa Dagen, Middagen, da Solen stod som en glødende Kugle, der udsendte brændende Straaler til alle Sider ned over den tørre Prairi.

Blanca led frygtelig, og det blev nødvendigt at standse under nogle store Magnolie- og Kokospalmetræer, som stod midt paa Sletten, og som afgav en fortrinlig Skygge.

Her gjorde man Holdt, og de Reisende sprang af Hestene, som ogsaa trængte til Hvile i høi Grad. Bøstende og stønnende lagde de trætte Dyr sig ned og vilde neppe have reist sig, om en Puma pludselig var sprunget frem imod dem.

Blanca forsøgte at sove, men det var umuligt, hun havde aldrig tidligere, selv ikke engang imellem Indianerne, følt en saa knugende Angst.

Hvor hun end vendte Diet hen, mødte hun Luigis flammende Blik og naar hun forsøgte at sove, kom han hen til hende, spurgte til hendes Befindende og betragtede hende med sine brændende Dine.

Hun følte altfor vel, at den mørke Spanier elskede hende, og hun hadede, hun affstøede ham. Hans Grusomhed imod de stakkels Sorte var en bekendt Sag og hans Vandel havde hun hørt omtale.

Hun bad ham derfor om kun at føre hende tilbage til Faderen.

Luigi bukkede tak.

Et uhyggeligt Smil spillede om hans Læber, da han svarede.

„Frøken Claymont,“ sagde han høfligt men i en iskold Tone „jeg antager, at De vil overlade til mig, hvor jeg vil bringe Dem hen, tilbage til Indianerne agter jeg ikke at føre Dem og hellerikke til Deres Hr. Fader, som han kalder sig, men hjem til mig, hvor De er i langt større Sikkerhed end noget andet Sted.“

Han hilste og gik.

Blanca gyste ved disse Ord, hun indsaa fuldkommen vel, at hun var falden i Kløerne paa en Mand, som hun ikke havde bedre Tillid til end til den vildeste Indianer.

Forgjæves spejdede hun i alle Retninger for, om muligt, at opdage en Rytter paa den store Prairi.

Men hun saa ingen, kun Græssets evige Bølge frem og tilbage og de fine, hvide Skyer, som drog langs Horrizonten, var det Eneste hun fik Øie paa.

Ingen Rytter lod sig se, øde, tomt var det Hele.

Den unge Pige lod Hovedet synke ned paa Brystet og lukkede Dinene, hun tænkte paa et Liv ved Luigi Barbados' Side og foer sammen; før Døden.

Dg hendes Tanker foer videre om og dvælede tilsidst hos Brienne, den unge, kjække Søger, som med Glæde havde vovet sit Liv for hende, hin frygtelige Nat, og som nu fandt Klippehulen tom og forladt.

Hun tænkte paa sin Faders Fortvivlelse, naar han opdagede, at hun, hans eneste Glæde, var berøvet ham, og hun tænkte paa de uhyggelige Rygter, som var i Omløb om Luigi Barbados og hans Forbundsfølge Røde Tom.

Allerede prøvet i Modgangens Skole og vant til at handle med Mod og Kraft, pønsede hun derfor i al Hemmelighed paa Flugt forinden man naaede Plantagen, hvortil Luigi sandsynligvis vilde føre hende.

Hendes halvtillukkede Dine svævede derfor hurtigt omkring udover Sletten, som længer imod Syd var en fuldstændig nøgen Stenørken, der kun blev bereist af Steppejægeren og Bisonøgen.

Den Rei turde hun ikke vælge af Frygt for Ulvene og for at komme til at lide Mangel paa Vand, og den anden som førte mod Urstoven var ligesaa farlig.

Hun kunde stole paa sin Hest, som hun havde beholdt og paa hvilken hun var flygtet fra Siouyernes Leir.

Den havde dengang vist, at den var hurtig som Fuglen og uhyre udholdende, især med en saa let Byrde, som hun var. Den turde hun derfor med Tillid betro sig til, men hvad kunde det nytte! Prairien var henved hundrede Mile lang, og selv den hurtigste Hest vilde blive øm i Hovene af et Travløb eller en Galop henover den brændende hede Prairi.

Hertil kom endnu, at Hesten ikke var skoet; den var vant til at løbe i det bløde Græs, og vilde neppe kunne taale en haardere Forbund, endstjøndt den havde overordentlig haarde Hove.

Dg dog maatte hun forsøge at flygte; naar Natten kom og Alle sov, vilde hun bestige dens Ryg og flyve derfra som en Stormvind.

Hun var sikker paa, at Ingen af dem kunde indhente hende.

Hendes Ansigt, som hidtil havde været sorgmodigt og nedslaaet fik et livligere Udtryk ved disse Tanker, og hun løftede Hovedet i Beiret, næsten med et tilfreds Smil paa Læben.

Hun mødte idetsamme Planterens mørke, forstende Blik.

„Se se,“ sagde han „den hvide Rose“ er glad i Sindet; det glæder mig at se; o, Froken Clahrmont, hvorfor, vil De ikke tillade mig at dele denne Glæde.“

Hun svarede ikke.

„Blanca,“ hviskede han lidenskabeligt „ved De ikke, at De er i min Magt, og at jeg . . .“

Han holdt inde.

„Og at De?“ fortsatte hun, og betragtede ham med et roligt Blik.

„Og at jeg kunde vise mig uædel, om jeg vilde,“ vedblev Planteren.

„De glemmer, Signor, at jeg har fransk Blod i Aarerne, og at jeg ikke lader mig tvinge saa let,“ svarede Blanca „jeg befaler Dem at lade mig være i Fred, eller jeg maa forlade Deres Selstab og paany begive mig ene ud paa den store Prairie.

Planteren loe haanligt.

„Virkelig,“ mumlede han „man foretrækker at blive sønderrevet af de vilde Dyr for at tilhøre den rigeste Planter i Louisiana.“

„Ja,“ svarede hun kort „jeg vil aldrig blive Deres, hører De, Signor, jeg vil ikke.“

Planterens Dine udstjødte Lyn; en saadan aabenbar Trods var han ikke vant til; blind Lydighed havde han kjendt, men aldrig Modstand.

„Vi ville saa at se,“ mumlede han og bukkede for hende „men Et vil jeg dog underrette Dem om, Frøken Claymont,“ tilføiede han kort „og det er at Jungen endnu har vovet at modsætte sig Luigi Barbados' Willie.“

Han hilste endnu engang og gik langsomt hen til Delmont, som underholdt sig med Røde Toms Kammerater.

Senad Eftermiddagen brød man igjen op og fortsatte Veien over den store Flade.

Der var endnu henvend halvtredstindstyve Mil til Fortet, og man søgte derfor kun at naa et skyggesfuldt

Sted i en Dal, som gjennemskjar Prairien syd paa, og som paa Grund af sin deilige, kjølige Lunde og sprudlende Kilder var et søgt Hvilested af dem, som reiste gennem de store Strækninger.

Her vilde man overnatte og se at naa Fortet den næste Dags Aften, idet man hele Tiden vilde holde sig saa langt borte som muligt fra den Side, hvorfra man kunde vente at Indianerne vilde komme.

Blanca havde ubemærket af de Andre bundet sit hvide Lømmetørklæde om en lille Gren af det Træ, hvorunder hun havde hvilet, som et Tegn paa, at hun var ilive og ventede Frelse.

Jngen havde lagt Mærke til denne lille List, da Jngen tiltroede den unge, uerfarne Pige den mindste Forstand i saa Henseende.

Man skyndte sig blot med at komme afsted, efter først at have udspejdet Veien forud og fundet den uden Fare.

Blanca foregav, at hendes Hest ikke kunde løbe saa stærkt som man forlangte og tvang dem paa den Maade til at reise langsommere, hvorved hun haabede at give sin Fader og dem, som uden Tvivl fulgte ham, bedre Tid til at naa hende.

Men Aftenen kom, uden at en eneste Rytter havde vist sig i det Fjerne, og da de første Stjerner tændtes red hele Selstabet ned i den brede, milelange Dal, et sandt Paradis midt i en Ørken.

Luigi komanderede Holdt og Alle sprang af.

Blanca blev løftet ned af Røde Tom, som galant yttrede, at det var første Gang han havde løftet saa let en Byrde, og tog strax Blads i det fløielsbløde Græs under nogle skyggesfulde Træer.

Kviste bleve samlede og antændte, og fort efter blusfede et mægtigt Baal i Beiret, tilstrækkeligt til at værne og indgyde de muligt tilstedeværende vilde Dyr Skræk.

Blanca havde kun en Ting at tænke over.

Denne ene Ting var Flugt.

Natten kom og udbredte sig efterhaanden over den dybe Dal, hvorfra en lille Røgsoile snoede sig tilveirs fra Baalet, som blev holdt vedlige, for at holde de vilde Dyr og Mosquitoerne borte.

Forsposterne var udstillede med den tilbørlige Forsigtighed, men det lod ikke til at man havde noget at frygte; Alt var stille rundtom, Vinden havde fuldstændig lagt sig, saa man kunde høre den mindste Lyd i en lang Afstand, og man hørte ingen saadan, som forekom dem mistænkelig.

Blanca var imidlertid ikke den Gæste, som ikke sov; hverken Luigi eller Delmont lukkede et Øie, de tænkte Begge, og Deres Tanker dreiede sig om en og samme Person — om Blanca.

Luigi havde ikke den fjerneste Anelse om Delmonts Plan, ligesaalidt som han anede det aftalte

Spil imellem Røde-Tom og hans Gjæst; han tænkte kun paa at naa Plantagen jo før jo hellere og, om muligt, aldeles undgaa Berørelsen med Fortet, hvor Blanca maaske vilde finde Opholdet behageligere end paa hans Plantage.

Delmont derimod ønskede kun at naa Fortet, hvor han haabede at finde en Veilighed til at være ene med Blanca og foreslaa hende en Flugt, medens Tid var; og hvad endelig Røde Tom angik, saa laa han henstrakt i Græsset med tilhyneladende luffede Dine, men med Haanden om Pistolkolben for at have den ved Haanden i paakommende Tilfælde.

Mitjel Blane og hans Kammerater stode Post til begge Sider og betragtede den hele Scene med stor Rolighed. De var viensynlig kjede af at staa under Røde Toms Regimente, og Mitjel havde allerede paa Forhaand lovet dem en langt rigeligere Part af det mulige Bytte end den Kapitainen tildelte dem.

Skjøndt Røde Tom var en frygtelig Modstander, antog de dog nok at kunne faa Bugt med ham, ved at slaa sig paa Planterens Parti, og de ventede kun ligefrem paa en gunstig Veilighed til at kaste sig over Banditten med deres Boviekniv.

Med Et forekom det dem, som om nogle mørke Skygger bevægede sig langt udover Prairien.

Om det var Dyr eller Mennesker var ikke godt at afgjøre. Afstanden bedrager let paa Sletten, og selv erfarne Jægere har taget feil af en Indianer og en Bøffel.

De gav øieblikkelig Signal til de Andre, og i samme Øieblik var Alle beredte til Kamp.

Man tør nemlig ikke forbigaa det Mindste, som viser sig i disse Egne, hvor Alt er gjensidig Kamp og Ødelæggelse.

„Alle Mand paa Post,“ hviskede Røde Tom, som altid var Den, der aldrig var raadvild i Farenens Stund „lig stille og hold Hestene for Mølen; det ser ud til at det er Mennesker, som kommer. Sungen maa ligge saaledes, at Vinden bærer op imod dem. Stille.“

Befalingen blev udført med overordentlig Hurtighed, og Sungen skulde ane, at der laa Mennesker og Heste i den dybe Dal.

Baallet slukkede Røde Tom ved at kvæle Ilden med sit tykke, mexicanske Tæppe, ikke en Gnist, ikke en Røgsvirvel steg tilveirs; Alt var som uddødt.

Kun Blanca jød med Dinene stift hestede paa de mørke Skygger, som kom nærmere; Luigi veg ikke fra hendes Side, og da de endelig var saa nær, at man kunde se, at det var hvide Mænd, rev han, før hun kunde hindre det, sit lange Silketørklæde af Halsen og slyngede det fast om hendes Mund.

Hun kunde ikke skribe, skjøndt hun anstrængte sig derfor af alle Kræfter.

Hun havde gjenkjendt de Kommende.

Syvende Kapitel.

Postvognen fra St. Louis.

Læseren gjætter let, at de Reisende man fik Die paa, var Hr. Clahrmont med sine tro Benner og den ligesaa tro Ponpon.

Som vi vide havde de trodsset alle Farer og var draget gjennem den farlige Understov for at affkjære Luigi og hans Kammerater; at de var paa det rette Spor saa de af det hvide Lommetørklæde Blanca havde bundet om Grenen af det Træ, hvorunder hun havde hvilet, og Clahrmont havde følt en ny Kraft fare gjennem sig ved dette Tegn paa, at man var paa den rette Wei.

Til al Uheld var imidlertid Terrainforholdene paa den store Prairi af den Natur, at et andet Hold Reisende med Lethed kunde smutte forbi, paa Grund af at Landet var meget bølgefornigt i Nærheden af Urskoven, hvorved man umuligt kunde se om Noget drog forbi dem i de dybere liggende Egne.

De havde derfor ikke set, at dem, de søgte, var naaet den lille Dal, hvis frodige Buske og Træer ovenikjøbet skjulte dem aldeles, og drog derfor videre i knap to hundrede Skridts Afstand, uden at ane,

at de farlige, hvide Mænd laa bag Bussene, stille som Mus.

Kuigi skjælvede af Kaseri, da han saa Buna og pegede paa hende; men Luigi rystede paa Hovedet; Buna var i hans Dine for ringe en Gjenstand til at gjøre Ophævelser af.

Kuigi bed Tænderne sammen og truede rasende ad hende, men hun red rolig forbi paa sin hurtige Hest uden at bemærke ham.

Delmont var bleven bleg, da han saa Claymont. Han havde siebliffelig gjenkjendt ham, trods de tolv Aar, som vare hengaaede.

„Det er ham, Willemont,“ mumlede han „nu, da jeg ved hvem Du er, skal Du ikke undgaa mig; jeg maa holde mit Ord, selv om det ogsaa skal koste Blod.“

Anna gif ved Sideu af Jones Smiths Hest. Hun foretrak at gaa, da hun ikke kunde taale Hestens stødvise Skridt, og Jones, som ikke vilde tillade, at hun skulde gaa alene, fulgte hende Side om Side, jaaledes, at Ingen kunde se hende fra Stedet hvor Mændene laa skjult.

Blanca saa tydeligt dem Alle; Briennes høie, ranke Skikkelse traadte ligesom udfordrende frem af Træerne, og Luigis Mund fortrak sig til et haanligt, foragteligt Smil, da han saa sin lykkelige Medbeiler ride tæt forbi sin Elskede, som nu var i hans Magt.

Ingen af de Nyankomne talte.

De red langsomt frem, følgende den lige Linie,

som førte til den brede Bøffelvei, der strakte sig et hundrede Mil syd paa.

„Ad den Bei drage vi ikke,“ tænkte Luigi de Barbados.

Havde de Forbidragende vidst, hvad der var skjult saa tæt ved, var de neppe redet saa roligt videre.

Næsten en halv Time hengik endnu efter at de var redet forbi, før Luigi tillod Blanca at tale.

Endelig tog han Siltetørklædet bort.

„Min Herre!“ raabte den unge Dame „De er en Uforskammet.“

Planteren loe.

„Seg er en forsigtig Mand, min Smukke,“ sagde han „dersom jeg havde tilladt Dem at udstøde et eneste, lille Skrig, vilde Deres Benner være blevet opmærksomme paa vor Skjulested, og det kunde da let have hændet, at denne Hr. Claymont for sidste Gang havde set sin saakaldte Datter; De bør derfor snarere være mig Tak skyldig for min Landsnærverelse.“

Blanca tilkastede ham et usigeligt foragteligt Blik.

„De er en Usling, Don Barbados,“ sagde hun rolig „en elendig Kvinderøver! med hvilken Ret hinder De mig i at anraabe min Fader om Hjælp?“

„Med Kjærlighedens, skønne, hvide Rose,“ svarede Signor Barbados „med den stærkeste af alle Magter. De ved jeg elsker Dem, Blanca, og jeg

forfikkret Dem om, at jeg vil gjøre Alt muligt for at De kan blive min Hustru."

„Spar Deres Forfikkringer," svarede hun „Blanca Clayrmont kan aldrig blive Deres Hustru."

„Og hvorfor?" spurgte han.

„Fordi jeg hader Dem, Don Luigi, fordi Deres hele Maade at være paa er mig saa ubehagelig, at jeg før vil underkaste mig alle Pinsler end nogen-
sinde række Dem min Haand."

Blanterens Ansigt fortrak sig frygteligt.

„De er en Taabe," svarede han „De støder Rigdom og Anseelse fra Dem; De tøver med at om-
bytte Dpholdet i en ussel Kønne for det Palads jeg er istand til at byde Dem."

„Nok, nok, min Herre!" svarede hun kort „vil De behage øieblikkelig at tillade mig at forlade Dem. Jeg bestiger min Hest og kan med Lethed indhente min Fader."

Blanteren op slog en høi Latter.

„Nei, min Smukke!" raabte han „nu stiller De virkelig altfor store Fordringer; hvorfor tror De da jeg hindrede Dem i at raabe efter Denne Clayr-
mont; hvis jeg ikke havde havt Noget derimod, kunde jeg jo have tilladt Dem det."

„Men, min Herre," svarede Blanca, som nu pludseligt fik Dinene op for den frygtelige Fare, som truede hende, „hvad er da Deres Mening?"

„Det har jeg jo allerede engang sagt Dem," svarede han kort „jeg elsker Dem, elsker Dem som en Affindig og vil, at De skal blive min Hustru; naar

det er sket, skal Ingen længes mere efter at indhente Hr. Clahrmonts Samthkke end jeg, — men før dette er sket, beholder jeg Dem i min Magt."

Blanca bleguede.

Det var en frygtelig, en forførdelig Opdagelse.

Luigi Barbados var næsten Enehersker i den Del af Landet; hans Plantage laa fuldstændig isoleret; han kunde gjøre hvad han vilde, uden at man var istand til at lægge ham et Halmstraa i Veien.

"Signor Barbados," sagde hun "tænk De ikke paa, at Hævnen engang vil komme."

"Hr. Clahrmont vil ikke gjøre Dem til Enke, min Raadige," svarede Spanieren "han lader mig vel gaa, og vil langt heller give sit Minde, end leve i Uvenskab med en Mand, som kan drage ham til Ansvar for lovstridig Handlemaade."

"Jeg forstaar Dem ikke," svarede Blanca.

"Hr. Clahrmont har aabnet sit Hus for en af mine bortflygtede Slavinder," sagde Planteren "det er efter Loven enslydende med Tyveri; Straffen er ialtfald ens, den lyder paa Fortabelse af alle borgerlige Rettigheder og i enkelte Tilfælde paa Hængning."

Blanca tilkastede ham et lynende Blik.

"Farvel, min Herre," sagde hun "ti Gange før ene paa den store Prairi end tilbringe et eneste Minut længer i Deres Selskab."

Hun greb fat i Manken paa sin Hest for at svinge sig op paa dens Ryg.

Blanteren holdt hende tilbage med en Tjernhaand.

„De bliver her,“ hviskede han i en truende Tone, „eller jeg overgiver Dem til Røde Toms lystige Kammerater, hvad saa end Deres Skjæbne bliver.“

Blanca betragtede ham forfærdet.

„De vil . . .“ stammede hun.

„Naar De ikke længer staar under min Beskyttelse,“ sagde han „vil man ikke tøve med at behandle Dem som fundet Bytte, jeg tror derfor, De staar Dem ved at blive hos mig.“

Den ulykkelige Pige indsaa, at hun kunde vente Alt af Skurken og tav.

„Jeg betroer mig til Deres Vre,“ sagde hun med fast Stemme „De vil ikke fornærme mig.“

„Hos mig er De sikker,“ svarede Spanieren „jeg vil forsvare Dem med mit Liv, forudsat at De ikke viser mig Trods, thi da . . .“

Han pegede paa Røde Toms Kammerater, som vare ifærd med at stige til Hest.

Hun bøiede sit Hoved og bad Gud om Styrke.

„Bestig nu Deres Hest,“ sagde Luigi „jeg rider ved Deres Side; vi maa se at naa min Plantage saa hurtigt som muligt, jeg vil have Ende paa Sagen.“

Blanca kjendte sin Hests uhyre Hurtighed og tænkte paa at hun med Lethed kunde undslippe i Nattens Mørke.

Det saa næsten ud som om Luigi gjættede hendes Tanker, thi han sagde smilende:

„For at vi ikke skal komme fra hinanden vil vi lænke Hestene sammen, vi kunne da hele Tiden følges Side om Side.“

Med disse Ord fæstede han en lille Staalkjæde fra sin egen Hests Bidsel til hendes og svang sig i Sadelen, efter at have hjulpet hende op.

Blanca saa, at Flugten nu var umulig.

Hun opgav imidlertid endnu ikke Haabet; idet hun tænkte, at man muligvis kunde træffe sammen med hendes Venner før man vidste det.

Prairien var nemlig et altfor aabent Sted, hvor man stundom var nødt til at ride samme Vej tilbage for ikke at falde saameget i Dinene.

Dg det kunde jo være, at hun kunde have Lykken med sig.

Kort efter sprængte den lille Skare afsted.

Natten var kjølig og behagelig, og Maanen skinnede klart. Den frodige Dal laa saa langt tilbage, medens Hestene galopperede afsted henimod Fort Louis, i hvis Nærhed den eneste Poststation der i Landet fandtes.

Blanca speidede forgjæves i Rummet efter sine Venner; hun saa kun det høie hølgende Græs og en gang imellem store Flokke af Boslerne, som betragtede de fremstormende Ryttere med forundrede Blik; men hun saa ikke det mindste Spor af sin Fader eller af sine Venner.

Efter tre Timers uafbrudt Galop standsede Røde Tom, som førte Toget an.

Omtrent fem hundrede Skidt borte hævede Fort

St. Louis sin stærke Stenbygning som et stort Spørgelse over den flade Slette, og ved det klare Maa- nelys skimtede man Kanonerne's Malmhalse i Skyde- skaarene.

Blanca antog, at man vilde tage ind i Fortet, hvor hun da strax vilde have stillet sig under Ko- mandantens Beskyttelse, men hun bedrog sig.

Luigi hviskede noget til Røde Tom, som havde nærmet sig, og denne red da ganske ene henimod en lille Bygning, som laa udenfor Fortet, beskyttet af dets Kanoner.

Det var Poststationens Bygning.

En halv Time efter kom han tilbage. Efter ham kom en tung, klobset Postvogn, forspændt med tre stærke Heste.

„Det lange Ridt maa udmatte Dem, Frøken,“ sagde Planteren „behag derfor at stige ind i Vognen; De vil da rejse langt behageligere.“

„Tak Signor,“ svarede Blanca, som strax ind- saa, at hun derved var fuldstændig affsjaaret fra al Flugt „jeg foretrækker alligevel at ride.“

„Men jeg kan paa ingen Maade tillade det,“ svarede Planteren smilende „min tilkommende Hu- stru skal have det saa mageligt som muligt.“

Med disse Ord bød han hende Haanden og løf- tede hende ned.

„Det var nok ogsaa paa Tiden,“ tilføiede han smilende „vil De se, det Stykke Læder af Bidslet paa Deres Hest, som Lænken var fastgjort til, er næsten fradsjet over.“

Han betragtede med detsamme Blancas høire Haand, hvis Negle blødte.

Den stakkels Pige havde virkelig forsøgt, at kradsje Væderet itu med sine Negle, for at Vænten, som bandt Hestene sammen, kunde falde ud.

Hun vilde da i næste Nu have fløiet som en Pil bort fra Luigi og hans leiede Banditter.

Hun svarede ikke paa denne krænkende Bemærkning, men steg rolig ned i Vognen.

Denne var forsynet med Salousier, som Luigi øieblikkelig lod gaa ned, hvorpaa han beordrede Rudsken, en smudsig udseende Kneegt, til at kjøre.

Han selv svang sig i Sadlen, efter at have hvi-sket nogle Ord til Røde Tom og fulgte efter Vognen, medens de øvrige Ryttere hurtig dreiede af og satte i Galop op over Prairien i modsat Retning.

Grunden til denne Manøvre var, at man havde faaet Die paa Forsølgerne, som drog i samme Retning, men i en Afstand af en god Mil, og som nu uden Tvivl vilde vende om, for at følge efter Røde Tom, medens Luigi førte Blanca i Sikkerhed til sin Plantage.

Riddingens Krigslist lykkedes.

Neppe havde de Andre faaet Die paa Røde-Tom, før de standsede og ikke lagde Mærke til Postvognen, som langsomt kjørte gennem Hulveien, der førte til Matchey Vinien, som gif forbi Plantagen Maria da Gloria i en halv Mils Afstand.

Run En standsede og fulgte ikke med.

Det var Delmont, som langsomt vendte sin Hest og fulgte Vognen i lang Afstand.

Postvognen rullede imidlertid hurtig afsted ad den sandede, ret gode Vej, som Regeringen i Washington havde ladet anlægge for at lette Transporten af de store Tømmerladninger fra de nordligere Stater, som blev besørgede til New-Orleans, hvorfra de afgik med Skibe til Europa.

Rudsen, en ægte Yankee, ligegyldig for alt Andet end sin egen elskværdige Person, pidskede uafbrudt paa de stakkels Heste, medens han af og til fløitede en lystig Vise, en Concert, som Luigi tilsidst frabød sig, da Veien ingenlunde var saa sikker, at man behøvede just at give sig tilkjende før man selv kom.

Kun naar Hestene var dødstrætte standsede man og forfriskede sig selv med det samme.

Blanca fandt hvad hun behøvede af Spise og Drikke i Vognen.

Man havde altsaa ogsaa her affaaret hende al Forbindelse med Ydverdenen, og Reisen gik igjen for sig saa hurtigt Hestene kunde trave.

Den følgende Dag udstødte Luigi et Blædeskrig.

Han havde øinet de mægtige Palmestammer, som omgav hans Plantage.

„Endelig,“ mumlede han „endelig er jeg paa

mine Enemærker; lad os saa se, hvem der kan tage mit Bytte fra mig."

Han vendte sig hurtig i Sadlen, da han hørte Hovslag bag ved sig, og hans Dine bleve truende og mørke, da han saa hvem det var.

Rytteren, som kom, var Delmont paa sin sveddrøppende Hest.

„For Pokker, min Ven!" raabte han Planteren imøde „De er reist meget hurtigt, jeg kunde knapt naa Dem."

„Na, De er virkelig altfor omhyggelig for min Person," svarede Planteren „jeg kunde meget godt naa Plantagen uden Dem."

„Ganste vist," svarede Delmont „men som tilkommende Eier kan De nok vide, at ogsaa jeg længes efter at være paa min tilkommende Eiendom."

„Den er ialtsald endnu ikke solgt," svarede Luigi mut „og det kan gjerne være, at jeg slet ikke sælger den."

„Ah!" raabte Hr. Delmont.

„Ja," svarede Luigi „jeg forlanger maaske for meget for den, og desuden, naar Alt kommer til Alt, nænner jeg næsten ikke at stille mig ved den Plet, hvor jeg er født, og hvor min Fader har levet."

„Det var ret kjædeligt," svarede Delmont roligt „jeg troede at kunne opholde mig hos Dem som Plantagens tilkommende Besidder, nu maa jeg nøies med at være der, som Deres Gæst."

Luigi kjendte Delmonts Plan og havde ikke det

Mindste imod, at han reiste, men han svarede ikke destomindre med tvungen Høflighed:

„De er mig velkommen Hr. Delmont, — vi ville more os lidt med Sagter og deslige, indtil De reiser.“

Meningen kunde ikke godt misforstaaes, uagtet den var fremsat under Høflighedens Raabe, men Delmont syntes ikke at forstaa den.

„Reiser,“ gjentog han „jeg reiser ikke for det Første; jeg maa ialtsald først have talt med denne Clayrmont, og han bliver vist ikke saa let at finde.“

Luigi svarede ham ikke; det var ham ikke behageligt, at Clayrmont fik at vide hvor Blanca var.

„Før om en Maanedstid træffer De ham neppe, min kjære Delmont,“ sagde hun „vi kunne da maaske følges ad til ham; jeg vil dog underrette ham om Blancas og min Forening.“

Delmont smilede.

„Naturligvis,“ svarede han „det er jo enhver god Svigersøns Pligt at hilse paa Svigersfaderen.“

„Men det forekom mig som om De for faa Dage siden sagde, at denne Clayrmont ikke var Frøken Blancas Fader,“ indvendte Luigi,

„Guldkommen rigtig,“ svarede Delmont „men her i Amerika har hun uheldigvis ingen anden.“

Luigi bed sig i Læberne.

Det lod til, at han havde fundet en Modstander, som tænkte ligesaa klart som han, og som kunde gennemskue hans Planer.

Han ønskede derfor ved sig selv, at han var ham kvit.

Mærkeligt nok ønskede Delmont det samme for Luigis Bedkommende.

De to Mænd tilkastede hinanden et langt, stumt Blik, men dette Blik sagde mere end hundrede Ord.

De to Mænd hadede hinanden af Hjertets Lyst.

Dttende Kapitel.

Valget.

Den tunge Postvogn rullede ind i den med knuste Muslingskaller belagte Gaard, som var omgivet af de til Blantagen hørende prægtige Bygninger.

Luigi var allerede sprunget af Hesten, som en Negerdreng førte bort, og stod nu ved Bogndøren med blottet Hoved, ærbødig som en Tjener, der venter paa sin Hersterinde.

Den solide Laas, som lukkede for Døren paa de
Blanca Billemont.

amerikanske Postvogne blev aabnet, og Blanca steg ud.

Hun foer sammen, da hun saa hvor hun var, Noget, som tidligere havde været en Umulighed paa Grund af de tætte Jaloufier i Bogndøren.

„Velkommen til Plantagen Maria da Gloria, skjønn Blanca,“ sagde Signor Barbados og bød hende Haanden for at føre hende opad den brede Marmortrappe, som førte til den aabne Veranda „det gjør mig kun ondt, at jeg ikke ser det glade Smil om Deres Læber, som vidner om, at De er tilfreds med at betræde dette Sted.“

„Signor Barbados,“ svarede Blanca „jeg maa endnu engang bestemt opfordre Dem til at tillade mig at opsoge min Fader; De har ganske vist frelst mig for en overhængende Fare, men De er aldeles uberettiget til at holde mig fangen eller hindre mig i at forlade dette Sted, naar jeg lyst. Min hjertelige Tak for Deres Bistand har De.“

„Men dermed vil jeg ikke lade mig nøie, skjønn Blanca,“ svarede Luigi og betragtede hende med sit mørke, brændende Blik „jeg har jo allerede en Gang sagt Dem, hvor høit og inderligt jeg elsker Dem, og jeg troer at have vist Dem, at jeg er en Maud, som juist ikke saa let lader sig bøie eller bringe fra sine Planer. De maa derfor samtykke i at blive min Hustru eller min . . .“

Han holdt inde og betragtede hende med et truende Blik.

„Eller?“ spurgte hun roligt.

„Eller min Slavinde,“ svarede han koldt „jeg haaber De vælger det Bedste.“

Med disse Ord hilste han høfligt og gif efterat have givet to sorte Tjenere Ordre til at føre deres tilkommende Herskerinde til hendes pragtfulde Bærelser.

Blanca stod som forstenet.

Det var et frygteligt Valg, et Valg hun aldrig havde tænkt sig.

Enten hans Hustru, eller hans Slavinde.

Hun foldede Hænderne og saa mod Himlen.

Var der da virkelig ingen Gud, som vilde straffe Usslingen og frelse hende.

„Bølge,“ mumlede hun „som hans Hustru skal jeg elske ham, og jeg elsker en Anden; som hans Slavinde skal jeg bøje mig for hans Villie! o Gud, hvem vil hjælpe mig?“

De to sorte Tjenere begreb ikke hendes Smerte, de forstod ikke, at en ung Pige ikke vilde være Massa Planterens rige Gemalinde, — ærbødige, næsten bøiede helt ned mod Jorden stod de, ventende paa „deres tilkommende Herskerindes“ Befalinger.

Hun bemærkede dem først nu.

„Hvad vil I?“ spurgte hun „vil I . . .“

„Føre Missis til Sal,“ svarede den Ene ærbødigt „smuk Sal, prægtig Sal, med Guld paa Loft og Væg —, o meget smuk Sal.“

Blanca nikkede.

„Vis mig Veien,“ sagde hun „jeg er træt.“

De to Negre gik i Forveien og førte hende gjennem forskjellige, prægtige Værelser, til et lille Sovegemak, som var udstyret med sand orientalsk Luxus.

Et større Værelse stødte op til dette og var ligeledes udstyret med overordentlig Pragt; Intet mangede; Alt, henhørende til en Dames Toilette, var tilstede, og paa alle de smaa Toiletgjenstande stod et Navn som bragte hende til at gys.

Der stod nemlig: Blanca de Barbados; et frygteligt Bidne om, at Uslingen betragtede Sagen som afgjort og havde ordnet Alt længe i Forveien.

„Har her boet Nogen tidligere?“ spurgte hun.

„Nei Missis, Ingen boet her, Masja Planter ladet Alt indrette til ung Gemalinde.“

Og Thyren grinede velbehagelig ved at kunne fortælle om sin Herres Forudseenhed.

Blanca trængte til at være ene; Negrene havde uden Tvivl faaet deres Instructioner, thi medens den Ene med utrolig Hurtighed bragte en let, spansk Vin og udføgte Frugter, dæmpede den Anden Sollyet ved kæmpemæssige Jalouster, som spændtes over de store Vinduer, og satte tillige en Vifte i Bevægelse, som, anbragt i den ene Side af Værelset, frembragte en forfriskende Kjølighed.

Der var sørget for hende i alle Maader; Planteren havde altfaa længe i Forveien bestemt sin Handlemåde.

Da de to Tjenere havde besørget Opvartningen,

gik de lydløse som Skygger, og Blanca faldt grædende paa Knæ.

Nu var hendes Styrke og Tillid brudt, hun saa kun Skændsel og Bancere eller et Liv fuldt af Smerte imøde. — Balget, det skrækkelige Balg.

Hun bad til Gud saa inderligt, som Noget vel kan bede, og følte sig langt mere rolig og fattet end tidligere.

Det kunde jo ogsaa gjerne være, at enten Clahrmont eller Brienne fik Underretning om hendes Fangerskab, og hun tvivlede da ikke om, at de ikke vilde spare noget Middel til at saa hende tilbage.

Rigtignok var Lovløsheden utrolig stor, og en Planter, der tilmed var meget rig, blev næsten betragtet som en Konge, men saa havde Clahrmont paa sin Side en mægtig Støtte i Bertrand, Brienne og Smith; hun var overbevist om, at disse tre, navnlig den Sidste, ikke betænkte sig længe, men samlede Steppejægerne fra alle Verdens Egne, naar det kom over ham.

Det var kun Tiden om at gjøre, Frelsen kom nok.

Saaledes tænkte Blanca og begyndte at finde sig i sin Skjæbne med større Ro.

Fra sit Vindue i Sovekabinettet havde hun Udsigt over Plantagen med alle dens Arbeidere, og hun saa herfra, hvorledes de ulykkelige Væsner bleve mishandlede af de fire sorte Uhyrer, som havde overkommandoen i Ruigis Fraværelse.

Blanca gjøs ved at tænke paa de Lidelser Zuna

havde udstaaet, og endnu fastere blev hendes Beslutning, aldrig at lade sig tvinge til at give en Mand som Signor Barbados sin Haand.

Det lod forresten til at han havde glemt hende, eller ialtfald havde Andet at tage vare end plage hende med sine Kjærlighedserklæringer, thi efter hendes Ankomst var der hengaaet tre Gange fire og tyve Timer uden at hun havde set Noget til ham.

En Negerinde, listig, grim og ondskabssfuld var givet hende som Kammerjomfru, og dette grimme Uhyre, som mere lignede en Megære end et Menneste, glemte ikke uophørligt at hævde Massa Planters mageløse Rigdom, hans Hjertensgodhed og hans store Kjærlighed, som han følte for den smukke Dame, hun havde den Ære at opvarte.

Paa den anden Side afmalede hun den frygtelige Brede, som Massa lagde for Dagen, naar man var ulydig imod hans Befalinger eller trodsede hans Billie, hvilken sidste han ikke taalte at Noget fatte sig imod.

„D,“ sagde hun „Massa Planter slaa uden vider en Mand eller Kon' ihjel, naar ham er ulydig; han lod pidst' en Slavinde, som ikke vilde adlyde ham saalænge til hun døde.“

„Og Du tror!“ raabte Blanca „at jeg nogensinde vil give min Haand til en saa slet og ond Mand som din Herre; nei, stakkels Bæsen, hvis hans grusomme Bidsteflag er Skyld i at Du roser ham, saa kan Du spare din Tunge, jeg lader mig hverken true eller tvinge.“

Negerinden betragtede hende med et ondskabsfuldt Smil.

„Smukke Dame dog ikke gjerne være Slavinde og faa Masfa Ruigis Bidst at smag,“ sagde hun.

Blanca foer sammen.

En saadan Mulighed havde hun ikke tænkt sig.

„Man tør ikke behandle en Fri saaledes,“ svarede hun stolt „Signor Barbados vil vel neppe vove at bryde Landets Love og gjøre en Hvid til Slave.“

„Masfa gjøre hvad ham vil,“ svarede Negerinden „Masfa rig og give Dommer Penge, faa domme han, at hvid Dame er Masfas Slavind, og faa blive hun det.“

Blanca blev bleg.

En saadan Skjæbne var skrækkelig.

„Han tør alligevel ikke vove det,“ mumlede hun „og desuden vil min Fader snart faa mig opspurgt og kræve Signoren til Regnskab.“

Negerinden rystede paa Hovedet.

„Masfa gjøre alligevel hvad ham vil,“ svarede hun „Masfa er ligesaa mægtig Mand, som den store General over al Soldater i det hele Land; — o, Masfa stor Herre.“

Dg atter smilede den hæslige Sorte paa en Maade, som tydede paa, at hun var overbevist om, at Planteren vilde holde sin Trudsel.

Blanca følte Hjertet banke voldsomt ved at høre dette, og vendte fortvivlet Blikket imod Himlen; men det syntes, som om denne fuldkommen havde forladt

hende, ingen Ven viste sig, hun vidste niensynligt ikke hvor hun var.

Hun saa ud ad Vindnet og bemærkede Signor Luigi, som talte med en Mand nede i Gaarden.

Denne Mand var den Fremmede, Hr. Delmont, som hun kun havde set et Glimt af, da han under hele Reisen havde holdt sig bagest.

Hvad Samtalen dreiede sig om kunde hun ikke høre, men med Et hævede Luigi trueude sin lange Pidsk, han altid gif med, og hun saa da den Anden blive bleg som et Lig og lægge Haanden paa Pistolen, som sad i Bæltet.

Han fattede sig imidlertid, bukkede koldt for Blanteren, gif ind i Stalden og red fort efter ud af Blantagen, hvis solide Port lukkedes efter ham.

Hun saa Luigi gnide sig tilfreds i Hænderne og gaa op ad Marmortrappen, idet han kastede et hurtigt Blik til hendes Vinduer.

Blanca følte sit Hjerte banke; hun anede, at hun fik Besøg.

Hun tog hellerikke fejl; fort efter aabnedes Døren, som førte til hendes Leilighed og Luigi traadte ind.

„Gaa,“ sagde han fort til Negerinden, som krybende som en Hund sneg sig ud af Bærelset.

Luigi tog uden videre Plads ligeoverfor Blanca, som stod ved Vinduet.

„Nu, Frøken Claymont,“ sagde han „er vi ene; en næsvis, paatrængende Person, som gjorde Paa-stand paa at blande sig i mine Sager, har nylig

forladt Plantagen; han var den Eneste Hvide, som var her foruden os To, altsaa den Eneste, som paa en Maade kunde opfaste sig som Deres Ridder. — Nu, Frøken Clayrmont, har De saa valgt?"

Han betragtede hende roligt, medens hans mørke Dine hvilede paa hende med et Udtryk af voldsom Lidenstabs.

„Signor Barbados," svarede Blanca langsomt „husk dog, at jeg er en svag Kvinde, som De har let ved at fornærme, men husk tillige, at man ikke kan fornærme ustraffet."

„Er det da en Fornærmelse at tilbyde Dem min Haand?" spurgte Planteren.

„Ja, efter som jeg allerede engang har erklæret Dem, at jeg aldrig vil blive Deres Egtfælle," svarede Blanca.

Planteren reiste sig og gik henimod hende.

„Frøken Clayrmont," sagde han med dirrende Læber „De synes at have forglemt, at jeg engang har sagt, at jeg vil have Dem til min Hustru eller til min Slavinde, og jeg tror nok, at min Handlemaade vidner om saamegen Kraft, at man lettelig vil indse, at jeg ikke viger fra min Bestemmelse. Jeg har med Willie givet Dem Tid til at tænke over Deres Stilling, hvordan den nu bliver, og De ser, at ikke en Sjæl har indfundet sig for at frelse Dem, — altsaa . . ."

Han holdt inde og betragtede hende stift.

Blanca var ligbleg, men svarede ikke.

„Se," vedblev han og pegede gjennem Vinduet

udover Plantagen „se alle disse prægtige, veldyrkede Pletter, og se disse usle, elendige Skabninger, som stønne derne under Solens brændende Straaler. Som min Hustru har De Ret til at forbedre disse Statters Raar, til at estergive dem Straffer, til at befri dem fra Mester Ruigis Bidsk, De har Magt til at gjøre dem Livet let og behageligt, kort sagt til at stifte Godt, som harmonerer saa meget med Deres fine, kvindelige Sjæl, — som min Slavinde findes der ogsaa en Plads for Dem, under den brændende Sol, ogsaa en Bidsk for Deres nøgne, hvide Skuldre, og tro mig, Frøken Blanca, Mester Ruigi er en altfor sambittighedsfuld Mand til at gjøre den mindste Forskjel imellem en fort eller en hvid Ryg. Der,“ vedblev han og pegede paa en Række usle Verhytter, som stod langs Plantagens ene Side „der vil da Deres Bolig blive ligesom de Andres, og Hundene ville blive satte til at passe paa Frøken Blanca Claymont, Slavinde paa Plantagen Maria da Gloria.”

Han tav og betragtede hende paany.

Men hun svarede ham ikke med et Ord, hun fol-
dede kun Hænderne og saa imod Himlen.

Ruigi blev uvilkaarlig flaaet af hendes englelige Skjønhed.

„O, Blanca,“ vedblev han „ved Du da ikke, at Veien fra Kjærlighed til Had er saare kort; jeg elsker Dig!“ raabte han „jeg elsker Dig, som kun Sydens varmbloedige Sønner kan elske, men jeg vil komme til at hade Dig i samme Grad, hvis Du

foragter min Kjærlighed! hører Du Blanca, vogt Dig for at bringe mig dertil, — hører Du."

Han greb hendes Haand og trykkede den.

Hun drog den rask tilbage.

"Signor," svarede hun med fast Stemme "jeg kan og vil ikke blive Deres, mit Hjerte er ikke frit, jeg elsker en Anden."

Luigi udstødte et formeligt Brøl.

"D!" skreg han "o, jeg anede det; det var altsaa ingen Usandhed, naar man fortalte, at Du havde nedladt Dig til at elske en omflakkende Stymper, som jeg skal lade slaa ihjel med tusinde Bidsteflag, hvis jeg nogensinde faaer ham i min Magt! o, ham foretrækker Du for mig — for mig, Don Luigi de Barbados, den mægtigste Mand i Louisiana."

Han greb hende i Skulderen og rustede hende heftigt.

"Svar, tal, sig at Du vil være min Hustru!" raabte han med vilde, tindrende Dine "tal, skynd Dig."

"Aldrig," svarede hun "for Døden."

Luigi traadte tilbage og betragtede hende som en Tiger betragter sit Bytte.

Han var ligbleg, Læberne vare blaalige, og Dine ligesom underløbne med Blod; det var kun med Anstrængelse han fik de Ord frem:

"Du affstyer mig i den Grad, at Du foretrækker Døden."

Blanca saa ham roligt ind i de vilde, blodunderløbne Dine.

„Ja,“ svarede hun med en forunderlig klar Stemme „ja Signor Barbados, jeg affkyer og foragter Dem. De har givet mig Valget imellem Hustruene og Slavinden, nu vel, jeg har valgt.“

„Hvilket!“ raabte Planteren.

„Slavinden.“

Luigi hævede Pidsken; dens Snært fuste ned over Blancas hvide Skulder og efterlod en blodig rød Stribe.

Hun udstødte et svagt Skrig.

„Signor Barbados,“ sagde hun rolig „den Stribe vil koste Dem deres Liv.“

Dg uden at sige et Ord mere gif hun forbi ham, stolt som en Dronning, gjennem de prægtige Sale ned i den store Plantage og stillede sig i Slavernes Række.

Lidt efter tordnede Luigis Stemme til en af de fire Regeeruhyrer:

„Behandl hende som de Andre, hun er en Kvarteron og min Slavinde.“

Regeren nikkede og i næste Dieblif stod hun i den frygtelige Række og under den samme ghfelige Herre.

Niende Kapitel.

Den hvide Slavinde.

Stjæbnen er uundgaaelig, Ingen kan undgaa dens Bestemmelse, den raader over Skabningens Vel og Vel! saaledes taler Musselmanen, og mangen Gang synes det virkelig, som om han har Ret.

Da Blanca for første Gang saa Livet, omgivet af Rigdom, Glands og Kjærlighed, vilde vist Ingen tro Den, som vilde have sagt, at hun midt i sin blomstrende Alder skulde trælde under den brændende Sol sammen med de uhykkelige Væsnere, som Slave-skibene bragte det fri Amerika fra det fjerne Afrika.

Hun arbejdede strengt fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, uden at udstøde en eneste Klage.

De fine Hænder blødte, Fødderne vare opsvulmede og fulde af smertende Saar, som det stride Græs skjar, men aldrig havde Uslingen, som hver Dag godtede sig ved at se hendes Lidelser, den Glæde at se hendes Døie fyldt med Taarer eller høre et eneste Suf.

Tvertimod lynede det som ingensinde før, og me-

dens han rasende slog de andre ulykkelige Slavinder, vovede han ikke at løfte Haanden mod hende.

Han forsøgte somme Tider at nærme sig hende, men hun svarede kun sjældent, og da aldrig anderledes end som Slavinden svarer sin Herre kort og ærbødig.

De andre Slavinder betragtede hende med Medlidenhed; de forstod godt, at deres grusomme Herre her nød en personlig Hævn og naar hun stundom var nær ved at segne under Byrden af Arbeidet, hjalp de hende, endskjøndt de selv maatte anvende enhver Smule Tid for at faa deres strenge Arbeide færdigt i rette Tid.

En Dag brændte Solen ualmindelig varmt.

Det var tilmed blifstille, ikke en Vind krusede Bladene; kun en rødlig Taage hævede sig ligesom baaret af hemmelighedsfulde Luftstrømme op over Landskabet, og lagde sig knugende over hver en Skabning.

Det var længe siden, at Heden havde naaet en saa forfærdelig Høide; fra alle Plantager og Marker vendte Slaverne hjem paa deres mere menneskelige Herrers Bud, kun Arbeiderne fra Maria da Gloria blev ved, og aldrig havde Bidsten havt saameget at bestille som den Dag.

Kuigi var kommet Dagen i Forveien og havde strax fundet sine Undergivne forsømte som han sagde.

De Ulykkelige havde gyst, da de saa ham komme med Bidsten i Haanden og som sædvanligt dampende

paa sin Cigaret, ned gennem den brede, gruslagte Gang, som delte Plantagen i to lige Dele. — De vidste, at han var ubarmhjertig, grusom og uretfærdig.

Han gif lige henimod den Række, hvor Blanca stod, beskæftiget med at samle Bomulden i de store, flettede Kurve, som de stærkere Negre da tog paa Skuldrene og bar bort, efterhaanden som de bleve fyldte.

„Ah,“ loe han spottende og løstede ironisk paa Hatten „se, se, Frøken de Claymont i sine Slægtninges Selskab; heldigt var det virkelig, at man opdagede, at der flød Negerblod i Deres Arter, og at denne fine hvide Hud i Grunden tilhører en Nigger.“

Hun svarede ikke, men arbejdede videre.

„Se,“ se,“ vedblev han drillende „det lader til at Varmen generer; Huden gaar nok af Hænderne ja, ja, det er jo ogsaa et svært Arbejde, det er noget mere Anstrængende og mere Nyttigt end sende betydningfulde Elskovsblik til den første den bedste Landstryger, som gennemstreifer Stepperne.“

Blanca blev blussende rød; hun følte Fornærmelsen og begreb strax, at det var Uslingens Hensigt at irritere hende saalænge til hun forglemte sig.

Solen brændte frygtelig; den stod lige over Ho vedet som en glødende Ildfugle og sankede sine svindende Straaler ned over det gjennemtørrede Land.

Kuigi tog magelig Plads paa en Bænk i et Kopaltræes svale Skygge.

„Hvor Menneskene dog kan være dumme,“ vedblev han „man byder dem en lykkelig Fremtid og de vælge Trældom; i Sandhed, Signor Barbados er meget for ædelmodig; han hævner sig ikke paa flige utaknemmelige Skabninger, som jeg vilde hævne mig; o, nei, jeg havde ganske andre Midler at anvende.“

Idetsamme udstødte den Negerinde, som stod ved Siden af Blanca et svagt, stønnende Skrig og sank til Jorden.

Kuigi reiste sig.

„Reis Dig!“ raabte han „her er Intet at spille sig for.“

Den ulykkelige, forte Skabning strakte bedende sine Hænder imod ham.

„Massa, velsignet god Massa, ikke slaa mig,“ bad hun „men Gurga er træt, Blod for Die — Sol i Hjernen.“

Et frygteligt Bidskeslag toersøver Ansigtet var Svaret.

Blodet sprøitede ud og farvede Blancas Hals og Arme.

„Reis Dig,“ tordnede Kuigi.

Den Ulykkelige greb sig til Ansigtet og forsøgte at standse Blodet; reise sig kunde hun ikke, Barmen havde lammet hende.

„Ah,“ Du er doven,“ skreg Kuigi „nu vel, det gaar udover din sorte Krop.“

Dg nu paafulgte en frygtelig Scene.

Uhyret slog hende rasende med Bidsken, hvert

et Slag flaaede Huden og Blodet strømmede ud af mangfoldige Saar.

Den ulykkelige Stabning udstødte rasende Skrig og tryglede om Naade, men Ruigi var ikke den Mand, som kjendte hertil, han vedblev at flaa, idet han tilsidst svang Bidsken med begge Hænder.

Blanca skjælvede over alle Lemmer; den frygtelige Scene havde næsten flaaet hende med Lamhed; hun var bleg som en Død og kunde kun udstrække Armen mod Uhyret for at standse ham.

Endelig fik hun Magten over sin Stemme.

„Stand, stand for Guds Skyld,“ raabte hun „De dræber hende.“

Ruigi standsede ikke, men vedblev at flaa.

Da sprang hun pludselig imellem Uhyret og hans Offer.

„Vov nu at flaa,“ raabte hun med skingrende Stemme og bedækkede den mishandlede Sorte med sit Legeme „vov, om Du tør, nedrige Usling.“

Ruigi foer tilbage og betragtede hende med Dine, som lignede af Bredde. — Det var knapt han kunde trække Beiret af Kaseri.

„Om — jeg — tør,“ gjentog han langsomt „saa Blanca Clayrmont troer hun kan skræmme mig —, om jeg tør.“

Han hævede Bidsken.

„Se her,“ hvislede han frem imellem Tænderne „tag dette til Bevis paa, at den hvide Slavinde ikke er mere end nogen af de Andre.“

Bidsten fufede i Luften og Særten faldt ned-
over Blancas Skuldre, omtrent paa samme Sted,
hvor Ruigi tidligere havde flaaet hende.

Hun forandrede ikke en Mine.

„Ruigi,“ fvaarede hun roligt „det fkulde De
ikke have gjort,“

Dg hun betragtede ham med to Dine faa gjen-
nemtrængende og truende, at Ufelingen folte fit raa
Mod fvinde.

„Gaa til Deres! Arbeide“ fvaarede han fort.

Blanca rørte fig ikke af Stedet.

„Jeg kunde have Lyft til at vælge Signor
Barbados til min Egtefælle,“ vedblev hun i samme
ifkolde Tone „for at faa Magt til at lade Dem
jage herfra af de samme Stakler, fom nu i aarvis
har været Dem undergivne.“

Ruigi blev forvirret.

En faadan Hævn havde han ikke tænkt fig.

Blev Blanca virkelig Planterens Hustru, blev
hun tillige hans Herre, og han fskælvede for den
unge Piges Hævn, fom neppe vilde udeblive, tilmed
da den var fuldkommen retfærdig.

„Det var ikke min Hensigt at flaa Dem,“ fva-
rede han.

Blanca traf paa Skulderen.

„Et Slag af Dem kan ikke vancere,“ fvaarede
hun „det kan kun hævnnes; — er De faa god at
førge for at denne Ulykkelige, fom De har mishand-
let, bliver ført bort og faaer den bedste Pleie, det
er da maafke muligt at hun kan leve, hvad jeg for-

resten betvivler, men dør hun, Signor Ruigi," vedblev hun truende „saa sværger jeg Dem til, at selv om jeg kun i Diebliffet er Slavinde, skal den Dag komme, da De skal komme til at staa til Regnskab for Deres Grusomhed."

Ruigi slog Dinene ned for hendes vidunderligt klare, gjennemtrængende Blik, men da han saa at de omkring værende Slaver alle holdt inde med Arbeidet for at høre paa den hvide Slavindes dristige Ord, fik han atter sin gamle Raahed tilbage og raabte med en haanlig Latter, som dog kun slet skjulte den Angst, der havde bemægtiget ham.

„Det nytter kun lidt De truer, Blanca Claymont, saalænge De ikke er Enigi Barbados Gemalinde, saalænge er De her under min Komando, med andre Ord De er under min Bidst og har aldeles ingen Rettigheder udenfor Deres Medslavinder. Jeg burde straffe Dem for Deres vristige Optraeden mod mig, men da De, hvad jeg ikke vil nægte, staar høit over disse halve Dyr, som arbeide sammen med Dem, saa vil jeg vise, at jeg kan overhøre Forseelser og tilgive."

Han kastede sit lurende, onde Blik omkring sig som for at se, hvilket Indtryk denne Tale gjorde.

Blanca værdigede ham ikke et Blik, men vinkede to kraftige Negre nærmer.

„Tag denne Ulykkelige," sagde hun og pegede paa den Mishandlede, som laa aldeles bevidstløs, „bring hende op i Don Barbados' eget Værelse og sørg for at hun faar den bedste Pleie."

Negrene betragtede hende forbausset og saa skjælvende til Ruigi, som smøgede sit Frakkærme op, hvad han altid pleiede, naar han vilde bruge Bidsten til gavn, — men de rørte sig ikke af Stedet.

„Naa, hvorfor nøle I,“ vedblev hun „den Ulykkelige maa jo lide frygteligt i den brændende Sol; bryd Eder ikke om ham,“ tilføiede hun og pegede paa Ruigi, hvis Ansigt havde antaget et skrækkeligt Udtryk „gaa, jeg befaler det — jeg Donna Blanca Clairmont, som idag giver min Haand til Signor Luigi de Barbados.“

Hendes Mine var saa bydende, hendes Holding saa stolt og befalende, at Negrene adlød, medens Ruigi stammede nogle forvirrede Ord.

Han vovede ikke at modsætte sig Den, som Luigi Barbados elskede til Døden og for hvis Skyld han vilde lade Ruigi pidste ihjel af sine egne Slaver.

Uden at værdige Ruigi et Blik vendte hun sig mod de Sorte, som efterhaanden havde samlet sig om de to Personer.

„Fra i Dag af skal denne Uslings Bidst ikke hudflette Eders Ryg,“ sagde hun „I skal blive godt behandlede, det lover jeg, Eders tilkommende Herskerinde Eder, og i Anledning af min Trolovelse med Luigi de Barbados giver jeg Der Alle Friheden for idag, vend tilbage til Eders Hjem, min tilkommende Gemal vil ikke nægte mig denne første Bøn.“

„Nei, skjønnne Blanca,“ svarede en Stemme bag ved dem „jeg har hørt Alt, og modtager med Glæde den Haand I giver mig; hvad I har lovet her, vil jeg holde! Signor Ruigi, behag at gjemme Deres Pidsk, den bruges ikke mere, og I,“ tilføiede han „kan standse Arbeidet for idag, — en Hvitidsdag for mig.“

Hans Dine faldt idetsamme paa Blancas Skulder, som havde en blodrød, fingerbred Stribe, hvoraf Blodet sine Steder piblede frem.

Planterens Ansigt blev kobberrødt, Pupillerne i hans Dine udvidede sig, Læberne dirrede, og det var knapt at han kunde faa de Ord frem:

„Altsaa Ruigi, De har vovet at berøre den tilkommene Donna de Barbados med Deres forbandede Slavepidsk.“

Ruigi betragtede ham trodsigt.

„Hvor De med Et er bleven spag, Signor,“ svarede han „har De ikke selv sagt til mig: behandle hende ligesom alle de Andre! ha, ha, ha, der kan man se, Kjærligheden gjør blind, kun kjedeligt at man skal tage til Takke med en Steppejægers forsmaaede Kjæreste.“

Ruigi udstødte et Skrig af Raseri og sprang ind paa Ruigi, som han greb i Struben med en Tigers Raseri.

„Elendige, fordømte Slavepidsker,“ skreg han og ruffede ham rasende „tør Du vove at gjentage disse Ord, tør Du besmitte min tilkommende Gemalinde med dine foragtelige Ord, tør Du, tør Du?“

Dg han greb ham endnu fastere i Struben, opfyldt af hele sin Karacters utømmelige Raseri.

Med en voldsom Anstrængelse rev Luigi sig løs og sprang en halv Snes Skridt tilbage.

„Vi ses, Signor Barbados,“ skreg han med en Stemme, der næsten ikke havde noget menneskeligt ved sig „fra idag er der Krig imellem os, Krig paa Ruinen; vogt Dem, hvor vi træffes! thi ved den hellige Treenighed jeg dræber Dem som en Hund; nu ved De min Mening — Farvel.“

Dg uden at sige mere vendte han sig om, slog et Par Negere, som stod ham i Veien, til Jorden, sadlede sin Hest og sprængte bort i Galop.

Men Luigi tog Blancas Arm og lagde den i sin, idet han sagde ved sig selv:

„Saa vandt jeg dog Seir.“

„Endnu ikke,“ tænkte Blanca, som havde hørt det.

Det var Nat. Luigi de Barbados gik frem og tilbage i sit Arbeidsværelse, idet han af og til standfede foran et Bord, hvorpaa der laa flere Papirer.

„Seg maa se at forsoner mig med denne Claymont,“ mumlede han „som jo vil være mig let, nu da Datteren har givet mig sit Ja! — Ha, ha, ha, man taber dog tilsidst ligeoverfor mig; det vil vække Opsigt, naar man hører, at den smukkeste Dame i

Louisiana har ægtet den rige Planter, Luigi de Barbados."

Han tav stille og saa udover Plantagen, som udbredte sig til alle Sider med sine mægtige Forraad af færdig, tilberedt Bomuld, som skulde føres til New-Orleans med Kapitain Turnbills Tommerflaade.

En Række, til samme Brug opbyggede Træskur, gjemte hele Ladningen, hvis Værdi var mange Tusinde Dollars og endnu laa uhyre Bunker, som de ulykkelige Negre havde slidt i Dagen i Forveien i den brændende Solhede.

„Donna de Barbados vil blive en rig Dame,“ fortsatte han sin Enetale „naar hun saa blot samtidig vil blive mere stolt i sin Optraeden, denne Blodhertighed ligeoverfor de fordømte sorte Hunde er spildt, man gjør sig ligesrem til Vatter ved at være human imod dem, for saavidt har Ruigi Net — Ruigi, hm, ham havde jeg næsten glemt.“

Han fortsatte sin ensformige March, men standfede atter ved Vinduet.

Maanen skinnede klar og oplyste hele Plantagen med alle sine Negerhytter og andre Bygninger.

Da forekom det ham som om han saa to Ryttere, som red langsomt udenom Plantagen, ligesom om de søgte en Indgang til samme.

Denne var imidlertid meget vanskelig at finde, efter som hele Hegnet, der havde en Hvide af indtil syv Fod, bestod af et uigjennemtrængeligt Bælte af

Tjørn, som igjen havde en høi Plankemur indenfor sig.

Indgangen var paa den Side, som vendte mod Planterens Beboelsesleilighed, men saa godt skjult, at det var en Umulighed at opdage den.

Tjørnet manglede nemlig paa dette Sted, men Plankemuren var fuldstændig overgroet med Slyngeplanter, som gjorde, at Ingen anede Dørens Tilværelse paa dette Sted.

De to Ryttere red imidlertid forbi denne og forsvandt fort efter udover Prairien, holdende Veien til New-Orleans.

„To Bildfarne,“ mumlede Luigi og begyndte igjen sin Spadsretour og sin afbrudte Tankegang.

„Inden otte Dage skal hun være min Gemalinde,“ vedblev han halvhoit „den skønne, hvide Rose, — mine Længslers Maal.“

Idetsamme løb et høit Hundeglam nede fra Plantagen.

Luigi studsede.

„Bagthundene gjør,“ mumlede han „hvem kan det dog være; der er jo Ingen i Plantagen paa denne Tid; skulde Luigi have glemt Noget og henter det nu; han kjender jo Hundene, de gjør ham ikke Noget.“

Han saa ud af Vinduet og opdagede en mørk Skikkelse, som listede sig langsmed Plantagen, stedse holdende Die med Luigis Bærelser.

„Bed min Skytspatron, en Slave, som vil snige sig bort; stop, sorte Hund, jeg kan naa Dig.“

Han greb en Riffel og aabnede Vinduet, men den mørke Skikkelse var forsvundet; han saa Intet.

Han stod endnu og tænke over hvad det vel kunde have været, da Lyden af et Skud naaede hans Øren, i samme Nu som en Kugle foer forbi ham og knuste et stort Speil paa den modsatte Væg.

Planteren foer tilbage og slukkede øieblikkelig Lyset, som brændte i de store Sølvstager, og som tydeliggjorte hans Figur.

Derpaa tog han rolig sin Hat og sin Revolver og gik ned.

De to sorte Tjenere var strax tilstede og alle Tre begav sig ned til Plantagen, men her var Alt tyst og stille; ikke en eneste foruroligende Lyd hørtes, ikke en eneste mistænkelig Skygge viste sig. Alt var stille.

Luigi vendte tilbage til sit Soveværelse; han blev underlig tilmode ved at tænke paa dette Skud og hans Tanker faldt strax paa Luigi.

„Han er en nederdrægtig Skurk,“ sagde han „og vil holde sin Trudsel; jeg maa komme ham i Forkjøbet; endnu i Morgen maa jeg tale med Røde-Tom; han skaffer ham tilside for nogle Tusinde Dollars.“

Med disse Ord kastede han sig paaflædt i Hængeskøien med de gule Silkelagner og faldt i Søvn som en Mand, der ved med sig selv, at han har en god Samvittighed.

Hans sidste Tanke var hos „den hvide Slavinde“.

Imidlertid foregik en anden Scene i Blancas Soveværelse.

Her laa den mishandlede Gurga paa bløde Puder, udstødende en sagte Klukken, medens Blanca uophørligt badede de frygtelige Saar, som vedblev at bløde og forvoldte ulidelige Smerter.

Slavinden blev svagere og svagere, hendes Sufken gik over til en uhyggelig Stønnen og det var kun med Besvær at hun kunde fremstamme sin Tak til den „hvide Slavinde“, som hun kaldte hende, fordi hun havde et Hjerte, som sølte og led med hende.

Den ene Time hengik efter den anden. Dagens kvælende Hede var ikke ophørt ved Nattens Frembrud; den vedblev, sænkende sig over Jorden, som uden Dphold udsendte fugtige, glohede Dampe, den gule Febers Bugge.

Slavinden stirrede næsten vildt omkring sig.

„D,“ stammede hun „nu blev Alting lyst omkring stakkels Gurga; nu mig se hvor Gurga blev født, mig høre hvor de synge og slaa paa Tamborine — mig se dem dandse under det store Træ i den vilde Skov, — se, — se, — de vinke Gurga til Dands, — de smil til mig og kalde mig ved Navn, — se, der kommer Massja Ruigi med sin Bidst —, o, ham tør ikke slaa mig —, ham er bang for hvid Slavinde, — hun tager Bidst fra ham — og se, Massja Barbados se ham le til mig, — men ham er blodig af sine Slavers Blod —, o — se — se.“ —

Blanca gyste; hun begreb, at den stakkels Sorte stod i Begreb med at forlade dette Liv.

„Hør, hvor de kald paa mig,“ vedblev hun lidt efter, „de dans i stor Skov, ingen hvid Mand kommer og tag dem, Fred, Fred; — o, hvide Slavinde,“ fortsatte hun og vendte sig, ligesom om Fornuften kom tilbage, imod Blanca „o — Gud velsigne Dem for Alt hvad De har gjort for stakkels Gurga, — Skovens store Mand beskyttede Dem i hel Liv, — o, har været god mod stakkels sort Pige — Gurga skal sige det, naar hun danser under det store Træ i den vældige Skov; hun skal fortæl til sin Fader og Moder, at hvid Pige pleiet stakkels Slavind — o Gud velsigne! — Se, se,“ hviskede hun og en frampagtig Stjælven foer gjennem hendes Lemmer „se, se, der kommer igjen Massa Kuigi med blodig Bidst; hans ond Dje hvile paa stakkels Gurga, han løft Bidst — o ham vil slaa: nei — nei — de kalder, de kalder, de danser under stort Træ — o — de slaa Tamborin — ja — ja — jeg kommer, jeg kommer, — o Massa ikke tør slaa mig! — Ja — ja — jeg kommer — jeg kommer —! — o, — hvor smuk — o, hvor mange Lys — høre Musik — saa smuk, — ja — ja! her er jeg — her — o — Jesus.“ —

Den Syge udstødte et dybt Suf, et jaligt Smil fløi henover hendes Læber, hun fæstede sine Øine paa Blanca med et ubestrideligt lykkeligt Udtryk — og var død.

Blanca græd.

Den stakkels, uvidende Skabning var død med Frelserens Navn paa Læben; hun kjendte ham ikke; havde aldrig lært om ham, men alligevel var ligesom en Gnift af hans guddommelige Væsen og Være trængt ind i hendes Sjæl; hun havde lært, at han var den Æneste, som beredede Veien til den heilige Musik og den store Dands om det vældige Træ i Hjemmets endeløse Stove.

„Stakkels, ustyldige Væsen,“ sukede Blanca og tilbakkede hende med de hvide Silkelagner, som fandtes paa Sengen „Du var et Offer for din raa Medskabnings Wisshandlinger, og jeg er et Offer for en Uslings Vilkaarlighed og Lune! o, hvorledes skal jeg dog undgaa denne frygtelige Stjæbne, dette grusomme Fængsel. Hans Hustru, — hans Ægtefælle, Medvider i alle hans Stjændselsgjerninger, — nei, aldrig — aldrig —, Gud, Gud, o hjælpe mig.“

Hun foldede Hænderne og saa ud i den maanedklare Nat op mod de utallige blinkende Stjerner.

Dg det var ligesom en venlig Stemme hvistede til hende:

„Frygt ikke, jeg vil frelse Dig, Du har ikke glemt din lidende Medskabning, jeg vil ikke glemme Dig.“

Hun drog Beiret dybt, og det var som om de tunge Anelser svandt med det samme; ene, forladt, i en Uslings Vold følte hun dog, at der var En, som aldrig forlod hende, en Æneste: Himlens og Jordens vældige Gud.

Hun knælede ned og bad en inderlig Bøn til ham og reiste sig rolig og fattet.

Haabet vaagnede paany, hun var vis paa at man vedblev at søge efter hende, og at man tilsidst vilde finde Sporet.

Indtil da vilde hun søge at vinde Udsættelse hos Luigi Barbados for aldrig at blive hans.

Da den første Solstraale brød frem over Horizonten, reiste hun sig for at vække Tjenerne og sige dem at de kunne bringe den Hensøvede bort.

Sust som hun gik forbi Vinduet, hørte hun en let Larm ved dette.

Hun saa ud og opdagede en Bil, som havde boret sig ind i Karmen.

Med skjælvende Hænder rev hun den ud og greb et lille Stykke Papir, som var viklet om Skaf-tet.

Hun foldede det ud og læste:

„Taalmodighed, vi ved hvor De er, man arbejder paa Deres Frelse, men vi maa være „meget forsigtige.“

Brienne.

„Tak, min Gud, Tak,“ hvistede hun og trykkede Papiret til sine Læber „nu ved jeg Du ikke har forladt mig.“

Hun skjulte Papiret og greb i Klokkestrengen.

De to sorte Tjenere, som saa at sige aldrig sov, traadte ind med lydlose Skridt og boiede sig dybt mod Gulvet, idet de lagde Hænderne bagom deres Nakke.

„Kjære Benner,“ sagde hun „stakkels Gurga er død, bring hende ned og sørg for at hun bliver jordet med alle Ceremonier, sig til Don Barbados, at jeg ønsker at han overværer Jordfæstelsen.“

De to Negre saa forstrækkede paa hinanden.

Det var et farligt Ønske at overbringe Masja, som til Svar maasse vilde slaa dem med Bidsten.

Negrene rystede paa Hovedet.

„O, god Signora,“ sagde den Ene, „Nigger ikke tør sige det til Masja! Masja ikke bryd sig saameget om stakkels Slavinde, at han skulde kom til stakkels Slavinds Begravelse, Masja vil tage stor Bidst og lade os valse rundt mange Gange, fordi vi har vovet at bringe saadant Bud, o, god Signora, sige det selv.“

Blanca betænkte sig et Dieblif.

„Nu vel, jeg vel selv sige det,“ sagde hun „tag saa den stakkels Dræbte.“

Tjenerne løstede hende op og gif med hende; Blanca fulgte efter.

I Verandaen blev de standsede af Planteren, som studsede ved dette Syn, men derpaa ligegyldigt dampede sin Cigar.

„Naa, har Fanden taget den sorte Sjæl,“ mumlede han „det har været nogle ordentlige Smør, ha, ha, ha, og hun var nu i Forveien svagelig.“

Han vendte sig idetsamme og studsede synlig forlegen.

Blanca stod lige bag ham, og maatte have hørt hvert et Ord.

„Ja,“ sagde hun roligt og betragtede ham med et Udtryk, som vidnede om den dybeste Foragt „det var nogle ordentlige Smør, Signor Barbados, af selvsamme Bidsk som den, hvoraf jeg modtog dette Mærke,“ hun pegede paa Skulderen, som var fort af underløbet Blod og stærkt opsvulmet.

Planteren stammede nogle forvirrede Ord.

Han vilde ikke for Meget have havt at hun skulde have hørt hvor uendelig raa han var.

„Saalænge dette Mærke sidder paa min Skulder kan jeg ikke blive Deres Hustru, Signor,“ vedblev hun rolig „naar Saaret er lægt, er jeg villig dertil; Signor Luigi de Barbados skal ikke føre en bidsket Slavinde til Alteret.“

„Det vil vare fjorten Dage,“ tænkte Planteren „det gaar jeg ind paa.“

„Og saa, Signor,“ vedblev hun „maa De gjenoprette Deres tabte Agtelse hos Negrene.“

Luigi studsede.

„Man kan ikke nogensinde tabe Agtelsen hos en Neger,“ svarede han kort.

„Jo man kan,“ vedblev Blanca roligt „og det har De, Signor. Den skammelige Behandling Deres uhykkelige Slaver lide under har Forbandelsen af Deres Agtelse for Dem til Følge, og der findes ikke En af dem, som jo ikke gjerne vilde se Signor Barbados vride sig under Bidsken, og det vilde de vel neppe, dersom de havde Agtelse for Dem.“

„Frøken Claymont,“ raabte Planteren, og tilkastede hende et lynende Blik.

„De bør derfor bringe et Sonoffer,“ fortsatte hun uden i mindste Maade at lade sig forskrække „De bør overvære den stakkels Gurgas Begravelse og tillade at jeg synger en Psalme over hende.“

„Aldrig, aldrig,“ skreg han „jeg vilde blive til Vatter i hele Louisiana.“

„De afflaar det. Signor?“

„Ja, for Helvede, ja,“ raabte han raat.

Blanca svarede ham ikke.

„Besørg Gurga ordentlig jordet,“ sagde hun og vendte sig imod Tjenerne „der skal brænde Lys ved hendes Kiste, — gaa, gjør som jeg befaler Eder.“

Tjenerne gik, de adlød.

Luigi vendte sig forbausset imod hende, han vilde tale, men mødte et stolt, foragteligt Blik fra de deilige Dine, de skønneste i Louisiana.

Hun hilste ham koldt og vendte tilbage til sine Bærelser.

Planteren slog sig for Banden.

„D,“ mumlede han „o, hun var min Slavinde, nu er jeg hendes Slave.“

Han gik hurtig efter Tjenerne.

„Gjør, hvad hun har sagt,“ sagde han til dem „følg hendes Befalinger; tænd Lys, saamange I vil over hendes Kiste, den skal straaale af Lys — hører I — hun vil jo have det.“

Dg idet han kastede et sky Blik til hendes Vinduer gik han tværs over Gaarden, ned til Staldbygningen.

Kort efter sprængte han afsted paa Ryggen af sin prægtige Hest og tog Retningen mod Røde-Toms Hytte.

Borten til Plantagen lukkede sig efter ham.

Han behøvede ikke at være bange for, at Noget slap ud.

To Negre, to Uhyrer i Sind og Skind holdt Bagt, og de lod Ingen, ikke engang Blanca slippe ud.

Tiende Kapitel.

De tre Mænd.

Luigi var for længe siden vendt tilbage til Plantagen, efterat have talt med Røde-Tom, som han traf i Mr. Harringtons forladte Bærtshus ved Rogo-Floden.

Hvad han talte om vidste Ingen, men man antog, at det, som sædvanligt, dreiede sig om Trans-
porten af den store, aarlige Ladning Bomuld, som skulde føres ad Flodveien til New-Orleans, hvor Bomuldsmarkedet om kort Tid begyndte.

Efter sin Tilbagekomst til Plantagen, havde

han strax begivet sig til sit Arbeidsværelse og aftalt en større Sum Penge, som han stak i sin Brystlomme, derpaa var han gaaet ned i Plantagen, men uden Bidst, og havde rost Negrene for deres Flid, Noget han endnu aldrig havde gjort.

De Sorte betragtede ham derfor med den største Forbauselse; de begreb at der var hændet Noget, som havde givet hans Tanker en ganske anden Retning.

Og dette Noget var Kjærligheden til Blanca Claymont, som beherskede ham aldeles.

„Forbandet, forbandet være den Dag, da Ruigi satte sin Fod paa Plantagen,“ mumlede han, medens han gik fra det ene Parti Arbeidere, til det Andet „det er hans Skyld, at hun foragter mig, men,“ tilspøiede han truende „jeg skal ogsaa tage en glimrende Hævn; Røde-Tom . . .“

Han standsede sin Monolog og saa sig om, ligesom han frygtede for, at Nogen skulde høre ham.

Efterat have inspiseret Arbeiderne vendte han tilbage og kastede i Forbigaaende et hurtigt Blik op til Blancas Vindue.

Det stod aabent, Blanca var der ikke.

Idetsamme hørte han en ensformig Sang, fra det lille Hus, der tjente som Plantagens Lighus.

Det var Blanca, som sang en Psalme over den Døde.

Planteren følte en iskende Gysen fare igjennem sig og listede sig nærmere.

Han tittede gennem den gaabentstaaende Dør og blev ubevægelig staaende.

I en simpel Kiste laa den dræbte Slavinde. Hendes halvnøgne Legeme fremviste de frygtelige Saar, og den blodige Stribe over Ansigtet, faldt ham strax i Dinene.

Tolv store Bøxløys brændte ved Ligets Hoved, og ved Siden sad Blanca med foldede Hænder og sang en Psalme. Det var den han havde hørt.

Nogle Negerere og Negerinder stod omkring Kisten og dannede en mørk, uhyggelig Gruppe, som dog havde noget Gribende og Hvitideligt ved sig.

Luigi følte Sveden perle frem af Panden paa sig, hvor slet han var, følte han dog Noget bevæge sig i sit Bryst, som han ikke tidligere havde kjendt.

Han ønskede for første Gang, at han ikke havde betraadt den Bei, som førte til almindelig Foragt.

Idetsamme saa Blanca op og bemærkede ham.

„Kom kun ind, Signor,“ sagde hun med sin klare, venlige Stemme „den stakkels Ufdøde nærer ikke Nag, kom, her er Plads ved min Side.“

Blanteren strøg sig om Panden; Plads ved hendes Side, — og dog . . .

„Nei,“ svarede han trodsigt og knyttede Hænderne „Luigi de Barbados har Intet her at bestille, en hvid Mand behøver ikke at blotte sit Hoved for at bivaane en ussel Niggers Begravelse.“

Han trykkede sin brede Hat dybere ned over Dinene og gik.

Blanca saa efter ham.

Det gjorde hende saa ondt, at Menneskene kunde være saa slette.

Kort efter sænkede de Gurga ned i den mørke Grav, og Blanca lagde en Krands af hvide Roser paa den.

Hun havde opfyldt sin Kristenpligt.

Nede ved Floden, bagved det smudsige Bærtshus, sad tre Mænd i en hvissende, hemmelighedsfuld Samtale.

Det var Røde-Tom, Ruigi og Delmont.

Ruigis Ansigt blussede som Ild, hans Dine lynede og han greb frampagtig til den brede Kniv, som stak frem af hans Bælte.

„Den Hund,“ mumlede han „greb mig i Struben, som om jeg havde været en fordømt Nigger, og udfjældte mig ligeoverfor disse elendige Sorte, som om jeg havde været en Skoledreng, blot fordi jeg havde givet hans opblæste Donna et velment Bidstefslag udover hendes fine Skulder! — men,“ tilføiede han vildt og slog rasende i Bordet, som stod imellem dem med Flasker og Glas „men derfor skal han dø, dø som en Hund for min Haand.“

„Det er der jo heller Ingen, som modsætter sig i,“ svarede Røde-Tom og strakte sig magelig tilbage i Hørstolen „kun vil jeg raade Dem til at tage Dem selv lidt i Agt.“

„D,“ loe Ruigi „lad det blive min Sag.“

„Dog ikke saa ganske,“ vedblev Røde-Tom i samme overlegne, halvt spottende Tone „det bliver vel ogsaa min.“

„Deres?“ raabte Ruigi forbauset.

Røde-Tom nikkede.

„Saa netop,“ svarede han roligt „jeg har nemlig haft Besøg af Signor Luigi allerede i Morges. Jeg troede, at han havde gjenkjendt os fra vort natlige Ridt om hans Plantage, og kom for at udspørge mig om Hensigten med samme, men Sagen dreiede sig om noget ganske Andet.“

„Om hvad da?“ spurgte Ex-Slavefogden.

„Forresten kun om en ren Bagatel,“ svarede Røde-Tom „han talte til mig om Dem.“

Ruigi foer sammen, han vidste, at det aldrig havde noget Godt at betyde, naar man talte til Røde-Tom om Noget.

„Nu, videre,“ sagde han „en Bagatel siger De, Kapitan, om mig; fortæl.“

„Han bød mig simpelthen en ret respektabel Sum for at expedere Dem ind i den anden Verden, Signor,“ loe Røde-Tom og fæstede et gnistrende Blik paa Ruigi „men . . .“

Han holdt inde og trommede med Fingrene paa Bordet.

„Men,“ gjentog Ex-Slavefogden og lagde Haanden paa sin Kniv.

„Vær De kun rolig, kjære Ven,“ smilede Kapitanen „og tag De kun Haanden bort fra det Lege-

tøi! — Men," tilføiede han i en let Tone „jeg afsløg ham det rent ud."

„Det var smukt gjort af Dem, Tom," svarede Kuigi, som alligevel blev ved at holde Haanden paa Kniven.

Røde-Tom saa det og loe.

„De tror mig nok ikke, Signor Kuigi," sagde han og tændte en frisk Cigar „men De kan være ganske rolig; jeg er ikke saa slem, og desuden . . ."

„Var det jo ikke sagt, at jeg tillod det," fortsatte Kuigi og tilkastede Tom et mistænksomt Blik.

„Ganske rigtigt, det var netop det jeg vilde sige," fortsatte Røde-Tom „De er ingen Marsunge, Signor Kuigi, og jeg er ingen simpel Morder. Kuigi hød mig fem Hundrede Dollars for at jage Dem en Kugle gennem Hovedet, jeg er overbevist om, at De giver mig Tusinde for at lade være."

Han kastede sig tilbage i Stolen og betragtede Kuigi med et uhyggeligt Blik.

Ex-Slavefogden blev bleg; han fik med Et Indtrykket af, at Røde Tom dog maaske kunde saa isinde at tjene de fem hundrede Dollars, naar han ikke fik det Dobbelte for at lade være at tjene dem.

„Hør, Kapitain," sagde han „hvad De der siger tjener just ikke til at berolige mig. De ved meget vel, at jeg ikke er i Besiddelse af saamange Penge, som De der forlanger."

„Nei, men De kan vel give Anvisning paa dem," mente Røde-Tom.

Kuigi saa paa ham; han forstod ham ikke.

„De lader ikke til at forstaa mig, Signor Ruigi,“ vedblev Røde-Tom „da er det dog meget let. De erindrer vel, at vi foretog en lille Tour rundt om Plantagen i Nat.

„Ja vist, men det var for . . .“

Røde-Tom afbrød ham.

„Nok Sir, det bliver end anden Sag,“ mumlede han „men da De vidste saa god Betsed med hvor Bomulden laa, saa ved De vel ogsaa hvor Signor Barbados gjemmer sine gode Dollars og sine blanke Pjastre.“

„O,“ mumlede Ruigi, han begreb pludselig Meningen.

„Kan De se kjære Ven,“ loe Røde-Tom „De fik hurtigt fat paa hvad jeg mente, og jeg er overbevist om, at Signor Barbados har mange flere Penge end dem jeg forlanger af Dem; De skal ikke gjøre Dem synderlige Samvittighedstrupler, Signor, den gode Planter faar neppe Brug for nogen af dem.“

Og Banditten blinkede med Dinene og betragtede vexelvis de to Mænd.

„Jeg forstaa Dem, Kapitain,“ sagde Ruigi „og jeg skal ogsaa tjene Dem som en Ven; behag blot at bestemme Tiden for vort Arbeide, og jeg skal ikke mangle.“

Delmont havde hørt de to Mænd tale om at myrde og stjæle, som om det var om ganske ligegyldige Ting; uagtet han selv var af en voldsom Ra-

rafter, kunde han dog ikke tilbageholde en let Gysen, da Røde-Tom roligt sagde:

„Stød nu ikke feil, Ruigi! Quigi Barbados er en kraftig Mand og undslipper han, er baade De og jeg leverede.“

Er-Slavefogden smilede.

„D, vær kun rolig, min Kære,“ sagde han „jeg har været Tyrefægter i Barcelloga før jeg blev Forvalter hos Don Barbados.“

„Ja, saa er Sagen afgjort,“ sagde Røde-Tom, „og Signor Barbados skal have ondt ved at undslippe; vi maa være parate i Morgen Nat.“

„Nat!“ gjentog Ruigi.

„D, vær De rolig,“ loe Røde-Tom „Natten skal blive lys nok, stol De derpaa.“

Han greb Glasfæt, som stod foran ham og tømte det.

Delmont reiste sig, han havde hørt nok.

„De vil forlade os,“ sagde Røde-Tom.

„Ja, Hr. Kapitein,“ svarede Franskmanden „min Forretning med Signor Barbados maa betragtes som endt; der bliver Intet af Handlen, han har pludseligt skiftet Sind.“

„Men det forekommer mig som om De havde en anden Affaire i Baghaanden,“ bemærkede Røde-Tom.

Delmont smilede hemmelighedsfuldt.

„Seg har flere, hvortil jeg maa anmode om Deres Bistand, Hr. Kapitein,“ sagde han „foreløbig

kan det imidlertid godt vente med dem, God Nat, mine Herrer."

Han hilste og gik, og kort efter hørte de to Andre Hovslagene af hans Hest.

Han red ad Veien til New-Orleans. —

Da han havde redet en Fjerdingvei ud, standsede han og vendte Hestene om, og idet han holdt den i Skridtgang og red ind paa den bløde Prairi, nærmede han sig paany Værtshuset fra den Side, som var aldeles beklædt med Træer.

Bed et af disse steg han af, bandt Hesten og listede sig nærmere.

Han hørte tydeligt Ruigi og Røde-Tom tale, og lyttede.

En halv Time efter reiste de sig pludseligt.

Samtalen var endt; Delmont havde hørt hvert Ord og skyndte sig tilbage til sin Hest.

„De sparer mig Halvdelen af Arbeidet,“ mumlede han „og giver mig hvad jeg forlanger.“

Med disse Ord svang han sig i Sadlen og galopperede bort ad den smale Prairivei.

Hele Natten herskede en ualmindelig Travlhed paa Floden.

Man tømrede og hamrede, saa det gav Gjenlyd vidtom, men Egnen var saa lidt besøgt, at Ingen

Blev forsthyrret ved Larmen eller opmærksom paa den.

Det var Røde-Tom, som tilligemed Mitjel Blane og hans Følk lavede en ualmindelig stor Tømmerflaade istand til at modtage en Ladning.

Før hvem det var vidste Ingen uden Røde-Tom og Styrmanden; Mandskabet kom altid sidst i Betragtning, og fik det først at vide, kort før Indstibningen.

Dg det var dem forresten ogsaa ligegyldigt, fik de blot Pengene for Arbeidet, havde Resten mindre at sige.

„Her er da god Plads ved jeg,“ sagde Røde-Tom og saa sig om i det klare Maanelys „jeg tænker at vi kan bringe Ladningen hertil i Løbet af Natten og den følgende Dag; Negrene række os naturligtvis en Haand, og saa kan de for mig gaa Fanden ivold.“

„Hvormange Baller er der?“ spurgte Mitjel Blane fortrædelig.

„Fem hundrede mener Ruigi,“ svarede Røde-Tom „det bliver fem hundrede Dollars for din Part Mitjel.“

„Men det er for lidt,“ svarede Styrmanden „jeg vil ikke oftere udsætte mig for at blive hængt for saadan Bagatel's Skyld.“

Røde-Tom betragtede ham forundret.

Det var første Gang, at Styrmanden havde vist sig utilfreds.

„Nu, som De synes.“ svarede han kort „men jeg giver nu ikke mere.“

„Da tjener De dog ganske sikkert en kjon lille Skilling denne Gang,“ sagde Styrmanden.

Røde-Tom betragtede ham med truende Blikke.

„Og hvad angaar det saa Dem?“ raabte han.

„So det angaar mig og dem her,“ svarede Styrmanden roligt og pegede paa de sex Mænd, som gik dem tilhaande ved Arbeidet „de forlange ogsaa mere.“

Mændene traadte nærmere, og dannede tillige med Mitjel Blane en fuldstændig Kreds om Røde-Tom.

Banditten saa sig om og trak haanligt paa Skuldrene.

„D,“ mumlede han „Oprør, Mytteri, o, mine Venner, I tage feil af Røde-Tom.“

Som et Lyn rev han en Revolver op fra Bæltet. To Skud faldt, og to Mænd tumlede baglæns ud i Floden.

Røde-Tom skænkede Revolveren og sprang tilbage gennem den fortyndede Kreds.

„Vil I have mere,“ sagde han og loe haanligt „saa sig til, jeg er ikke kneben paa det.“

Mitjel Blane blegnede, og Mændene gik til Siden, uden at sige et Ord.

Tom stak rolig Revolveren i Bæltet.

„Mitjel Blane,“ sagde han i en kold Tone „naar De en anden Gang vil arrangere saadanne

morsomme Komedier, kommer De til selv at spille med for sidste Gang."

Styrmanden svarede ikke, men tilkastede sin „Principal" et truende Diekast.

„For at I imidlertid ikke skal se, at jeg er kneben," vedblev Banditten „saa vil vi lade som om de to Karre, der nu er trukne tilbunds af Alligatorerne, levende. Jeg udbetaler derfor sex Portion til Deling imellem Fire og jeg forestiller mig, at De Mitjel Blane ligeledes gjælder for To og giver Dem Tusinde Dollars for Deres Part."

Mitjel Blane lettede paa Hatten, de fire Mænd nikkede tilfreds; at deres to Kammerater vare blevne dræbte havde de glemt, der var Slyngler nok i New-Orleans at faa i Stedet.

Men oppe paa Land, skjult imellem de tætte Grene havde en Mand set det Hele.

To Gange hævede Manden sin lange Riffel og sigtede paa Banditten og to Gange tog han den fra Rinden.

„Endnu ikke, endnu ikke, Kapitain Turnbill," mumlede han „dø, skal Du, men ikke en saadan Død, den er for mild for Dig, blodstænkte Morder, nei min Hævn skal blive anderledes."

Han forlod sit Skjul og gik bort fra Strænten, just som en ung Kvinde traadte ham imøde.

„Saa Du ham," hviskede hun og klyngede sig til ham.

„Ja Anna, nu har jeg bidt Mærke i ham, og

han skal ikke undgaa mig, saasandt jeg hedder Jones Smith."

"Du hæbner ikke alene alle de Ulykkelige han har tyranniseret og dræbt, men Du befrier Verden for et Uhyre, værre end Jaguaren i Grusomhed."

"Bær rolig," mumlede Jones Smith „naar vi har hjulpet Hr. Claymont til sin Datter, skal jeg snakke et Ord med Kapitain Turnbill, som skal svide til Rode-Tom."

Kentuckyeren tog Anna om Livet og løstede hende op som et Barn.

Beien var nemlig sumpet og opblødt, han bar hende over de værste Steder.

Længere henne i Ly af Skoven, holdt flere Personer til Hest. Det var Claymont, Brienne og Bertrand.

De ventede øiensynligt paa Nogen, thi de saa stedse udover Brairien.

„Endnu ikke kommet," spurgte Jones og traadte hen til dem.

Claymont rystede mismodig paa Hovedet.

„Hun er maaske fanget og pidsket ihjel," sagde han „det var ogsaa altfor uforsigtigt."

Hr. Claymont saa syg og nedtrykt ud, han havde allerede hørt tale om den hvide Slavinde paa Plantagen Maria da Gloria og han anede, hvem det var.

Den ulykkelige Mand kunde ikke taale disse Slag, en vis Sløvhed havde bemægtiget sig ham. Han talte kun lidt og lod de Andre handle for sig,

og mange Gange greb en nervøs Svimmelhed ham i den Grad, at han knapt kunde holde sig paa Hesten.

Han havde foreslaaet at ride til Plantagen, og forlange sin Datter, men Zuna fraraadede ham det.

Hun kjendte Massa Barbados, og vidste, at han kun vilde svare med en Kugle.

Han havde derfor nøiedes med at sende den Sorte som Spion, men der var allerede gaaet næsten fire og tyve Timer, og hun var endnu ikke vendt tilbage.

Bonpon var beordret med hende som Vagt, men man kunde have skudt den, og da havde hun været fortabt.

Just som man drøftede Sagen, raslede det i Græsset, og Enhver greb til sin Riffel, men i næste Dieblif styrtede Bonpon frem, fulgt af Zuna.

„Nu!“ raabte Alle.

„O,“ pustede den Sorte „o, Miss Blanca faaet Massa Briennes Seddel paa Pil; Miss Blanca ikke mer Slavind, hun giftes med Massa Luigi Barbados.“

Brienne greb hende rasende i Skulderen.

„Du lyver,“ skreg han „Du lyver.“

„Massa slip stakkels Zuna,“ svarede den Sorte „Zuna ikke lyver, Miss Blanca blot sagt Ja, for at blive fri for Slavinde og for at vente paa Flugt! men skynde — skynde — o, stor Fare at være i for stakkels Miss.“

„Lad os drage afsted,“ sagde Brienne „lad os storme den fordømte Røde, og . . .“

„Og blive stukte ned som Krager,“ afbrød Sonnes ham „nei, den Plan duer ikke, her hjælper ingen Magt, her maa vi bruge List.“

„D, ikke bang,“ loe Zuna hemmelighedsfuld „blot vente, kommer nok, Massa Luigi dø, ved det fra de to Mænd, som red rund om Plantage i Skygge af Træer; talte om at dræbe Signor Luigi, — gjerne gjøre det — Ulve dræbe Ulve.“

„Forklar Dig,“ sagde Jones „vil man myrde Planteren?“

„D, ja,“ og nu fortalte Zuna, hvorledes hun havde ligget skjult under Træerne og hørt Røde-Toms Samtale med Luigi. Bonpon havde forstaaet Faren og ikke gjøet; de kunde ganske roligt lade disse Uhyrer ødelægge hinanden.

Jones Smith gned sig i Hænderne.

„Prægtigt,“ sagde han „lad dem det.“

Clayrмонт svarede ikke et Ord til Noget, han sad stille paa sin Hest og mumlede kun:

„Blanca Willemont vil ægte en Skurk, og hendes Moder har ægtet min Dødsfjende.“

Brienne lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Fat Dem, Hr. Clayrмонт, Blanca skal aldrig blive Planteren Barbados' Kone,“ sagde han „fat Dem og stol paa Gud.“

„Al ja, De har Ret,“ mumlede Clayrмонт „der er jo en Gud.“

Kort efter red det lille Selskab gjennem den tørre

Brairi og ankom ved Morgentid til en tæt Skov, som laa Nord for Plantagen, hvorfra de kunde se Alt, hvad der foregik i Nærheden af denne.

Ellevte Kapitel.

Bed Nattetid.

Den følgende Nat begyndte mørk og indhyllet i Skyer; af og til rullede et Tordenstræld langt borte, og et svagt Lyn blinkede i det Fjerne, men ingen Regndraabe forfriskede den brændende Jord, og ingen Vind kjolede med sine fugtige Pust.

Heden var forfærdelig trykkende og blandede sig med de syrlige, stinkende, Dunster, som engang imellem drog henover Brairien, kommende fra den dybe, brede Flod, hvor de havde udviklet sig af de forraadnede Plantestoffer, som laa ved Bredderne.

Det var ret en Nat, hvori den gule Feber kunde høste talrige Offer, thi Den, som ikke var vant til dette usunde Klima, blev i Almindelighed Offer for denne skræffelige, pestlignende Sygdom.

Desuagtet færdedes Folk ude.

Gjennem Prairiens høie Græs kom to Personer ridende.

Hestene gik i Skridtgang, og Rytterne talte ikke et Ord sammen; tvertimod, det lod til at de var bange for at tale og saa sig ofte om, som om de frygtede for at Noget skulde se dem ride over Prairien ved Nattetid.

I Linie med dem, men langt ude henimod Floden, bevægede flere Mænd sig hurtigt frem ad Veien, der førte til Plantagen, hellerikke de talte, men fulgte bagefter hinanden, bærende Kæb og Stænger og andre Gjenstande.

De to Ryttere var Røde-Tom og Kuigi, Mændene, som gik langs Veien, Mitjel Blane og de fire Matroser fra Tømmerflaaden.

Rytterne gjorde med Billie en Omvei for ikke at komme tidligere til Plantagen end Folkene, som gik ad Veien, og da Afstanden fra Floden kun var fire engelske Mil, var Veien snart tilbagelagt.

Omtrent en halv Time efter Midnat standsede begge Partier foran Plantagen, hvor Alt var thyst og stille.

Vinden bar imod dem, saa Ingen, ikke engang Hundene, som holdt Vagt, hørte dem komme, og nu sneg de sig, En efter En, bukkende sig under det høie Græs, hen til den skjulte Indgang til Plantagen, som Kuigi kjendte.

Han fandt den strax og sneg sig ind.

En voldsom Hundegjæen modtog ham, og de tre Blanca Billemont.

frygtelige Blodhunde sprang ham truende imøde, men da de hørte hans Stemme, som tiltalte dem hvistfende, som den havde gjort saamange Gange, naar de var paa Jagt efter en stakkels bortflygtet Neger, strøg de sig opad ham og nøiedes med at hilse hans Følgesvende med en svag Knurren.

Kuigi's Dine flammede af skadefro Glæde, da han aabnede Døren til det uhyre Kvantum Bomuld, som laa indpakket i store Baller, færdigt til at sendes afsted.

„Nu rask, Manne,“ hvistfede han til Folkene „kast hver Balle over Plankeværket ud paa Veien, og naar Lageret er tomt, saa bring det strax et Par hundrede Skridt ud til Siden; det kunde gjerne tage Skade; — derfra maa I hurtig saa det afsted over Prairien.“

Mitjel Blane nikkede; han var vant til flige Expeditioner; og i over en Time hørte man ikke andet end Mændenes Stønnen under Arbeidet.

Endelig hørte det op; den sidste Balle var kastet over Plankeværket.

„Nu ud til Siden med det,“ befalede Kuigi „hurtigt, Folk, Lønnen bliver derefter.“

Mændene gik tilbage ud gjennem Nabningen, fulgt af Tom, medens Kuigi undskyldte sig med, at han vilde tage Afsted med Plantagen, hvor han havde tilbragt saa mange behagelige Timer med at pidske Slaverne.

En god halv Time efter var Bomulden trans-

porteret længere ud. Ruigi havde set det, staaende paa en Sten ved Blankeværket.

„Nu, Signor Barbados og skjønnne Blanca, kommer Touren til mig; I skal se, jeg glemmer hverken hint Greb i Struben eller den skjønnne Dames Fornærmelser.“

Han gif hen til en Bunke tørre Bomuldsplanter, som var befriet for deres værdifulde Indhold, og bukkede sig ned.

Da han kort efter reiste sig, blinkede ligesom en lille Stjerne imellem Bunkens tørre Blade.

Ruigi pustede til den og den forvandlede sig til en klar Flamme, som greb om sig med en rivende Hurtighed.

„Se nu, Signor Barbados,“ sfoggerlo Skurken „nu skal De saa det saa varmt som De aldrig har havt det før; har De været rig, skal jeg gjøre Dem fattig.“

Han skyndte sig mod Udgangen, thi Querne vældede frem som et brusende, knittrende, ustandseligt Hav af røde Bølger og angreb strax de hundrede Negerhytter, som begrændsede Plantagens ene Side.

Hvor svag Vinden end var, tjente den dog til at udbrede Ilden og befordre dens Flugt; og det vilde, forfærdede Skrig, som med Et lød fra Negerhytterne overbeviste ham om, at den gjorde sit Arbeide tilgavn.

Hele Plantagen lignede et uhyre Hav af Ild, og saa hurtigt forplantede denne sig, at Ruigi kun

med Anvendelse af al sin Hurtighed naaede Udgangen og styrtede afsted ud mod Beien.

Luigi Barbados sov, da han pludseligt vaagnede ved at høre de bortflygtende Negres høie Skrig.

Hans Værelse var oplyst som ved den klare Dag, og en frygtelig kvælende Røg trængte ind gjennem det tynde Staaltraadsgitter, som tjente istedet for Vinduer for at føre Rjølighed ind i Værelset ved Aftentid.

„Død og Helvede,“ raabte han og greb sine Pistoler „det er Ruigis Værf.“

„Tim, Son,“ raabte han med tordnende Røst „hurtig, Porten op.“

Men Ingen svarede ham, de to sorte Tjenere havde for længe siden bemærket Ilden og havde taget Flugten.

Luigi styrtede nedad Trapperne og foer som en Rasende over Gaardspladsen og henimod Porten, som han fandt aaben.

Hvem der var gaaet igjennem den vidste han ikke, eller tænkte ikke over, han styrtede kun afsted, for at stille sig i Spidsen for Negrene og sætte dem i Arbeide med at slukke.

Men Negrene var spredte over hele Prairien, deres usle Hytter brændte, de tænkte kun paa at frelse Livet og gjenerhverve Friheden.

Nærmere og nærmere væltede Ildhavet sine Bølger imod det prægtige, paladslignende Hus, som han havde beboet, og hans Tanker faldt pludselig paa Blanca, som maaste sov endnu.

„Jeg maa dog frelse hende,“ mumlede han „hun skal erstatte mig Tabet af al min Rigdom.“

Han ilede hurtig tilbage og var allerede nærved Indgangen, da han pludseligt saa en Mand staa foran denne og spærre ham Veien.

Mandens Ansigt var fuldstændig oplyst af Liden og han kjendte det strax.

Det var Luigi.

„Uksling, nederdrægtige Uksling,“ raabte han „det er dit Bærk.“

Kuigi nikkede.

„Ikke sandt, en fjøn Illumination, Signor Barbados,“ sagde han „det er kun en Smule Betaling for hin Dag, De ved nok.“

Kuigis Ansigt antog et strækkeligt Udtryk, han hævede Pistolen og tog Sigte, men i samme Nu blev den slaaet ud af Haanden paa ham, af en Mand, som kom bag om ham. Manden rev idetsamme den anden Pistol fra ham og raabte:

„Det kommer der ud af at være en Gnier lige overfor sine Venner.“

Kuigi saa Røde-Toms hoverende Ansigt.

„Ah, saaledes,“ mumlede han „nu forstaar jeg det Hele, man ligner sig selv og er en Kjæltring fra Top til Taa.“

Røde-Tom loe.

„Gjør det af med den Slynge, Signor Luigi,“ raabte han „Bokser staa her og lade sig opholde af hans tomme Ordskvalder.“

„Na, jeg morer mig kun over at se hans for-

dømte Ansiget," svarede Ruigi og trak langsomt en Pistol op af Bæltet „naar jeg er færdig dermed, skyder jeg ham som en almindelig Slyngel."

„Men for Fanden," raabte Røde Tom „om lidt vil Ilden tage fat i Beboelsesleiligheden, og Opholdet derinde kunde da blive os lovlig hedt, og De ved, Signor Ruigi, at vi har nogle Smaaerinder at besørge."

Ruigi udstødte et Brøl af Raseri.

„Hvad forlanger Du da, fordømte Kjeltring," raabte han til Røde Tom „er det Penge, nu vel, saa hjælp mig og jeg skal betale Dig saaledes, at Du ikke skal faa Grund til Klage."

Et Vindue var imidlertid blevet aabent, og en hvid Kvindestikkelse viste sig i samme.

- Det var Blanca.

Ilden, som allerede havde omspændt den prægtige Bygning, oplyste hendes Ansiget, og gav det et rosenrødt, magisk Skjær.

Hun hørte hvert Ord, som Skurkene talte og blev greben af en unævnelig Rædsel, da hun opdagede Ruigi staaende med den spændte Pistol, for hvert Dieblik at dræbe Signor Barbados.

Hvor meget hun end foragtede den raa Mand, kunde hun dog ikke roligt se, at han blev myrdet.

„Mine Herrer," raabte hun ned til dem „jeg besværger Dem, myrd ikke denne Mand."

Bed Lyden af denne Stemme vendte alle Tre Hovedet op imod Vinduet.

„Ah, se, Don Ruigi," raabte Ruigi „se Deres

Elskede beder om Deres Liv, det lader til at hun har glemt det Pidskeslag, De forærede hendes hvide Skuldre, ha, ha, ha, Duen beder for Høgens Liv."

Luigi gjorde et Skridt frem, for at tage Pistolerne op, men idetsamme skreg Luigi:

"Lad dem ligge, et Skridt endnu og De er dødsfens."

"Et fordømt nydeligt Pigebarn," vedblev han og vedblev at sigte paa Luigi med Pistolen „ret en Rone for mig. — Ah, Signor Barbados, jeg vil gjøre Dem den Vre at tage mig af Deres Elskede, hun skal tilhøre mig, det vil blive en Overraskelse for mine Bekjendte, naar de erfare, at De har været saa ædelmodig at overlade mig den tilkommende Donna de Barbados."

Luigi saa paa ham med Dine, som funkede af afmægtigt Raseri.

Han begreb, at hans Død var bestemt.

Idetsamme fuste to Ryttere hen over Sletten i en rasende Galop.

Ilden oplyste dem allerede langt fra, og Blanca gjenkjendte Dem.

"Brienne, min Ven, min Elskede," skreg hun gjennem Flammernes rullende Bragen „frels Don Luigi, frels ham for min Skyld."

Luigi saa sig om og bemærkede begge Rytterne i to hundrede Skridts Afstand.

Han hævede Pistolen og gav Ild.

Signor Barbados udbredte Armene og styrkede næsegrus til Jorden.

Ruigi havde skudt ham lige igjennem Hjertet.

Med et frygteligt Spring fulgte han Røde Tom, som smuttede ind gjennem Borten, og just som Brienne og den anden Rytter, i hvem vi gjenkjende Jones Smith, standsede de steilende Heste ved denne, faldt den i med et høit Skrald, ledsaget af Skurkenes spodske Latter.

„Forsilde,“ skreg Brienne „hurtig, Jones, vi maa sprænge Borten.“

Han sprang af Hesten og rev rasende i den stærke Slaa, men Borten holdt.

Jones var ligeledes sprunget af, og Kæmpen satte sin Ryg imod.

Fortvivlelsen fordoblede hans uhyre Kræfter.

Med et tordnende Brag sprængtes Laasen fra Træet, men i samme Nu hvirvlede et Hav af Ild gjennem den frembragte Abning.

Det var en Umulighed at trænge igjennem; Røg og Ild standsede dem.

„Ulmægtige Gud,“ raabte Brienne og saa op imod Vinduet, hvor han havde set Blanca,

Det var fuldstændig omspændt af Ilden, som fandt rigelig Næring i det tynde, gjennemtørrede Træværk. Blanca var der ikke, men ud i Natten lød et frygteligt, gennemtrængende Skrig.

Det var Blancas Stemme.

„Hun brænder inde, hun er fortabt,“ skreg den unge Jæger og blev ligbleg „af, Jones, min Ven, Gud har forladt os, vi kom forsilde.“

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd.

Jones havde imidlertid betragtet det uhyre Ildhav med den største Opmærksomhed. Han vilde se, om der ikke var et Sted, hvor Ilden var mindre stærk.

Men overalt saa han kun de røde Ildbølger og den kvælende Røg.

„Kom,“ sagde han til Brienne „kom, min Ven, den Gud, Du taler om, har ikke forladt os, din Blanca vil blive frelst.“

Han sagde dette med en saadan Overbevisning, at Brienne tog Hænderne fra Ansigtet og betragtede ham med et Udtryk af Glæde og Haab.

„Hvad mener Du, Jones,“ sagde han.

„Tro mig,“ hviskede Jones „de to Mænd, som dristigt gik ind, kjenner ogsaa en Udgang; at de vil bemægtige sig Frosken Claymont, er en afgjort Sag, men de ville tillige frelse hende og sig selv.“

Disse Ord indeholdt saamegen Sandhed, at Brienne ikke kunde modsige dem.

Det var i høi Grad rimeligt, at de to Bandede ikke vilde have trængt ind i det flammende Hav, uden at være sikre paa, at slippe ud igjen. Deres Hensigt var naturligvis at plyndre, og Skriget, som lød ud til dem, havde Blanca udstødt, da de bemægtigede sig hende.

Saaledes udviklede Jones Sagen for sin Ven, og Brienne maatte give ham Ret.

„Og hvad nu?“ spurgte han.

„Paa Ryggen af vore Heste,“ svarede Jones

Smith „vi holde Vagt ude paa Prairien, og skyde dem, naar de komme.“

Tægeren talte saa bestemt og i en saa overbevisende Tone, at Brienne, uden at komme med Indvendinger, fulgte ham hen til Hestene, som stod i Nærheden med opspilede Næseboer og betragtede det store Ildhav.

„I Sædlen!“ kommanderede Jones, og i næste Dieblit fløi de to Mænd bort fra Ildstedet, som allerede begyndte at indhylle sig i tykke Røgskyer, et Bevis paa, at der ikke var mere Næring for de klare Flammer.

Røgen traf i uhyre, uigjennemsigtige Bølger henover Prairien og umuliggjorde at Røgen kunde se dem, men de kunde ligesaa lidt se Andre, tilmed da Natten var mørk og Himlen overtrukket med Skyer.

De red fort efter i Skridtgang, holdende Linien henimod den lille Skov, hvor Kisten af Selskabet havde leiet sig.

„Staffels Claymont,“ sagde Brienne „er hun død, vil han følge hende.“

„Mod, min Ven, Mod,“ trøstede Jones „Skurkene have ikke altid Held med sig.“

Jude i den brændende Bygning, var imidlertid foregaaet en hel anden Scene,

Blanca havde fra Vinduet set det Hele, og søgte at naa en eller anden Udgang, da hun saa Tom og Ruigi styrte ind gjennem Porten og flaa den i efter sig.

Hun frygtede dem mere end Ilden og vidste, at de to Skurke neppe vilde skaane hende, hvis de fangede hende.

Med hurtige Skredt ilede hun gjennem Bærelserne, som endnu vare uberørte af Ilden, og naaede snart den smalle Korridor, som førte til en lille Dør, der blev benyttet af Planteren, naar han om Aftenen vilde affjøre sig efter den brændende Dag.

Døren førte nemlig til en Badestue, som laa halvt under halvt over Jorden og som var tækket med uhyre Bunker Ridsfaller, hvilke Solen ikke formaede at trænge igjennem.

Badehuset laa desuden udenfor de brændende Bygninger og var under alle Omstændigheder et fuldkomment sikkert Tilflugtssted.

Ilden, som skinnede gjennem alle Vinduerne, oplyste Korridoren, og hun havde næsten naaet Døren, da to Mænd styrtede hende imøde.

Bed Synet af dem udstødte hun et frygteligt Skrig, det var dette Skrig Brienne havde hørt.

Personerne var Røde Tom og Ruigi.

„De har Uheld med Dem i Nat, Frøken Blanca,“ sagde den Sidste „for det Første mister De Deres Galan, for det Andet falder De lige i Hænderne paa mig, ha, ha, ha, det kan man kalde Uheld.“

„Stands mig ikke, lad mig gaa,” bad Blanca, greben af en frygtelig Angst „hører De ikke Elden, mine Herrer, om saa Minutter vil den have naaet dette Sted, hvor vi befinde os.”

„Hvor De er omhyggelig,” loe Ruigi „skjøndt De gjerne saa at den havde omslynget os, for aldrig at slippe os! ja, De har et ædelt Hjerter, Frøken Claymont, og jeg takker Dem ogsaa for Deres Advarsel.”

Blanca gjorde et Skridt henimod Døren.

Ruigi greb hende fast om Haanden.

„Tag os med,” loe han „vi følges ad, Matten paa Prairien er mørk, De kunde gjerne falde i Hænderne paa denne Brienne og denne Jones Smith, og jeg indestaar Dem for det sker ikke, naar De følger med mig og med Kapitain Turnbill.”

Blanca vakkede, hun følte at hun var i en frygtelig Fare.

Ruigi lukkede Døren til Badestedet af og stak Røglen i Lommen.

„Man maa være forsigtig,” loe han „De kunde gjerne saa ifinde at løbe Deres Bei, og udsætte Dem for Farerne i den mørke Nat; tillader De.”

Han greb hendes Hænder og bandt dem, trods hendes fortvivlede Modstand; derpaa stak han en Knebel af sit Tørklæde i hendes Mund, snærede hendes Fødder sammen og lagde hende ned paa Gulvet.

„Nu venter De nok til jeg kommer tilbage,” sagde han haanligt „saa følges vi ad.”

Han vendte sig mod Røde-Tom, som stampede i Gulvet af Utaalmodighed.

De to Mænd forsvandt i de tilstødende Bærelser, og Blanca hørte kort efter, hvorledes de sprængte Laaget paa en eller anden Gjenstand.

Rundtom knittede og bragede det, Røgslugten blev mere og mere kvælende, det var knapt hun kunde trække Veivet.

Blanca forsøgte at sprænge sine Baand, men forgjæves. Rundtom knittede og bragede det, Ilden kom øiensynlig nærmere, Heden var allerede utaalelig.

Alt løb rundt for hende, en frygtelig Angst greb hende, hun var dømt til at indebrændes.

Endnu engang forsøgte hun at befri sine Hænder, men forgjæves; hun var altfor godt bundet.

„Dø, dø,“ tænkte hun „dø i Flammerne, o, det er rædsomt.“

Hun ønskede de to Sturkes Tilbagekomst, men Døren, ad hvilken de var gaaet, forblev lukket, de kom ikke.

En Taage lagde sig for hendes Dine, hun hørte Ildens Knittren rundt om sig —, ude fra Prairien skingrede Negrenes forfærdede Skrig, — hun fultede dybt og tabte Bevidstheden.

Da hun kom til sig selv var det Nat rundtom hende; hun mærkede strax, at hun blev ført afsted i en rasende Galop, kastet foran paa Sadlen af en Hest, medens en Mand holdt hende fast med sin høire Arm, og styrede Hesten med den venstre.

Hun gjenkjendte strax Manden.

Det var Ruigi.

Anebleu i hendes Mund hindrede hende i at skrige, og Hesten vedblev samme rasende Galop.

Uf og til saa Ruigi sig tilbage, medens en Person, som fulgte ham Side om Side, stedse var parat til at skyde Enhver ned, som standsede dem. Blanca kjendte ogsaa ham.

Det var den anden Bandit Rode-Tom. Hun var altsaa frelst af Flammedøden, men kun for at falde i Hænderne paa de to største Kjæltringe i hele Amerika.

Det var aabenbart, at de bleve forfulgte, Blanca begreb det af den Uengstelighed, hvormed de uafbrudt saa sig tilbage, og det forekom hende ogsaa som om hun undertiden hørte Hovslag af galopperende Heste bag sig.

Bludselig dreiede de to Ryttere af til Høire og red ind i en lille Skov, en ubetydelig lille Plet, men stor nok til at skjule dem fuldkommen i Nattens Mørke.

Her holdt de stille, og hver greb sin Hest for Muleu for at dæmpe deres Brindsten.

Knap fem Minutter efter juste to Ryttere forbi i knapt tyve Stridts Afstand; det var oiensegnligt Forfølgerne. Man kunde ikke se deres Ansigter, men Blanca gjættede hvem det var.

„Man vil frelse mig,“ tænkte hun „Gud være med dem.“

Det havde imidlertid begyndt at regne, ikke som

i den temperede Zone, men som under Tropene.

Bældige Vandmasser strømmede ned og gjen-
nemblødte dem i et Nu; men de to Mænd blev hol-
dende stille og ubevægelige i næsten en halv Time.

Saa brød de igjen op.

„De har nu tabt Sporet, og tage de sig ikke
iagt, plumpe de pludseligt i Sumpene,“ sagde Røde
Tom.

„Til Helvede med dem,“ brummede Ruigi „af-
sted, Kapitain!“

Røde Tom red forsigtig ud af Krattet, idet
han omklamrede en temmelig stor Bøse, som hvilede
foran paa Sadelknappen, og de to Ransmænd
bøiede nu ind paa den første Linie igjen og red ro-
ligt videre ned imod Floden.

Blanca luffede Dinene, hun skjælvede over alle
Lemmer af Skræk og Kulde.

Kort efter hørte hun en dump Larm forude.
Det var Koro-Floden, hvis Vandmasse var svulmet
op ved den stærke Regn og som nu rullede sine Bøl-
ger imod Flodbredderne.

De to Ryttere standsede, og Røde Tom udstødte
en skingrende Fløiten, som blev besvaret fra Flo-
den.

„Folkene vente os,“ sagde han „de maa være
færdige med at bringe Bomulden ombord paa Fla-
den; staa af, Ruigi, vi maa bære hende gennem
Krattet, ride nærmere er ikke raadeligt, da Skræn-
ten er steil.“

Kuigi lod sin Fange glide ned paa Jorden, og sprang af Sadlen.

Røde Tom, der ligeledes var sprunget af, tog hende i sine stærke Arme og bar hende gennem Krattet, medens Kuigi slæbte den tunge Pose med sig.

Hestene var vant til Touren, de gik roligt tilbage og græssede imellem Træerne.

Flodbredden var oplyst af en Mængde Fakler, snoede af Kopaltræets Grene, som prægtigt modstod Regndraaberne fra den næsten uigjennemtrængelige Hvælving, som Trækronerne dannede foroven.

Blanca saa strax at det var Mitjel Blane og de andre Flodrovere.

Store Baller, forsynede med Blantagen Maria da Glorias Mærke, laa hist og her paa Flodbredden og bleve efterhaanden bragt ned paa en umaadelig stor Tømmerflaade, som blev holdt fast til samme ved stærke Tove i Træerne, og længere inde under Land ghyngede et Par Baade op og ned i den stærke Bolgegang.

Uden at mærke et Ord, lagde Røde Tom sin levende Byrde i Bunden af Baaden og sprang derpaa ned i den tilligemed Kuigi, som, efterat have skjult Posen i Agterstavnen, greb den ene Aare, medens Røde Tom tog den anden, og lydløst gled nu Kanoen ud i den oprørte Flod og tog Retning imod den tidligere omtalte Ø, hvor Røde Tom havde sin skjulte Bolig.

Mitjel Blane saa mørk og truende efter dem.

Han havde set den tunge Pose, som Ruigi havde flæbt paa, og anede dens Indhold.

„Det var Planterens Benge han havde i Boksen,“ mumlede han og vendte sig mod Kammeraterne „mon han ikke har ifinde at dele dem.“

„Har I Lyst til at tjene idetmindste Halvdelen?“ svarede en Stemme bag Træerne.

Flodroverne saa sig om og greb uvilkaarligt til deres Knive.

Manden, der havde talt, traadte helt frem.

Det var Mr. Harrington.

Mitjel Blane rakte ham Haanden.

„Hvorledes mener I, Sir?“ spurgte han.

„Omtrent ti Mile længere nede vil I finde den eneste Mand, som kan binde an med Røde-Tom,“ svarede Sir Harrington „I behøver blot at underrette ham om Den, og han vil dræbe ham som en giftig Drm.“

„Og hvem er den Mand?“ spurgte Mitjel Blane.

„Jones Smith, Manden fra Kentucky.“

Mitjel Blane svarede ikke et Ord, men knappede sin Vams.

„Farvel,“ sagde han „jeg troer jeg har et Ord at sige Jones Smith.“

Med disse Ord gik han og forsvandt imellem Sivene, som bedækkede Flodbredden.

Mr. Harrington loe.

„Nu, Røde-Tom,“ mumlede han og truede med Blanca Villemont.

Haanden ad Den „nu er jeg bange for, at Du aldrig faar Leilighed til at kalde Dig Gueherster paa Floden.“

Tolvte Kapitel.

Straffen.

Den følgende Nat var lys og klar. Floden, som paa Grund af Uveiret havde været i det voldsomste Oprør, flød nu stille i sit Leie, belyst af Maanen, der seilede blank og stor ad sin mægtige Bane.

Nede ved Flodbredden laa Tømmerflaaden, parat til at tiltræde sin Reise; Bomulden var pakket i det store Rum, som var opført paa Dækket og lignede et fladtaget Hus; Masten gjort fast i Midten, og de lange Stænger, hvormed man holdt Flaaden ude fra Sivmoserne ved Bredderne, laa paalangs paa deres Plads.

Der manglede Intet til at afreise den følgende Dag, som var Røde-Toms Bestemmelse, han ventede kun paa Mitjel Blane, der endnu ikke var vendt tilbage.

Hans Kammerater havde forklaret, at han pludseligt havde forladt dem, og Røde-Tom havde let ondskabsfuldt; han antog nemlig, at Sthyrmanden var taget til Blantagen i den ligefremme Hensigt at plyndre.

„Han kommer forfildt,“ mumlede han ved sig selv „jeg har været der, og han har forresten godt af at løbe Nar engang imellem. Var han ikke saa dygtig og erfaren en Sthyrmand, havde han været nede paa Flodens Bund for længe siden, og hvem ved, han kan jo komme der endnu, naar jeg finder en Anden, der er ligesaa dygtig.“

Imidlertid gav han Ordre til Afseiling den følgende Morgen. Mitjel Blanc vidste det og vilde uden Tvivl nok komme.

Men hele Dagen var gaaet, og Mitjel Blanc var endnu ikke kommet.

Det var høist usandsynligt, at han skulde opholde sig saa længe ved Blantagen, og han var altfor snu til at lade sig snappe op undervejs.

Han maatte altsaa være borte i et andet Grinde, og Røde-Tom kunde ikke skjule en vis Uro for sig selv; Sthyrmanden var maaske gaaet bort i en anden Hensigt, der muligt ikke var den Bedste, og maaske han slet ikke havde i sinde at komme tilbage, hvorved han unægtelig satte Røde-Tom i en ikke ringe Forlegenhed, da han, som fortalt, var en overordentlig dygtig Mand, der kjendte Floden langt bedre end Røde-Tom.

Han befalede imidlertid Folkene at underrette

ham om, naar Styrmændene kom og roede igjen tilbage til sin D, for at underholde sig med Ruigi og gjøre sine Vaaben istand.

Han traf Ex-Slavefogden isærd med at overfuse Blanca med sine Uforsømmetheder.

Den stakkels Pige sad ængstelig i en Krog af det store, firkantede Rum og stirrede frem for sig, medens Ruigi laa henstrakt paa en Maatte, dampende en Cigar.

„Ser De, min Smukke,“ lød han „det kommer ganske an paa Dem selv; jeg er af Hjertet en god Mand, som gjerne tilgiver en Fornærmelse, og De har derfor kun at vælge imellem mig og min Ven Kapitain Turnbill. Vælger De mig, reise vi sammen med Kapitainen til New-Orleans og lade os forene af en værdig Præst; vælger De Kapitainen, saa er han ikke saa slig efter en smuk Kone, at han skulde gifte sig med Dem; men ikke desto mindre holder han meget af kjønne Fruentimmer og han vil da ikke gjøre sig syndelig Samvittighed af at sælge Dem til en eller anden Plantage som Kvarteron, — han behøver blot at gjøre sin Ed paa, at De er det, og man vil tro ham —, eller til Indianerne. Det Koup har han gjort tidligere og tjent stolte Penge dermed! — De behøver altsaa at vælge, men nu med det samme. I Morgen reiser han med Bomulden til New-Orleans.“

Blanca svarede ikke, hun tænkte paa Anna Stratford, den vanvittige Wha-Wha hos Siougerne.
Ruigi lød.

„Det er en fordømt kjedelig Situation at være i,“ sagde han og pustede Nogen fra sig „der er Fanden til Forskjel paa at spille Herskerinde paa en Blantage og paa at blive gift med en underordnet Person, som jeg, der ovenikjøbet har pidsket En, eller paa at følge med Kapitainen en lille Tour udover Prairien til de lystige Indianere; o, der er Fanden til Forskjel, men ikke desto mindre maa Du bide i det sure Æble, min Smukke, og det lidt snart, jeg ser der min Ven, Kapitainen, han ser lidt guaven ud og det kunde være, at han gjorde kort Proces og lod Dig uden videre gjøre Rejsen med til New-Orleans for at sælge Dig, min Putte.“

Røde Tom var imidlertid traadt ind over den luftige Bro.

„Mitjel er ikke kommet tilbage endnu,“ mumlede han halv høit „jeg er bange for, at der er Ugler i Mosen, Kuigi.“

Ex-Slavesogden reiste sig halvt op fra sin mangelige Stilling.

„Hvorledes?“ spurgte han.

„Hm, Mitjel Blane har flere Gange lagt en Utilfredshed for Dagen, som bringer mig til at tro, at han just ikke er saameget bange for at forraade mig,“ vedblev Røde Tom „nu, jeg er just ikke bange af mig; de Hanekyllinger, som muligt kunne finde Bei herud, vil jeg kaste ned til Alligatorerne, men alligevel kommer man med det samme paa Spor efter dette Smuthul og dets Mage finder jeg ikke saa let.“

„Vil De følge mit Raad, Kapitain,“ sagde Ruigi „saa gaa ombord i dette Dieblif, hvis det kan lade sig gjøre. Lad Mitjel Blane gaa Fanden i Bold, vi klarer os nok foruden ham; skulde det saa vise sig, at de Nysgjerrige kom, saa de idetmindste en lang Næse.“

„Seg har ogsaa ifinde at sætte Flaaden ud, naar Morgenen gryer,“ svarede Røde Tom, „det er snart Midnat, og jeg er temmelig overbevist om, at Mitjel alligevel kommer. Han ved, at det er min Bestemmelse at rejse i Morgen tidlig, og jeg har lovet ham en saa god Betaling, at jeg neppe tvivler paa at han vil komme; og desuden,“ tilspøiede han i en tillidsfuld Tone „i disse saa Timer, som er tilbage, vil man neppe angribe os, hvis man ellers har noget ondt ifinde.“

Han gav sig ifærd med at lade sine to Rifler og Pistolerne og sleb sin Bowiekniv, som allerede havde kostet mangen Ulykkelig Livet.

„Naa, min Putte,“ sagde Ruigi, som igjen indtog sin Plads paa Maatten „hvad vælger De saa?“

Blanca tav, hun kunde ikke bekvemme sig til at svare den raa Karl.

„Havde jeg min Bidst skulde jeg snart saa Dig til at svare!“ raabte han og sprang op „tal, svar for Satan.“

Blanca tav endnu, hun foldede kun sine Hænder.

„Svar!“ skreg Ruigi og greb hende saa voldsomt i Skulderen, at hun faldt om paa Gulvet „svar

vi har ingen Tid til at spille den Dydige her; svar, hvem vil Du tilhøre, mig eller Tom; Du er ikke andet end en Handelsvare, og det er kun af Hensyn til at Du ser godt ud, at vi tillader Dig at vælge, ellers tog Den Dig, som kunde have Lyst til Dig."

"Hun er nok stædig," mumlede Røde-Tom uden at vende Hovedet fra sit Arbeide.

"Men jeg skal nok faa hende til at tale," skreg Ruigi, hvis hele vilde Natur vaagnede „svar mig, eller jeg slynger Dig ud i Floden til de skjællede Uhyrer derude."

"Ja, ti Gange heller til dem, heller den kvalfuldeste Død end nogensinde tilhøre Nogen af Eder; før sønderrives Led for Led af Panteren før jeg skulde oplukke min Mund for at svare Dig, jammerlige, elendige Usling."

Ruigi udstødte et Brøl af Raseri og greb en tung Stok.

Røde Tom vendte sig om.

"Gjør ikke for megen Støi, Ruigi," sagde han „din Stemme skinger helt op paa Flodbredden."

Ruigi svang Stokken til et frygteligt Slag.

Blanca styrtede paa Knæ; Blodet forlod hende ved at se den Elendiges fordreiede Ansigt og vilde, blodunderløbne Dine.

"D, slaa ikke, slaa ikke," skreg hun og strakte Hænderne imod ham „De gjør mig saa bange, saa frygtelig bange."

"Naa endelig kunde Du tale," raabte Slynglen,

„endelig, da Du saa Stoffen hævet, naa svar, hvem vælger Du, enten ham eller mig.“

„D, Naade, Naade, Signor,“ bad Blanca „tving mig ikke til at vælge, De ved jo saa godt som Nogen, at jeg aldrig kan tilhøre Dem, og at jeg er en fri Kvinde, som Ingen har Ret til at sælge.“

„Ret, hvem spørger om Ret til at sælge,“ svarede Røde Tom, som imidlertid var bleven færdig med at lade sine Rifler og Pistoler „tror Du, dumme Gaas, at man vover at spørge mig derom.“

„De har ingen Ret til at behandle mig som De gjør,“ svarede Blanca, der havde faaet lidt Mod tilbage „jeg er med Vold bleven tvunget til at arbejde paa Signer Barbados Plantage . . .“

„Det er Løgn,“ torbuede Ruigi „Du valgte selv at blive Slavinde, og Du kjender vel nok den Lov, som siger, at naar en Fri af egen Villie har valgt Slavens Stilling, kan han aldrig frigjøre sig for samme; Du er derfor Slavinde den Dag i Dag.“

Blanca havde hørt tale om denne Lov og tav stille.

„Mine Herrer,“ sagde hun endelig, medens de to Mænd betragtede hende „bring mig tilbage til min Fader, og jeg lover Dem hver Skilling han eier.“

Ruigi loe spodst.

„Sr. Claymont eier Intet,“ svarede han „de Bar Skilling han har staaende i Banken i New-Orleans er kun tilstrækkelig til at betale en Reise til Europa, og for en saa ringe Sum, vil min Ven

Kapitain Turnbill vist neppe give en Slavinde til to Tusind Dollars Friheden."

"Nu vel," raabte hun „levende og uden Kamp skal I idetmindste ikke faa mig."

Dg før de to Skurke tænkte derpaa foer hun forbi dem og ud over Broen, som førte til de med Trappetrin forsynede Træer.

„For Satan," raabte Kuigi „skyd hende, hun undslipper."

Røde Tom loe.

„Hun undslipper ikke, Ven Kuigi," loe han „se selv."

Kuigi saa virkelig Blanca standse paa Broen og saa sig fortvovlet om.

Sagen var, at Røde Tom havde borttaget det yderste Stykke af Broen, for at forhindre al Afgang til Huset.

„Ah," loe Kuigi „De er en sjelden Mand, Kapitain Turnbill."

Med disse Ord gif han rolig ud paa Broen og nærmede sig Blanca, som gysende stod paa Broens Odkant og lyttede til Alligatorernes Raslen imellem Rørene.

„Kom," jagde han barsk „her nytter intet Komediespil; i Morgen følger Du os til New-Orleans, jeg gider ikke engang have den Uleilighed at have Dig til Hustru."

Den Ulykkelige var aldeles villieløs; hun fulgte Kuigi tilbage til Huset.

Fem Minutter efter lagde en Baad lydøst til Den.

Den var bemanded med tre Personer, og nærmede sig saa lydøst, at det var en Umulighed at høre dens Kommen.

Narene vare omviklede og faldt hver Gang i Vandet uden at foraarsage den mindste Larm.

De tre Personer var Mitjel Blane, Jones Smith og Brienne.

Styrmanden gik i Spidsen i Land og gjorde Baaden fast ved en Pæl, tæt under den fremspringende Skrænt, som var bevoxet med Bistepalmer, der hindrede Enhver i at opdage den.

Alle Tre lyttede et Dieblit, men Alt var stille, man hørte kun Slangernes Hvislen i Krattet og Alligatorernes Kjøber slaa sammen i Floden.

„Fremad,“ hviskede Mitjel „men Forord bryder ingen Trætte, Guldet er mit.“

„Naturligvis,“ svarede Brienne, hvis Hjerte bankede voldsomt ved at være i Nærheden af Blanca og de to Skurke.

Maanen lyfte klar, man kunde tydeligt se Indsuittene i Træstammerne, der tjente som Trappetrin.

Uden at tøve flattrede Mitjel tilveirs, men standsede pludseligt.

„De fordømte Kjeltringer,“ mumlede han „har halet den yderste Ende af Broen op.“

Jones Smith brummede en Gd; han var lige bag Mitjel og strakte sig nu udover denne, idet han

med den venstre Haand holdt sig fast ved en Gren.

Med den Høire fik han nu fat i det Stykke af Broen, som holdtes i Veiret af et stærkt Reb.

Jones trak til og Rebet sprang som en Sytraad.

Brostykket faldt i med et Skrald, som gav Gjenlyd over hele Den.

„Død og Helvede, hørte de Røde Tom raabte inde i Huset „hvad var det.“

„Fremad,“ skreg Styrmanden og sprang ind paa Broen „Broen er fort.“

„Men dog for lang for Dig, Forræder,“ tordnede Røde Toms Stemme inde fra Huset „Du skal aldrig naa dens Ende.“

Et Skud lignede ud fra den aabenstaaende Dør, og Mitjel Blane tumlede baglæns udover Broen og ned i Krattet.

Kentuckyerens kæmpemæssige Stikkelse foer i fem Skridt over Broen, og Røde Tom følte sig i samme Nu, just som han hævede sin anden Pistol, greben i Struben og kastede til Gulvs med en frygtelig Kraft.

„Brienne, Gud være lovet,“ raabte Blanca „o, min Frelser.“

„Ikke endnu,“ hvæsede Ruigi imellem Tænderne og kastede sig over hende, idet han svang sin lange Kniv i Luften „skal jeg dø, skal han idetmindste betale min Død med dit Liv.“

Han hævede Kniven til Stod, men fik idet-
samme et frygteligt Kolbeslag oveni Hovedet, som
strakte ham ned ved Siden af Røde Tom.

Det var Brienne, som først nu kom over Broen
og kom i rette Tid.

Hun havde aldrig sagt at hun elskede ham,
men nu kastede hun sig i hans Arme og raabte:

„Brienne, min Elskede!“

Dg han knugede hende i sine stærke Arme og
bedækkede hendes Ansigt med Kys.

Der indtraadte en kort Pause, under hvilken
Seierherrerne betragtede de to Overvundne.

„Se nu Kapitain Turnbill faar jeg endelig
engang Leilighed til at bringe Eder Anna Stratfords,
min ulykkelige, forpinte Hustrus Hilsen, og I kan
være vis paa, at den skal blive saa velment, at I
ikke behøve flere.“

„Du vil naturligtvis myrde mig,“ raabte Flod-
roerne med dirrende Læber.

Da Uslingen saa Døden for Diet, tabte han
Modet, og skjælvede som hans mangfoldige, ulykke-
lige Dffre havde skjælvet.

„Myrde, det er et forkert Ord, Kapitain Turn-
bill,“ svarede Jones Smith rolig, „her er ikke tale
om Mord, men om en retsærdig Straf.“

„Dg den bliver Døden,“ raabte Røde Tom.

Jones Smith nikkede.

„Dø uden Vaaben i Haand,“ hylede Uslingen
„det er et Riddingsværk.“

„De skal faa Lov til at være bevæbnet og bruge Deres Vaaben,“ svarede Kentuckheren med et uhyggeligt Smil „men dø skal De alligevel, Verden skal befries for et Uhyre.“

Røde Tom følte en isnende Gysen fare gennem sig, han forstod ikke Meningen.

„Lad os saa komme affted, Brienne,“ sagde Jones Smith „Tiden iler, og Solen maa ikke træffe disse Mænd levende.“

Brienne nikkede og fremtog flere Stykker Reb af sin Jagttaske.

Jones bandt Røde Toms Hænder og Ben, trods hans fortvivlede Modstand, Kuigi blev ikke bundet, han var fuldstændig bedøvet af Slaget, og kort efter gif de to Jægere med deres Fanger.

Jones Smith bar Røde Tom som et Barn ned ad Træstigen og lagde ham paa Jorden, medens Brienne transpoterede Kuigi paa samme Maade.

„Ro De hen til Tommerflaaden eller iland med Frøken Clahrmont,“ sagde Jones Smith og blinkede med Dinene, idet han tilspøiede hvistende „jeg behøver ingen Vidner paa min retfærdige Straf.“

Brienne nikkede og lod Blanca gaa i Vaaden. Jones kastede Kuigi ned til ham.

Røde Tom saa hende forlade Stedet, tilligemed Brienne og udstødte et Skrig af Angst.

Han var nu ene med sin frygtelige, uforsønlige Modstander.

„Naade,“ stønnede han „Naade.“

Jones Smith svarede ikke, men traf en skarp Kniv ud af Bæltet.

Ukslingen blev blegere end det gullige Skum, som laa om Den og stirrede vildt hen for sig.

„Lad mig leve,“ raabte han „og jeg vil give Dem mere Guld end nogen Mand i Louisiana eier.“

„Og som har kostet mere Blod end nogen Mand i Louisiana har udgydt,“ svarede Kentuckhyeren roligt „nei, Kapitain Turnbill, jeg har svoret at gjøre en god Gjerning, fordi Gud gav mig min Hustru tilbage, og denne gode Gjerning skal være Deres Straf.“

Han løste hans Baand, idet han holdt ham fast med den ene Haand som i en Skruestik.

Derpaa speidede han udover Floden og nikkede tilfreds.

Omtrent en tyve Skridt fra Bredden svømmede nogle store, langstrakte Legemer rundt i en Kredss.

Op og til hævede de deres vældige Hoveder over Vandskorpen og slog Kjæberne sammen med en raslende Lyd.

Maanen skinnede paa dem; man kunde tydeligt se deres pandserklædte Legemer.

Det var Alligatorer, Flodens frygtelige Uhyrer med de flinthaarde Tænder.

De var en ti, tolv Stykker, som vedblev at svømme rundt; de kunde lugte deres Bytte.

„Ser De dem derude,“ sagde Jones i en høitidelig Tone og pegede paa den frygtelige Kredss „det er Alligatorerne, ubarmhjertige, graadige Uhyrer, som

Jungen skaaner; men de er graadige og blodtørstige efter deres Natur, medens De er det paa Grund af det onde, flette Hjerte. Med dem skal De prøve en Kamp for Livet, Kapitain Turnbill, tro mig, de vil alligevel være barmhjertigere, end De nogenjinde har været."

"Nei, nei," skreg Uslingen og gjorde et rasende Forsøg paa at vriste sig ud af den forferdelige Haand, som holdt ham „nei, nei, ikke ud til Alligatorerne, de ville rive mig istykker Led for Led, — nei — nei — fast mig ikke derud, — nei, nei."

Jones Smith tog Kniven, som han havde lagt paa Jorden og trykkede den fast ind i hans høire Haand.

Røde Tom omfattede den med frampagtig Styrke.

Hans Læber vare næsten hvide, hans Haar stridede stift i Beiret, og Dinene havde Udtrykket af den største Rædsel.

Kentuckyeren hævede ham langsomt i Beiret med sin høire Arm.

Røde Tom udstødte et frygteligt Skrig „Naade, Naade," hvinede han „fast mig ikke — fast mig ikke."

Alligatorerne strakte idetsamme Hovederne over Vandstorpen; de ligesom begreb, at man forberedte Dem et Maaltid; Maanen oplyste dem næsten med Dagens Lys.

Jones Smith bøiede sig lidt bagover; hans herkuliste Arm strakte sig tilbage i en Halvbue.

„Nu!“ raabte han.

Et frygteligt Rast slyngede Uslingen i en stor Bue gennem Luften.

Han faldt ned midt imellem de graadige Uhyrer med de staalhaarde Bandsere.

Et vildt, hylende Skrig skingrede gennem den stille Nat. En Arm, bevæbnet med en blinkende Kniv foer atter og atter ned i den gyselige Kreds, som sloges om Byttet og pidskede Flodens Bølger til Skum.

Saa sank den under Vandet, Alt blev stille; Alligatorerne forsvandt med deres blodige Bytte.

Jones Smith tog sin Hat af og stirrede tankefuld mod Himlen. Den var klar og ren, og Maanen skinnede gennem de kæmpehoie Træer.

Naturen hvilede, og Skyggen fra de mørke Skove scenkede sig efterhaanden ud over Røde Toms gyselige Grav.

Han vendte sig om og saa ind under Krattet.

Der laae Mitjel Blane, hans Hoved var gjen-nemboret af en Kugle.

Idetsamme nærmede en Baad sig.

Det var Brienne, som kom for at hente ham.

„Nu?“ spurgte han.

Jones pegede paa Floden, og Steppejægeren forstod ham.

„Han var et blodigt Uhyre,“ sagde han „Gud være hans Sjæl naadig.“

Jones Smith sprang i Baaden.

„Amen,“ sagde Kentuckheren, og Begge roede bort fra Røde Tomis forladte Bolig.

Trettende Kapitel.

Et Besøg paa Den.

Medens Brienne roede Baaden hen, for at hente Jones Smith, havde han surret Kuigi, der var kommet til Bevidstheden, forsvarligt fast til et Træ, hvorfra han var Bidne til den gribende Scene imellem Faderen og den gjenfundne Datter.

Endelig syntes Alt at være overstaaet, Himlen, som havde været overtrukket med mørke Skyer, forekom dem igjen lys og klar.

Kuigi saa til, ikke istand til at røre en Haand, hans Dine var ikke vendt fra Baalet imellem Træerne, hvorom de Gjenforenede sad leirede, og han kunde ikke undertrykke et forbitret Udraab, da han pludselig saa Zuna nærme sig med et haanligt Smil paa Læben.

„Maa, Massa Kuigi,“ sagde hun „hvordan smag' at staa bunden til Træ? ikke godt, min Tro!

o, nei, bedre at gaa i Plantage, ryge Cigarretter og pidste Nigger! — fordømt meget morsommere, — men vente til Masfa Brienne og Masfa Smith komme, de ordentlig lege med Dig, de pidst Dig til Du dø, slet Menneſt, og Zuna se til og glæd' sig som Jngen i den hele Verden! o, det kjedeligt at ſtaa bunden ligesom Nigger til en Bæl."

Sdetsamme ſtingrede et vildt, frygteligt Skrig gennem Ratten.

Kuigi foer ſammen; han kjendte Stemmen; det var Røde Toms Dødsſkrig fra Floden.

„O, hør, hvor Røde Tom ſyng fra det mørke Vand," loe Zuna „ikke vare læng, før Masfa Smith ſaa Dig til at pibe morsomt i ſtille Nat, Zuna glæd' sig til at ſe Dig dø med Strikke om Hals, o meget, meget morsomt."

Hun gif og tilkaſtede ham et Blik, ſom overbevifte ham om, at der ikke var ſtaanſel at vente.

Uſtingen ſled rafende i ſine Baand, men for-gjæves; han kunde umuligt ſlippe fri. Han var for-tabt.

Han kaſtede Blikket fortviblet omkring ſig og ſaa Blanca nærme ſig. Den unge Pige var bleven for-ſkrækket over det frygtelige Skrig, hun anede, at det var Røde Toms Dødsſkrig.

Kuigi ſaa hendes englemilde Auſigt, behyſt af Maanens Straaler; der kunde umuligt boe noget Ondt bag diſſe Træer, og et nyt Haab gjennemlyne ham.

„Frøken Clayrmont," ſagde han med hviſtende

Stemme, „hørte De det Skrig; det var Kapitain Turnbull, som døde! o, Frøken Claymont, frels mig, jeg venter paa samme frygtelige Skjæbne; løs mine Baand, lad mig flygte inden de komme! jeg er et slet Menneske, en Usling, en Skurk, jeg ved det, jeg tilstaar det, men det er skrækkeligt at dø — jeg vil saa gjerne leve for at omvende mig, for at angre før jeg skal træde for den evige Dommer; o, Frøken Blanca, tilgiv mig al det Onde jeg har gjort Dem, tilgiv mig, og jeg tilsværger Dem, at jeg skal blive et godt Menneske for Fremtiden! o, Frøken, løs mine Baand, — o skynd Dem, jeg hører Mareslagene ude paa Floden — o, Barmhjertighed i Jesu Navn.

Uslingen skjælvede af Skræk, hans Knæ rystede under ham, og havde han ikke været saa godt bundet, var han faldet.

Blanca blev rørt, hun havde selv følt hvor frygteligt det var at være i Dødsfare.

„O, skynd Dem, skynd Dem,“ græd Ruigi „hør, hør, de komme.“

Blanca hørte virkelig Mareslagene og saa en mørk Masse glide hen over Vandet, det var Baaden med de to uforsonlige Mænd.

Den Glendiges Ansigt var askegraat; Maanen oplyste det, Blanca kunde se dets fordreiede Træk.

„I Guds Navn da,“ mumlede hun og sprang hurtigt bagom Træet, hvortil han var bundet.

Hun rev Kniven op af hans Bælte og skjar Rebene over.

Ruigi var fri.

Uden at sige et Ord, rev han Kniven ud af hendes Haand, nikkede til hende og forsvandt som en Slange imellem de tætte Bistepalmers Blade.

Idet samme lagde Baanden til, og de to Mænd sprang i Land.

„Jeg har bundet ham her,“ hørte hun Brienne sige „og jeg indestaar for, at han er her.“

„Undsluppet!“ raabte han, da han saa at Træet var tomt; „Rebene er skjaaret over, hvorledes er det gaaet til?“

Blanca lagde sin Arm om hans Hals og saa ham kjærligt ind i Diet.

„Brienne,“ sagde hun „han bad saa bønligt for sit Liv, og lovede at blive et godt Menneſke, og saa . . .

„Saa?“

„Saa skjar jeg hans Baand over og gav ham Friheden,“ svarede hun „o han var saa bange for Døden.“

Jones Smith stampede i Græsset.

„De maatte heller have skjenket ti Klapperslanger Livet end denne ene Mand,“ sagde han harmfuld „nu vil Farerne begynde forfra.“

„Men han tilsvor mig at blive et bedre Menneſke,“ indvendte Blanca.“

„Kunde Tigreren slippe fra Søgerens dræbende Skud ved at aflægge den samme Forsikkring,“ mumlede Jones „saa vilde den gjøre det, men den vilde myrde alligevel.“

Den kæmpehoie Kentuckyer var vred; han kastede

Riflen over Nakken og gik hurtigt henimod Selstabet.

„O, Missis, Missis!“ raabte hun „hvad har De gjort? — o, denne Mand vil dræbe Dem til Gjengjæld for ædel Handling, o, ham hævne sig paa os Alle, — men ham glemme Zuna, men Zuna glemme ikke ham.“

Og Negerinden lagde Haanden paa sin Ryg, som fremviste frygtelige Ar, og truede ud over Flo- den, som om hun vidste, at Uslingen havde valgt den Vej til at komme bort.

Mr. Harringtons forladte Hytte blev kort efter taget i Besiddelse, for at man i Ro kunde ordne Alt til Afreisen.

Hr. Claymont, som trods Blancas Tilbage- komst, vedblev at bevare sit mørke, sygelige Humør, ønskede nemlig at vende tilbage til Europa, efter sit tolvvaarige Ophold i Amerika. Han frygtede desuden de mangfoldige Farer, som syntes at true ham over- alt, og den Skræk han havde udstaaet, afmaalede ham et længere Ophold i Louisiana som utaaleligt.

Endnu længe før Dagen gryede besteg de Rei- sende Hestene med Bonpon i Spidsen og vendte for stedse Ryggen mod de farlige Egne, hvor der aldrig fandtes Fred for onde Mennesker og vilde Dyr.

En halv Time efter raslede Bussene tæt ved Flodbredden, og en Mand traadte frem.

Han saa sig forsigtig om og lyttede. —

Men Alt var stille: kun af og til en Bisonoxes Brøl fra Sumpene længere imod Nord eller en Pappes gøies skrattende Skrig fra Skoven.

Floden rullede sine Bølger henover Røde-Toms Grav, og Alligatorerne stak af og til Snuderne ovenfor Vandstørpen, for at trække Beiret, forinden de dykkede under for at svømme et langt Stykke under Vandet henimod et andet Sted, hvor der fandtes et Bytte. Maanen skinnede klart og oplyste den lille Ø, hvor Røde-Tom havde boet og begaaet sine mangfoldige Misgjerninger, men Huset laa som altid skjult under de vældige Træer.

Manden stod længe ganske stille; han vilde være sikker paa, at Ingen belurede ham.

Derpaa gik han hurtig ned imod Floden og steg i Baaden. Maanen oplyste hans skumle Ansigt, og vi gjentjende Ruigi.

Et tilfreds Smil spillede om hans Læber, da han greb Paddelaaren og stak den i Vandet.

„Man slap dog med Livet,“ mumlede han „og nu skal man ogsaa gjøre sig det behageligt.“

Med disse Ord drev han Baaden fremad forbi Alligatorerne, som hurtigt dykkede under ved at se den nærme sig.

De vidste nemlig, at der undertiden blev skudt paa dem fra disse svømmende Batterier, og som oftest med god Virkning.

De søgte derfor altid at komme bort itide, skjøndt det vilde have været en let Sag for dem at vælte Baæen og opsluge dens Fører.

Kuigi soer som en Bil ind under den nedhængende Vistepalme, hvor Bælen fandtes nedrammet ved Vedden hvorved Baaden holdtes bundet.

Erpaa steg han roligt iland, uden at bekymre sig om Slangerne, som hvislende smuttede ind under Krattet, skræmmede ved dette pludselige Besøg paa Den.

Ha gik lige hen til Træet med Indsnittene og steg hurtig op, gik over Broen og traadte ind i Huset, hvorhan kort i Forveien havde været sammen med RødTom og Blanca.

Han gik lige hen til det simple Fyrebord, hvor den tunge Pengepose stod ved Siden af Røde-Toms øvrige Estladensfaber.

Kuigi greb den og stak Bandittens Pistoler i Bæltet. Sudthorn og Kuglepose hang han ved Siden af. Opaa tændte han en Fyrstik og holdt den under det høstørre, harpizholdige Bord, som øieblikkelig fænged

„Om li vil hele Krankisten være nedbrændt,“ mumlede han, „det er en meget pæn Illumination til salig Ton We; den havde han neppe drømt om i levende Liv

Luen flooveralt tilveirs op gjennem Taget og farvede Lusterød over Trærnes Toppe.

„Det er saadan noget tørt Stads som Sig-

nor Barbados Plantage," sagde han og gif wer Broen og nedad Træet, „det brænder af sig selv.“

Han steg ned i Baaden med sin kostbare Bøse og greb igjen Narerne, efterat have kastet Træsen løs; i næste Nu svømmede han igjen over den dybe Flod i den lette, skrøbelige Baad.

So nærmere han kom Flodbredden, jo lagssommere roede han og standsede helt af og til, idt hans skarpe Dine ligesom syntes at gjennembore Sivene, som skjulte Bredden.

Kuigi var nemlig en forsigtig Mand, han vidste at Verden var rig paa Skurke, som maaf kunde faa ifinde at rive ham Brodet ud af Munden.

Han opdagede imidlertid Intet, som kunde forurolige ham og drev hurtigt Baaden ind over Land, hvor han gjorde den fast til et afstumpet Træ.

Slden fra Røde Toms Hytte lyste titræffeligt til at han i al Ro og Mag kunde tælle vens skinnende Indhold.

Han tog derfor Plads under et sto Træ med Ryggen vendt imod Floden og gjorde et Brev i det blanke Metal.

Det var Guld; røde blinkende Duler.

Kuigi holdt sig for Banden; en soan Rigdom havde han aldrig drømt om, den oversk hans dristigste Forventninger.

„Seg er vis paa," mumlede han freds og begyndte at stoppe Guldet i sine dybe Armer, at det aldrig var gaaet ærligt til, om Røde om, den forbandede Kjæltring, havde faaet Lov at dele. Den

Skurk havde naturligtvis snydt mig for over Halvdelen af hvad der tilkom mig for al min Slid og alt mit Arbeide; godt var det, at den fordømte, lange Kentuckyhermand expederede ham ud af Verden."

Han vedblev at stoppe Guldet ned i Lommerne, saalænge disse kunde rumme noget. Resten lod han blive i Bøsen, som han spændte indenfor Bamsen ved at trække en Rem gennem dens to Stropper.

"Se saa," mumlede han „nu er jeg Eier af det Hele."

En spottende Latter svarede ham og bragte ham til at springe op og se sig om.

Smellem Træerne stod en Mand og sigtede ganske roligt paa ham med sin Riffel.

Kuigi blev frygtelig bleg; hans Kæse skjælvede og Tænderne klappede i Munden paa ham. Han var fuldkommen i den Andens Magt.

I sin Skyndsomhed havde han ladet Pistolerne, hvoraf den ene var ladet, blive liggende i Baaden og kunde altsaa ikke engang forsvare sig, om han ogsaa havde havt Mod dertil.

"Jeg faar nok Lov til at være med, Signor," loe Manden bag Træerne og traadte nærmere, stedse holdende Riflen i Anslagsstilling „det er fordømt mange Penge for en Mand alene, Halvdelen hver og jeg tager Bøssen fra Kinden."

"Skyd mig ikke, Mr. Harrington," svarede Kuigi „jeg er meget villig til at give Dem Halvdelen; jeg har endogsaa tænkt derpaa, længe før De kom; De har altid været en Hædersmand i mine Dine,

Sir, og jeg —, men tag den Bøsse bort, Sir, det er saa fjedeligt at se den pege paa En."

"Først Halvdelen," loe Mr. Harrington „før ikke."

Kuigi slap Kniven, som han i al Hemmelighed havde trukket ud af Bæltet og sunkede dybt.

Mr. Harrington spændte Hanen paa Halv.

Signor Kuigi hørte den uhyggelige Knikken og styndte sig med at tage Bengene frem. Lommerne bleve tomte og han delte Guldet i to omtrentlig lige store Parter.

Den ene Part stak han igjen i Lommen, den anden lod han blive i Læderposen, som han fastede hen til Mr. Harrington.

Mr. Harrington var en dannet Mand. Han løstede høfligt paa Hatten og tog Bengene op, idet han satte Hanen i Ro og traadte frem.

Kuigi havde knapt set at han havde sat Hanen ned, før han styrtede ned imod Baaden for at hente sine Pistoler, men ogsaa herfra blinkede et Bøjseløb ham imøde.

En Mand havde nemlig taget Baaden i Besiddelse og sigtede roligt paa ham.

Kuigi tænkte allerede paa endnu en Delsing, da den Fremmede roligt sprang fra Baaden iland.

„De har intet at frygte, Signor," sagde den Fremmede, „men De gjør klogt i, ikke at pønsse paa Ondt imod Sir Harrington og mig. Ivertimod, vi attraaer endog Deres Venstab i den Grad, at vi tilbyder Dem Halvparten af Bomuldsladningens Værdi

derne —“ og han pegede paa Tømmerflaaden, som var forladt af Folkene — „naar De gjør fælles Sag med os.“

Kuigi studsede; man havde altsaa en Plan for, hvortil man kunde bruge hans Medvirkning.

Han løftede derfor paa Hatten og erklærede sig fuldkommen parat til at gaa ind paa hans Forslag.

„De kjender jo Floden,“ sagde den Sidstantkomne, som ikke var nogen Anden, end Hr. Delmont „og er vel ikke bange for at føre Flaaden til New-Orleans.“

„Jeg har prøvet Seiladsen adskillige Gange med jalig Kapitain Turnbill,“ svarede Ex-Slavfogden „og tror nok at jeg kjender de farlige Steder.“

„Vel,“ svarede Hr. Delmont „jaa reiser vi endnu i denne Time. Opholdet her kunde desuden let blive farligt, og jeg har nødvendige Forretninger i New-Orleans, Forretninger, som ikke taale nogen Opsættelse, og som jeg ikke kan udføre alene. Mr. Harrington har lovet at hjælpe mig, naturligtvis mod Betaling, og jeg haaber De gjør detsamme.“

Kuigi havde ikke Noget imod at komme bort fra Skuepladsen for sine Misgjerninger og slog til, og kort efter var alle Tre ombord paa den store, stærke Tømmerflaade, som førte en Ladning til Værdi af halvtredsjindstyve Tusinde Dollars.“

Med et Smil glemte Delmont Kuigis Pistoler, for at, som han sagde, Ingen skulde stjæle dem undervejs, men i Grunden nok for, at Signor Kuigi

ikke skulde gjøre et Forsøg paa at tilbageerobre sin afstaaede Halvdel, naar Tilfældet var, at de Andre sov og han alene vaagede.

Ruigi forstod Meningen, men sagde ikke et Ord.

Han greb de lange Stænger, som laa ved Tommerflaadens Sider, kastede de tykke Tov løs og stødte fra.

Ruigi var en flink Sømand; hans Liv havde været saa rigt paa Afvevlinger, at næsten ingen Livsstilling var ham ubekjendt.

Belyst af Maanen og af Ilden, som havde grebet fat i nogle af Træerne paa den berygtede Ø, gled Tommerflaaden langsomt med Strømmen forbi det tætte Siv og Korskovene, hvorfra flere end et Par tindrende Dine betragtede den nysgjerrigt og ledsagede dens Afreise med et hæft Brøl.

Efterhaanden blev Floden bredere; Sivene op- hørte og Korskovene sjældnere, og ved Dagens Frembrud gled de Reisende hurtigt afsted ned mod den vældige Mississippiflod.

Delmont meddelte nu Ruigi sin Plan og gav ham Halvparten af Bengene paa Haanden.

Fjortende Kapitel.

Skipperhuset i New-Orleans.

Omtrent fjorten Dage efter det her Sidstfortalte flentrede to Mænd gjennem den lange Carjodi-Papla-Gade i New-Orleans. De brød sig ikke synderligt om de fine Steder ret smukt oplyste Vinduer, hvor kostbare Juveler vare udstillede tilsalgs, men vedblev at gaa fremad, forbi alle de skraalende og skrigende Negre og Mulatter, som salbød Appelsiner, Dranger, La Gathe*) og standsede alle Forbigaaende.

Den Eine af vore Vandringsemænd tog det oien-synligt meget ilde op, at en Farvet turde standse en Hvid, thi han vendte sig om og slog en Nigger, som tilbød ham Dranger, med knyttet Haand lige i Ansigtet, idet han raabte:

„Fordømt Hund af en Sort, hvor tør Du til-tale en fri Mand.“

Negeren trak sig blødende tilbage, og den Hvide fortsatte sin Gang.

„J er i daarligt Humør, Kuigi,“ sagde hans Ledfager, man skulde ikke tro, at J havde tjent saa gode Penge.“

*) Alligatorunger, som anses for en stor Delikatesse

„Hm,“ brummede Ruigi „det bliver min Sag, Sir Harrington; I tjente dog flere da I pegede saa længe paa mig med Jeres fordømte Bøsssepibe, at jeg delte med Jer.“

Den Anden, vor hæderlige Bekjendt, Sir Harrington smilede tilfreds og skyndte sig afsted; Ruigi havde fuldkommen Ret.

De gik endnu tavst et godt Stykke ned ad Gaden, da Ruigi pludseligt standsede og holdt Harrington tilbage ved at lægge Haanden paa hans Arm.

„Se,“ hviskede han „jeg vil lade mig pidske ihjel om det ikke er hende.“

Harrington saa i samme Retning som Ruigi og studsede.

En blændende skøn Dame, fulgt af en Negerinde skraaede tværs over Gaden og forsvandt i et smalt to Stageshus nogle saa Skridt fra de to Mænd.

„Det var Froken Clahrmont og den fordømte bortløbne Zuna,“ sagde Ruigi og knyttede Hænderne „for Fanden, jeg kunde have lyst til at kræve Politens Hjælp og snappe Negertøsen tilbage, vi har en lille Mellemregning at afgjøre sammen.“

„Saa er jeg bange for at Hr. Delmont gjorde kort Proces med Dem,“ svarede Sir Harrington „husk paa at saavel De som jeg har forpligtet os til at adlyde ham i Et og Alt og ikke foretage os Noget paa egen Haand.“

„Denne Delmont er en Helvedes Karl,“ brummede Ruigi „og betaler kongeligt; naa, lad gaa, naar Affairen er forbi, kommer Touren til mig.“

Og uden at sige mere, gik han hurtig fremad, fulgt af Harrington.

Efterat have tilbagelagt Carso-Gaden dreiede begge Mændene af til Venstre, ind i en smudsig, stinkende Gude, som gik ned til den store, verdenskjendte Havn.

Veien var opblødt og ligesom dyndet, og strakte sig over flere stillestaaende Sumpe, som man havde flaaet nogle elendige Broer over, ned til en bred Dæmning, der løb lige ned til Havnen.

Her paa venstre Haand laa et saakaldt Skipperhus, et Samlingssted for en stor Del Søfolk, hvis Skibe laa til Ankers i Havnen.

Det var imod dette at de to Mænd styrede deres Skridt, Harrington taalmodig, Ruigi bandende baade Veien og Hr. Delmont, paa hvis Befaling de indfandt sig.

De traadte indenfor i den store, mørke Sal, som var propfyldt af Gæster.

Her sad alle Nationers Sømænd, franske, spanske, Englændere, Kinesere, de gule Malajer, og de kraftige Mænd fra de imod Nord liggende Lande, kort sagt, her var en Blanding af Mænd, som frembød et eiendommeligt, karakteristisk Syn.

Harrington gik frem midt imellem Bordene og nærmede sig to Mænd, som havde taget Plads noget affides, hvor de førte en hviskende Samtale.

Den ene var Delmont, den anden en fransk Skibsfører fra Nantes,

Da Harrington viste sig tilligemed Ruigi, blev Delmont oienhyulig meget glad.

„Her har vi de to paalidelige Mænd, som jeg talte til Dem om, min Herre, og som vil vove Livet for at bringe den stakkels forfulgte Slavinde ombord, jeg har anmodet dem om at komme her hen, for at De kan bestemme Tid og Sted.“

Den franske Skibsfører hilste paa de to Mænd, som strax tog Plads ved Siden af dem, og forlangte en Flaske Vin til foruden den som stod foran dem.

„Sa, mine Herrer,“ sagde Kapitainen og fyldte Glassene „jeg er Frihedsmand, ligesom alle Franskmænd og hader af Hjertet de fordømte Slyngler, som hylde Negeruæsenet; jeg indvilliger derfor gjerne i at tage den uheldige Pige ombord og skal nok hindre Enhver i at stifte Næsen ind over min Kæling. Bring De hende kun ubemærket i Morgen Nat, hende ved Midnatstid og jeg skal lade Faldrebstrappen være nede og lade Sollen ligge klar ved Broen for at tage hende ind.“

Da Ruigi hørte Tale om en forfulgt Slavinde, studsede han; han tænkte paa Zuna, men ved noiere Eftertanke kom han snart til den Overbevisning, at det maatte være Blanca, som Delmont udgav for Slavinde.

„Snildt, Fandens snildt udtænkt,“ mumlede han „han stjæler Pigen og udgiver sig for en Bestytter af hende med det samme; o, den Mand er ingen Dumrian.“

„Guldkommen som De vil og bestemmer, Hr. Kapitain,“ svarede Delmont. „men endnu Et. Den stakkels Pige har en Slægtning meget langt ude, som forfølger hende paa sin Maade; ja, det er latterligt nok; men skjøndt Manden allerede er stærkt til Maarene, er han dog dødelig forelsket i den unge Pige, som altid har benævnet ham ved „Fader“ ha, ha, ha, det er nu komisk nok i sig selv, men alligevel kan jo denne halvgale, forelskede Mar, som bilder sig ind, at han kan beskytte hende mod Slaveeiernes Forfølgelse, maaske komme efter, at jeg lader hende uden videre bortføre og gjøre en alvorlig Modstand gennem Politiet, og hvad vil De saa gjøre, Hr. Kapitain?“

„Ah, for Pokker, da Deres Hensigt er saa ædel, min Herre,“ loe Sømanden „saa maa vi finde paa en List; lad den unge Dame, som naturligvis ikke vil gjøre nogen Modstand, foregive for den gamle Mar, at hun kun vil spadserere en Tour i den kjølige Aftenstund; send ham saa noget efter et Brev, skrevet af hende, hvori hun fortæller ham, at hun overnatter hos en Bekjendt, eller hvad De nu kan finde paa —, ja Fanden staa i det — jeg er ikke dreven i flige Ting, men hit paa saadant Noget, og imidlertid seiler jeg.“

Delmont svarede ikke.

Den Plan duede ikke; Blanca vilde naturligvis gjøre alvorlig Modstand, men Delmont var for klog til at lade sig mærke med Noget.

„Ja, ja, De har Ret,“ sagde han „den unge Pige gaar ogsaa ind paa den, og under mine Ben-
ners Beskyttelse der, gaar det maaske nok.“

Harrington smilede velbehagelig; han havde tid-
ligere været med til at bortføre unge Piger.

„Hun vil ikke komme til at savne kvindeligt Sel-
skab ombord,“ sagde Sømanden og tømte sit Glas
„jeg faar en kvindelig Passager til foruden hende, og
tilmed en Landsmandinde af mig.“

Delmont saa paa ham; en ubehagelig Mistanke
opstod hos ham.

„Hvem er det?“ spurgte han:

„Det er en Hr. Claymont med Datter, Sviger-
søn og to Tjenestefolk,“ svarede Kapitainen „De have
været fraværende som Emigranter, men vende nu
tilbage efterat Amnestien er udstædt af Førstekonju-
len.“

Delmont følte ligesom et Slag i Ansigtet; Ruigi
og Harrington veylede et Blik sammen.

„Hr. Claymont traf allerede Aftale med mig
for otte Dage siden,“ vedblev Kapitainen „og vil ri-
meligvis allerede gaa ombord imorgen Aften; det lod
til at være en brav Mand, ret en Kjernekarl, men
saa alvorlig som om han aldrig havde kjendt andet
end Sorg.“

Delmont havde næsten tabt Samlingen; aldrig
havde Tilfældet spillet ham et værre Puds; Den han
vilde bortføre, var allerede indmeldt som Reisende.

Han lod imidlertid som Intet, men tørrede ro-
ligt Sveden af sin Pande.

„Jeg tvivler ikke om, at vor fælles Landsmand-
inde vil tage sig af den stakkels forfulgte Pige,“ sagde
han „og hvad os angaar,“ tilføiede han i en let
Tone „saa er Dameselskab en Udspreidelse tilføs; man
snakker og spøger, og inden man ved et Ord af det,
er den kjedelige Søreise endt; jeg glæder mig endvi-
dere til Hr. Clayrmonts — var det ikke saadan han
hed — Selskab; han er en bereist Mand, kan jeg
tænke, og Aftenen vil henglide behagelig for os Alle.
— Hvilken Tid kommer Hr Clayrmont ombord?“
spurgte han ligegyldigt.

„Klokken ti imorgen Aften,“ svarede Sømanden
„han ønsker ikke at underrette Nogen om sin Afreise
og derfor vælger han den Tid, da det er nogenlunde
mørkt.“

„Men det kan jo aldrig træffe heldigere!“ raabte
Delmont „saa kan han være ombord, naar jeg bringer
den unge Pige, som da strax vil blive fortrolig med
den anden Dame; for Pokker, vi har Lykken med
os.“

„Det tænker jeg med,“ sagde Kapitainen og reiste
sig „naa, Sagen er altsaa i Orden; saadan ved
Midnat kommer De med den stakkels Slavinde og
en Time efter letter jeg og staar udester.“

Han rakte de tre Mænd Haanden, løstede paa
sin brede Hat og gik.

De tre Sammensvorne saa paa hverandre.
Den Bortførelse kunde blive vanstelig nok.

En god halv Time sad de tre skumle Personer og førte en hvissende Samtale, derpaa skiltes de ad.

„Forstaar De mig?“ spurgte Delmont og gav Enhver af dem Haanden „imorgen Aften Kloffen Elleve maa Blanca Clairmont være ombord, en Time før Bestemmelsen skader ikke, og hvad Hr. Clairmont angaar, saa . . .“

Han fuldførte ikke, men saa stift paa dem.

Kuigi nikkede; han forstod ham fuldkomment.

„Men,“ indvendte han „derjom denne Brienne skulde gjøre Modstand, saa . . .“

Delmont saa igjen paa dem, og Kuigi slog spørgende paa sin brede Kniv.

„Jeg har ogsaa et lille Mellembærende at afgjøre med ham,“ mumlede han „og her bliver saa mange borte i New-Orleans.“

Delmont svarede ikke, men gik henimod Døren, overbevist om, at hans Plan vilde blive udført.

Kuigi og Harrington fulgte efter og naaede snart ud paa Veien, som førte til Staden.

Omtrent femhundrede Skridt fra denne Løb en Sidevei i nordvestlig Retning, den eneste Vei, som førte til de fjerne Prairier.

Ad denne drog to Personer tilhest, og en stor Hund løb foran dem, med Snuden udstrakt for at vinde den mindste Lyd, som der kunde være noget Mistænkeligt ved.

De to Personer var en Mand og en Kvinde; Mandens Skygge faldt kæmpehøi ned over Jorden, og om hans Ryg hang en meget lang Kiffel.

Kvinden, som fulgte ham, ligeledes til Hest, vendte af og til sit glædestraalende Ansigt imod ham og tilhviſtede ham nogle kjærliche Ord.

Den kæmpehøie Mand nikkede smilende og lagde sin Arm om hendes Liv.

Den klare Nathimmel med de tusiude Stjerner og den vidunderlig gjennemſigtige Luft tillod de to Vandringsmænd, som netop paſſerede forbi ad den anden Wei, at ſe Mandens Ansigt.

„Jones Smith!“ raabte Kuigi med dæmpet Stemme og med et Udtryk af Skræk „nu kunde jeg . . .“

Han greb til Bæltet.

Idetsamme gjoede den uhyre Hund, og Jones ſtandsede.

„Hvad er der Ponpon?“ hørte de ham ſige „er det en Fjende, ſaa grib an.“

Hunden vedblev at gjo og nærmede ſig mere og mere Stedet, hvor de to Mænd ſtod.

„D, lad os drage videre, min Ven,“ ſagde Anna „vi er jo udenfor al Fare, og der er vel neppe Nogen, ſom mere forfølger Frøken Claymont. Røde-Tom er jo død, Kuigi de Barbados Ben blegne paa den ſtore Prairi, og . . .“

„Der er kun denne Kuigi tilbage,“ ſagde Kentuckheren og ſaa ſig om „tro mig Anna, den Slyngel er ikke den Mand, ſom bryder ſig om at Frøken Blanca gav ham Friheden, han dræber hende gjerne for en halv Dollars.“

Hvor ſtor en Uſling Kuigi end var, følte han

dog det forfærdeligt Foragtelige, som laa i disse Ord; saa ussel havde han dog ikke troet at Nogen ansaa ham for.

„Kom Jones,“ vedblev Damen „kom vi har mange Mil til vort lille forladte Hjem; lad os skynde os tilbage til den lille Have med Gyldeulaffen og Rattussen; kom Jones, kald Ponpon tilbage, det er maaste kun en Ubetydelighed, som gjør ham urolig.“

„Ponpon er af Blodhunderacen,“ svarede Jones „og er kun urolig ligeoverfor Mennesker, men lad gaa, der er udgødt Blod nok, kom Ponpon, kom, min Dreng.“

Hunden adlød med synlig Uvillie og løb kun langsomt hen til sin Herre.

„Dg nu afsted!“ raabte Jones „lad os se at naa en eller anden lille Lund, hvor man kan tilbringe Natten i Fred.“

Han gav Hesten Tøilen.

Det var et kæmpestort Dyr, en Foræring af Hr. Claymont, og som bar ham med den største Lethed.

Anna lignede en Dverg paa en Bonny ved Siden af ham.

Den kæmpehoie Mand bøiede sig smilende ned til hende, løftede hende op af Sadlen, kyskede hende, satte hende ned igjen, og begge de Ridende forsvandt ad Veien til Brairien.

„Han omtalte Dem ikke synderlig fordelagtigt,“ sagde Sir Harrington „og hans velsignede Uhyre af en Hund havde nær taget sig den Frihed at angribe Deres Lægge.“

„D," mumlede Kuigi „selv den Stærke er svag ligeoverfor en Kugle; den Dag og den Time kommer nok, da vi gjenføres.“

„Kom saa," sagde Harrington „jeg har aldrig spillet Komedie før, men jeg kunde have Fandens Lyst til engang at prøve det.“

De to Mænd gik hurtig henad den dnydede Bei og betraadte igjen den lange Carso-Gade, som førte ind i Hjertet af Byen.

Her standsede de ved et lille Hus, aabnede Døren til samme og forsvandt.

Femtende Kapitel.

Delmonts Plan udføres.

Hr. Claymont, som nu fuldkommen havde gjenvundet sit Helbred og som nu sølte sig sikker ved Besiddelsen af sin elskede Datter, havde foreløbig leiet to Værelser i et af Byens tarveligere Hoteller for at oppebie Skibets Afgang.

Som vi have faaet at vide, havde han allerede afsluttet Ooverenskomsten om Tilbagereisen til Frankrig med Førereren af en Bark, som laa paa Rheden

og Afreisen var, som vi vide, bestemt til den følgende Dags Nat.

Det var derfor intet Under, at der herskede en vis Trævlhed i den lille Familie, som bestod af Hr. Clarymont, Blanca, Brienne og de to Personer Bertrand og Zuna, som paa ingen Maade vilde blive i det „fri Amerika“, hvor man pidskede Slaverne ihjel og hyklede Menneſkerettighedernes Overholdelse i Blade og gudelige Forsamlinger.

Hun havde derfor faaet Tilladelse til at følge med, ikke som et Tjenestetjyende, men som Blancas „sorte Veninde“ som denne kaldte hende, og som aldrig skulde forlade hende, hvordan det end gif.

Hr. Clarymont havde hævet de sidste to Tusinde Dollars, som han havde indeſtaaende i Banken og forberedte sig nu ved smaa Indkjøb til Overreisen.

Dengang var nemlig en ſaadan langtfra udrustet med ſaadanne Bekvemmeligheder som nu. Spise og Drikke ombord var endog meget ſlet, og Paſſagerene gjorde derfor klogt i at forſyne ſig ſaa godt ſom muligt med Fødevarer, forinden han betroede ſig til Havets Enſormighed.

Bertrand var ude af ſig ſelv af Glæde, og forklarede Zuna en hel Del om det fjerne, deilige Frankrig med den ſtore Keiſer og om Paris, denne Ræmpeſtad med de blodige Minder og de utallige Triumfer.

„Kom blot der, Zuna,“ raabte han og ſtoppede Riſter og Kaſſer fuld af friske Dranger ſom ſkulde ſlaa til underveis „og Du vil ſynke i Jorden af

Forbauselse. Det er ikke saadant et fordømt Musehul som Teres stinkende New-Orleans, der ligger midt i en Krokodillerede, nei, der er Paladser høiere end Teres høieste Træer, ja jeg kan gjerne sige høiere end smaa Bjerge."

Han holdt inde og traf Beiret.

Det var nu unægtelig ogsaa en temmelig drøi Mundfuld baade at sige og fordøie, og Zuna længtes endnu mere efter at se Vidunderstaden.

Det var nemlig Clahrmonts Hensigt at søge Audients hos Første-Konfulen Bonaparte eller Keiser Napoleon, som han nu kaldte sig og om muligt faa sine Godser tilbage, Noget som han var vis paa vilde blive ham tilstaaet.

Det var allerede bleven Aften og man beredte sig til at forlade det gamle Hjem i det fri Amerika, da en af Tjenerne i Hotellet kom for at underrette Hr. Clahrmont om, at et Bud fra Barkens Kapitain ønskede at tale med ham.

„Bær saa god at lade ham komme herind,“ sagde han „hvad mon han kan ville mig?“

Tjeneren gif og førte lidt efter Buddet ind.

Det var en robust bygget Sømand, med et af Solen brunt Ansigt.

„Hvad vil De mig, min Ven?“ spurgte Hr. Clahrmont.

„Kapitainen ønsker at tale med Dem, Sir. inden Afreisen finder Sted,“ sagde Sømanden „han bad mig sige Dem, Sir, at det var i et vigtigt Anliggende.“

„Vigtigt Anliggende,“ gjentog Clahrmont, „jeg staar ikke i en saadan Forbindelse med Barkens Kapitain, at her kan være tale om noget vigtigt Anliggende.“

„Seg ved ikke, Sir,“ svarede Sømanden, „jeg hørte ham blot sige: sig til Sir Clahrmont, at han ønsker at tale med ham angaaende en vis Delmont, før Afreisen finder Sted, og saa talte han med det samme om, at Sir Clahrmont muligt ikke tog med, eller saadant Noget, men undskyld, Sir, jeg kjender ikke noget til Sagen.“

Clahrmont blev bleg.

Var det om Delmont, Kapitainen vilde tale, var det uden Tvivl for at meddele ham, at denne Person, som han hadede af sit inderste Hjerte, vilde gjøre Reisen ombord paa samme Skib, eller af en anden vigtig Grund, og han bestemte sig strax til at efterkomme Opfordringen.

„Sig Kapitainen at jeg skal komme,“ sagde han roligere „endnu i Aften, inden en Time.“

„Na, det jager ikke saadan,“ mumlede Sømanden „for Kapitainen sejler ikke i de første fjorten Dage.“

„Hvad for Noget!“ raabte Clahrmont „hvad er det for Snak, min Accord med ham er jo, at han skal sejle i denne Nat.“

„Undskyld, Sir, ved Jugenting,“ sagde Sømanden og gjorde et Skrabud „jeg passer bare min Tjeneste.“

Han lettede paa Hatten og nærmede sig Døren.

„Saa kommer altsaa Sir?“ spurgte han.

„Javist, javist,“ svarede Clayrмонт „jeg kommer hurtig,“ og ved sig selv tilføiede han „han skal seile, et længere Ophold her vil kun berede os ny Farer.“

Sømanden hilste igjen og gif.

Clayrмонт stampede hidsig i Gulvet.

„Igjen en Opsættelse,“ raabte han „det er virkelig som om hele Verden stiller sig paa Bagbenene.“

Blanca løe og lagde sin Arm om hans Hals.

„Stille Fader,“ sagde hun „blot taalmodig, naar jeg er hos Dig og Brienne; de to andre ædle Mennesker ikke at forglemme er jeg i Sikkerhed, skynd Dig blot ned til Kapitainen og bevæg ham til at seile, og hvad denne Delmont angaar, saa vil vi Alle forsvare Dig imod ham.“

Clayrмонт svarede ikke, men tog sin Hat og Stof.

„Seg følger med,“ sagde Brienne „det er maaste ingen Skade at være to.“

Clayrмонт nikkede, og de to Mænd forlod Bærelset og gif hurtig ned ad Gaden, som forenede sig med Carso-Gaden, og dervfra gif, som vi vide, Beien lige til Havnen.

Clayrмонт var bleg, han gjøs ved at han muligt skulde komme til at gjøre Reisen sammen med Uslingen Delmont, og Brienne læste hans Tanker.

„Bær kun rolig, kjære Marquis,“ sagde han „Slynglen vil holde sig tilbage ved at vide sig i

Nærheden af Landsmænd, som mulig kunde kjende ham, og vi kunne derfor reise uden at være generede af ham."

De talte endnu videre om den ubehagelige Nyhed, og var omsider komne hen til det tidligere omtalte Skipperhus, da en voldsom Støi naaede ud til dem.

Paa Grund af Afsteningen, som allerede havde indfundet sig, maatte de være temmelig forsigtige med hvor de satte Fødderne, og da idetsamme en Del Personer styrtede ud af Huset, standsede de.

Det saa ud til at det var et alvorligt Slagsmaal imellem Søfolk og Besøgende udenfor denne Stand. De blanke Knive blinkede i Hænderne paa flere vilddudseende Mænd, og flere Revolverstuds bleve affyrede i blinde, ligegyldigt paa hvem de traf.

Claymont gik nogle Skridt tilbage tilligemed Brienne; man vilde helst undgaa at blive indviklet i Spektaklerne, da man havde saa lidt af Tiden.

Tumultanterne vedblev at støie og larme og nærmede sig stedse de to Vandringmænd, som vedblev at retirere tilbage.

„Det er skjændigt, det er skammeligt," hørte de tydeligt Nogle raabe „en Slavinde er ligesom en Vare, som koster Penge, og som Ingen har Ret til at berøve Eieren, og naar derfor Signor Ruigi gjør Paastand paa, at man bør opsoge og arrestere denne Claymont, saa . . ."

Hr. Claymont blegnede ved at høre disse Ord, en frygtelig Anelse greb ham, og med de Ord:

„Brienne, der er noget Galt paaferde, disse Mænd vil os tillivs, lad os vende hjem, det hele maa være en List for at falde os borte fra Hjemmet,“ gik han hurtig Veien tilbage ind ad Byen til. Brienne fulgte ham og bandede sig selv, at han ingen Vaaben havde taget med.

„Der er han, der gaar han,“ brølede en halv Snæs Stemmer „afsted, grib ham klyng ham op, den Slave-tyv, leve Lynchen!“

Clayrмонт vendte sig rolig om, han forstod nu det Hele.

I samme Dieblit var Begge fuldkommen omringede af en Bande vildtudseende Mænd, de saakaldte Slaveforfølgere.

En af dem lagde Haanden paa Clayrmonds Skulder.

„Undskyld, Sir,“ sagde han „er De Sir Clayrмонт?“

„Ja, med hvilken Ret standser De mig?“

„Hm, et løierligt Spørgsmaal, min gode Sir,“ vedblev Tyren „De kjender vel Loven.“

„Ja og det undrer mig, at den ikke for længe siden har hængt saadan en Bunte Slynkler som jeg nu ser for mig,“ raabte Clayrмонт og kastede Tyren næsegrus til Jorden med et eneste Slag af sin knyttede Haand.

„Hug ham ned, slaa ham ihjel, lynch ham,“ brølede Mængden og trængte sig tættere ind paa de to Mænd, som havde stillet sig Ryg imod Ryg og værgede sig fortvivlet med de blotte Hænder.

Der opstod nu en rasende, en fortvivlet Kamp imellem de leiede Banditter og de to Offre.

Brienne rev Pistolen ud af Bæltet paa en af de Nærmenstaaende og slog rasende om sig med Kolben, og Claymont svang en Kiffel, han ligeledes havde bemægtiget sig, til knusende Slag.

Mængden veg tilbage for denne frygtelige Modstand, men da forandrede Scenen.

Døren til Huset, som havde været lukket, aabnedes, og to Mænd traadte ud.

Den Eine var indhyllet i en stor Kappe, den Anden bar Slavejægerens almindelige Dragt.

Claymont udstødte et Skrig af Brede og Smerte.

Han havde gjenkjendt Delmont i Manden med Kappen, den Anden var Kuigi.

„Skurk, ti Gange forbandede Skurk,“ raabte han og styrtede ind mod ham „Du bragte mig engang i Revolutionens Fængsler, nu vil Du ogsaa her styrte mig i Fordærvelse.“

Han blev imidlertid standset af den rasende Mængde, som løftede Kuive og Pistolerne imod ham.

„Er De saa god Sir at udlevere mig min Slavinde, som De har huset og beholdt, da hun løb fra mig,“ sagde nu Kuigi med sin skarpe, spottende Stemme „det er kjedeligt saadan at blive greben til sidst som en Tyv.“

Claymont gjorde et rasende Forsøg paa at rive sig løs, men de var for Mænge.

Han blev overmandet og kastet til Jorden, me-

dens Brienne, som værgede sig som en Uffindig og som stedsje søgte at rive Skurkene fra ham, omsider ligeledes blev trængt tilbage og kastet i Ræ.

Endnu engang greb han en Mand ved Bæltestedet, og stridtede ham fra sig, men sank derpaa bevidstløs om, ramt af et frygteligt Slag i Hovedet.

Claymont vedblev at væрге sig, han kæmpede for Livet, Friheden og Blanca.

„Hæng ham op, den Slaveven,“ hylede Flere „lad ham dingle, han er ikke bedre værd.

„For mig gjerne,“ sagde Delmont „Manden vedkommer ikke mig, lad mig blot først . . .“

Han nærmede sig ham og hvædede sig over ham.

„Marquis de Willemont,“ sagde han hvistfende til ham „om et Par Maaneder har jeg fundet Marquise de Willemont, jeg bringer hende Blanca tilbage og ægter den skønne Heloise! Blancas Tilbagevenden var Betingelsen for hendes Haand og jeg holder mit Ord, hun skal faa sin Datter tilbage. — Der ser Du, Richardt,“ tilspøiede han med en uhyggelig, spodsig Latter „det kom der ud af at Du glemte din Ven fra Ungdommens Dage og gav efter for din Kjærlighed til Den han elskede.“

Claymont stirrede næsten vildt paa ham og vilde reise sig, men man havde bundet hans Hænder og Ben, Alt løb rundt for ham, den frygtelige Brede truede med at presse Blodet frem gennem alle Aarer, talte Skurken Sandhed, havde han virkelig ikke ægtet Marquisen? han tilkastede blot Uslingen et

frøgteligt Blik og sank bevidstløs tilbage paa den dyndede Bei.

Delmont rev hans Frakke op og gennemrodede hans Lommer, endelig fandt han hans Tegnebog og aabnede den med skjælvende Hænder.

„Skjødet, Skjødet,“ mumlede han „jeg maa have det, jeg maa finde det.“

Men det var der ikke hverken det eller noget andet Papir, Godset vedkommende.

Delmont søgte alle Lommerne igjennem, men fandt det ikke.

„Seg vil lade hans Bolig og Bagage gennem-
søge,“ mumlede han „o, de fordømte Papirer.“

Banditterne havde roligt ladet ham gennemsøge den Bevidstløses Lommer, han havde betalt dem for Overfaldet, de havde altsaa Intet at sige.

Delmont vendte sig rolig imod dem.

„Bring disse to Mænd bort,“ befalede han.

„Hvad skal vi gjøre med dem?“ spurgte Hoved-
manden, en lang Karl med et sandt Galgenfystog-
nomi, og pegede paa de to Overbundne.

Delmont trak paa Skuldrene.

„Hvad angaar det mig,“ svarede han „er der ingen Lov for at behandle Folk, som huser bortløbne Slaver og forsvarer dem imod deres lovlige Herrer med Vaabenmagt.“

„Synchen, Synchen“ raabte Mændene.

Delmont tog sin Hat af og gik tilligemed Ruigi.

Mændene løftede de Bevidstløse op og slæbte dem tværs over Veien henimod en Trægruppe. Hensigten var tydelig nok.

Blanca havde forgjæves ventet i over to Timer paa Claymont og Brienne, og hun begyndte derfor at blive urolig.

Det var hende ubegribelig, hvor de blev af, og hvad Faderen kunde have saameget at tale med Kapitainen om.

„Al Bertrand, der aner mig en Ulykke,“ sagde hun og vendte sig mod den fordoms Republikaner, „der var noget Mistænkeligt ved den Sømand, og lagde Du Mærke til at han talte Engelsk, og han var Matros paa et fransk Skib; det er jo aldeles usandsynligt, eftersom Frankrig i denne Tid har Krig med England.“

Bertrand slog sig for Panden.

„Jeg Dosmer,“ raabte han „at jeg ikke bemærkede det.“

„Aftalen var, at vi skulle afreise endnu i Nat, dersom Vinden var gunstig,“ vedblev hun „og endnu er intet Bud kommet.“

„Men Matrosen sagde, at der var bleven tagen Bestemmelse om at rejse først om fjorten Dage,“ indvendte Bertrand.

„Nei, nei,“ sagde Blanca og knugede Haanden imod Bryjtet „der er sket en Ulykke, hurtig, Bertrand, Zuna, lad os begive os ned til Skibet, der maa være sket noget Forfærdeligt.“

Dg ligesom greben af Anselms Magt, skjælvede hun over alle Lemmer og blev bleg.

Idetsamme traadte Tjeneren ind med et Brev.

„Til Frøken Clarmont,“ sagde han.

Blanca udstødte et Glædeskrig, hun havde gjenkjendt Haanden.

„Fra min Fader,“ sagde hun „o, hvor det lettede.“

Hun aabnede det og læste:

„Elskede Blanca!

„Alt ordnet, vi seile om en Time; hurtig, „saml det Nødvendigste og kom ombord til mig, „man vil arrestere mig, fordi jeg har huset Zuna, „kom; følg med Mændene, som overbringer Dig „Brevet.

Din Fader

Richard de Villemont.“

„E. S. Lad Bertrand betale paa Hotellet, „han maa komme senere tilligemed Zuna, som ikke „maa ses.“

„Er Overbringeren tilstede?“ spurgte Blanca, blussende af Glæde, hun var nemlig overbevist om, at det var Delmont, som havde villet lade ham arrestere af en eller anden ukjendt Grund.

„Ja, de have en Bærestol med,“ svarede Tje-

neren, „det er saa smudsig paa Gaden og regner
smaat.“

Blanca svøbte sit Shawl om sig.

„Seg kommer strax,“ sagde hun til Tjeneren
som gik for at underrette de to Mænd derom.

„Seg følger med,“ sagde Zuna „mig ikke ganske
rolig.“

„Der er ingen Fare,“ loe Blanca „det er min
Faders Haandskrift, og Brienne venter,“ tilspøiede
hun rødmende.

„Men hvorfor ham da ikke selv kom og hente
ung Mijs?“ sagde Zuna.

Blanca følte det Sande i denne Bemærkning,
men idetsamme faldt det hende ind, at Brienne mu-
ligt vilde blive ombord for at forsvare Faderen i
paakommende Tilfælde.

„Vær kun rolig, Zuna,“ sagde hun „og saml
al Bagagen; den vil blive afhentet om lidt,“ og ven-
ligt nikkende til de to Tilbageblevne, hoppede hun ud
af Stuen og nedad Trappen.

Nedenfor stod to Mænd med Huen i Haanden.

De hilste ærbødigt og aabnede Døren til den
elegante Portechaise for hende.

Blanca steg ind, lykkelig, glad som aldrig før,
nu skulde hun endelig gjense Frankrig, det velsignede
fjerne Land.

Mændene greb fat i Stængerne paa Portechaisen
og satte sig i Bevægelse, medens Mørket blev tættere
og Regnen styrtede ned i Strømme.

De gik den eneste passable Wei, gennem Carso-

Gaden og forbi Værtshuset, udenfor hvilket en Del Folk var forsamlede.

Blanca hørte En af dem sige:

Saa venter vi med at hænge dem til i Morgen; de har ærligt fortjent det, dels fordi de huser bortløbne Slaver, dels fordi de har flaaet en halv Snes Stykker fordærvet."

„Et Par raske Gutter," bemærkede en Anden.

„Franskmand lod det til," tilspjode en Tredie.

Blanca hørte ikke mere; Portechaisen blev baaret hurtig forbi.

Endelig standsede Mændene og satte den ned.

De var nu ved Bestemmelsesstedet, ved Haven.

Blanca steg ud og blev løftet ned i en lille Baad, som skulpede frem og tilbage nede under Bolværket; Mændene gik tilbage med Portechaisen, og de to Matroser, som sad i Baaden greb Marerne og drev den hurtig henimod et stort Skib, hvis mørke Dmrids teguede sig mod den uhyre Vandflade.

Det var Barken St. Maura af Nantes, ført af Kapitain Pierre, og det Skib, som Clayrmont havde omtalt til Blanca.

Faldrebstrappen var nede, og Kapitainen modtog Blanca med Hatten i Haanden.

„Hun er altfor kjon til at være Slavinde," hørte Blanca en af Mandskabet sige; da Kapitainen førte hende henimod Kahytten.

„Er min Fader, Hr. Clahrmont dernede,“ spurgte hun og pegede paa Rahytsdøren.

„Vær De kun rolig, Lille,“ svarede Kapitainen „De staar under min Beskyttelse, De behøver ikke at frygte for den halvgale Mands Forsølgelse.“

Blanca forstod ham ikke, men blev greben af en frygtelig Aelse.

„Er De saa god at føre mig ned,“ bad hun med skjælvende Stemme „min Fader . . .“

„Ja, vær De kun rolig, han skal ikke genere Dem; om et Kvarter letter jeg.“

Han aabnede Rahytsdøren og førte Blanca ned.

Bed et Bord sad en Mand, som strax reiste sig, da han saa hende komme.

„Velkommen Frøken de Willemont,“ sagde han og bukkede „jeg skal have den Ære at føre Dem til Frankrig.“

Blanca vaskede og udstødte et Skrig, hun havde gjenkjendt Delmont.

„Hvor er min Fader, Hr. Clahrmont?“ spurgte hun forfærdet.

„Marquis de Willemont, mener De Frøken,“ svarede Delmont „o, han har faaet Forsald, han vil neppe vende tilbage til Frankrig.“

Blanca udstødte et skingrende Skrig, og styrtede om paa Rahytsgulvet.

Men Ingen hørte det.

Man hev Ankeret op idetsamme. Vinden greb fat i de udspændte Seil og som en stor Fugl med hvide Vinger, kløvede det store Skib de mørke Bøl-

ger, for at flyve over det uhyre Atlantiske Hav, tilbage til Frankrigs Kyster.

Sextende Kapitel.

Paa Steppen for sidste Gang.

Omtrent en Maaned efter det sidst Passerede, red to Personer, en Mand og en Kvinde henimod et lille interemetisk opbygget Hus, som laa omtrent tyve Mil fra New-Orleans i Retning af Nord.

Manden var Bertrand, Fruentimmeret Zuna, som Begge havde været langt borte for at lede efter Jones Smith, for hvis stærke Arm og snilde Hoved de nu havde Brug.

Sagen var nemlig den; at det var lykkedes de to tro Personer i det yderste Dieblik at paakalde den franske Konsuls Bistand.

Denne brave Mand, som havde anet Uraad, var diebliffelig taget affted for at udrive Hr. Claymont og Brienne af den rasende Mængdes Klør, idet han satte sit Ord i Pant paa, at Ruigi var aldeles uberettiget til at kræve nogen Slavinde tilbage, efter som han aldrig havde eiet Noget, og paa

at Hr. Claymont ligesvem her var Offer for en skammelig Intrigue.

Mængden, som allerede havde en Strikke om Halsen paa de Ulykkelige, vendte nu sit Raseri imod Ruigi, som imidlertid ikke lod det komme saa vidt, men sprængte afsted paa Ryggen af sin hurtige Hest, efterat havde givet Harrington et Bink om at følge sig.

De to Slynxler forsvandt som et Lyn, fulgte paa Bei af en Snes pibende Rugler, hvoraf imidlertid Ingen traf.

Man havde derefter ført Claymont og Brienne hjem til deres Bopæl i Profession, hvor Bertrand og Zuna forklarede dem hvorledes Blanca var taget afsted, efterat have modtaget et Brev fra Claymont.

Den ulykkelige Fader var nærvæd at tabe Besindelsen.

„Bedrag, Bedrag!“ raabte han „jeg har intet Brev skrevet; o, mit Barn, min arme Datter.“

Han styrtede afsted til Havnen; Barken St. Maura var afgaaet; hans Blanca var ført bort, og af hvem Anden end af Delmont.

Uden at sige et Ord vendte han hjem, han smilede og loe, da han traadte ind til Brienne, som maatte holde Sengen af det Slag han havde faaet i Hovedet. Den unge Mand hørte ham le høit, men det var en frygtelig Latter, og han begreb, at Ulykken havde naaet sit høieste Maal.

Den Ulykkelige havde mistet Forstanden.

Medens Bertrand og Zuna havde været fraværende og heldigvis vare komne til Stedet, hvor „Dommer Lynck“ nær havde affagt en uretfærdig Dom, havde Delmont været i Hotellet under Paaskud af at skulle opskrive de Reisendes Bagage, og havde gennemført alle Kasser og Pakker, men havde naturligvis ikke fundet hvad han søgte.

Brienne var helbredet efter nogle faa Dages Forløb, Claymont derimod ikke; stedse smilende forklarede han, at han vilde vende tilbage til „Nybyggerens Hytte“, hvor Blanca rimeligvis var og vedblev med dette Forlangende indtil man spiede ham.

Lægerne raadede til at stifte Opholdssted, og Følgen heraf var, at de fire Personer igjen vendte New-Orleans Nyggen og opførte en lille Hytte nogle Mil fra Byen, i Retning af Plantagen Maria da Glorias øde Tomhed.

Man havde virkelig ifinde at vende tilbage til Nybyggerens Hytte, fordi man antog, at det vilde have en gavnlig Indflydelse paa den Syges Sindstemning, men da man ikke kunde faa fat i Jones Smith, turde man ikke alene begive sig tilbage til de farlige, af Indianere stedse hjemsøgte Egne.

Man havde derfor opført en lille Hytte af Mos og Træstammer, og her henlaa Hr. Claymont under Zunas og Bertrands Pleie, medens Brienne daglig sørgede for Fornødenhederne ved Hjælp af sin gode Riffel.

Den Dag vi se dem vende tilbage fra en lille

Udflugt havde de faaet Die paa to Personer, som red langsomt gjennem Prairien.

Zuna havde sat sin Hest i Galop, da hun saa dem, hun havde gjenkjendt den Ene af dem, det var Ruigi.

At se ham i Nærheden af deres Smuthul, havde ikke noget Godt at bethyde, og de to Personer skyndte sig derfor med at naa Jordhytten for at underrette Brienne om Fjendens Nærhed.

Den unge Steppejæger blev blussende rød ved at vide sig saa nær ved den Person, som havde lønnet Blancas Godhed, da hun gav ham Friheden, med et nedrigt Forræderi.

Han kastede et Blik til Hr. Clayrmont, som sad stille og ubevægelig i en Krog af Hytten, og tog sin Riffel.

Zuna saa paa ham og nikkede.

„Nu opgjøre stor Regnskab,“ hvistede hun „nu Zuna hævne mangen blodig Pidskeslag.“

Og den Sorte fremtog sin Bue, som hun havde lavet af den seige Trærød og en eneste Pil, den sidste som var tilbage.

Spidsen af samme var en meget haard Sort Ben af en Fisk, som fangedes i Floderne, og tilspidset som en Syl. Det var en Slags Pile, som i Almindelighed blev brugt til Fuglejagten, og den var formodentlig ogsaa hin Nat bleven udstudt af en ren Feiltagelse.

Zuna loe, da hun tog den lille firlige Gjenstand, som ovenikjøbet var malet med Dffer og var hul for

at gjøre den endnu lettere, men der laa noget Ghæfelig i den Latter.

„Den Pils ikke bekomme Maasja Ruigi vel,“ sagde hun „den dyppet i Belladonnaplantens Gift, — den bringer Døden inden fem Minut.“

Brienne saa nu, at den haarde Benspids var farvet rød lige ude i Spidsen, kun ganske ubetydeligt.

Men ve Den, som blev ridset, om det var nok saa ubetydeligt, af denne lille Spids, ingen jordisk Magt formaaede da at frelse ham.

Bed at ligge vinde Giften i Styrke, og en Pils, forgiftet tilstræffeligt, holder sin dræbende Kraft i halvtredsfindstyve Aar.

„De komme, og da Zuna snakte med ond Maasja,“ hviskede Negeerinden „ikke behøve at styde med Bøsse, Pils gjør ingen Larm.“

Hun loe uhyggeligt, Dinene lynede, hendes nedarvede vilde Karakter, vaagnede i sin hele Styrke.

De to Forsvarere gik ud af Hytten og henimod et lille Krat, hvorfra de kunde se og naa Enhver, som nærmede sig Hytten.

Bagved Krattet var en lille Dal, som blev gjen-nemskaaet af en Bæk, hvis spoolbittre Vand hentorrede efterhaanden som det trængte udenfor de skuggende Trær.

Bed Kanten af denne Bæk sad to Mænd med Ryggen vendt imod Krattet, hvor Brienne og Zuna iagttog alle deres Bevægelser.

Af deres heftige Gebærder var det klart, at de

var uenige, og da de ofte vendte Ansigtet imod hinanden, gjenkjendte de strax Kuigi og Sir Harrington.

Brienne skjælvede ved at se Uslingen i Nærheden, og lagde sin Riffel til Rinden, men Zuna tog hans Arm bort.

„Stille,“ hviskede hun „høre til.“

Uenigheden mellem de to Mænd tog til, og med Et sprang Kuigi op og tog sin Riffel.

„De er en Slyngel, Sir Harrington!“ raabte han „som ikke under mig Brødet i Munden, De tvang mig til at dele Røde Toms Penge, og nu forlanger De, at jeg skal udføre Expeditionen i Hytten derhenne alene, men alligevel dele Udbyttet med Dem.“

„Ja, ellers angiver jeg Dem for Mord, Bold og Bedrageri,“ forsikkrede Harrington og tog høfligt sin Hat af.

Kuigi kastede et hurtigt Blik om sig, og gik rask bort fra Stedet.

„De skal aldrig komme til at angive hverken mig eller nogen Anden!“ raabte han og vendte sig pludselig „se her.“

Han smed Bøssen til Rinden; et Skud faldt, og Sir Harrington tumlede baglæns om i den lille Bæk.

Kuigi saa sig endnu om, om Nogen havde set dette affyhelige Mord, men da han ikke fik Die paa Nogen, gik han hurtigt hen til den Dræbte, trak ham op af Bækken og tømte hans Lommer og Pung.

Han gned sig tilfreds i Hænderne, da han saa at det meste var Guld.

„Min Arvepart,“ mumlede han „den anden Halvdel af Røde Toms Penge; nu mangler jeg for saavidt Intet uden Afstedsvordet til Zuna, som har foragtet min Kjærlighed, o, det skal blive et Ord derefter.“

Han sparkede til Viget, saa det gled ud i Bækken og svømmede bort paa de svovlbittre Bølger.

Han begyndte at samle Pengene sammen og putte dem i Lommen.

Da reiste Zuna sig i Krattet, hvor hun sad; hendes sorte Dine skjøde Lyn, hendes Læber aabnede sig, de hvide Tænder skinne, hun var smuk, virkelig smuk, en sort Marmorfigur, stolt og majestætisk.

„Zuna er en stor Konges Datter,“ hviskede hun og lagde den sidste frygtelige Pil paa Strengen „og Zuna faaet Bidst som Hund af hvid Mand, nu Zuna sende hvid Mand sin sidste Hilsen, som ham aldrig glemme — ham dø deraf.“

Hun trak Strengen tilbage, sigtede og slap den lille, fine Pil.

Den smuttede gennem de grønne Blade og traf Ruigi i den høire Arm, tæt ved Haandleddet, hvor den frembragte et næsten umærkeligt lille Hul.

Morderen vendte sig hurtig om, men opdagede Ingen. Han tog Pilen op og saa paa den, derpaa kastede han den foragteligt tilside og betragtede sin Arm.

Der var kun et Hul som af et Knappenaalsstifts

Størrelse, hvoraf en ubetydelig, lille Bloddraabe pibede frem.

„For Fanden,“ mumlede han og saa sig paant om „hvor kom den Pil fra; det er en ligefrem Fuglepil; den har ramt mig idet den er faldet ned, eller maaske den har hængt i Grenene, og Vinden har da kastet den ned.“

En spodst Latter svarede ham, og Zunas sorte Skikkelse duffede frem af Krattet.

„Mig skjød Pil, Massa Ruigi,“ sagde hun og fremviste sine hvide Tænder „mig more mig med at mærke Dig lidt.“

Ruigi udstødte et Hyl af Glæde.

„Endelig har jeg Dig, fordømte Kvinde,“ udbrød han og sprang henimod hende „det var dumt af Dig at Du spiller Indianer.“

Han foer henimod hende, men standsede pludseligt.

Et langt Bøsseløb pegede truende af ham gjennem Løvet og han saa tydeligt Steppejægerens høie Skikkelse bag Bladene.

„D!“ raabte han „man er flere.“

Han vendte om og tog Sir Harringtons ladte Bøsse.

Zuna loe høit.

„D Massa Bøddel!“ raabte hun „se først paa faaret Arm, se, se.“

Ruigi følte idetsamme en brændende Hede i Armen og opdagede til sin Skræk at den var svulmet uhyre op.

Dinene var nærved at trænge ud af deres Huler, da han saa det; han begyndte at ane noget Frygteligt.

„Pil dyppet i Belladonnaens røde Giftbæger,“
 loe Zuna „om fem Minut Du dø, ond Mand.“

Kuigi udstødte et Brøl.

En isnende Kulde foer igjennem ham og ligesom stivnede Blodet; derpaa kom en hed Strømning gennem alle Lemmer, saa hed, at det forekom ham som om han blev brændt med gloende Jern.

Han styrtede nedimod Bækken, for at affjøre sig i dens sjoovlbittre Vand, men han naaede ikke de saa Skridt.

Som ramt af et Lyn, styrtede han om og kradsede rasende i Jorden med sine Hænder.

„D, o!“ raabte han „jeg brænder, jeg brænder, der er Ild indeni mig, — mit Blod koges, det er som sydende Beg, — o, Helvede kan ikke indeholde større Pine, — Zuna — Djævel frels mig, Du kjender Modgiften — frels mig, og jeg skal give Dig mere Guld end nogen Fyrste eier — o, men skynd Dig — skynd Dig.“

Den ulykkelige bed i Græsset, Dinene bleve blodrøde, og Blodet trængte ud gennem Huden.

Zuna betragtede ham roligt, men rørte sig ikke af Pletten.

„Sa, Zuna kjender Modgift, men hun vil ikke hjælpe Dig, elendig Bøddel, Du dræbt stakkels Gurga, Zunas Søster, Du slaet hende ihjel med Bidst, — o, nei nei, — Zuna se Dig dø.“

Giftens Virkninger blev stedse frygteligere. Legemet svulmede op til en uhyre Tykkelse; Krampe-trækningerne tog til, Graade og Skum fyldte Munden, og hans Stemme lignede ikke et Menneſkes.

Brienne gjøs; det var en frygtelig Straf; han hævede langſomt Bøſſepiben, Zuna nikkede, et Skud faldt og Kuglen gjennemboede Uſlingens Hoved.

Brienne havde endt hans Lidelſer et Minut før Døden alligevel havde indfundet ſig.

Zuna gif hen til ham og tomte hans Lommer.

„Alt dette Frugt af Blod og Mord,“ ſagde hun „Zuna bring det til franſk Konſul, ſom kjøber ſtakkels Nigger Frihed tilbage; — kom ſaa Maſſa Brienne, nu Zuna hævnet, nu følge med til fremmed Land, og ved evig Gud, Zuna finde Blanca, — nu Zunas Hjerte No.“

Stolt ſom en Dronning gif hun tilbage; Brienne fulgte hende, og Begge ankom ſnart til Hytten, hvor Bertrand ængſtelig havde ventet dem.

„Imorgen reiſe vi til Frankrig,“ ſagde Brienne, „vi maa afſted; Hr. Claymont ſaar aldrig ſin Forſtand tilbage, før han ſavner ſin Datter.“

„Ja,“ ſagde Bertrand „ſaadan ſkal det være „tilbage til Frankrig; endnu i Nat tiltræder vi Reiſen! og ſaaſandt jeg lever og tror paa Gud, ſaaſandt vil jeg ikke hvile, før Alt — Alt er godt igjen.“

Han rakte Haanden frem.

Brienne tog den og Zuna lagde ſin ſorte, fine Haand i de tvende Mænds.

Enhver aflagde Loftet for ſig ſelv; Delmont

kunde være hvor han var, han vilde blive funden; thi de tre Forbundne havde en mægtig skinnende Ledestjerne i Retfærdigheden og Kjærligheden.

De afreiste samme Nat; Claymont aldeles ligegyldig for Rejsens Formaal, de andre med Tillid til det evige Forsyn, som ikke lader en Spurv falde til Jorden uden sin Villie.

Og for dem bad langt borte den stakkels Blanca i de lange søvnløse Nætter.

Syttende Kapitel.

Brevet med det store, røde Segl.

Vi befinde os atter i det skønne, mægtige Frankrig, hvor Revolutionens blodige Strømme alt ere standfede for længe siden, og hvorfra den store Keiser førte sine Legioner til Kamp og Seir mod alle Verdens Egne.

De nedbrændte Slotte vare igjen byggede op, Landsbhyerne, som for faa Aar tilbage gjenlød af vilde Banders Brøl og af Kvinders og Børns Skrig, laa atter som Fredens Boliger, omgivne af smilende Marker og Enge.

Kvæget græssede rundtom, og skjøndt Krigen rasede i fremmede Lande, var her dog Fred, en velsignet Fred, som intet andet Sted.

Langt inde imellem Cotes d'ores vældige Bjergmasser, laa den hellige Augustins Kloster; omgivet af tætte Skove, ved en fortryllende Dal, hvorigjennem en mægtig Flod slyngede sig i maleriske Bugter for at kastes henimod det store Hav imod Vest, hvor den blandede sine Bølger med det salte Vand.

Dette Kloster blev beboet af fromme Nonner, som pleiede Egnens Syge og hjalp dens Fattige, og fra hvis lille Kuppel Vesperskloffen kaldte til Bøn i den stille Aftenstund.

Alle nævnedes Klosteret med hellig Vrefrygt, og man kunde hellerikke andet.

Jungen Bei var for trang, ingen Byrde for tung, naar det gjaldt om at bringe en Lidende Trøst og Hjælp, og de fromme Søstre gik mangen barsk og streng Vinternat, trodsende de vilde Storme og den hungrige Ulv, for at tale Trøstens velsignede Ord til en bange Lidende i den fjærne Bjergegn. Med sjelden Dpoffrelse nægtede de sig selv alle Bekvemmeligheder for at gavne og glæde Andre, og derfor blottede ogjaa Enhver, som gik forbi det gamle Kloster, sit Hoved, og gjorde Korsets Tegns foran Madonna-billedet i dets Bort.

Klosterets Forstanderinde var en stille, alvorlig Dame, endnu af en blændende Skjønhed, skjøndt Sorger og Kummer havde furet hendes Pande og mattet Dinenes Glands.

Hun var kommet til Stedet for henved fjorten Aar siden, medens hele Landet svømmede i Blod, og medens mangen Ulykkelig, som blev forfulgt af de hylende Morderbander, som drog gennem Landet, fandt et sikkert Skjul bag Klosterets Mure i dets ensomme, fredelige Geller.

Morderne respekterede dog ikke altid Klosters Alvor, de trængte ind, søgte overalt, sprængte Dørene og forlangte Aristokratens Udlevering; men da viste hun sig, den alvorlige Forstanderinde, Moder Ursala kaldte hun sig, og ved Synet af hendes Værdighed, standsede de vilde Mænd og drog bort igjen efterat være blevet overbeviste om, at der var Ingen skjult.

Naar de saa var borte, ilede hun til de Frelste, glædede sig med dem og takkede Gud for deres Redning.

Hun havde sikkert gaaet meget igjennem den gode Moder Ursala, lidt frygteligt i sin Tid og havde vist været meget lykkelig.

Hvorfra hun kom, vidste Ingen; hun var kommet en Nat for mange Aar, siden, ledsaget af en mørk Mand, som forblev paa Klosteret som en Slags Gartner, der passede den store Have, hvorfra man hentede de mange velgjørende og helbredende Urter, hvoraf Moder Ursala og Søstrene tilberedte mangfoldige Lægemidler.

Ingen vovede ellers nogenfinde at spørge hende om hvor hun kom fra; det var som om man i Forveien kunde gjætte sig til at Svaret vilde blive und-

vigende og foraarsage hende Sorg. Man tav derfor stille, men kom ved mange Leiligheder til den faste Overbevisning, at Moder Ursala var en høitstaaende Dame af fornem Rang, som naturligvis selv var en Flygtning og forfulgt.

Da Amnestidekretet blev udstædt af den første Konsul havde hun læst det, og var bleven heftig bevæget; men i næste Nu var denne Bevægelse forbi, og hun blev igjen den stille tilbageholdne Moder Ursala, som var saa god og from, saa lidende og saa bedrøvet.

Engang imellem var det dog som om en uhyggelig Ild luede i hendes Dine; hendes Læber bævede da, og hendes Bryst hævede sig og sank; og dette var i Almindelighed Tilfældet, naar hun havde læst om Begivenhederne i Vendè, og navnlig om et Slot, som var beliggende der, og som havde faaet en Republikaner til Herre.

Thi denne havde ikke alene faaet det store Gods, men han havde ovenikjøbet stjaalet Navnet, som fulgte med og havde ladet bekendtgjøre, at han havde ægtet Enken efter den tidligere Cicer, og hun vidste saa godt, at det var en fort Vogn.

Da var det, at hun blev saa heftig bevæget, og mærkeligt nok blev Gartneren det ligesaa, naar hun havde talt med ham; han gned da altid sin Nys, og hans Dine knede, men han sagde aldrig et eneste Ord; han tænkte sikkert paa Noget, og Opsindelsen heraf foraarsagede ham altid Glæde.

En Morgen kom en tilstøvet, udmattet Rytter til Klosteret.

Hans Hest var træet af at tilbagelægge den steile Bjergvei, og det saa ud til som om baade den og Rytteren havde reist en lang Vei.

Manden var fra Vendé og havde et Brev til Moder Ursala.

Hun modtog det; det var stort, og havde et stort rødt Segl.

Hun knugede Hænderne mod Brystet og hendes Hænder skjælvede, da hun brød det store Segl.

Det var mange Aar siden hun havde modtaget et Brev, og hvem kunde vel tilskrive hende under Navnet Moder Ursala, uden at kjende hendes virkelige.

Hun aabnede det og læste.

„Fru Marquise.

„Deres Datter længes efter at trykke Dem til sit Bryst; kom til hende. Jeg har holdt mit Ord, hold nu Deres.“

Delmont.

Adr. Slottet Billemont i Vendé.“

Moder Ursala snappede efter Beiret.

Hun havde altsaa en Datter, som hun ikke havde set i fjorten lange Aar; en Datter hun havde holdt for død for længe siden.

Mån kjendte altsaa hendes Opholdssted og vidste hendes Navn, og hvad mere var, man havde givet hende en Datter tilbage.

„Seg maa reise,“ mumlede hun, bævende af

Længsel og Glæde „jeg maa reise, for at se min Datter, og — for at holde mit Løfte.“

Hun traadte ind i det lille Kapel, som havde været Vidne til hendes mange Taarer i de søvnløse Nætter og kastede sig paa Knæ foran Kristusbilledet.

En hel Time laa hun der i Samtale med Gud, den eneste tro Ven hun havde, saa reiste hun sig, og hendes Beslutning var fattet.

Hun kunde umulig blive bedraget, skjøndt hun vidste, at Brevets Underskriver var en Slendig, men Tiden havde mildnet hendes mørke Tanker, hun havde lært at tilgive, og vilde ogsaa tilgive ham, naar hun havde omfavnet sin Datter.

Den følgende Dag tog hun Afsked med Søstrene for stedsse. De gæd, thi de mistede en Veninde, en kjærlig Søster, som elskede dem saa oprigtigt.

Gartneren fulgte med; han vilde ogsaa tilbage til Slottet ved Havet, men hans Kind blev mørk af Blod, da han gik ud af Klosterets Port, forbi det gamle Madonnabilled og rettede sine Fjed imod Vest.

Hun førte i en tung, gammeldags Reisevogn, han førte Hesten ved Bidslet over de svimlende Afgrunde i Cothes des d'ores Bjergegne, og de kom kun langsomt frem.

Der var imidlertid ingen Fare forbundet med Reisen; Alt var Fred og Ro. Ingen standsede dem, og saa Dage efter naaede de de smilende Dale omkring den store Flods Leie.

Her gjorde de Holdt, for at holde deres tarvelige Maaltid og udhvile sig til Resten af Rejsen, der ikke var længere, end den kunde tilbagelægges paa faa Timer.

Vi gjenste atter det gamle Slot med de forghldte Spir paa de høie Taarne; men hvor forfaldent er det ikke.

Græsset gror frodigt op imellem Stenene i Gaardspladsen, og Kalken er faldet af hist og her.

De nøgne Sten skinne igjennem den smudsig graa Masse, som omgiver hele Bygningen og sine Steder har Muren flaaet Revner.

Og saa Borten, den mægtige Egetræsmur, som standsede Morderbanderne hin frygtelige Nat; den staar nu halvtaaben, dens ene Halvdel hænger paa Hængslerne og frembringer en uhyggelig, pibende Lyd, naar Vinden bevæger den frem og tilbage. Dybe Mærker af Beleirernes Sten og andre Angrebsvaaben findes endnu overalt, Ingen tænkte paa at udslutte dem, man havde alt andet at tage vare end pynte paa gamle Slotte.

En Flok Alsker og nogle store Ugler havde opflaaet deres Kvarter i det ene Taarn, hvorfra de fløi ud under hæse Skrig, ligesom for at betegne, at her boede de, her havde Skjæbnen indviet et Slot til Undergang.

Tapetet i Værelserne var revet af, det hang i Luser; de kostbare Malerier laa spredte om paa Gulvet eller hang skjævt i de rustne Søm; man havde ikke brudt sig om dem. Revolutionen havde holdt sin blodige Rettergang her, og Revolutionen brød sig kun om levende Billeder, om virkelige Malerier af Livets Skyggesider og ikke om dem, som Kunsten havde frembragt.

Sine Steder vare Dørene fra det ene Værelse til det andet enten taget af, eller splintrede; de elegante Stole og Borde brækkede istykker, og Betrækket revet af, det var Luxus, og Fædrelandet brød sig ikke om Luxus, men kun om Blod og det skaffede man til Overflod.

Gulvene vare endnu fine Steder bedækkede med et Lag smudsig Halm, hvori Patrioterne hvilede sig, naar de havde beruset sig i den stjaalne Vin, og de fleste Ruder manglede aldeles i den ene Fløi.

Delmont var Republikaner og havde meget mere Lyst til at boe i en smudsig Kede tilligemed fine smudsige Svende, men da Robespierre lagde sit Hoved paa det samme Skafot han havde fodret med Tusinder af Ulykkelige, da Marat, Danton, Carrier og flere vare halsbukkede; da begyndte han at føle Halsstørklædet stramme og slog om i en anden Retning.

Fra Republikaner blev han med Et en moderat Frihedsmand, og fra denne forvandlede han sig igjen til Aristokrat; det gik med ham som med Sommer-

fuglen, den bliver først Puppe, saa Larve, saa Sommerfugl; den gemmer det Bedste tilsidst.

Med overlegen Myndighed jog han hele Revolutionsflænget ud af sin Eiendom, hans Slot skulde ikke være et Ulyl for Morder- og Røverbander, og de feige Uslinger, som havde leget med Andres Liv, og spottet fortvivlede Egtfællers og Modres Bønner, sludskede nu af som vaade Hunde, langt mere trælbundne end nogensinde før. — Delmont udleverede endog flere af de værste Uhyrer blandt dem til Bønderne, som enten druknede dem i Loire eller skjød dem ned i Skovene paa velorganiserede Klapjagter.

Saa smilede Delmont, nu var han Gneherre, nu havde han naaet sit Maal, han besad nu hvad hans „Ben“ havde eiet.

Kun Et manglede han og det var den deilige Marquise, som var forsvundet efter Janfans Mord, han manglede hende og Blanca, Loffemaden. Han havde da søgt overalt, men forgjæves, hun var ikke at finde; hvor Marquisen var fik han at vide, men Revolutionens Magt var, som sagt, brudt, han turde ikke vove at angribe hende.

Da var det, at Skæbnen førte ham til Amerika. Han følte sig nemlig ikke sikker paa Slottet. Omegnens Udelige, som vendte tilbage fra Landsflygtigheden havde før denne kjendt ham som en underordnet Person og saa ham nu igjen som Eier af det store Slot med det vidtudstrukte Areal og begyndte saa smaat at knurre.

Abtvertisementtet om en stor Plantages Salg i Louisiana kom ham derfor tilpas og han reiste.

Nesten kjender Læseren og vi kunne derfor gaa videre i Fortællingen.

I et af de Værelser, som var bleven staaet af Patrioterne, befandt en Estermiddag to Personer sig, en Herre og Dame.

Herren var Delmont, Damen Blanca de Willemont.

De vare ankomne til Frankrig for en Maaned siden, og Blanca havde snart tilbøls gjenkjendt det gamle Slot, hvor hun var født i hine lykkelige Dage.

Der findes Begivenheder her i Livet, som efterlade et uudslætteligt Indtryk hos os, og mange af disse kunde Blanca erindre, men hun havde Sengen, som hun kunde meddele sin Glæde, Sengen at dele den med.

Hun savnede et kjærligt Hjerte, og hun frygtede Delmont, i hvem hun saa sin Kjærligheds, sin Lykkes Forstyrer.

I det fjerne Vesten færdedes han, den unge, kjække Mand og hendes Fader, og Gud vidste kun hvordan det gif dem.

Delmont havde rigtignok smilet, da hun havde grædt og udtalt sin Længsel efter Faderen og trøstet hende med de besynderlige Ord:

„Fr. Elahrmont, Frøken Willemont, var ikke Deres Fader, selv om han gav sig Navnet; det er en tung Hemmelighed, som kun Fru Marquisen, Deres

Moder og jeg ved. Deres virkelige Fader er død paa Skafottet."

Blanca havde stirret næsten forfærdet paa ham.

"Hr. Delmont," svarede hun "taler De Sandhed?"

Delmont var da gaaet hen til et gammelt Cha-
tol og havde taget en Liste over de Henrettede i Re-
volutionstiden.

Det var den samme Marquisen i sin Tid havde læst omtrent samtidig med Brevet med de to Ord.

Blanca læste øverst blandt de Henrettedes Navne, Navnet paa sin Fader, Marquis de Villemont og tillige en Bemærkning om, at hun selv var frelst.

"Ja," sagde Delmont i en bedrøvet Tone "De ser selv, Frøken, jeg narrer Dem ikke; denne Clay-
mont, som fulgte Dem overalt og som forresten, det vil jeg ikke nægte, har beskyttet Dem og værnet om Dem som en Fader, var tildels Skyld i Hr. Wille-
monts Død; han fortrød det senere og vilde nu for-
søge sig med det blodige Minde ved at gjøre for Dem, hvad han kunde."

Blanca sukede! altsaa hendes Faders Morder havde været hendes omhyggelige Fader.

"Et maa jeg imidlertid bede Dem om, Frøken de Villemont," vedblev Delmont "tilsværg mig ikke at nævne Deres Faders Navn for Deres Fru Moder, naar hun kommer; o, De ved ikke hvad hun har lidt, hvormange Taarer hun har udgydt, hvormange hjærtetsfjærende Suk hun har udstødt; opris ikke dette

blodige Minde hos hende, tilsværg mig det, Frøken Billefont."

Blanca følte dybt for sin Moder, hun vilde ikke for Alt i Verden bedrøve hende ved at omtale Marquiens Død og lovede at tie om Faderen, naar hun kom.

Delmont vendte Ansigtet bort for at skjule sin Glæde.

Det var den største Seir han længe havde vundet.

"Marquisen maa kunne være her inden Aften," sagde han efter en lille Pause, "og jeg er nu fuldkommen rolig, nu da jeg ved, at Datteren ikke vil minde Moderen om spundne Tider."

Han hilste hende ceremonielt og gik ned i Gaarden, hvor en Mand netop traadte ud af Staldbygningen, som laa ligeoverfor.

"Cassius," sagde han og vinkede ham nærmere "var Du tilstede da Marquis de Billefont blev arresteret?"

"Min Tro, Borg . . Hr. Marquis vilde jeg sige," svarede Manden, som bar Frihedsnavnet Cassius "jeg var jo selv Ansøger for Patrioterne dengang."

"Det er sandt, Du saa ham jo ogsaa blive guillotineret," vedblev Delmont.

Cassius stirrede forbauset paa ham.

"Nei, Hr. Delmont."

Delmont stak ham en hundrede Franknote i Haanden.

„Du saa hans Hoved falde, ikke sandt?“ sagde han med Eftertryk paa hvert Ord og saa ham ind i Dine.

Caspius blinkede polidst og stak Noter i Lommen; for samme Betaling vilde han gjerne sige ja til hundrede Marquiers Henrettelse.

Endelig vinede man fra Slottets Taarne en gammel Reisevogn som nærmede sig Slottet.

En Mand gik foran og trak Hestene, hele Kjøretøiet saa meget tarveligt ud; men alligevel følte Delmont sit Hjerte banke; han var vis paa at det var Marquisen.

Kort efter kjørte Vognen ind i Gaarden og holdt stille foran den brede Marmortrappe. Manden, som førte Hesten ved Bidslet aabnede Vogn døren.

En sortklædt, høi Dame traadte ud.

Det var virkelig Marquise Heloise Billemont.

Delmont følte sit Hjerte banke ved Synet af det blege, sørgmodige, men endnu saa deilige Ansigt.

Han tog Hatten af og blev staaende paa Marmortrappens øverste Trin, ærbødig, næsten frygtfuld.

Marquisen drog et dybt Suk og saa sig om, derpaa gik hun hurtig op af Trappen og standsede udfør Delmont.

Hun fæstede sine store, gjennemborende Dine paa ham og sagde med en halvt bedende, halvt befalende Stemme:

„Min Datter?“

„Her, Fru Marquise,“ svarede Delmont, der

havde alt sit Mod nødigt for at forblive rolig „behag at følge mig.“

Han aabnede Døren til de gamle, kjendte Sale og traadte ind efter Marquisen.

Hun saa sig om og gik gysende frem. Disse Sale mindede om de frygtelige Dage og om den svundne Lykke.

Delmont blev næsten bange ved at se det sønderknusende Blik hun sendte ham, da hun ligesom spørgende pegede paa en Dør, der førte ind til et særskilt Gemak, hendes eget, lille Læseværelse.

Delmont nikkede og aabnede Døren.

Marquisen traadte hurtig over Dørtærsklen og udbredte Armene.

Hun stod ligeoverfor en ung Pige, saa at sige ligeoverfor sig selv fra hin Alders Dage.

Der behøvedes intet Bevis her, Moderhjertet tager aldrig fejl.

„Blanca, mit Barn, min elskede, velsignede Datter!“ raabte hun og trykkede hende til sit Bryst „min Gud, hvorledes skal jeg takke Dig.“

Og atter og atter trykkede hun hende til sig i en vild, krampagtig Omfavnelse og bedækkede hendes Ansigt med brændende Kys; derpaa slap hun hende, betragtede hende og trykkede hende atter til sig.

Det var en gribende Scene, som vor Ben er for svag til at kunne skildre, det var et Hav af Lykke, hvoraf hver Draabe var en grændseløs Glæde.

„Moder, Moder!“ raabte Blanca „ja, ja, jeg

husker Dig igjen, Moder, min stakkels, sorgfulde Moder."

"O, Gud," sikkede Marquisen "Du har givet mig mit Barn tilbage, o, lad os aldrig skilles."

Hun holdt hende fast omslynget og brast i Graad.

Delmont rørte sig ikke af Bletten, hvor stor en Usling han end var, blev han dog grebet af den unævnelige Lykke, som opfyldte to Hjerter, og denne Lykke havde han skabt, rigtignok ved en ny Skurkestreg.

Marquisen betragtede endnu engang Blanca, og bedækkede hendes Læber med Kys.

Derpaa vendte hun sig mod Delmont og rakte ham Haanden.

"Tak, Hr. Delmont," sagde hun "Tak, tilgivet og glemt."

Delmont kysfede hendes Haand.

Det var et Skridt nærmere Maalet, og det var et stort Skridt.

Attende Kapitel.

Den St. Dieu.

Omtrent en Mil fra Kysten og ligeud for Slottet med de forgyldte Spir ligger en lille Ø ved Navn St. Dieu.

Kun nogle faa Hytter findes paa den, og en eneste lille Skov, knapt to hundrede Skridt i Bredden og en halv Fjerdingvei lang.

Ikkedestomindre er den Dens Rigdomkilde, idet den leverer prægtigt Tømmer til den franske Marine, og mangen stolt Orlogsmænd, som fløvede Bølgerne, havde hentet sine stærke Egeplanker fra Skoven paa Den St. Dieu.

De faa Beboere levede udelukkende af Fiskeri, og da Kysterne vare ualmindelig fiskerige, kunde man se mange andre Baade fra Landet ligeoverfor, som foer frem og tilbage mellem dette og Den med deres Fangst.

Omtrent fire Maaneder efter hvad der er fortalt i sidste Kapitel var hændet, strandede i en mørk Nat en fransk Brig paa Den.

Hele Besætningen omkom i Bølgerne, kun fire Personer bleve reddede, tre Mænd og en Kegerinde, som bleve modtagne af de fattige Fiskere med ægte

fransk Gjæstfrihed og indkvarterede i en tom Fisserhytte, hvis oprindelige Eier var druknet paa en Fisketour for et Par Aar siden.

Hytten var da forblevet ubeboet siden den Tid, og de Skibbrudne fandt et ret hyggeligt Nyl under dens Bjælketag og bag dens tætte, lune Bægge.

Enhver Anden vilde have græmmet sig og sørget over den haarde Stjæbne at miste sine Eiendele i det dybe Hav, men vore Skibbrudne syntes ikke at bryde sig videre herom; tvertimod, det var dem nok, at de havde fransk Jord under Fødderne.

Vi behøve neppe at skjule deres Navne for Læseren, som allerede har gjaettet at det var Clarmont, Brienne, Bertrand og Zuna.

De havde reddet Livet og det var dem nok; de var endelig naaet tilbage til det velsignede Fødeland; hvad brod de sig saa om, at Bølgerne havde taget sin Part for at have ført dem over det bundløse Dyb paa de brede, stummende Rygge.

Clarmonts Tilstand var den samme, sløv, lige-gyldig for Alt, ikke engang vidende, at han omsider var vendt tilbage til det Land, som han forlod for ikke at falde som et Offer for Terrorismen.

Han saa sig om med et døsig Blik, da man førte ham ind i den lille Fisserhytte og sagde smilende:

„Ah, her er godt, meget godt, ligesom hjemme i Nybyggerens Hytte; eller er det densamme?“

Han saa sig om og rystede tvivlende paa Hovedet. —

„Nei,“ sukkede han „min Datter er her jo ikke; det kan altsaa ikke være den; men hvorfor,“ vedblev han hestigt „hvorfor har man ikke ført mig til hende. I ved jo, hun er ene, uden Beskyttelse.“

Han rystede misbilligende paa Hovedet og stirrede hen for sig.

„Stakkels Herre,“ mumlede Bertrand og knyttede Hænderne „stakkels Herre, vil da Gud aldrig give Dig din Forstand tilbage.“

Den tro Tjener tørrede sine Øine; der var endnu en Rest af Samvittighedsnag tilbage; han havde ikke glemt den Dag han stod som en blodgridst Ugjerningsmand udenfor Villemonts Slot.

Rigtignok havde han senere lovet at frelse Marquien og havde ogsaa holdt det, men kunde han nogenfinde give igjen hvad han havde været med at berøve ham?

Han vilde idetmindste forsøge derpaa, naar Tiden kom, men om denne tøvede længe eller ei, vidste han ikke.

Smidlertid slog man sig til Ro paa Den, indtil man havde truffet alle Forberedelser til at kæmpe den sidste, afgjørende Kamp.

Tisterne paa Den undrede sig over deres vedvarende Ophold paa Den, og tilbød sig ofte til at føre dem over, men Bertrand havde altid en Undskyldning paa rede Haand; han vilde først være fuldkommen paa det Reue med hvad der egentlig var at gjøre.

Clayrmont sad en Aften udenfor Fisserhytten og stirrede med døsig Blik henover Sundet, som skilte Den fra det faste Land.

Lufsten, som i over tre Uger havde været ualmindelig diset og tung, var nu klar og ren, og den affindige Marquis saa pludseligt to gyldne Straaler lyne frem paa den anden Side, imellem mægtige Skove.

Han reiste sig hurtig og greb sig til Hovedet.

„Hvad er det for to Guldstænger?“ spurgte han og vendte sig imod Bertrand, som havde betragtet ham med ængstelig Opmærksomhed „er det Indianerne som bærer lange Rifler.“

„Nei, Hr. Marquis,“ svarede Bertrand „nei, vi er langt fra Indianerne; disse Guldstænger er de forgyldte Spir paa Deres Slot i Vendée.“

Marquien betragtede ham forbauset.

„Mit Hoved smerter,“ sagde han „jeg kan intet huske; mit Slot, siger Du, mit Slot.“

Han greb sig igjen til Hovedet og sukede dybt.

Bertrand vovede knapt at aande; det lod næsten til at Forstanden vendte tilbage.

„Hr. Marquis,“ sagde han med skjælvende Stemme „Hr. Marquis, kom til Dem selv, De er i Frankrig, De er hjemme.“

„Hjemme,“ mumlede Marquien „har jeg virkelig et Hjem.“

Han saa sig om.

„Hvor er da Blanca, hvor er min Datter?“

spurgte han „jeg er kun hjemme der hvor hun er.“

Bertrand vovede knapt at aande; det var aabenbart, at Marquien begyndte at faa sin Forstand tilbage.

„Sr. Marquis,“ svarede han „Deres Datter er Dem naermere nu end hun har været i mange Tider; Slottet De oiner derovre er Deres Slot, og bag dets Mure er Deres Datter.“

„Men hvorfor drage vi da ikke strax afsted til hende?“ spurgte han videre „her ligger jo Baade, som kan føre os derover.“

Bertrand tav, han vidste ikke, hvad han skulde svare, han frygtede for at et eneste uforsigtigt Ord kunde foraarjage et Tilbagefald.

„Tal kun, Bertrand,“ sagde Marquien „tal kun, jeg er stærk nok til at kunne høre Alt og taale Alt,“ tilføiede han med et Suf.

„Nu vel i Guds Navn da,“ svarede Bertrand og fortalte nu Alt, som var passeret i det sidste halve Aar.

„Altsaa affindig, jeg har været affindig,“ sagde Marquien og trykkede Hænderne mod Brystet „og i al den Tid er Alt dette sket.“

Den Ulykkelige græd; det ene Billede rullede op for hans Die efter det andet, saa tydeligt, saa skrækkeligt, men tillige saa velgjørende. Delmont havde nemlig hvistet til ham hin Aften, da Brienne og han blev overfaldne ved Skipperhuset i New-Orleans, at Marquiens Haand var den Løn han vilde høste for

at bringe Blanca tilbage; — han var altsaa ikke gift med hende, og han vilde neppe tilføie Blanca noget Dndt, for ikke at gaa Glip af Vennen.

Han saa over imod Slottet, hvis mægtige Taarne med de forgyldte Spir, hævede sig mod Himlen.

Hans Blik, som i saa mange Dage havde været omtaaget, blev pludseligt klart, hele Fortiden krævede Hævn og Fremtiden viste sig for ham som en klar Stjerne, han kunde naa hvis han vilde.

Han rakte Bertrand Haanden.

„Min Ven, min trofaste Lidelseskammerat,“ sagde han „vil Du hjælpe mig endnu til at naa mit Maal og tage en retfærdig Hævn over den Gledige.“

Bertrand kysede den fremrakte Haand.

„Sr. Marquis,“ sagde han „befal over mig, jeg er Dem ligesaa tro som da jeg hed Brutus og frelste Dem ud af Revolutionens Fængsler.“

Marquien klappede ham paa Skulderen.

„Bertrand,“ sagde han „vi er kun To, men vi er stærke nok, naar vi holde sammen.“

Bertrand smilede hemmelighedsfuldt og pegede henimod Kysten, hvorfra to Personer kom gaaende.

Den ene bar nogle vilde Fugle over Skulderen, den anden nogle Fisk.

Da de kom nærmere, udstødte Bertrand et Strig af Glæde og svang sin Hue.

„Leve Frankrig, leve Marquis de Villemont,“ skreg han og dansede rundt „længe, længe leve os allesammen!“

Brienne standsede og saa til Zuna, som ligeledes var standsjet og betragtede Bertrand bedrøvet.

„Ogsaa besat af ond Mand,“ sukede hun „o staffels Bertrand.“

Men deres Sorg blev snart forvandlet til en ubeskrivelig Glæde, da Marquis de Billefont traadte henimod dem.

„Sr. Brienne, Zuna,“ sagde han og strakte Hænderne ud imod dem „tak Himlen tilligemed mig; den har givet mig min tabte Forstand tilbage; den skrækkelige Drøm er endt, — jeg er gaaet tilbage til Livet og til — Hævnen,“ tilspøiede han.

„Er det muligt!“ raabte Brienne og kyiede af Glæde sin Hat høit op i Luften „o, saa være Gud lovet i Evighed.“

„O, Massja, Massja,“ græd Zuna „o hjertensgod Massja, ikke længer besat af ond Mand, og Gud ske Tak; Zuna saa glad som aldrig før — Zuna ogsaa takke Gud i Himmel.“

Marquien knælede ned paa Strandbredden, ligesom en Skibbrudde, der er skyllet iland af det vrede Hav og som vaagner til Livet, og tog sin Hat af.

De Andre fulgte hans Exempel; de erkjendte at Gud havde Vren.

Og neppe var nogensinde en inderligere Bøn opsendt til Himlen end fra disse fire Hjerter, som nu takkede Livets og Dødens Herre fordi han havde løftet det sorte Slør, som skjulte al Kraft, al Handling med sit mørke Dække.

Urbødige og med blottede Hoveder stod Dens

faa Beboere, de haardsjøre Fiskere omkring dem. De havde set og hørt det Hele.

„Herren der har faaet sin Forstand tilbage,“ hvistede de indbyrdes „lad os takke Herren for denne store Naade imod en Ulykkelig.“

Dg de knælede Alle, Unge og Gamle — medens Besperkloffen tonede svagt fra Slottet paa den anden Side Sundet, baaret af Aftenvinden.

Dg derovre, der stod besynderligt nok Marquise de Billefont med sin Datter ved Siden og stirrede udover Havet og henimod Den, idet hun sukkede:

„D, maatte han dog vende tilbage.“

Blanca havde sagt hende Alt; Delmont havde aldrig før tabt saameget.

Da Hr. Claymont havde faaet sin Forstand tilbage, var der ingen Grund til længer at skjule hans sande Navn og Stilling i Samfundet for de brave Fiskere.

Da de hørte, at det var Marquis de Billefont, deres egen Herre, Den hørte nemlig til Godset, kjendte deres Glæde ingen Grændser; de hørte netop til de tro Hengivne, som havde trodsset Revolutionens Udsendte og som med Afsky havde hørt om Delmonts usle Forræderi.

Hans senere Adkomstsret til Godset havde de derfor hørt med Brede, og da han tillige havde be-

røvet dem Rettigheden til at drive Fiskeri i en lille Na, som udmundede tæt ved Slottet, var Forholdet imellem Herskab og Undergivne meget spændt.

„Vi ville inden i Aften bringe Hr. Marquien Underretning om hvorledes Alt staar til paa Slottet,“ sagde en gammel Fisker „sidst da jeg var der, erfarede jeg at Marquisen var vendt tilbage og havde omfavnet sin Datter, men intet videre, — hvad jeg forresten heller ikke spurgte Nogen om, men er der noget Nyt under Opseiling, kan Hr. Marquien stole paa mig og paa alle os Andre, forstaar sig,“ tilføiede han.

Henad Aften gik Fiskeren i sin Solle og roede imod Land.

Han var borte en tre, fire Timer og kom først tilbage henad Midnat.

Han lod til at være i daarligt Humør og rhydede Banden, som just ikke spaaede noget Godt.

„Nu, min Ven?“ spurgte Marquien, som var oppe.

„Slemst nok, Hr. Marquis,“ svarede Fiskeren „Delmont, den Hallunk, forfølger stedse Marquisen, hendes Naade, med sit fordømte Frieri og truer med at jage hende fra Godsset, dersom hun vægrer sig længer ved at holde sit Løfte til ham.“

„Nu, og dette Løfte?“ spurgte Marquien urolig.

„Om, ja, hun har nok lovet at ville ægte ham, naar han skaffede hende Datteren tilbage,“ svarede

Fisferen „og det Løfte er meget værre end at tage Gift.“

„Stakkels Kone,“ mumlede Marquien „videre min Ven,“ tilføiede han høit.

„Inden otte Dage skal hun opfylde sit Løfte, har han forlangt,“ vedblev Fisferen „eller han holder sin Ed; ja, man taler endog saasmaat om, at han nok har Dndt ifinde mod den naadige unge Frøken, dersom Fru Marquisen vedbliver at vægre sig.“

Marquis de Billemons Dine lnyede.

„Dndt ifinde mod mit Barn!“ raabte han „ved Himlen „det er dog for galt.“

„Det skal aldrig ske!“ raabte Brienne „aldrig; lad os endnu i Aften tage afsted.“

„Komme derover, strax han løbe sin Vej,“ sagde Zuna „nei, nei, lade ham kun mere sig nogle Dag, imidlertid komme bag paa ham, grib ham, slaa ihjel.“

„Hr. Marquis,“ sagde Bertrand „tillad mig at raade, jeg vil indestaa Dem for, at den Glendige ikke skal undslippe. — Vi maa vel erindre, at Godset endnu er hans, at han har betalt Skatter og Afgifter af det, og ikke saa let vil lade sig drive fra sin Eiendom; ved Forræderi og List blev han Slotets Eier, ved List skal han tvinges til at indrømme alle sine Forbrydelser.“

Bertrand talte saa overbevisende, at Marquien blev greben deraf.

„Som Du vil, Bertrand,“ sagde han „gjør som Du vil.“

Bertrand nikkede tilfreds.

Hans Dine lystte tilfreds, da han hurtig forlod den lille Forsamling og gik ned imod Kysten, hvor han sprang i en Fosse.

I næste Dieblik roede han bort fra Den og forsvandt snart i det tiltagende Mørke.

Marquien vendte tilbage til sin tarvelige Bolig, opfyldt af Frygt for at det ikke vilde lykkes Bertrand at hindre Ulykken.

Han begyndte at give Bertrand Ret, det var en Umulighed at drive Delmont fra Eiendommen, som han engang havde modtaget og som vedvarende tilhørte ham, da Ingen lovmæssig Arving havde meldt sig.

Han skjælvede for, at hans elskede Heloise skulde give efter; han vidste, at Sturken intet Middel styede til at sætte sin Willie igjennem.

Betroede til ham var de ligefrem som Fanger paa Slottet, og Marquien var overbevist om, at Delmont før dræbte dem Begge, før han nogeninde gav slip paa sin affindige Kjærlighed.

Man maatte altsaa anvende List, men hvilken?

Brienne talte ikke; ogsaa han var bleven greben af Efterretningen og ladede roligt sine Pistoler. Han vidste hvad han vilde gjøre i det yderste Dieblik.

Og Dens Befolkning, som kun talte tredive Personer, rustede sig.

Man havde ikke glemt Delmonts Forbud imod Fiskeriet i Namundingen, og man betragtede sig som

Folk, der var aldeles uafhængige af Konge og Dyrighed.

Den lille D St. Dieus Beboere var stolte af dens hellige Navn og de nedarvede Rettigheder; de havde hidtil i to hundrede Aar kun adlydt Marquierne af Billemont, og de vilde ingen Anden adlyde; de vilde derfor med Glæde hjælpe den retmæssige Eier med at storme Slottet om saa skulde være, og de gjorde deres Vaaben istand.

De var af hjemmelavet Konstruktion, men farlige i Hænderne paa kraftige, haardsøre Mænd, som ikke gjøs tilbage, naar det gjaldt om at forsvare en Mand de elskede, og hvis frygtelige Skjæbne de havde fulgt med oprigtig Hengivenhed.

De ventede kun paa Signalet fra Marquien, de ventede med en Taalmodighed, som kun Sømanden er i Besiddelse af, men ikke et Ord kom over deres Læber.

Marquien havde en mægtig Allieret, Delmont en uforsonlig Fjende i de brave Sømand, som nu vilde hæbne sig paa deres Undertrykker.

Mittende Kapitel.

Marquise's Ring.

Bertrand roede imidlertid hurtigt den lille Følge imod Land. Det var forsaavidt et farligt Foretagende, da Søen altid var i Oprør langs Kysten og væltede sine Bølger imod Brændingerne, som kun ved et saa stille Veir, som denne Aften, rullede dødt imod Land.

Bertrand lignede fuldkommen en Fisker fra Den; Sydvesten var trykket ned over Dinene, og Bamsen knappet tæt op i Halsen, men havde man figget indenfor denne, havde man bemærket de to Pistoler, som stak frem af Bæltet.

Den brave Mand's Dine lignede af Brede og Bevægelse, da han endelig drev Følgen ind i en lille Vig og gjorde den fast ved en mægtig Sten.

Han sprang iland og rev sin Hat af.

Aftenvinden julte gennem hans graasprængte Haar, og aftjølede hans brændende Kind.

Han stod endelig paa sit Fødelands Forbund, i det dyrebare, saa længe savnede Frankrig.

Taarerne traadte ham i Dinene, han var Franskmand til Liv og Sjæl og knælede ned; han bøjede

sit Hoved mod den sandede Kyst, hans Læber berørte den, han havde kysset den hellige Forbund.

„D,“ mumlede han „som Flygtning forlod jeg dette Land, som Flygtning vender jeg tilbage for at hævne, for at straffe, for at gjøre Godt, hvad jeg engang gjorde Ondt; o Gud give mig Kraft, Mod og Lykke, til at gjennemføre min Beslutning, til at naa den Usling, som har bragt Fortvivlelse over en brav Mand.“

Han gik hurtig ind ad Landet til, følgende en Sti, som førte gennem de klitteagtige Sandbanker, der strakte sig langs Kysten, og vare ligesom over-
saaede med Muslingestaller.

Denne Sti gik lige i Retning med de forghldte Spir, som hævede sig langt inde, bag Høie og Skove, og Bertrand antog han kunde naa dem i Løbet af en god Time.

Vel var her ingen Rødhuder, som kunde tage hans Liv, men han var nu engang bleven vant til Forsigtighed og saa sig om ved hvert Skridt ligesom han pleiede i det fjerne Westen, paa de store Prairier eller i Urskoven.

Med Et standsede han.

Han hørte tydeligt Fodtrin lige foran sig, og som han kunde mærke, gik Personen ham imøde.

Han ønskede ikke at blive set og sprang hurtig bag nogle Buske, som stod ved Veien.

Natten var vel allerede kommen, men lys nok til at han kunde se to Personer nærme sig.

Pistolen fløi halvt ud af Bæltet, da han gjen-

kjendte Delmont i den Ene og — han vilde neppe tro sine egne Dine — Cassius i den Anden.

Den forhenværende Ansører for Banditterne hin Nat var sunket betydeligt. Han var klædt som en simpel Arbeidsmand, og hans Ansigt havde mistet det stolte, ubehagelige Udtryk, som tidligere havde karakteriseret det.

Han var en fuldstændig ydmyg og ubetydelig Person.

Næsten udfør Bertrand standsede Delmont og traf Beiret.

„En fordømt Bei,“ mumlede han halv høit „fører den ned til Stranden?“

„Ja, Hr. Marquis,“ svarede Cassius „vi havde besat den den Nat De ved nok, for at Herren ikke skulde slippe over til St. Dieu.“

„Godt, godt,“ svarede Delmont „og hvor langt ligger denne D borte?“

„Hm, vel en god Dieu, Hr. Marquis.“

„Er Seiladsen over til den forbunden med Fare?“ vedblev Delmont.

„Ja, naar det stormer,“ svarede Cassius „saa gaar Søen meget høit, og mangan Gang staar Skyften i et Skum.“

„Der vil altsaa være Fare for at seile derover i en lille Baad,“ vedblev Delmont.

„Det kommer an paa hvem der fører Baaden, Hr. Marquis.“

„Du for Exempel!“

„Jeg!“

„Ja, min Ven Cassius, jeg har faa at sige ingen Anden at betro mig til,“ vedblev Delmont „vi kjende hinanden fra gamle Dage, da vi tjente samme Sag.“

„Den har dog ikke bragt os samme gode Udbytte,“ bemærkede Cassius ærbødigt.

„Ganske vist ikke,“ svarede Delmont og tog sin Pung frem „imidlertid se her.“

Han gav ham to Louisdorer.“

Cassius havde nær tabt baade Næse og Mund.

„Du tier,“ vedblev Delmont „og tjener saadan et Par Guldfugle til, naar Du udfører min Befaling rigtig.“

„Hr. Marquien kan stole paa mig,“ forsikrede Cassius.

Delmont saa sig forsigtig om.

„Cassius,“ vedblev han efter en Pause „Tiden er kommen, da jeg vil have den Løn, som tilkommer mig. I det fjerne Amerika og gjennem utrolige Farer har jeg udrevet Blanca, Frøken Billefont af flette Menneskers Kløer, til Løn derfor har Fru Marquisen lovet mig sin Haand! Nu, gamle Cassius, ved Du alt, at Adelen altid beholder nogle fordomte aristokratiske Mykker i Hovedet, og Fru Marquisen lader til at være vel forsynet med disse. Hun kommer endnu med Udflugter, og jeg maa derfor se at finde paa en List. Tror Du Dig stærk nok til at prøve paa at bringe Frøken Billefont i en Baad til St. Dieu.“

Cassius var en modig Mand, som endnu ikke havde opgivet den Mindste af sine revolutionaire Ideer; han hadede Aristokratiet og havde gjerne omfavnet en Danton, dersom en saadan havde meldt sig og grebet den blodige Fane for endnu engang at forvandle Frankrig til en Blodpøl.

Cassius var en meget farlig Person, ret en Mand, som var skicket til Forbrydelser, og Delmont kunde derfor ikke have truffet paa en Bedre.

„Om det saa var Marquisen, vilde jeg være stærk nok dertil, uagtet jeg er bleven gammel af Arbejde og Slid,“ svarede Cassius „betro Dem kun til mig, Hr. Marquis; tav jeg ikke for endel Nar siden, da De expederede Marquis de Billefont ud af Berden, og hjalp jeg Dem ikke efter bedste Evne?“

„Marquis de Billefont er maaske ikke død,“ svarede Delmont.

„Ikke død!“

Det gav et Sæt i den blodgridske Revolutionsmand.

„Men forklar,“ sagde han.

„Jeg traf ham i Amerika,“ vedblev Delmont „og spillede baade ham og Frøken Blancas Elsker et slemt Puds til Uffed, men disse Amerikanere ere slemme til at forandre Mening; det kunde jo være, at de lod de to Kavalerer løbe, og . . .“

„Ja disse Amerikanere blive dog aldrig Franskmænd,“ mumlede Cassius.

„Ser Du nu, gamle Vaabenbroder,“ fortsatte Delmont og saa sig om „for at være fuldstændig

Gier af et Gods, maa man besidde visse Dokumenter, og dem mangler jeg. Da Marquien ikke har dem, maa Marquisen enten have dem eller vide hvor de er —, og Cassius, disse Papiere maa jeg have; vægrer Marquisen sig i det afgjørende Dieblif ved at række mig Haanden, bliver Frøken Blanca ført bort, derover," han pegede i Retning af Den „og hvad dernæst Papiere angaar, Ven Cassius, saa —"

Han holdt inde og vendte sit skumle Ansigt imod sin gamle Baabenbroder fra den blodige Tid.

„Saa skal De jo have dem," tilføiede Cassius i en rolig, slæbende Tone „og De skal saa dem, det lover jeg."

„Noget for Noget," vedblev Delmont „hjælper Du mig her, vil jeg give Dig det smukke, lille Hus, Gartneren tidligere beboede bagved Haven og desuden en aarlig Livrente af tusinde Francs."

„D, Hr. Marquis," stammede Cassius, „De er en Frihedsmand, De vil at den simple Mand ogsaa skal leve, og jeg sværger Dem til, at min Arm er stærk nok endnu, mit Die svigter ikke og hjemme bag min Seng staar endnu det gamle Gevær fra 1783. Befal blot og stol paa mig, jeg skal adlyde."

„Godt, godt," sagde Delmont tilsidst og gik nogle Skridt fremad „naar Du er kommen hjem, foregiver Du at vi have været ude at se paa en Bei, som skal udbedres; i Morgen afhenter jeg Marquise de Billemonts Svar, derefter vil din Handlemaade være at bestemme."

„Har Hr. Marquien,“ begyndte nu Cassius, „lagt Mærke til Fru Marquisens Tjener, den gulbrune Hund, som altid følger hende i Hælene.“

„Naa, javist. Sno hedder han.“

„Ja, han har Dndt ifinde,“ sagde Cassius.

„Smød hvem?“

„Smød Dem, Hr. Marquis,“ svarede Cassius „jeg har ofte lagt Mærke til det uhyggelige Smil, hvormed han betragter Dem, og det hadefulde Die han altid sender Dem, naar de vender Ryggen til ham.“

„Javist, det kan være,“ sagde Delmont „Fyren hører Marquisen til og hader mig, skjøndt jeg aldrig har fornærmet ham. Nuvel, endnu i Morgen skal han paa Porten, jeg vil ikke have andre Folk end mine egne paa Slottet.“

Med disse Ord vendte han om og gik Beien tilbage, fulgt af Cassius, som endnu længe vedblev at gestikulere ivrigt og at forklare Et eller Andet, som han sandsynligvis ansaa for rigtigt.

Bertrand krøb frem af sit Smuthul.

„D,“ mumlede han „der fik man jo interessante Nyheder at høre; det er nok paa Tiden, at vi tage fat i alle disse Kjæltringe, og det for Alvor; først maa jeg imidlertid give Marquisen et Tegn, som ikke bedrager, og Gud ske Lov, jeg har det her.“

Han greb ind paa Brystet og fremtog en lille Gjenstand, omhyggeligt indsvøbt i nogle gamle Klude.

Han rev disse bort, og Mattens dæmrende Lys faldt paa en glimrende Gjenstand, der lignede gjennem Mørket som en blinkende Stjerne.

Det var en Ring, den samme Ring, som den smukke Marquise engang havde strøget af sin Finger og givet ham hin Nat ved Nedgangen til Vøngangen, for at han skulde frelse hendes Mand.

Han havde holdt Ord, og han mente, at denne Ring skulde frelse hende denne Gang.

„Seg maa have fat i denne Sno,“ mumlede han „han maa overbringe den; kommer jeg selv, vil denue fordømte Delmont strax kjende mig fra Amerika, og da er Alt tabt; han vil maasse simpelthen lade mig myrde; altsaa besluttet, Sno skal være Budet.“

Han gik igjen ud fra Veien, efterat have gjemt Ringen, som han havde bevaret gjennem Sorg og Savn som en dyrebar Skat, og naaede endelig efter en halv Times Forløb Slottet, som hævede sig foldt og truende imellem de høie Træer.

Kun de gyldne Spir funkede mod Himlen, ligesom anraabende om Hævn og Straf, medens et Par Ugler fløi ud af det gamle Taarn, hvorfra man hellerikke prøvede paa at fordrive dem.

Misfikerne og Uglerne var et passende Selskab for de to Mænd, som Slottet gjemte; der var Mørke i Taarnet og Mørke i de to Mænds Hjerter.

Bertrand fandt Slottets Port lukket.

Han greb i den store nedhængende Sernstang, som stod i Forbindelse med Klokken, og trak til.

En uhyggelig, sørgelig Ringen svarede og fort efter aabnedes Porten.

En Mand traadte ud, i hvem Bertrand strax kjendte den brave Cassius.

„Hvem der?“ brummede han og liggede Bertrand ind i Ansigtet.

„Hm, jeg troede ikke man behøvede at opgive sit Navn,“ svarede Bertrand gnaven „efter som jeg ikke søger Dig.“

„Hvem da?“ spurgte den Anden.

„Er her en Mand ved Navn Ino?“ spurgte Bertrand.

„Naa, ham Korsifaneren,“ brummede Cassius „ja, hvad vil Du ham?“

„Jeg bringer ham baade en glædelig og en sørgelig Tidende,“ svarede Bertrand i en bedrøvelig Tone „det er et Dødsfald jeg skal meddele ham.“

„Det kan da aldrig være glædeligt,“ mente Cassius.

„Na nei!“ svarede Bertrand „men han arver en kjøn lille Sum ved samme Leilighed, som sætter ham istand til at forlade sin Tjeneste og reise hjem.“

„Naa, det passer sig heldigt,“ svarede Cassius „for i Mørgen skal han alligevel paa Porten.“

„Jeg skal foreløbig overbringe ham denne Gjenstand,“ vedblev Bertrand og tog Ringen frem.

„Hille mænd, hvor den glindses,“ raabte Cassius „det er en fuldstændig aristokratisk Ring.“

„Maaske Du siger større Sandhed end Du selv ved af,“ sagde Bertrand og gjemte Ringen igjen

„Ino er nemlig af fornem Fødsel skal jeg sige os, men se det kjender saadanne simple Personer som Du og jeg ikke til; vi søge kun at tjene Penge, det er det Hele, og dem tjener vi paa enhver Maade, som vi bedst kan, ja jeg har endog kjendt Folk, som var saa store Slyngler, at de lod sig bruge til Forræderi og Bold, som Anførere for en Flok udvalgte Slyngler.“

Cassius smækkede med Fingrene og tilfastede Bertrand et vredt Blik, men denne lod som Intet; han satte Benet imellem Portaabningen og hindrede Cassius i at lufte.

„Vent, saa skal jeg kalde paa denne Ino,“ sagde den forhenværende Revolutions-Chef „vi holder ikke af at Uvedkommende betræde Gaarden.“

„Ja, ja, min gode Mand,“ svarede Bertrand „som Du vil; endstjøndt jeg ikke vil nægte, at det kunde glæde mig at figge indenfor; Du ser ud som en rigtig pæn Borgermand, der nok kunde fortælle dette gamle Slots Historie om saa skulde være.“

Cassius strøg sig velbehagelig om sit Gjedebuffeskjæg.“

„Na, ja,“ mumlede han „man har været med til at storme dette Slot og drive en fordømt Aristokrat ud af Røden.“

„Ser man det,“ sukede Bertrand „ja Du ligner ogsaa saadan en rigtig gammel, gudfrygtig Bøddelknægt, som nok kunde saa Lyst til at myrde og plyndre for at gavne Fædrelandet; ak, ja, det var dengang, nu har Tiderne forandret sig, dersom man

faandt paa de Kunster nu, vilde Keiseren snart komme og lade saadanne Slyngler klynge op — af ja — det var dengang.“

„Nu skal jeg underrette Ino om dit Komme,“ afbrød Cassius ham hurtig, „skjøndt jeg knapt gider tale til den korsifianske Bandit.“

Det var klart at Samtalen aldeles ikke behagede ham.

Bertrand tallede og tog Plads paa en Sten udenfor Borten, som en Mand, der havde gaaet en lang Vej og var træt.

Kort efter vendte Cassius tilbage med Korsifianeren, som betragtede Bertrand med en tvivlsom mistænkelig Mine.

„Se her er Ino,“ sagde han „nu kan I tale sammen „men udenfor Slottet; Herren taaler ingen Fremmed indenfor.“

Med disse Ord puffede han dem uden videre ud og lukkede Borten i.

„De hedder Ino,“ sagde Bertrand, idet han fjernede sig nogle Skridt fra Borten „og er i Marquise de Billemons Tjeneste.“

„Ja,“ svarede Korsifianeren og vedblev at betragte ham med et forskende Blik.

„Saa giv mig Deres Haand,“ sagde Bertrand „De hører da til Bore.“

„Jeg maa først vide Deres Navn, før jeg giver Dem min Haand,“ sagde Korsifianeren „jeg er mistroisk, og lugter Fare og Forræderi overalt.“

„Det fortænker jeg Dem aldeles ikke i,“ svarede

Bertrand „nu vel, De har maaske hørt mig omtale; engang hed jeg Brutus.“

„Brutus, den brave Brutus, som Fru Marquisen altid har omtalt som en Mand med Hjertet paa det rette Sted!“ raabte Korsikaneren og gav ham Haanden „den hellige Zomfru være takket, at De er vendt tilbage; det er Dem som hin Gang frelst Hr. Villemont.“

„Ja,“ svarede Bertrand „det var virkelig mig, og nu kommer jeg for at frelse Marquisen.“

„Marquisen!“ raabte Sno „svæver hun i Fare?“

Bertrand fortalte nu hvad han havde hørt de to Personer tale om paa Veien.

Sno udstødte et Skrig af Brede og Overraskelse.

„Det skal aldrig ske, aldrig, aldrig,“ sagde han og knyttede Hænderne.

„Det vil vi haabe,“ svarede Bertrand „men hør nu mit Ord, Marquis de Villemont er paa Den St. Dieu . . .“

Sno hævede Vinene mod Himlen, han takkede Gud.

„Og vil indtræffe her om faa Dage; men,“ vedblev Bertrand „han er ikke i Besiddelse af de vigtige Papiere, som dokumentere hans Eiendomsret til Godsset, som denne elendige Delmont har faaet sig tilkjendt af Revolutionstribunalet, og uden dem kan han Intet udrette; det er haardt Sno, det er

haardt at vide sig i Besiddelse af en Ting og se den afstaaet til en Slyngel."

Ino loe.

"Vær rolig, Brutus," sagde han "Marquisen har Papirerne, den Hindring skal være fjernet med det samme, men hvad nu, hvorfor tøver Deres Herre med at komme."

"Han vil heller ikke tøve," svarede Bertrand "han vil komme om det saa skal være i Morgen, men Gud havde en Tidlang berøvet ham Forstanden, og han har fornødig faaet den tilbage, og han maa have Tid til at komme til Kræfter; men," vedblev han "bring Marquisen denne Ring, siig hende, at den er fra Brutus, Jakobineren hin Nat ved Løngangen; siig hende, at hun bør indvilge i at blive Delmonts Gemalinde — og lad os sørge for Resten; tro mig, Ven Ino, lystigere Bryllup har ingensinde staaet paa det gamle Slot, Delmont skal komme til at dandse en Brudedands, som man kun dandser en Gang i Livet."

"Jeg forstaar Dem ikke ganske," svarede Korsikaneren "men jeg ved, at De er en brav Mand; jeg skal give Marquisen Ringen og fortælle hende om vor Samtale. Den Dag hun bestemmer til Brylluppet skal en hvid og rød Fane vaie fra Toppen paa et af de forgyldte Spir, som saa og knus Foræderen midt i Glæden."

Bertrand gav ham Haanden.

"Velan, ogsaa jeg stoler paa Dem; vi To tjene samme gode Sag, og Gud vil nok give os Seir, hver

Dag skal vi speide efter det hvidrøde Flag, og den Dag vi se det, skal det bringe Glæde og Betsignelse for Rogle."

"Og Død og Fordærvelse for Andre," tilspøiede Ino og gned sin Ryg „overlad det til mig."

Hans Dø blev vildt, da han sagde dette, han følte sit korsikauste Blod rulle sydende gennem sine Aarer.

"Farvel Brutus, en ægte Brutus af Sind og Handling," sagde han og gav ham Haanden „Farvel, bed et Aue, naar Du lægger Dig til Hvile i Nat og Gud føre Dig lykkelig over det dybe Hav."

Han omfavne ham, kysede ham paa Panden og gik tilbage Slottet, i hvis Port Cassius stod, nysgjerrig efter at faa Noget at vide om Dødsfaldet og Arven.

Bertrand fortsatte sin Vej tilbage til Kysten, som han naaede efter en god Times Marsch gennem Mulm og Mørke.

Baaden laa der endnu, ghygende sagte op og ned, medens en let Fjals-Vind juste henover Vandfladen.

Bertrand var en praktisk Mand.

Han bandt Aaren midtskibs, spændte sin Vams ud og tog Blads agter, med en Aare som Roer.

Vinden greb fat i dette improviserede Seil, og Baaden fløi let og dansende hen over den lille Del af det store Verdenshav, belyst af Maanen, som hvede sig op over Horizonten som en stor gullig Kugle.

Stedsje mindre og mindre blev det lille Fartoi, indtil det tilsidst forsvandt.

Krusede og lette rullede det atlantiske Oceans Bølger som en Hilsen fra det faste Land med det gamle Slot til den lille Ø med det hellige Navn til den haardt prøvede Mand, som snart skulde finde Erstatning for tusinde Videlser, forarsagede ved — en Ven.

Lyvende Kapitel.

Den hvide Fane med det røde Kors.

Ino indfandt sig tidlig den følgende Dag i Kjøkkenet, hvor en smudsig Pige, Cassius' Elskerinde og Delmonts Husholderste, syslede med den varme Morgendrif.

Da hun saa ham rynkede hun Dienbrynene og tilkastede ham et hadefuldt Blik.

„Saa tidlig paafærde, Hr. Ino,“ sagde hun med et spodst Smil „nu ja, Morgenuften er jo sund og frisk; bedre er det at indaande den end føre Samtaler med enhver omløbende Bagabond ved Natte-tid.“

Sno svarede ikke.

„De har nok arvet, fortæller Cassius,“ begyndte Fruentimmeret igjen; aa ja, nogle skal jo være de heldige; det falder saamæn ikke i Fattigfolks Lod.“

„Nei, I glemte at forsyne Jer, da I juste Landet rundt og plyndrede som ægte Røvere,“ svarede Korstianeren „der var dog Slotte og Herregaarde nok, som I brændte af; Cassius var jo selv med iblandt disse Slyngler, det undrer mig, at han ikke har lagt Noget tilside fra den Tid.“

Fruentimmeret tav og bed sig i Læben.

Det var hende ubehageligt at høre, at man kaldte Cassius en Røver.

Sno saa ud gjennem Vinduet, som vendte ud til Haven og skimtede Marquisens Skikkelse imellem Bustene.

„Den lette, hvide Morgenkjole viftede for Vinden, og det kastaniebrune Haar slagrede i tætte Bølger nedover hendes Skuldre.“

„Hendes Naade er tidligt paaferde,“ sagde han.

„Ja, Hr. Delmont ønsker det, han ynder Fliden,“ svarede hun „og da de nu skal feire deres Bryllup om kort Tid, vil hun naturligvis vise ham, at ogsaa hun foretrækker Virksomhed fra Morgenstunden for de bløde Puder.“

Sno tog sin Hat og aabnede Døren, som førte lige til Rjøkkenhaven.

Fruentimmeret saa efter ham.

„Gjør Du Dig kun vigtig nu,“ mumlede hun

„naar Herren kommer op, vil han give Dig din Af-
sked.“

Zno hørte det, men lod som Intet.

Han vedblev at gaa Kjøkkenhaven rundt og pus-
lede lidt hist og her, som han havde gjort den lange
Tid han var Gartner i Klosteret, en Funktion han
ogsaa varetog her.

Fra Kjøkkenhaven førte en lille Dør eller Laage
til den store Have, hvori Marquisen spadserede.

Zno tog en Vandkande og en Spade og traadte
ind i denne.

Marquisen saa ham strax og nikkede venligt til
ham.

„Se engang paa denne Rose, Zno,“ sagde hun
og pegede paa en saadan „den sygner hen ligesom
jeg, hvad skal der gøres ved den.“

Zno kastede et langt Blik omkring sig og bøiede
sig ned over Planten.

„Fru Marquise,“ hvistede han og kastede en lille
i Papir indsvøbt Gjenstand i Græsset „buf Dem ned
og lad som om de plukker en Blomst; tag med det-
samme hvad jeg her har kastet, det er fra en god
Ben.“

Hun studsede og betragtede ham med den største
Forbauselse.

„For Guds Skyld, Fru Marquise, lad som In-
tet,“ sagde Zno og lod som om han gravede ivrigt i
Jorden „man holder Die med os fra Slottet.“

Virkelig stod Hr. Delmont i et af Vinduerne
og saa ned paa dem Begge.

Marquisen begreb nu, at det maatte være noget meget Vigtigt og fulgte hans Anmodning; hun bukkede sig og afbrød en Rose, idet hun med detsamme optog Papiret.

Hun gik nogle Skridt tilbage, og vendte Ryggen mod Slottet, idet hun samtidig dermed aabnede Papiret.

Alt svimlede for hende. Hun gjenkjendte sin Ring, som hun engang havde givet Brutus for at frelse Marquien, hvorledes var den kommen i Snos Hænder, hvad betød den nu?

Hun følte at Blodet foer fra Kinderne og at de bleve hvide og det var kun med Anstrængelse, at hun formaaede at holde sig opreist.

„Denne Ring,“ stammede hun „min Gud, hvordan hænger det sammen.“

Sno nærmede sig, stedsse pussende ivrigt med Blomsterne.

„Fru Marquise,“ sagde han „Deres Gemal er paa Den St. Dieu, tæt udenfor Kysten; han har sendt Brutus med den, og beder Dem indvilge i at ægte Hr. Delmont.“

Marquisen følte sig en Afmagt nær.

Det var et skræffeligt Forlangende.

„Umuligt,“ stammede hun „umuligt, det har Richard aldrig forlangt.“

„De maa gjøre det, Fru Marquise.“ bad Sno „De maa gjøre det; man har Dndt isinde imod Dem; den mindste Vægning vil for stedsse stille

Dem fra Frøken Blanca og maaske koste Dem selv Livet."

Og Ino fortalte nu hurtig alt hvad Bertrand havde hørt paa Veien til Slottet, om Planen til Blancas Bortførelse og om Caspius tillidsfulde Ord, som vidnede om, at selv hendes eget Liv ikke var sikkert.

"Maaske Hr. Delmont endnu i Dag fornyer sit Forlangende, en Vægring vil da være ensbetydende med Frøkenens Bortførelse og maaske Deres egen Død; De bør derfor sige Ja, Fru Marquise, hvad gjør det at lokke en forræderisk Skurk i Fælden."

"Men hvorledes vil man faa at vide . . ." begyndte Marquisen.

"En hvid og rød Fane skal Aftenen før Brylluppet vaie fra et af Taarnene," svarede Ino „o, Fru Marquise, jeg besværges Dem, adlyd Brutus, han er forsigtig og vil føre Alt til det Bedste."

"Nu vel," hviskede hun „jeg vil overvinde min Modbydelighed for dette Uhyre og sige Ja, men skulde Planen glippe, og Noget hindre mine Venner i at komme, — lov mig da Ino, at Du vil begrave mig her i Haven under de vilde Roser, thi da har Marquise de Willemont ophørt at leve."

Ino nikkede og gav sig igjen til at grave; han saa nemlig Delmont komme gaaende gennem Haven.

"Der kommer Hycenen," loe han med et besynderligt Smil „og kommer for at gaa lige i Fælden."

Delmont kom lige henimod dem.

Hans Bænde var lagt i dybe Folder, og hans Blik var baade mistænksomt og foldt, da han hilste Marquisen.

„Allerede i Haven, naadige Frue,“ sagde han „og i en livlig Passiar med Deres Karl eller Gartner, hvad han nu er; det var ventelig om Blomsterne De talte.“

Ja, Hr. Marquis,“ svarede hun.

Delmont studsede. Det var første Gang hun havde kaldt ham ved denne stjaalne Tittel; var det for at spotte ham?

Han indhyllede sig derfor i Beskedenhedens Raabe og svarede smilende:

Nu Marquis, ja, hvorfor ikke, min Dygtighed har givet mig denne Tittel, som har tilhørt en guillotineret Adelsmand.“

Marquisen foer sammen; hun vidste at det igjen var en grov Løgn, beregnet paa at saare hende.

„Forresten,“ tilføiede han roligt „følger Tittlen med Gudsset.“

„Tilgiv, Hr. Delmont,“ svarede hun med stolt Værdighed „Marquitittlen følger kun med min Haand.“

Delmont blev forlegen, det var ligesom hun vilde vise ham den store Forskjel der var paa ham og hende.

Sno gif til Side, han vilde helst være fraværende.

„Maaske,“ svarede han i en hovmodig Tone „men denne Haand bliver vel engang min.“

Hun svarede ikke.

„De har allerede engang tidligere givet mig den,“ vedblev han i en sørgmodig Tone „men kun for at latterliggjøre mig.“

„Sa den Gang De dræbte den stakkels Janfan,“ tilføiede Marquisen.

Delmont blev bleg.

„Hvorfra ved De det?“ spurgte han truende.

„O, Hr. Delmont,“ svarede hun „jeg ved meget mere end det, og jeg kunde, om jeg vilde, med Lethed bringe Deres Hoved under samme Dxe, som den under hvilken min Gemal engang lagde sit Hoved.“

Delmont blev endnu blegere, men var snart Herre over sin Bevægelse.

„Hvorfor gjør De det da ikke,“ sagde han, næsten trodsig „anklag mig kun for Mord, men jeg frygter for at den Anklage kun vil komme til at lyde inden fire Vægge.“

Marquisen smilede til ham.

„De vil altsaa holde mig i et Fængsel,“ loe hun „og De troer derved at kunne tvinge mig til at række Dem min Haand! nei, Hr. Delmont, med Magt tvinger De ikke Marquise Billefont, hvad hun gjør, vil hun gjøre frivilligt, — hun vil selv siige til Dem: Delmont, jeg er Dem taknemmelig, De har handlet som en brav Mand, De har gjennemført Verden for at give en Moder sit Barn tilbage, jeg har tilgivet Dem, jeg har glemt hint blodige, forfærdelige Minde

se saaledes vil hun tale, men hun vil tie, naar De slutter hende inde eller truer hende."

Delmont aandede neppe; han besfuede, han slugte med Dinene den hyppige, bedaarende Kvinde, som stod for ham i den tarvelige Morgendragt, skjon som en Lillie, og vendte sine store sorte Dine imod ham.

Han swimlede ved Tanken om at komme til at kalde hende sin. Hele hans Kjærlighed vaagnede op igjen, og ude af sig selv greb han hendes Haand.

"Fru Marquise!" sagde han „tilgiv mig, men dersom De vidste hvilken Ild der nu har brændt herinde i mange Aar, dersom De kjendte de vilde, beruende Følelse, som Synet af Dem skaber i mit Bryst, saa vilde De forstaa, at jeg var istand til Alt, for at komme til at eje Dem."

"Hr. Delmont," svarede hun „hust paa at jeg gjør Synd imod min Datter ved at give Haanden til den Mand, som rev hendes Fader bort fra Hjemmet fra hende, fra mig, hvad troer De hun vil tænke om mig, tror De hun nogensinde vil tilgive en saadan Handling."

Delmont tav.

Han maatte tilstaa for sig selv, at Blancas Modstand kunde blive alvorlig nok.

"Nei, nei," udbrod han heftigt og slog en prægtig Rose over med sin Stok „som jeg tilintetgjør denne Blomst, saaledes vil jeg tilintetgjøre hver Modstand; Fru Marquise de Billemont, jeg forlanger Deres Haand."

„Tillad mig at raadsføre mig med min Datter,“ sagde Marquisen „jeg lover Dem forud, at jeg ikke skal overtale hende til Modstand, men hun maa give mig sit Minde — sin Tilladelse.“

Delmont smilede tilfreds.

Den unge, uerfarne Pige, som tilmed var opdraget midt i Skovene, vilde neppe lægge nogen Hindring iveien.

„Jeg venter Deres Svar, Deres endelige Svar endnu idag,“ sagde han og hilste „men mærk Dem vel, Fru Marquise, jeg er en Mand af Fervillie.“

Med disse Ord gik han, men standsede ud for Sno.

„Jeg har intet Brug for Dig her paa Slottet,“ sagde han „Du har din Afsted fra idag.“

Sno saa paa ham.

„Jeg troede jeg tjente Marquisen,“ sagde han „og ikke Dem.“

„Men jeg er Herren,“ svarede Delmont.

„Endnu ikke,“ loe Sno „jeg behøver blot at meddele Marquisen hvad I talte om med Cassius igaar Aftes paa Veien til Kysten for at faa Tilladelse til at blive.“

Delmont blev gulbleg.

„Hvad, hvad mener Du?“ spurgte han.

„Nu kan I jo jage mig bort, om I har lyst, Hr. Delmont,“ loe Korsikaneren „men var jeg i Eders Sted, vilde jeg hellere skjænke ti Louisdorere til mig for at faa mig til at blive.“

Delmont saa sig hurtig om.

Marquisen gif ind ad Slottet til, langsom ligesom i dybe Tanter.

„Bliv, min Ven,“ sagde han og kastede sin Pung til ham „bliv og ti; senere,“ tilføiede han saa sagte, at Sno ikke hørte det, „skal jeg nok saa Dig bragt til Side.“

„Tak, Hr. Marquis,“ loe Korsifaneren „det var det første Afdrag, blot I maa slippe lige saa nemt fra det sidste.“

Delmont forstod ham ikke, men gif rolig bort; han havde jo kjøbt hans Tavshed med sit Guld.

En Time efter, da Delmont maalte Gulvet med lange Skridt i sit Studere- og Arbeidsværelse, som han kaldte det fra den Tid han var Formand for Revolutionssektionen i Departementet Vendée, traadte Sno ind til ham med Anmodning fra Fru Marquisen om at han vilde komme ind til hende, da hun ønskede at tale med ham.

Korsifaneren var ualmindelig ærbødig, og kaldte ham hele Tiden, den naadige Herre, et Bevis paa, at Marquisen uden Tvivl havde befalet ham at bruge denne Tittel.

Det var et godt Bærjel, og han skyndte sig derfor med at gjøre sit Toilette.

Hans Hjerte bankede voldsomt, da han gif gjen-

nem den lange Korridor, som den ullykkelige Marquis de Billefont havde gjennemvandret hin Nat, da han flygtede med Hustru og Barn, han strøg sig flere Gange om Banden, for at samle sine Tanker og standsede endelig udenfor Døren, som førte til Maquisens Gemakker.

Ino modtog ham og førte ham ceremonielt ind til sin Hersterinde, hvorpaa han bortfjernede sig, idet han tilkastede Delmont et hemmeligt Sideblik, som luede af Spot og Had.

Marquisen stod ved Binduet tilligemed Blanca.

Begge havde grædt, Taarerne hang endnu i Dinenene, og Marquisens Stemme skjælvede, da hun traadte hen til ham med Blanca ved Haanden og sagde:

„Min Datter, maa jeg her forestille Dig Hr. Delmont, den Mand, som har frelst Dig fra Døden paa Skafottet og senere givet Dig tilbage til mig; hav Agtelse for denne Mand, min dyrebare Datter, thi fra denne Stund kaarer jeg ham til min Egtefælle og skjænker ham min Haand. Elsk ham derfor som om han var din Fader.“

Det kostede den ullykkelige Dame en uhyre Anstrængelse at faa disse sidste Ord frem, og Blanca skjælvede af Bevægelse, da Delmont bøiede sig over hende, kyssede hende paa Banden og lovede at være hende en kjærlig, opoffrende Fader.

Derpaa bukkede han for Marquisen.

„Alt er i Orden til vor Formæling,“ sagde han „behag at bestemme Dagen.“

„Smorgen,“ sagde hun.

Delmont kunde ikke afholde sig fra at trykke hende i sine Arme.

„Heloise,“ sagde han „hvor Du gjør mig lykkelig.“

Blanca blev ligbleg; hun havde lært Uslingen at kjende og forstod den frygtelige Dpoffrelse det kostede hendes Moder at hylle Kjærlighed ligeoverfor denne blodstænkte Mand.

Hun saa udover Haven og vendte Blikket mod Himlen; hun var altfor ukjendt med Civilisationens Verden, til at forstaa, at den kunde frembringe slige Uhyrer.

Lidt efter gif han, svimlende af Salighed og Lykke.

„O,“ mumlede han „denne Gang skal hun ikke narre mig, denne Gang skal Sløret ikke skjule gamle, rynkede Træk; om fire og tyve Timer er jeg Marquis — Marquise de Villemonts ægteviede Gemal.“

Han var endnu ikke naaet tilbage til sine Bærelser, før Ino indhentede ham og overgav ham nogle Papirer.

Delmont kiggede løseligt i dem og udstødte et Skrig af Glæde. Det var Slottets Skjøde og øvrige Dokumenter.

„Det er denne Gang hendes Alvor,“ mumlede han „hun giver mig Slottets Papirer, dem giver man kun til sin Herre og Gemal.“

Med disse Ord traadte han ind i sit Bærelse, og udfærdigede et Brev til den værdige Abbed, som boede i Nærheden, med Anmodning om at indtræffe

den følgende Dag for at fuldbyrde Egtefabet imellem Delmont Marquis af Villemont og Heloise, Marquise af Villemont.

Senad Midnat, da Alt var tyst og stille, da Alle sov, og Delmont drømte om sin tilkommende Storhed og Lykke, listede en Skygge sig langs med Slottets Mure hen til de høie Taarne, hvoraf det ene vendte imod Øst, det andet mod Vest.

Skyggen gled som en Snog ind gennem den mægtige Port, som førte op til det venstre Taarn og forsvandt i dette.

Kort efter foer Allikerne skrigende ud af deres Blughuller høit oppe, de vare bleven forstyrrede i deres Rattero, og en Mand viste sig høit oppe paa Taarnets Platform.

Maanen belyste ham; engang imellem viste den Vinden i hans lange sorte Haar, han lignede næsten en Mand fra Middelalderens Sagn, en Svartalf fra Mythenes Hjem.

Han arbejdede i den stille Nat; Lyden af Hammerflag tonede ud i Natten og holdt Allikerne tilbage og efter en Times Forløb vajede et mægtigt hvidt Flag med et blodrødt Kors paa Taarnets høieste Tinde, Side om Side med det gyldne Spir.

Nattevinden slog dets Folder i smaa Bølger

til alle Sider, det raslede i Silken, og Uglerne fløi forskrækkede til Side for denne uvante Lyd.

Manden svang sin Hue i Luften og steg igjen ned.

Kort efter naaede han Gaarden.

Det var Sno.

Tegnet var givet, i Morgen kom Straffen og Hævnen, og aldrig havde Korsikauerens Ansigt straallet gladere.

Men Delmont sov med mørke sammentrukne Bryn, han saa ikke to Kvinder, som hilste Flaget med et dæmpet Glædeskrig og som derpaa knælede ned ved hinandens Side og bad til Gud i den stille Nat.

Stogtyvende Kapitel.

Mændene fra St. Dieu.

Tidlig den næste Morgen, endnu før Solen var oppe herskede en ualmindelig Travlhed paa Den St. Dieu.

Fiskenes havde alle iført sig deres Stadsdragter, Baadene vare rensede og laa ved Siden af hveran-

dre, parate til at flyve henover Havet, men Alles Miner var tillige alvorlige, bestemte, som om man gik til alt andet en til en Fest.

Og dog var det til en saadan, til et Bryllup.

Den hvide Fane med det røde Kors havde variet siden Midnat fra Land, de havde strax set den i det klare Maaneskin og vidste hvad den betød, og nu vilde de komme som Gjæster, ikke budne men uindbudne og truende.

Marquis de Villemont var alvorlig, og dog opfyldt af en navnløs Glæde, han skulde gjense og favne sin elskede Heloise, og Brienne saa uafbrudt udover det smalle Sund henimod de forgyldte Spir, som lynede imod Himlen.

Der var jo hans Blanca, hans vilde Blomst fra de store Stepper.

Dens kvindelige Befolkning, ja selv dens saa Børn vare festlig klædte, de skulde jo til Bryllup, til Fest paa Slottet med de høie Taarne, som de havde set saa længe i Fraastand.

Bertrand og Zuna loe tilfredse, idet de førte nogle Vaaben ned i Baaden.

Bertrand slog hende skjælmst paa den sorte Kind og spurgte hende, om de ikke skulde benytte Præsten med detsammme.

Og Zuna loe; hun holdt saameget af Bertrand og han af hende, de vare begge saa tro i Tanke og Handling, begge havde saa ærlige Hjerter, han under sin simple Troie, hun under sit sorte Bryst.

Bertrand havde derfor foreslaaet hende Egte-

skab, og hun, den stakkels Sorte havde sagt Ja; rigtignok blev hun ikke gift med en Prins, som hun havde drømt om ifølge sin Rang som Prinsesse, men hun havde hørt Masfa Merki kalde Bertrand for sin Ven, og det var næsten ligesaa meget at være Masfa Merkis Ven, som Prins iblandt de stakkels Negre ved Qualaba Floden i Afrika.

Marquien havde billiget deres Forening, og lovet at de aldrig skulde skilles fra ham.

De snakkede derfor muntert sammen, medens de lavede Marquiens Baad tilrette med bløde Hinder af Tang, men da endelig Dens ældste Jisser gav Signal til Opbrud, tav Bertrand stille, han var igjen den forsigtige, bestemte Mand, som ikke talte om Kjærlighed, hvor det gjaldt om Straf og Dom.

Majestætist gled den lille Flaade fra Den; Baadene vare fyldte med Blomster, som undervejs bleve bundne til Krandsse, men under Blomsterne laa Baaben, selvavede Baaben, som, hvis det gjordes nødvendigt, skulde tvinge den falske Marquis til at give Slip paa det Bytte, han havde erhvervet sig ved Bold og Blod.

Marquis de Billefont var ualmindelig bevæget, flere Gange traadte Taarerne ham i Øinene og da han endelig satte Foden paa Land, var han faldet, naar ikke Brienne havde holdt paa ham.

Som Vikingerne i gamle Dage gif Mændene tavse og alvorlige fra Baadene, som bleve lagte i en Halvfreds, alle befæstigede til nogle store spidse Sten, som havde ligget ved Kysten i umindelige Tider og

som var slebne glatte af Svøens Bølger, naar Stormen gik henover dem.

Kvinderne tog Krandsene, Mændene deres Vaaben, og den lille Arme satte sig i Bevægelse.

Marquis de Billefont havde vundet sit Herredømme over sig selv tilbage. Efter mange tunge Mars Udfordringer stod han endelig paa sin egen Grund. Han kjendte hvert Træ, hver Bust, hver af de mægtige Sten, som laa paa Kæmpehøien langs Veien, som Vinde om de slumrende Kæmper, der sov den evige Søvn.

„Følg mig,“ sagde han bestemt og stillede sig i Spidsen „det tilkommer mig at føre Eder til mit Slot, for at Enhver kan overbevise sig om, at det er mit, mit endnu.“

Dg de fulgte ham, stolte af en Herre, som ikke følte sig bedre end Rogen af dem, men som endog saa udsatte sig for den første Kugle, som muligvis vilde blive affyret imod ham, hvis man opdagede og kjendte ham.

Dmtrent midtvejs gjorde man pludselig Holdt.

En Deling Gensdarmere, førte af Departementets Maire spærrede dem Veien.

Billefont gik hurtig henimod denne.

Den gamle Maire vilde knapt tro sine egne Øine.

„Billefont, min Ven!“ raabte han „De lever, De er virkelig til?“

Billefont smilede,

„Ja, min Ven,“ sagde han „det undrer mig selv, men Alt dette, en anden Gang.“

„Ja, Alt er mig virkelig uforklarligt,“ sagde den gamle Dyrighedsperson „men i Aftes overbragte et ridende Bud mig den Bescfed, at Hr. Delmont, som beboer Slottet, Deres Slot, var en ussel Morder, som engang har krænket Altrets Helligdom paa en oprørende Maade, foruden meget andet; jeg er derfor paa Veien til Slottet for at gribe ham!“

Marquien studsede; han begreb nu, at hans stakkels Hustru havde valgt det yderste Middel, nemlig Magten.

Alt drage videre var imidlertid høist uforsigtigt. Mairen omtalte, at han havde hørt at Delmont vilde fejre sit Bryllup ved Aftenens Frembrud, og Billefont bad ham derfor at blive til den Tid, saa vilde han selv komme, sagde han, og han kom sikkert tidsnof.

Man leirede sig derfor i Græsset, dækket fuldkommen af Skoven, og Tiden gik indtil Aftenen kom.

Den kom, mørk og kold. Himlen var overtrukket med Skyer og engang imellem faldt en tung Regndraabe.

Det var ligesom om Himlen misbilligede at den blodstænkte Morder skulde nærme sig dens hellige Alter i det lille Kapel.

Med Et tordnede et Kanonstød fra Slottet, som ved et Trylleri funkede af tusinde Lys alle Vinduer. Deres Skin faldt ud i den mørke Nat og

oplyste Træerne og Bussene udenfor; det var som Millioner af lysende Smaastjerner blinkede ud i Natten fra et Trylleflot, det saa deiligt, fortryllende ud.

„Nu,“ hviskede Marquien „nu, i Guds Navn.“

Alle reiste sig og det lange Tog satte sig igjen i Bevægelse. Stille og lydlost gled det fremad henad Veien, som førte lige ind til Slottet; det lignede Manderne i Shakespeares Macbeth, som drage ud for at straffe med den blodige Dom.

Da tordnede det andet Kanonskud.

Echoet rullede vidt omkring fra Skoven til den frodige Dal og udimod Kysten til det vældige Hav.

„Fremad,“ befalede Marquien „fremad til Straf og Dom.“

Dg de tavse Mænd bevægede sig som en stor mørk Slange henimod den aabne Slotsport.

Sno havde set dem fra Taarnet og aabnet Porten trods Delmonts Forbud. Den kunde ikke lukkes igjen, han havde sprængt Laasen med Drekslag.

Oppe paa Slottet stod Delmont, skjælvende af Bevægelse og stirrede gennem Vinduet udover Skoven.

Cassius havde netop pudset hans Uniform som Kapitain i et Infanteriregiment, hvad han havde

været, da han laa i Garnison sammen med Marquis de Villemont og loe tilfreds til „Hr Marquien.“ som han uafbrudt kaldte ham.

„Endelig,“ mumlede Uslingen „endelig staaer jeg ved Maalet; Marquise de Villemont, min Ungdoms fortryllende Elskede, rækker mig Haanden for Guds Altet, — o, Delmont prægtige Karl, Du fortjener en Generals Rang for det Coup.“

„Ja, det er unægtelig godt gjort, Borger Delmont,“ sagde Cassius „vi Republikanere er dog, naar Alt kommer til Alt, Nationens egentlige Kjerne.“

Delmont vendte sig om imod ham.

„Cassius,“ sagde han „den Tid er forbi, da jeg var „Borger“ Delmont. Forholdene har forandret sig; gjennem Strømmen af Blod er Borgeren bleven Adelsmand, og Adelsmanden glemmer altid Borgeren.“

Cassius tav; han holdt slet ikke af den Slutning, det lod næsten til at den nybagte Marquis vilde glemme „Borgeren Delmont“.

Delmont gik frem og tilbage, hans Hjerte bankede voldsomt, han vidste ei selv hvorfor, det var ikke Glæde, det var snarere en pinlig Frygt for, at man i det sidste Dieblik skulde rive ham Seiren af Hænderne.

„Hvor jeg er urolig,“ mumlede han „det er ligesom om en Ulykke hænger mig over Hovedet, — eller er det Glæden, som overvælder mig.“

Cassius loe.

„Det er Glæden, Hr. Marquis,“ sagde han „det tror Satan, der er Forskjel paa at være Anfører for en Bande Slyngler og en fin Marquis, som skal træde til Alteret med en fornem Marquise.“

Delmont svarede ikke paa denne Spot, men stirrede ud af Vinduet.

„Er der sørget for Illumination og for Skudene?“ spurgte han.

„Ja, Hr. Marquis.“

„Ah,“ udbød han pludseligt „hvem kommer der.“

Trods det tiltagende Mørke havde han faaet Die paa det lange Tog af Fiskerne.

Han kunde se, at Kvinderne bar Blomster og gned sig tilfreds i Hænderne.

„D, man vil hædre os,“ sagde han „man har hørt om vort Bryllup; nu det maa jeg lide.“

Idetsamme meldte Ino, som havde iført sig en Tjeners Livre, at Marquisen ønskede at føres til Kapellet.

Delmont snappede efter Beiret.

„Seg skal komme,“ sagde han „sig det til Fru Marquisen.“

Ino bukkede og forsvandt.

Delmont tog sin Hat med Regimentets Cocarde og Fjær, og gik hurtig gennem Bærelserne til Marquisens Gemakker. Dørene til disse stod aabne, saa han kunde gaa uhindret ind.

Marquise de Willemonts stod for ham, deilig som ingensinde tidligere.

Hun var bleg som en Dødning, men Dinene havde et ubeskriveligt Udtryk; den sorte Kjole af Atlast sluttede helt op i Halsen og foran paa Brystet hang et Billed, et kostbart Elfenbensmaleri, et Brystbilled af Willemont.

Delmont saa det og traf Dienbrørene sammen.

„Ikke sandt,“ sagde hun „han skal være Bidne til Deres Lykke, Hr. Delmont, han vilde jo altid Deres Vel.“

Delmont bukkede, han havde intet at indvende imod at Portraitet blev hængende.

Med megen Anstand bød han Marquisen Armen og førte hende gennem de store Bærelset, som stødte op til den Floi af Slottet, hvori Kapellet befandt sig.

Blanca fulgte efter med nedslagne Dine; hun vidste hvad hendes Moder led i dette Dieblif.

Kapellet var glimrende oplyst, da de traadte ind, og Præsten, den samme agtværdige Mand, som for over tolv Aar siden viede ham til Janfan, stod rolig og alvorlig ved Alteret.

Ikke en Mine rørte sig, ikke en Muskel fortrak sig i hans Ansigt, da han saa Delmont træde frem gennem Hovedindgangen, stolt som en Konge, med Marquisen ved Armen.

Han kastede kun et Blik henimod Kapellets Baggrund, som hurtig blev fyldt af en Skare Mænd og Kvinder.

Forrest iblandt disse stod en høi Mand, indhyllet i en lang Kappe, hvis Hætte var slaaet ned over Hovedet, og som gav ham Udseende af en Munk.

Marquisen saa ham og vaklede; det var med Nød og Mepe, at hun kunde slæbe sig frem.

Ogsaa Blanca havde ondt ved at holde sig oppe.

Hun havde opdaget en anden Person, ved Synet af hvem Blodet foer op i hendes Kinder og fik hendes Hjerte til at banke.

Begge disse Personer stode i Stygge af en mægtig Bille, stille, alvorlige, som om de vare hugne af sort Marmor. Bag dem stod Mairén med Retteens hvide Stav i Haanden og ved Kirkedøren to Gensdarmere med dragne Sabler.

Delmont traadte dristig frem ved Marquizens Side og stillede sig lige over for det lille Alter, hvis Fod han engang havde farvet med en Ustyldiges Blod.

Præsten betragtede ham stift, men sagde ikke et eneste Ord som forraadte hans Sindsstemning.

Han tog blot Biblen og oplæste et Stykke af samme, som handlede om den retfærdige Straf.

Delmont kjendte knapt Biblen, han vidste ikke, at dette Stykke ikke havde hjemme ved en vielse.

Derefter sagde han med sin dybe, monotone Stemme:

„Forinden jeg ifølge Kirkens Love forener denne Mand og Kvinde, vil jeg rette det Spørgsmaal til

de Tilstedeværende, om Noget har Noget imod dette Ægteskab at indvende?"

Ingen svarede.

Delmont blev utaalmodig.

„Hvortil dette Spørgsmaal, Hr. Pastor," sagde han „vi ægte gjensidig hverandre af fri Willie, jeg og denne Enke."

„Enke," gjentog Præsten langsomt „nu vel, Hr. Delmont, jeg ledte netop om et passende Ord før jeg rettede Spørgsmaalet til Noget."

Han saa sig om i Kirken; hans Dine faldt paa Gruppen i Baggrunden og dvælede ved de to mørkflædte Mænd bag Willen.

„Hvem har Noget at indvende imod at Hr. Delmont ægter Enken Heloise de Billefont," raabte han med stærk Stemme „han træde frem her for Guds hellige Alter."

„Marquise de Billefont er ikke Enke," lod en dyb Stemme fra Kapellets Baggrund.

Delmont vendte sig forfærdet om.

„Hvem siger Sligt," raabte han „hvem tør vove at forstyrre Vielsen?"

Da trængte en Mand sig frem gennem Mængden.

Med faste Skridt gik han lige hen foran Alteret og slog Hætten fra Ansigtet.

„Jeg," sagde han „jeg Marquis de Billefont, hendes Mand."

Delmont udstødte en frygtelig Ed og sprang tilbage med vildtrullende Dine og dirrende Læber.

Var det et Gjenfærd han saa, var det ikke en
ghjelig Drøm!

„Richard, Richard,“ raabte Marquisen „for
Gud og Mennesker min elskede Egtfælle.“

Marquis de Villemont opfangede hende i sine
Arme og trykkede hende atter og atter til sit Bryst.

Delmont stod som forstenet.

„Min Fader,“ raabte Blanca og omfavnede
Marquien „Himlen være lovet, Du kom i rette Tid.“

„Blads, Blads!“ skreg Delmont, ligesom grebet
af en dæmonisk Magt „jeg maa bort, bort fra dette
Sted.“

Han følte idetsamme en tung Haand lægge sig
paa sin Skulder.

Det var Mairén.

„Hr. Delmont,“ sagde han alvorlig „jeg arre-
sterer Dem for Mord i Keiserens Navn.“

Delmont slog ham rasende til Jorden og styr-
tede som et Lyn gennem Kapellet forbi de over-
raskede Gensdarmere.

Efterhaanden kom Marquisen til sig selv.

Atter og atter omfavnede hun sin gjenfundne
Mand; Læben kunde ikke tale, kun Diet toskede den
næsten overmenneskelige Glæde hun følte.

Den gamle Præst udstrakte sine Hænder vel-
signende over dem.

„Ei Menneskemagt skal adskille hvad Gud har
sammen føiet,“ sagde han „værer velsignede, I lykkel-
lige Bæsnere, Prøvelsens Dage er forbi.“

Han knælede ned paa det kolde Kirkegulv, og Alle som han.

Dg nu tonede en Psalme, saa høitidelig og inderlig gjennem Kapellets Hvælvinger, og Maanen fastede sine Straaler blanke og hvide gjennem de smaa Binduer ind til dem.

Det var Himlen, som sendte dem sin Hilsen, Englenes Smil fra det uhyre Fjerne.

Doogtyvende Kapitel.

Gud dømmer.

Mørkere og mørkere blev Himlen, den blege Maane forsvandt tilligemed alle de blinkende Stjerner; Stormen kom ridende paa sin frysende Hest fra det store Hav, med Taagen til Slæb, og engang imellem rullede et dumpt Skrald henover Vandet.

Uf og til lynede det langt borte, og nogle hule Drøn fra Havet vidnede om, at det var i Oprør.

Det blev saa uhyggeligt derude imellem de mørke Træer, trods de glimrende Lys fra Slottet; det var som om en Dæmon havde opslaaet sin Bolig derude og glædede sig ved Tordenens Drøn og Lynenes

Rnittren. Vinden blev stærkere og stærkere, den kom med den sorte Tordensky, der kom flyvende som en uhyre Fugl med ravnsortevinger.

Udenfor i Haven, tæt ved den lille Port, som engang blev benyttet til et skjændigt Forræderi, stod en Mand og stirrede op mod Slottet.

Hans sorte Haar flagrede vildt om hans Hoved, hans Læber udslyngede Forbandelser, og hans Hænder knyttede sig rasende imod Slottet.

Det var Delmont.

„D,“ pressede han frem imellem Tænderne „o, han levede endnu, han kom i den sidste Time, for at rive mig Seiren af Haanden, — o, forbandet, tifold forbandet være ham og hende, dem Alle, Alle, lige til det mindste Barn, som findes derinde! hør — hør — hvor de jubler og synger, men det skal blive deres egen Digsang! ha, ha, ha, de har glemt, at Delmont ikke gik tilbage for at dræbe —, og jeg vil dræbe — dræbe dem Alle.“

Birkelig lod en lystig Sang ned til ham. Det var Fiskerne, som fejrede Marquiens Hjemkomst, og engang imellem hørte han tydelig den forhadte Vens Stemme, naar han takkede sine Venner.

„Ja syng kun, syng,“ hviskede Uslingen og truede atter mod Slottet „men I glemmer Delmont.“

Han gik hurtigt gennem den lille Port og ind i Gaarden.

Den var tom, Enhver hengav sig til Glæden, Ingen tænkte paa Sorgen.

Man havde glemt ham. Mairen var sikker paa

at faa ham i sin Magt, thi Uslingen havde ikke en eneste Ven, som vilde skjule ham; han skulde desuden være fri den Nat, det forlangte Marquien; Gud havde jo givet ham Alt tilbage, han fordrede ingen Godtgjorelse, ingen Straf.

Han vilde tilgive ham.

Næste Dag vilde han lade ham opsøge; han vilde da forsyne ham med Penge og hjælpe ham til Flugt, han var altfor lykkelig til at han kunde være en eneste Tanke om Hævn.

Mairen tog derfor imod Tilbudet om at overnatte paa Slottet, og kort efter rystede jublende Raab de gamle Mure. Det var Tisterne, som lagde deres Glæde for Dagen, og som ikke bleve trætte af at trykke den retmæssige Herres Haand.

Glæden var jublende, det gribende Optrin i Kapellet var glemt, Alle drømte kun om lysere Dage.

Delmont fulgte Muren, idet han hele Tiden trykkede sig saa tæt ind til den, at det var umuligt at se ham fra Slottets Binduer.

Han standsede af og til og lyttede.

Glædesraabene blev ved, og hvergang han hørte dem, knyttede han rasende Hænderne og vendte sit Ansigt mod Himlen ligesom om han vilde anraabe den om Trost og Hjælp.

For et Fag Vinduer var Gardinerne ikke nedrullede, han kunde se tydeligt ind i den glimrende, oplyste Sal og tumlede næsten affindig tilbage mod Muren.

Han saa nemlig tydelig h e n d e, den fortryllende Marquise nærme sig Vinduet, omsluyet af hans Arm. Ved Siden af dem gif Brienne og Blanca; alle Fire standjede ved Vinduet og saa ud i den sorte Nat.

Et blinkende Lyn oplyste dem tydeligt, havde de set nedad i Gaarden, vilde de uundgaaeligt have set ham staa barhovedet, knuget op imod Muren, med det vilde, blodunderløbne Blik tindrende af Raseri.

Men de saa ham ikke.

Deres Blik var vendt imod det hvide Flag med det blodrøde Kors, der skinnede som Sølv ved hvert et Lyn.

„O, o,“ mumlede han og knugede Hænderne imod Brystet „o, det er frygteligt, — o, hvilken Kval! — Alt er tabt, og jeg var saa nær Maalet.“

Dg i afmægtigt Raseri bed han sine Negle tilblods og udstødte forfærdelige Eder.

Han saa dem gaa fra Vinduet, han hørte Blancas sølvklare Latter og Gjæsternes jublende Raab og styrtede affted langs Muren som en Af-sindig.

Efter saa Minutters Forløb naaede han Dgangen til det vestre Taarn og standfede ved denne.

Han saa, ligesom beregnende opad dette, og et haanligt, triumferende Smil fløi over hans Læber.

„Det har staaet længe nok,“ loe han „det er paa Tiden at tilintetgjøre det! ha, ha, ha, hvilken Illumination, aldrig har noget Bryllup taget sig saa glimrende ud, som det jeg agter at afholde endnu i denne Nat.“

Han saa atter mod de oplyste Vinduer, truede med den knyttede Haand og nærmede sig den gamle Egetræes Dør, som førte op i Taarnet.

Stormen, som blev voldsommere med hvert Dieblif, syntes at ryfste det i dets Grundvold, og Lynene, som knittede uafbrudt, ledsaget af en buldrende Torden, forhøiede det Majestætiske i den hele Scene.

Han havde allerede grebet fat i det plumpe Jerntag, som aabnede Døren, da en Haand lagde sig paa hans Skulder.

Forskrækket vendte han sig om, idet hans Haand instinktmæssigt greb ind paa Brystet om Hæftet paa den spidse Dolk, som aldrig forlod ham.

Men han slap den igjen med et tilfreds Smil.

Han havde gjenkjendt Cassius, den blodige Svend fra Revolutionens Dage.

„Ah,“ sagde han „Du her, Borger Cassius.“

„Som Du ser, Borger Delmont, eller hvad jeg vilde sige, Hr. Marquis, svarede han spottende „for Fanden, det var en fordømt Skandale.“

Slynglen loe og betragtede sin tidligere Herre med et uforfæmmed Grin.

„Hold Mund,“ befalede Delmont „endnu er jeg din Herre og endnu er jeg Mand for at kunne stoppe dine Lommer med Guld.“

Cassius bukkede ærbødigt.

„Det forandrer Sagen, Hr. Marquis,“ svarede han frybende „jeg er altid til Hr. Marquiens Tjeneste.“

„Det stolede jeg ogsaa paa, gamle Kammerat,“ svarede Delmont, „det er i Ulykken man skal lære sine Venner at kjende. Kom med.“

Han dreiede Laasen om og aabnede Taarudøren.

Cassius blev staaende.

„Naa, kom.“

„Jamen Guldet,“ svarede Cassius „mine Lommer er tomme, der er Blads nok.“

Delmont tilkastede ham et foragteligt Blik og tog sin Tegnebog frem af Brystlommen.

Han udtog en Anvisning paa Banken paa to tusinde Francs.

„Her er Forskud,“ sagde han „siden følger Resten.“

Cassius greb den og undersøgte den ved Lynglimtene.

„Godt, meget godt,“ sagde han og stak den i sin Lomme „og naar følger Resten?“

„Taalmodighed, Taalmodighed, gamle Ven,“ svarede Delmont „inden Solen staar op, tænker jeg, at jeg igjen er Marquis de Billefont, og at den Anden aldrig mere kommer igjen.“

„Jeg forstaar ikke Hr. Marquien,“ hvistede Cassius „men . . .“

„Det er ogsaa det Samme,“ svarede Delmont „kom blot, har Du Tændstikker eller Staal hos Dig?“

„Fyrsvamp nok til at stikke hele Røden i Brand,“ loe Cassius „Fanden staa i det, men De har en brillant Forstand, Hr. Marquis, nu forstaar jeg Meningen.“

Delmont smilede tilfreds, og modtog Svamp og Fyrstaal.

„Stormen vil brede Ilden over hele Slottet med en forfærdelig Hurtighed,“ sagde han „og naar det brænder aller lystigst, se vi Veilighed til at trænge indensfor. Forvirringen vil blive altfor stor til at man vil lægge Mærke til os; Du søger da hen til mit Kontor, tag mit Pengeskrin, som staaar paa Bordet, og vent mig ved Indgangen. Du skal ikke,“ tilføiede han med et affstyeligt Smil „forsøge at aabne det, Du kunde let blive dødelig saaret af Pistolen, som gaar af, naar man ikke kjender den rette Maade at aabne det paa. Jeg vil imidlertid,“ tilføiede han, og hans Ansigt blev mørkt og truende „tage den Hustru med Magt, som man berøvede mig med Magt, og Richard Billefont skal endnu en Gang faa at vide, at Delmont lever og hader.“

Han gik ind i Taarnet.

„Vær nu paa din Post,“ sagde han „naar Luerne have omspændt Alt, sniger Du Dig ind i Slot-

tet, — Halvdelen af hvad Skrinet indeholder, tilhører Dig.“

Med disse Ord forsvandt han i det mørke Taarn, og Cassins hørte tydeligt, hvorledes den gamle, ormstufne Bindeltrappe knagede under hans Trin.

„Halvdelen af Indholdet,“ mumlede han „nu, ja, Delmont er rundhaandet, han giver gjerne —, senere vil han give mig en Million for at jeg skal tie med hvad jeg har set denne Nat.“

Han saa sig om og kastede et Blik paa de oplyste Vinduer, bag hvilke en Skare lykkelige Mennesker glædede sig over den gjenfundne Lykke. Derpaa saa han tilveirs; ved Lynglimtene saa han det hvide Flag bølge frem og tilbage i Natteelufsten. Det var som om det lyste Fred og Betsignelse over det gamle Slot.

„Halvdelen,“ mumlede han „den fordømte Pistol! det er ogsaa en af disse moderne Indretninger som man hitter paa derovre i Amerika, for at lemlestee en stakkels Djævel, naar han vil tage fra de Rige for at give til sig selv.“

Han vedblev at holde Die med Taarnets Tinde og saa omsider en mørk Skikkelse staa under Flaget, tæt op til Flagstangen.

„Det er ham,“ mumlede han „Gud lade det nu blæse lidt livligt, saa lykkes det nok.“

Han forlod hurtig sin Plads og gik henimod Porten; den var aaben, og saa Minutter efter laa han skjult under Havens Buske, hvorfra han kunde

overse det Hele, og ventende paa hvad der nu vilde komme.

Delmont havde imidlertid naaet Taarnets Tinde, en firkantet Platform med et temmelig lavt Gitterværk paa de tre Sider. Det paa den fjerde Side var sthyrtet ned for kort fiden, fortæret af Rust og Velde.

Som de fleste Taarne paa de franske og tyske Ridderborge, som ved mangfoldige Reparationer ere bevarede for Efterverdenen, var ogsaa dette for største Delen Træværk.

Navnlig det Indre var et umaadeligt Net af Tømmer, som støttede og stivede sig indbyrdes og blev holdt fast til Muren ved vældige Jernramper.

Den mindste Gnist vilde fænge i den trøstelig-nende Masse, hvoraf Tømmeret bestod, og et lille Windpust vilde være nok til at forplante Ilden over hele Slottet.

Stormen blæste endmere saaledes, at den uundgaaeligt maatte føre Ilden henover Bygningerne; der var altsaa ingen Tvivl om at Planen vilde lykkes, tilmed da Regnen havde hørt op.

Kun en eneste, uhyre, kulsort Sky bredte sig over en Del af Himlen, der paa sine Steder lod sine tindrende Stjerner komme til Syne.

Taarnet havde desuden en Udbygning, fuldstændig af Træ, et lille Taarn for sig selv; det var et saakaldet Bagttaarn, hvorfra man i gamle Dage kunde iagttage en kommende Fjende, en mindeværdig Rest fra Middelalderens poetiske Riddertid.

Taarnet var stort nok til at rumme en Mand, og var fastholdt til Murtinden ved to solide Sernankere.

Derjom det kunde lykkes ham at stifte dette i Brand, vilde Ilden strax faa et betydeligt Omfang.

„Hovedopgangen til Slottet har jeg lukket,“ mumlede han „Udgangen til Haven er aaben; naar det brænder, søger jeg den underjordiske Bei fra Lysthuset, hvor engang min gode Richard kom saa feitet afsted, og det skulde da gaa til med Satans Kunst, om jeg ikke skulde fange min smukke Marquise, medens de Andre slukke.“

„Ja, ja, syng I kun, jubl I kun,“ loe han høit og stirrede ned mod de oplyste Binduer, hvorfra det ene Glædesraab fulgte efter det andet „syng I kun, om Lidt ville I komme til at synge en anden Sang! ha, ha, ha, I ville faa det med Varme, — Ild — Allesammen, og medens min hæderlige, adelige Ven hjælper til at slukke, røver jeg hans Skat, hans Heloise for aldrig at give hende levende tilbage.“

Hans Dine lyste med et næsten vanvittigt Udtryk, medens han talede saaledes, og hans Hænder skjælvede saa voldsomt, at han ikke kunde holde Staget, som han forgjæves slog imod Fyrstenen.

„For Satan,“ mumlede han „er jeg bleven en Kvinde, som ryster af indbildt Skræk.“

Han slog hurtig og sikkert Staalet mod Steenen, og Gnisterne foer ned i det store Stykke Fyrsvamp, som snart blev forvandlet til en Blod.

Han pustede til den og gik ind i Bagttaarnet med den.

Kort efter vendte han tilbage.

Hans Ansigt lyste af djævelsk Glæde, da han fort efter saa en tyk Røgsvøile snø sig opad Trætaarnet mod den mørke Himmel.

Den havde et rødtligt Skjær og var glohed.

Ilden havde alfsaa fænget, det Indre af det lille Taarn brændte i lys Lue.

„Nu Lemmen, som fører op i det,“ raabte han „saa vil Ilden naae det Indre af hele Taarnet i samme Nu.“

Indgangen til dette Taarn var nedenunder Plattformen gennem selve Muren, og blev lukket ved en Lem.

Udfigsposten kunde derfor i gamle Dage stige op i Bagttaarnet fra det Indre af det store Taarn, uden at blive bemærket.

Naar den Lem, eller rettere Indgangsluge, som lukkede for Abningen, var taget fra, vilde Vinden i samme Dieblit blæse hele Ildstrømmen ind i Taarnets tørre mægtige Træværk, og da vilde hele Slottet i et Nu være omspændt af Luer.

At aabne denne Lem var Uslingens Plan og

han styrtede hurtig ned ad den lille Trappe, som førte til Platformen.

Lemmen var ved Trappens Begyndelse og kun lukket ved en simpel Jernskodde.

Delmont kunde høre, hvorledes Flammerne hvislede indenfor, og hvorledes Tømrer i Bagtaarnet bragede.

Han begreb, at han kun fik Tid til hurtig at aabne for Ilden og stynde sig bort.

Han strakte allerede Haanden ud for at styde Slaaen fra, da han forfærdet veg tilbage.

Han saa tydeligt Omridset af en Mand, som holdt en lille Lygte i den ene Haand og en lang blinkende Kniv i den anden.

Han kunde ikke strax se hans Ansigt, da Skinnet fra Lygten faldt fremad, og hans første Tanke var derfor at det var Cassius.

Men idetsamme dreiede Manden Lygten saaledes, at hans eget Ansigt blev oplyst af Skinnet.

„Ino,“ raabte Delmont blegnende og sprang hurtig opad Trappen paa Platformen.

Det var virkelig Korsikaneren, som fulgte efter ham, som en Tiger efter sit Bytte, smidig og med et Udtryk af Had og Raseri.

Delmont kunde derfor ikke faa Tid til at vende sig om og kaste sig over ham, før den hurtige Korsikaner næsten samtidig stod paa Platformen ligeoverfor ham.

„Skurk,“ raabte Delmont „vil Du snigmyrde mig.“

Juo traf foragtelig paa Skuldrene.

„Snigmjærde en Usling som Dig,“ loe han „nei, det er ikke Umagen værd; nei, jeg kommer for at kræve Dpreisning for det Slag Du engang gav mig; jeg er ligesaa god Adelsmand som Du, men jeg er tillige Korsitaner og jeg lader ikke en Plet sidde paa mig, naar den kan vadsfes af.“

Delmont var som alle Uslinger feig.

Han betragtede med Skræk den stolte, kraftige Mand, som havde befæstet Lygten paa Gitterværket og nu ventede ham med Kniven i Haanden.

Han saa tydeligt, hvorledes et uforsonligt Had flammede i hans tindrende Dine, medens Binden pidskede hans lange, sorte Haar om hans Hals og Skuldre som Ravnevinger.

„Dpreisning for den Bagatel,“ sagde han haanligt „se der.“

Han greb i sin Lomme og kastede sin tunge Pengepung for hans Fødder.

„Dg gaa nu,“ tilføiede han bydende.

Korsitaneren rørte sig ikke af Stedet.

„Naa, er det ikke nok for et Pidskeslag,“ vedblev han „saa kom til mig i Morgen, jeg giver da det dobbelte.“

Havde Delmont set det Lyn, som funkede i Korsitanerens Dine, vilde han have forstaaet, hvilken frygtelig, uforsonlig Fjende han havde for sig.

Korsitaneren blev imidlertid staaende, ikke ulig en Broncestatue, stille og ubevægelig, kun Dinene

alene havde Liv, de udfkjød Lyn paa Lyn og truede med at gjennembore Delmont.

„Gaa,“ vedblev denne tilfidsst i en hørs Strubetone „gaa, hvis Du har dit Liv fjært! om saa Minutter vil dette Taarn være et flammende Ildhav, og Du vil da være affkjaaret fra enhver Udsigt til Frelse, hvis Du ikke i Tide har naaet dets Fod.“

„Seg ved det!“ svarede Ino roligt og blev staaende lige ubevægelig.

Delmont gjorde et Skridt tilbage.

„Du ved det,“ raabte han „og bliver?“

„Seg venter paa Dpreisning,“ svarede Korsfikanten roligt.

Delmont begyndte at ane Faren.

Han saa tydeligt, at den fornærmede, hævnlystne Korsfikaner fordrede noget langt Kostbarere end hans Guld.

Han forlangte Dpreisning som Adelsmand med Kaarden eller Kniven.

Og Delmont havde slet ingen Lyft til at slaas Mand imod Mand; at komme bag paa sin Fjende, det var hans Kampmaade, men Bryst imod Bryst, Fod imod Fod, indgjød ham Rædsel.

„Se, se,“ udbrod han og loe haanligt „Hr. Ino vil altsaa paa gammel Riddervis udfordre mig til en lille Duel; nu vel —, for min Skyld gjerne, siden det ei kan være anderledes, men jeg vil sige Dig, min gode Ven, at Du helst skulde lade de Narrestreger fare; i Amerika har jeg lært at bruge Kniven.“

Korsifaneren traf paa Skulderen, medens Delmont tog den lange Dolk frem af Skeden indenfor Brystflommen. Med det samme fastede han et lynsnart Blik omkring og saa strax, at Ino vendte Ryggen til den Side, hvor Gitteret manglede.

Viiren var her ubeskyttet; kun et Feiltrin, og man styrtede hovedkuls ned fra den svimlende Høide.

Ino syntes ikke at ane paa hvilken farlig Blads han stod; gjorde han blot to smaa Skridt tilbage, maatte han styrte ned.

Delmonts Dine lyste af en besynderlig Glands, medens han samtidig vuggede Dolken i Haanden og nærmede sig Korsifaneren med usikre Skridt.

„Endelig,“ skreg Ino og satte sig i Forsvarsstilling „endelig.“

Delmont var ham nu saa nær, at Kampen kunde begynde, da han pludselig standsede.

Flammerne fra det brændende Bagtaarn brød idetsamme frem fra alle Sider og oplyste hans næsten fordreiede Træk.

De havde et ubeskriveligt Udtryk, en Blanding af Had, Frygt og Glæde.

„Nei!“ raabte han „nei, jeg vil ikke dræbe Dig, — jeg har Uret.“

Med disse Ord fastede han Dolken fra sig og rakte sin Haand frem.

„Tilgiv mig, Ino,“ sagde han med en forunderlig, blød og bevæget Stemme „jeg havde Uret; slaa mig, om Du har Lyst, men kæmpe med Dig vil jeg ikke.“

Han vedblev at holde Haanden udstrakt.

Korsikaneren har altid et ædelt Hjerter; han føler det altid svulme af Stolthed, naar man appellerer til hans Mildhed og Ære.

„Vi er ikke blodtørstige, vi Korsikanere,“ sagde han „skjøndt man gjerne vil gjøre os dertil, vi ere Franskmænd og høimodige ligesom disse. Tilgivet og glemt!“

Han rakte ligeledes sin Haand frem for at trykke Delmonts, men i samme Nu kastede Uslingen sig over ham, for med et eneste Tag at slynge ham baglæns udover den gitterløse Mur.

Han havde imidlertid taget aldeles feil af sin Mand.

Korsikaneren følte sig neppe omslynget af hans Arme, før det Hele stod klart for ham.

„Ah, Usling, Forræder,“ streg han og stemmede Fødderne imod, da han mærkede Hensigten „o, Du vilde snigmyrde mig.“

Og nu begyndte en vild, forfærdelig Brydekamp imellem de to Mænd, høit oppe imellem Himmel og Jord, et Hundrede Fod over Jordens Overflade.

Kamppladsen var en lille firkantet Glade, sytten Fod i Længden og Bredden, og glat af den nedstyrtede Regn.

Paa den ene Side manglede, som sagt, Gitteret Den, som kom det altfor nær, udsatte sig for at blive slynget ned af den Anden.

Ino saa det, og Delmonts skjændige Plan blev ham fuldstændig klar.

„D," stønnede han „o, Glendige, det var din Hensigt at styrte mig ned."

„Ja, ja," hylede Delmont, som syntes at besidde Banviddets Kræfter „det var min Hensigt, og Du skal komme der, Du skal, Du skal." —

Og med en fortvivlet Anstrængelse lykkedes ham at tvinge Korsikaneren to Skridt tilbage, henimod den gabende Afgrund.

Ino følte hvorledes hans venstre Fod, som stod bagest, manglede Støttepunkt under Hælen. Han stod altsaa med Taaen paa Murens Kant, Hælen var udenfor.

Den ellers modige Mand følte en iskold Svedperle frem i sine Tindinger, han skjælvede i maaste Tiendedelen af et Sekund, og fastede for anden Gang sin rasende Modstander tilbage.

Delmont tumlede næsten overende ved det voldsomme Kast, men styrtede paany frem.

„Du skal dø, Du skal!" hylede han „de skal Alle dø, saa nær som hun; hende som jeg elsker, hun skal tilhøre mig, men Forhandelse over alle de Andre,; — de skal brænde i Ilden —, de skal vide, at Delmont raader over deres Liv —, o, de Forbandede —, Ingen kan nu standse mig — Ingen — Ingen — ikke en Gang Gud."

Han bukkede sig ned og tog sin Dolk op, for at kaste sig over Korsikaneren, der ventede ham med Kniven i Haanden, efter hurtig at have forandret Stilling, saaledes, at han ikke havde den farlige Afgrund bag sig, men paa Siden.

Delmont styrtede sig imod ham, men i samme Nu, just som han hævede Dolken til et dræbende Stød mod Ino, der endnu ikke havde forvundet det sidste, rasende Angreb, i samme Nu foer en hvissende, blændende Straale, fulgt af et bedøvende Skrald, ned fra den sorte Sky.

Den traf ham i Banden og slyngede ham hovedfuls udover den bratte Mur, ned i det svimlende Mørke.

Han løi, da han sagde, — at ikke engang Gud kunde standse ham.

Ino tabte Kniven og tumlede bevidstløs om paa Plattformen, samtidig med at Stemmer og Godtrin lød i det gamle Taarn.

Kort efter styrtede flere Personer op paa den aabne Plads.

Bertrand var den Første.

„Ino,“ raabte han og løb hen til den Bevidstløse „men hvor er da den Anden?“

Han saa sig om, men opdagede Ingen.

„Ja, her er ingen Tid at spille,“ raabte han „lad os saa ham ned, Folk.“

De Andre vare Fjstere fra St. Dieu. To af dem toge Ino imellem sig og bar ham ned gennem Lemmen og ad de brøstfældige Trapper i Taarnet.

Bertrand saa sig endnu engang forundret om.

„Den Anden,“ mumlede han „for Ganden, her var jo To, og hvem var han?“

Han gik hurtig ned, just som en voldsom Regn begyndte paany og slukkede de endnu brændende Rester af det gamle Bagtaarn.

Da han naaede Taarnets Fod hørte han Støi og Raab udenfor Døren, og da han traadte ud, saa han Fiskerne forsamlede om en uformelig Klump, som laa et Par Alen fra Muren.

Idetsamme kom Marquis de Villemont fra Slottet.

„Hvad er der, Børn!“ sagde han „hvad søge I efter?“

Fiskerne gjorde Plads, og Marquien gik hen til den uformelige Klump.

„Et Menneske,“ raabte han „gode Gud, hvem er den Ulykkelige?“

Han bøiede sig ned og løftede det knuste Hoved i Beiret.

„Delmont,“ raabte han med Afsty „o, det blev altsaa dit Endeligt.“

„Det er Guds Dom,“ sagde Bertrand høitideligt og tog sin Hue af „han ligger paa sine Gjerninger.“

„Han havde ingen Fred i sit Hjerte,“ mumlede en Fisker „se, hvor ond han ser ud.“

Blyet fra Binduerne faldt paa den Dødes blodige Ansigt.

Det var blegt, Munden var bidt sammen, og Dienbrynene dannede en eneste sort, sammentrukket Linie.

Men ovenfor sad, midt i Banden, en lille, sort Plet, — Guds Mærke fra den larmende Tordensky.

Smedens dette foregik, og næsten samtidig med, at man havde opdaget Ilden og var styrtet affted for at slukke, hvad man troede var en Følge af et Lynnedslag, foregik en anden Scene i et af Slottets Bærelser, Marquiens saakaldte Kontor.

Ex-Borger Cassius havde nemlig ikke Lyst til at vente indtil hele Slottet stod i Brand. — Han forudsatte nemlig, som ogsaa viste sig at være rigtig, at man snart vilde opdage Ilden, og at Alle vilde styrte affted for at hjælpe til at slukke.

Slottet selv vilde da omtrent være forladt, og en bedre Leilighed kunde han ikke ønske sig.

Han forlod derfor strax sit Skjul og sneg sig i Skyggen af de høie Mure gennem Borten og ind i Gaarden, der allerede vrimlede af Fisterne og Gaardens iøvrigt temmelig sparsomme Besætning. I et Spring var han oppe ad Trappen og inde i de store, tomme Bærelser, hvor han engang havde præfideret som Revolutionsmand. Han løb hurtig gennem flere af dem, indtil han i al Magelighed steg op ad Trappen, der førte til Delmonts „Kontor“, hvor Pengeskabet, efter Sigende stod.

Det maatte altsaa være Hensigten at forlade Stedet for en Tid, siden han skulde bringe Pengene

bort, og det maatte uden Tvivl være en betydelig Sum, som indeholdtes i Skrinet, siden Delmont ikke glemte den.

Hadde Ex-Borgeren den først i sin Haand, fandt han nok Midler til at aabne den kunstige Laas, uden just at udsætte sig for altfor stor Fare, og var han saa kommet lykkelig og vel bort med Skatten, behøvede Delmont ikke at bryde sig videre om den, den var da i gode Hænder.

Anstillende disse Betragtninger naaede han omsider det store Bærelse, hvis hele Bohave bestod af en Pult, et Bord, et Par høiryggede Stole og det omtalte Pengeskrin.

Cassius havde som tjenstgjørende Kavaler ofte besøgt Delmont herinde, naar han modtog sine Befalinger angaaende Godssets Bestyrelse. Han var derfor fuldkommen lokaliseret og fandt strax den Krog af Bærelset, hvor Skatten laa sikkert bag Laas og Lukke.

„Her har vi Herligheden,“ loe han tilfreds „Penge nok for mig Resten af mine Dage. Borger Delmont maa nøies med den smukke Marquise og det brændte Slot, jeg vil reise til Paris, gifte mig og antage et Navn, som passer sig for en rig Mand.“

Under denne Monolog havde han omspændt Pengeskrinet med sine senestærkte Arme og løftet det fra Gulvet.

„Det veier til,“ mumlede han „det maa indeholde mange Penge i klingende Mønt! naar blot den fordømte Mordindretning ikke var tilstede, kunde

rian aabne det og fylde sine Lommer med Indholdet, istedetfor at slæbe paa den tunge Jernkasse."

Han betragtede Skrinet, som blev fuldstændig oplyst ved Ilden fra det brændende Bagttaarn, og udsødte et Skrig af Glæde.

Røglen sad i, Delmont havde altsaa forglemt at lukke det, og der var altsaa al Sandsynlighed for at Pistolen indenfor ikke kunde virke.

Han stillede sig bag det og rev dristig Laaget op.

Den truende Pistol var virkelig fjernet, idet den ikke var bragt tilbage i sit Leie i Laaget, som først fandt Sted, naar Laasen var omdreiet ved en simpel Mechanisme.

Cassius liggede nysgjerrig ned i det og slog Hænderne sammen af Henrykkelse.

Skrinet var propfuldt af Guld og Sedler.

"Her er mindst en Million," hvistede han og tørrede Sveden af Panden „og han vilde kun give mig det Halve for ikke at robe ham, ha, ha, ha, Borger Delmont, Du synes at have glemt, at der var en Tid, da Alt var fælles imellem os! nu har Du i lang Tid taget Broderparten, denne Gang tager jeg den."

Og den værdige Sansculot fra 1789 begyndte rolig at fylde sine Lommer med Guld og Sedler.

"Paa denne Maade transporterer man det langt lettere," mumlede han „Guldet er det Børste, Papirerne fylde ikke saa meget, o, Borger Cassius, nu kan Du købe Dig en Barontittel eller lade Dig kalde Rentier, naturligvis under et andet Navn, her

er nok; for Fanden, Borger Delmont, Du har været sparjøm med hans Penge.“

Han vedblev at stoppe sine Lommer, men de vare langt fra store eller talrige nok til alle Pengene.

Han saa sig derfor om i Værelset og fik Die paa et Tørklæde paa Bordet.

I en Fart havde han fyldt Resten i de og bundet det sammen som en Pøse.

„Se saa,“ sagde han „nu kan han tage det tomme Skrin, jeg har taget Indholdet.“

Han vilde just til at forlade Værelset, da han hørte hurtige Skridt i den lange Korridor, som løb langs alle Værelserne.

„For Fanden skulde han allerede være færdig,“ mumlede han og sprang om bag de tykke, nedhængende Gardiner „nu! saa maa han bringes til at tro, at jeg har været her og er gaaet igjen. Fange mig skal han ikke.“

Han havde knapt skjult sig, før Døren aabnedes og en Person traadte ind.

Den Kommende var Brienne.

„Bliv der,“ sagde han til to Personer, som nu kom til Synne i Døren „er her virkelig en Tyv herinde, skal han være fanget som i en Musfælde.“

Cassius hørte hvert Ord og blev grebet af en forfærdelig Angst.

Man havde altsaa opdaget ham og kom nu for at fange ham. Det var en skrækkelig Opdagelse. Han saa Brienne gaa gennem Værelset og ind i det tilstødende, hvis Dør han laasede af.

Der var kun Et at gjøre og det var at handle hurtigt og bestemt.

Han maatte bort med Skatten for enhver Pris; at blive fanget var det samme som at komme paa Galeierne istedetfor at leve som Millionair i Paris.

Da det brændende Taarn idetsamme styrtede ned, og den voldsomme Regn slukkede de endnu brændende Stykker, blev Bærelset indhyllet i et fuldstændigt Mørke, og Cassius tøvede ikke med at benytte sig heraf.

Udløst gled han bort fra Gardinet efter Brienne, som syntes at have Nøie med at dreie den gamle, rustne Nøgle om.

Han vilde da blive staaende stille, næsten uden at trække Beiret, indtil de farlige Forfølgere havde forladt Bærelserne; saa vilde han ganske roligt aabne Døren og flygte.

Det var en ganske simpel Plan, men netop dens Simpelted vilde frelse ham, thi Ingen vilde drømme om en saadan rolig Dristighed.

Han blev imidlertid ubehagelig stuffet i sit Haab, idet nemlig han hørte hvorledes den Anden, efterat have dreiet Nøglen to Gange om, tog den ud med de Ord:

„Saa, nu har jeg Nøglen, denne Bei kan han ikke undslippe.“

Han maatte imidlertid bort, og hele hans vilde, banditagtige Natur vaagnede med Et. Kniven havde han vel ikke brugt i mange Aar, men den forlod derfor ikke hans Bælte, og før Brienne anede Noget, kastede han sig over ham i et Spring, der vilde have gjort en Tiger Vre.

„Ah,“ raabte den unge Mand, ved pludselig at føle et Stik i Armen „naa, saaledes.“

Dg i samme Nu var Cassius kastet til Jorden og følte sin Modstanders Fod paa sit Bryst.

„Gys,“ raabte Brienne „hurtig! Slynglen er i min Magt, og ved den mindste Bevægelse han gjør, knuser jeg ham under min Fod.“

Cassius følte allerede Trykket af den tunge Sagtstovle, som den unge Mand var iført, og laa stille.

Kort efter var et Gys skaffet til Veie, og man saa nu Uslingen ydmyg bedende om Liv og Frihed.

Med feberagtig Hurtighed berettede han Alt hvad han vidste og fortalte hvor han skulde møde Delmont.

„Han har truet mig til at handle saaledes,“ raabte han „jeg er en stakkels, skikkelig Mand, som aldrig har deltaget i hans Skurkestreger, havde jeg ikke fulgt hans Befaling og hentet Pengene, vilde han have ladet mig dræbe! Naade, Naade, jeg er en fredelig og retskommen Mand.“

Idetsamme faldt hans Dine paa en Mand, som var kommet tilstede tilligemed Andre, der styrtede til ved Larmen.

Manden loe ham lige ind i Ansigtet og sagde:

„Se, se, er det Dig Borger Cassius, naa, saa fik vi da idetmindste En, som vil gjøre Galeierne Vre.“

„Sean Baptiste,“ stønnede Cassius „Du kjender mig og ved at jeg er en brav Mand.“

Bertrand eller Jean Baptiste, som han hed, løe høit og vendte sig mod Brienne.

„Hr. Brienne,“ sagde han „denne Mand siger at jeg kjender ham, og han har Ret; han er et blodigt Uhyre fra Revolutionens Dage og kan have godt af at affone sine Stjændselsgjerninger ved livsvarigt Fængsel. — Lad os passe godt paa ham.“

Faa Minutter efter var Ex-Borgeren bundet, efterat være befriet for Guldet og Papirerne.

Mairen overgav ham til Gensdarmmerne, som ufortøvet bragte ham i sikker Forvaring.

„Kjendte De ham ikke, Hr. du Sally?“ sagde Dvrighedspersonen og vendte sig mod Brienne.

„De kjender mit Navn!“ udbrød den unge Mand.

„Ja, min unge Ven,“ svarede han „og jeg kjender ogsaa ham, som nu bringes bort for at lide sin retfærdige Straf. Det var Deres Faders Morder.“

Den unge Mand tumlede tilbage.

„Ham, ham,“ raabte han og pegede paa Cassius, som blev ført bort af Gensdarmmerne.

„Ja,“ svarede Mairen „han var mere Morder end Frihedskæmper.“

Brienne betragtede gysende den skumle Fyr, som nu gif sin Dom imøde.

Hans Fader vilde nu blive hævnnet.

Tredogtyvende Kapitel.

Slutning.

Omtrent fjorten Dage efter det sidst Fortalte var der en ualmindelig Travlhed paa Slottet.

Man befriede de store Sale for mange Mars Støv, reparerede Møblerne og udslettede de sidste Restes af den blodige Revolutionstid.

Slottet var næsten ikke til at kjende. De to Taarne lignede Ræmpe-Pyramider af Blomster, og den store, hvide Fane vaiede høit oppe som over en uhyre Bouket.

Kanonerne, som endnu henstod i Skydeskaarene, vare ladte, og parate til at udtordne deres Lykønsning, naar Tiden kom; — kort sagt, Alt tydede paa, at der var noget Overordentligt i Gjære.

Det var der virkelig ogsaa.

Der var oprundet en Festdag, som havde samlet Omegnens Beboere og igjen kaldet Fisterne fra Den St. Dieu til det gamle Slot. De mødte ligesom sidst med Blomster og Krandsse; men Baabnene vare blevne hjemme, der var jo ingen Grund til at tage dem med.

De vare komne til Bryllup ligesom sidst, men Guds Belsignelse var tilstede.

Der var to Brudepar. Brienne, eller som han

hed, Visomte du Sally og Frøken Blanca de Villemont; Bertrand, eller Jean Baptiste og Zuna; to lykkelige Par, meget forskjellig i Stilling og Rang, men ens i Hjertets Godhed.

Kapellets Klokke ringede, og det lille Orgel udsendte sine Toner, da Præsten udtalte sin Velsignelse over de Lykkelige, og Fiskerne fra St. Dieu bad for deres Fremtid og Lykke.

Marquis de Villemont sad, som hans Forfædre havde siddet, i den store, med Skulpturarbejde smykkede Lænestol ved Marquisens Side.

„Se, Heloise,“ sagde han „hvor vore Børn ere lykkelige; Gud har endelig velsignet os efter tusinde Storme og Lidelser, og skjænket os den Lykke at være hos hinanden til Døden favner os Begge! o, — Heloise, nu ved vi først, hvad Lykken er.“

„Ja, min Elskede,“ svarede hun „nu ved vi hvad den er, at den er en ustadig Fugl, som flyver os forbi, og bort fra os, naar vi mindst tænke derpaa.“

„Og den bestaaer ei i jordisk Gods og Guld,“ fortsatte Marquien „tag Alt fra disse lykkelige Mennesker, Alt, som Rigdom har givet dem; det gjør Intet, naar kun der er Fred herinde.“

Han lagde Haanden paa Brystet.

Deiligere havde Psalmen aldrig lydt, lifligere Klokkerne aldrig ringet end paa den Dag —, det var et Himmerige paa Jorden, en Salighed i et Menneskebryst.

„Seg skulder Dig en Taknemmelighedsgave,“

ſagde Marquiſen til Bertrand, da han gik ud af Kapellet „og jeg ved ingen at give Dig, ſom er ſtor nok; men denne er din med Rette; behold den ſom en Erindring.“

Hun gav ham den koſtbare Ring tilbage.

„Lad mig give Dig min Haand og en Bens Navn,“ ſagde Marquien „og da Du er en praktiſt Mand, ſaa bliv her ſom Beſtyrer af Godſet.“

Bertrand ſtammede nogle forvirrede Ord. Han kunde Intet ſige, men idet han tog ſin Hat af, faldt nogle ſtore Taarer paa Marquiens Haand og han ſtammede.

„Hr. Marquis, giv mig en Million, jeg byttede den dog ikke for det lille Ord „Ben.“

Bikomten omfavnede ſin deilige „hvide Roſe“ og ſaa imod Himlen.

„Blanca,“ ſagde han „kan Du huſke Nybyggerens Hytte i det fjerne Amerika; kan Du huſke den ſtore, vidtudſtrakke Prairi og de uhyre Skove! — dem har vi at takke for vor Forening, dem og den blodige Revolution, ſom koſtede min ſtakkels Fader Livet og mig Friheden; at, Blanca, Gud har dog ført os gjennem tuſinde Farer til Fred og Lykke, lad os anvende vore Rigdomme til at ſprede Beſignelse iblandt dem, ſom Intet har, og lad os aldrig glemme, at Andre engang vovede Liv og Blod for os.“

„Nei, min Ben,“ ſvarede den unge Bikomtesſe „jeg har prøvet altsfor meget til at glemme det; Gud har gjennem Savn og Lidelſer lært os, at den Ene

ikke kan undvære den Anden, og derfor kan jeg heller aldrig undvære min Veninde, Zuna; vi blive altid sammen," tilføiede hun og vendte sig til den unge, sorte Kone „og forlade ikke hinanden; Du var mig tro, da jeg var fattig og forladt, nu er jeg ligesaa tro, nu, da Du har opgivet Hjem og Sleegt for at følge mig."

Zuna fik Taarer i Øinene.

„Zuna bryd sig slet ikke om at være sort Prinses," stammede hun „Zuna give hvid Kvinde Liv og Blod, fordi hun holdt af stakkels Slavind'."

En glimrende Fest endte den høitidelige Dag, Egnens Adel var strømmet sammen, for at hilse paa den brave Marquis; Kanonerne tordnede fra Slottets Mure, — de stod der endnu fra den Tid Delmont regerede som Revolutionens Kommissair, og Lyfene straaledede ud i den svale Sommernat.

Alt var Fred og Lykke, Smil og Glæde. Men midt under Dandsen og Glæden fjernede Bicomten sig bort med sin unge Brud.

Der var saa kjøligt i den deilige Sommernat; Myggene sværmede og strakte de lange Ben fra sig, medens Frøerne kvækkede i Kjøret.

Bicomten holdt hende om Livet, da de stod paa den lille Altan, som vendte ud til den store, duf-tende Have.

Over den blinkede Himlens Stjerner saa rene, saa klare, og fra det Fjerne lød Havets dumpe Brusen over til dem.

„Blanca, min Elskede," hviskede han „lad os

takke Gud, kom, knæl ved min Side i den stille Nat
bed med mig dit Fader-Vor."

Dg fra to lykkelige, taknemmelige Skabninger
svang den deilige Bøn sig op til den Almægtige, de
takkede ham i den og bad om hans Belsignelse.

„Amen,“ sagde en Stemme bag dem. Det var
den gamle, hvidhaarede Præst, som strakte sine Hæn-
der over deres Hoveder og gav dem Herrens Bel-
signelse under hans stjernebesaaede Himmel.

E n d e.

